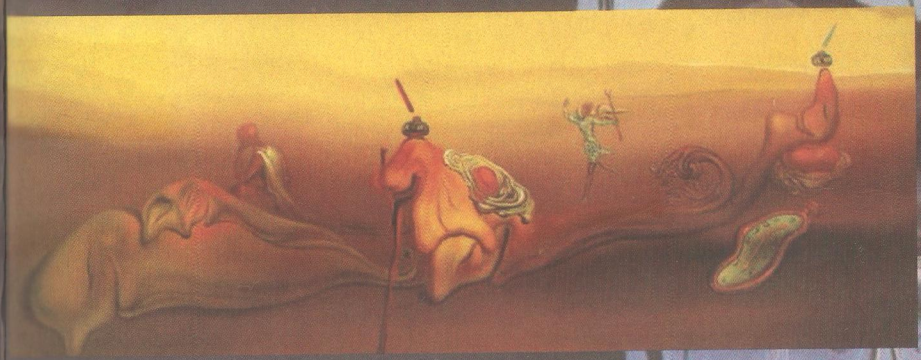
CENGİZ ÖZAKINCI

DOLMA KALEM SAVAŞLARI

otopsi

CENGİZ ÖZAKINCI

DOLMAKALEM SAVAŞLARI

otopsi

3.BASIM

CENGİZ ÖZAKINCI

DOLMAKALEM SAVAŞLARI

Dizgi: Otopsi yayınları / 0212 5196848
Baskı ve cilt: Kayhan Matbaacılık / 0212 6123185
Kapak filmleri: Epsilon / 0212 2759175
yayın hakları©: Cengiz Özakıncı / otopsi yayınları - nuhungemisi ltd.
ISBN-975-8410-26-1
Birinci Basım / Mayıs 2003
İkinci Basım / Mayıs 2003
Üçüncü Basım / Mayıs 2003

otopsi
Nuhungemisi Kültür ve Sanat Ürünleri
Yayıncılık, Reklamcılık, Film San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Salkım Söğüt sok. No:8 Keskinler İş Mrk. D:604, 605
Cağaloğlu - İstanbul, Tel: 0212 5196848 Faks: 0212 5196849
otopsiyayinevi@hotmail.com

1979'da basımdan önce el konulan ilk çalışması ***Marksist açıdan Kemalist Devrim*** ve yayımladığı ***Yeni Demokratik İşçi Birliği*** başlıklı bildiriler nedeniyle 12 Eylül döneminde beş yıl tutsak kalan Cengiz Özakıncı (d:1954), özgürlüğüne kavuştuktan sonra görsel, yazılı, sözel iletişim, dil ve felsefe üzerinde yoğunlaşmış; İbrani, Grek, Latin, Arap, Göktürk yazı ve dilleri üzerinde çalışmaktadır. Elinizdeki ***"Dolmakalem Savaşları"*** adlı kitabından başka ***United States of İrtica: 1945-1999***, din dilinin ulusallaştırılması konusunu dilbilim, kökenbilim ve anlambilim açısından irdeleyen ***Dil ve Din***, İslam'ın altınçağının neden ve nasıl sona erdiğini irdeleyen ***İslam'da Bilimin Yükselişi ve Çöküşü***, toplatma istemiyle yargılanan ***İletişim Çağında Aydın Kirlenmesi; Nomos ve Aydın*** adlı kitapları ve çeşitli dergi, gazete, radyo ve televizyonlarda yayımlanmış pek çok yazı, söyleşi ve konuşmaları vardır. Görsel sanatların resim, grafik ve sanatsal fotoğraf dallarında yapıtlar veren ve sergiler açan Özakıncı'nın sanat felsefesine ilişkin kuramsal yazıları, sanat eleştirileri ve öyküleri, Gösteri, Argos, İn Vivo, İkibine Doğru gibi dergilerde yayımlanmıştır.

YAZAR, NE YAZAR, NE YAZAMAZ / 5-128

Başlar ay doğarken / 7

Sen benim şarkılarımsın / 73

EURO – DOLAR SAVAŞLARI / 129-198

Donna Donna Donna / 131

Biz Yeneceğiz / 143

Yanıt Rüzgarda Savruluyor / 157

Aşil'in Seçeneği / 175

Esiyor Doğu Rüzgarı / 181

DOLMAKALEM SAVAŞLARI / 199-440

Laikomani / 203

İrticaomani / 269

Ottomanomani / 307

Lisanomani / 387

The Türkçe / 433

"Biz"e

ve canım kızım Bengü'ye

YAZAR
NE YAZAR
NE YAZAMAZ

2001 yılı, Kasım sonu muydu, Aralık başı mıydı tam kestiremiyorum. Ramazan ayındayız. Hava yeni kararmış; İstanbul ıssız, Sultanahmet de öyle. Minarelerinde "Hoşgeldin Ya Şehr-i Ramazan" yazıları ışıldayan Sultanahmet Camisi'nin önünden geçerken;

"İleriden sağa dönün, oradan sola sapıp dar sokağa gireceğiz," diyorum sürücüye..

Solda Ayasofya'ya takılıyor gözüm.

"Abi," diyor sürücü, "Ayasofya'yı yeniden kilise yapacaklarmış, biliyor musun? Avrupa Birliği'ne girelim diye yapmadığımız şey kalmadı. Adamlar 'camilerinizi kiliseye çevirirseniz sizi alacağız' deseler, bizimkiler onu da yapar valla. Halbuki, dedem anlatırdı, işgalde bile sokmamışız biz bunları Ayasofya'ya. Dört kişi dinamit lokumlarıyla nöbet tutmuş, girerseniz uçururuz diye. Bir o günlere bak, bir bu günlere bak abi; nereden nereye."

Ben de bir yerlerde okumuştum: *Karakol Cemiyeti*'nin Başkanı Kara Vasıf Bey, *"Ayasofya'yı teslim etmeyeceğiz,"* diyor örgütten Binbaşı Yenibahçeli Şükrü Bey'e; *"Dört yanına dinamitler yerleştirin; yaklaşmayın yoksa uçururuz diyeceğiz gelenlere..."*.

"Doğru," dedim sürücüye, "Kuva-yı Milliye'cilerin işgalci İngilizlere bile teslim etmedikleri Ayasofya'nın *"Hıristiyanlık Dünyasına İade Edilmesi"*ni istemişlerdi birkaç yıl önce, hem de Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nde..."

Araç Ayasofya'yı geride bırakıp otelin bulunduğu sokağa girerken karar veriyorum: Bu akşam birkaç saatliğine beni mutsuz eden her şeyi bir yana bırakıp unutacağım.

Gece soğuk, lacivert; Four Seasons ışıklar içinde. Sarı boyalı duvarlarıyla seksen yıllık bu tarihi yapı, şimdi dünyanın en pahalı otellerinden: Tek kişilik odalar beşyüz, çift kişilik odalar sekizyüzelli, kral dairesi ikibin dolar. Kahvaltının bile otuz dolar olduğu bu otelde akşam yemeğinin kaça patlayacağını düşünerek iniyorum taksiden. Görevli *"velkam sör"* diyerek açıyor kapıyı. *"Vatandaş Türkçe konuş!"* demek geliyor içimden. Yüksek kemerli tarihi kapıdan geçerken, taşa kazılı Osmanlı yazısına takılıyor gözüm; '*Dil ve Din*'i yazarken öğrendiğim Osmanlıca işime yarıyor:

"Der-sa-a-det Ci-na-yet Tev-kif-ha-ne-si 1337"

"Ekskiyuzmi sör!?" diyor görevli.

"Burası 'Cinayet Tevkifhanesi' mi?" diyorum.

"Hayır efendim," diyor Türkçe olarak; "Burası Four Seasons.."

İçimde kopan kahkahayı bastırıyorum:

"Ama öyle yazıyor!? Katiller mi kalıyor burada; siz gardiyan mısınız?"

Yanıma gelip omzumun üzerinden başını başıma yaklaştırarak yazıya bakıyor:

"Bilmiyorum efendim," diyor, "eski yazı."

"Boşver," deyip açtığı kapıdan girerken, 'çok şakacısınız efendim' diyor gülerek.

Dönüyorum:

"Şaka değil, bu otel on yıl öncesine dek solcuların tıkıldığı bir zindandı; bu kapıda gardiyanlar, askerler bekliyordu bir zamanlar. Ve tutuklu anaları.. "

Şaşkın bakışlarını ardımda bırakarak giriyorum içeri. Tavanlar epeyce yüksek, kemerli; sağda solda dev boyutlu mumlar; duvarlarda Osmanlı'dan kalma ahşap çerçeveli yağlıboya resimler; cam korunaklar içinde tarihi nesneler; gözalıcı, büyüleyiçi bir ortam.

Osmanlı'nın 1916-1918'lerde yaptırdığı *Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi*, Cumhuriyet Dönemi'nde *Sultanahmet Cezaevi* olmuş; 12 Eylül döneminde tam bir işkencehaneye dönen bu cezaevinde isyanlar, açlık direnişleri patlamış. Sultanahmet'i gezen yabancılar, Ayasofya'nın çok yakınındaki bu zindanda çıkan olayları görüntülenmeye başlayınca, ülkenin dışarıda kötü tanınmasını önlemek için boşaltılmış; Kanada'lı bir Yahudi'ye verilmiş; süslenmiş, püslenmiş; dünyanın en özgün, en güzel, en pahalı beş yıldızlı otellerinden biri olup çıkmış.

İşkence izlerinin boyalarla, Osmanlı süslemeleriyle örtüldüğü, kanlı geçmişin ustaca silindiği *Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi*'nin ortasında, eskiden gündüzleri tutukluların volta attıkları; geceleri, sabaha karşı darağaçları kurulup idam infazları yapılan avluya, otelin tek katlı, sera gibi boydan boya geniş camlarla çevrili "restoran"ı kurulmuş.

Avluya açılan iki kanatlı kapının soğuktan buğulanmış camlarını silerken ıslanan eldivenlerimi çıkarıp paltomun cebine yerleştiriyorum. Bir sigara yakıp, ortasında restoranın yer aldığı, koğuş duvarlarıyla çevrili avluya bakıyorum. Gecenin laciverdinde güneş gibi patlayan sarı duvarlarda demir parmaklıkları sökülmüş onlarca kemerli pencere... Eskiden yoksul mahpusların tıkıldığı koğuşlar, şimdi beş yıldızlı otel odası. Avluda iki bölümün kesiştiği köşede, çevresinde güvercinler uçuşan Galata benzeri bir kule, dar uzun pencereleri, güneş sarısı silindirik duvarları ve kurşun kaplı sivri uzun konik çatısıyla, yapıya bin yıllık bir ortaçağ şatosu görünümü veriyor.

Dolunay, kulenin üstünde; gümüş tabak gibi. Ergüder Yoldaş'ın, geceyi delen ayışığını keskin bir *"ti"* sesiyle belleğimize çaktığı şarkıyı duyuyorum içimde:

Başlar ay doğarken saltanatı sultan-ı yegahın

Avlunun ortasındaki restoran -salt yemek yiyenler yapıyı, pencereleri, kuleyi görebilsinler de bulundukları yerin tarihselliğini duyumsayabilsinler diye- akvaryum gibi, tabandan tavana geniş, büyük camlarla çevrili. İftar biteli iki saat oluyor. Müslümanların "versage" giyen, dolar milyoneri, "mercedes"li kesimi, oruçlarını seksen yıl boyunca yüzlerce insanın asıldığı bu avluda, tam darağaçlarının kurulduğu yere kondurulan bu "restoran"da açarken, Cumhuriyet döneminin ilk açlık direnişinin yetmiş yıl önce tam burada gerçekleştiğini biliyorlar mıydı, diye düşünürken; kulağımı tırmalayan keskin fren sesi, sertçe açılıp kapanan kapılar; yanımdan hızla geçip avluya fırlayan

kovboy kıyafetli adamlar, restorana şöyle bir göz atıp, yine fırtına gibi yanımdan geçerek otelin girişine seğirtiyor. Neler oluyor, diye arkama dönüp baktığımda, elleri kolları zincirlenmiş, yırtık pırtık hapishane giysileri içerisinde gardiyanların elinden kurtulmaya çalışan Nazım Hikmet'le Sabahattin Ali, Amerikan bayrağından silindir şapkası ve çenesinin üstünde bir tutam gümüşi sakalıyla 56 model siyah Şevrole'sinden inmekte olan Sam Amca kılıklı bir adama, ver yansın ediyorlar. *"Ramazan gecesi kıyafet balosu düzenlenir mi yahu,"* diyorum içimden. Sam Amca kılığına bürünmüş adam Nazım'ları duymazdan gelerek Şevrole'sinden iniyor, az önce benim geçtiğim, alnı eskiyazılı kapıdan giriyor, iç tarafında benim durduğum avlu kapısına doğru çevik adımlarla yürüyor; ben yana çekiliyorum; o kovboylarıyla birlikte avluya çıkıp köşedeki kuleye doğru ilerliyor; tarihi merdivenin mermer basamaklarından çıkıp koğuşların bulunduğu bölüme giriyor.

"Ben Ramazan gecesi kalabalık olmaz sanıyordum, kıyafet balosu olduğunu bilseydim ya hiç gelmezdim ya da kendime bir kılık uydurur öyle gelirdim buraya," diye düşünürken; avluya açılan kapının buğulu camını paltomun kol yeniyle bir kez daha silip az ilerideki restoranın içini görmeye çalışıyorum. Neveser Hanım benden önce gelmiş olabilir; ama restoranın camları da buğulu; içerisini göremiyorum.

Tam cep telefonumdan Neveser Hanım'ı ararken, biri, arkamdan omzuma dokunuyor:

"Geçebilir miyim?"

Adamın itici sesi, "ge"leri "ga"ya çeviren Arap aksanlı Türkçesi, bir yerlerden tanıdık geliyor bana.

"Afedersiniz, buyrun," deyip yana çekilirken, kimdir bu diye dönüp bakıyorum: Deve tüyü paltosu, gözlüğü ve göğsüne bastırdığı "Kara Kitap"la Orhan Pamuk kılığına girmiş biri, gergin bir yüzle yanımdan geçip avluya çıkıyor; gardiyanlar iki yana çekilip Osmanlı usulü selamlarken o aralarından geçip restorana doğru yürüyor.

Neveser Hanım'ın kulağımdaki telefonda çınlayan coşkulu "alo"suyla sıyrılıyorum şaşkınlıktan.

"Ben çoktan geldim, restorandayım, sizi bekliyorum, nerede kaldınız?"

"Kapıya bakın şimdi," diyorum gülerek, "oraya birisi gelecek. Bu akşam ben gelemiyorum, ama o da bir yazar, onunla söyleşirsiniz."

"A-a! Evet, Orhan Pamuk'a benzeyen biri girdi şimdi içeriye.. Kuzum siz nerelerdesiniz? "

Avluya çıkıp restorana doğru yürürken;

"Ruhum dolaşıyor oralarda," diyorum şakayla.

"Sesiniz kesik kesik geliyor," diyor Neveser Hanım; "anlayamadım, siz gelemiyor musunuz yani şimdi?".

"Sizi ilk kez göreceğim, orası kalabalıksa ben sizin siz olduğunuzu nasıl bilip de yanınıza geleceğim Neveser Hanım?" diyorum.

"Canım ben ekranda gördüm sizi, geldiğinizde tanırım. Hem siz de bulabilirsiniz beni, kimse yok ki burada benden başka kadın olarak?"

Kulağımda telefon, konuşarak restorana girerken:

"Neveser Hanım," diyorum, "şimdi oraya biri girdi mi, ekose kaşkollu, lacivert paltolu, 45-50 yaşlarında, orta boylu, şöyle hafif kamburca yürüyen?"

"Bakayım, ha, evet, girdi! A, ama bu sizsiniz!!!" derken yerinden fırlayıp el sallıyor. Bana doğru gelirken şaşırıyorum. Aylardır telefonla konuştuğumuz, şu ana dek yüzünü görmediğim, sesinden ve konuşurken arada bir unutulmuş Osmanlı deyimleri kullanmasından 60-65 yaşlarında sandığım Neveser Hanım, 35-40 yaşlarında, genç, güzel bir kadın olarak çıkıyor karşıma.

Tokalaşırken:

"Bu kadar güzel olduğunuzu bilseydim, aylarca beklemez, daha ilk telefonunuzda ben yemeğe davet ederdim sizi," diyorum.

Gülümsüyor:

"Antalya'da oteller dolu o mevsimde; istesem de gelemezdim. Ama şimdi, hazır İstanbul'a uğramışken sizi de bir göreyim dedim... Ben de sizin fikriyatınızı beğeniyorum, biliyorsunuz."

"Ha, demek 'fikriyat'ımdan başka beğenilecek bir yanım kalmamış artık," diyorum gülerek.

"Yok canım, onu demek istememiştim!" derken yanakları kızarıyor.

Oturduğumuz yuvarlak ahşap masa, uçuk yeşil ekose örtüsüyle cam kenarında; dışarıya bakınca avlunun köşesindeki kuleyi, dolunayı ve kulenin yanından koğuşlara çıkılan mermer basamaklı özel ışıklandırılmış tarihi merdiveni görüyorum. Koca restoranın bizden başka tek müşterisi baloya şu Orhan Pamuk kılığında gelen adam. Masası bize uzak bir köşede. Diğer masalar boş.

Uçuk mavi gömlekli, lacivert kravatlı, beyaz önlüklü, siyah pantolonlu garson yanımıza geliyor. Göğüs cebine takılmış sarı metalde adı kazılı: "Ali". Soyadı yok.

"Ali Bey," diyorum.

"Buyurun efendim," diyor.

"Sizin soyadınız yok mu?" diyorum.

"Var efendim," diyor.

"Öyleyse adınızın yanına soyadınızı da yazdırsınlar. Soyadı onurdur."

Ali, sesini çıkarmıyor; ben de üstelemiyorum. Kırmızı şarap söylüyoruz. Gidiyor. Masamıza bıraktığı yemek listesini incelerken fiyatlara bakıyorum; yalnızca makarna bile yesek, ıvır zıvırıyla belki de iki yüz dolara patlayacak.

Avluyu çevreleyen duvarlardaki pencerelerin demir parmaklıkları sökülmüş, yapının seksen yıllık tarihi bir zindan olduğunu gösterir tek iz dahi bırakmamışlar geride. Oysa, Türkiye'nin en ünlü yazarları çürütülmüştü o koğuşlarda. Nazım Hikmet 1928'de, Sabahattin Ali 1947'de, o pencerelerin ardında yatıyor; şimdi benim Neveser Hanım'la yemek yiyeceğim bu avluda atıyorlardı voltalarını. Sabahattin Ali'nin yattığı son zindandı burası; salıverildikten bir süre sonra, sınırı geçemeden öldürmüşlerdi onu. Nazım'ı 1950'de bir kez daha getirmişlerdi buraya. 1951'de *İstanbul Yüksek Tahsil Öğrenci Derneği*'nin bütün üyeleriyle, Aziz Nesin, Cenap Karakaya, Necdet Eker, Enver Aytekin ve Fethi Naci buraya kapatılmışlardı. Orhan Kemal, 1966'da burada, şu pencerelerin ardında yatıyordu. Hikmet Kıvılcımlı, Rıfat Ilgaz, Şefik Hüsnü, Mehmet Ali Aybar, Şemsi-Sevim Belli çifti, 68 Kuşağı, Deniz Gezmiş ve daha niceleri. Türk sinemasının kötü adamı Ahmet Tarık Tekçe bile oyuncu olmadan önce gazetecilik yaptığı yıllarda, yazdığı bir yazıdan dolayı, buraya atılmış, şu pencerelerin ardındaki koğuşlarda gün saymıştı.

Oturduğumuz cam kenarı masadan, avluyu çevreleyen koğuş pencerelerine bakarken, seksen yıl yüzlerce yazar ve aydın için bir işkencehaneden başka bir anlam taşımayan bu hapishanenin, yabancı yatırımcılar eliyle beş yıldızlı bir otele dönüştürülmesine sinir oluyorum. Sol'un yabancı sömürgenlere bayrak açtığı dönemin anıları, izleri yok ediliyor; yurtseverlik, bağımsızlık bilinci sol bellekten siliniyor. İçimden "Müze yapılmalıydı burası, burada yatan aydınların, yazarların müzesi," derken, kendine Deniz Gezmiş süsü veren biri, hapisane giyisileri içerisinde, kendini Orhan Pamuk'a benzeten adamın oturduğu masaya doğru ilerliyor; elinde büyücek yazılı bir kağıt:

Mustafa Tepeli, Eşref Durmuş, Mehmet Kocamaz,
burada işkence gördüler ve tedavi edilmedikleri için
yaşamlarını *burada* yitirdiler.

Adam, oturuşunu değiştirip görmezden gelerek Deniz Gezmiş'e sırtını dönüyor. Bu sırada *Sultanahmet Cezaevi* şiirini bağıra bağıra okuyan Vedat Türkali'nin sesi çınlıyor avluda:

Sabah serinliği gün ağarıyor
Demir taş küf yosun
Sen böyle gecenin ortasında
olan bitenden habersiz
Uyuyor musun?
Güvercin sesi çocuk sesi tren sesi
Parmaklıklara yakışmayan ne varsa
Duvarlarında

Güneş bütün gün çağıradursun
Elden ne gelir
Yaşamak böyle kanlı akarsa
Maviliğin dibinde böyle gözyaşları
Kirli ağır durgun
Daha bir süre akıp gidecek
Duvarlarında

"Ne o? Daldınız bakıyorum," diyor Neveser Hanım.

Toparlıyorum kendimi:

"Ha, evet! Baktınız mı, ne yemekler varmış?"

"Nerelere gittiniz siz öyle?"

"Şu duvarlara, pencerelere, avluya, kuleye bakarken, geçmişe doğru, şöyle bir gidip geldim."

"Evet, tarihi bir yer burası; özellikle burada yiyelim istedim. *Forbes*'te okumuştum; üstüste iki yıl Avrupa birincisi olmuş bu otel; bir kez de dünya üçüncüsü; uluslararası kent otelleri sıralamasında onyedinci.. Ben de otelci olduğum için merak ettim, nasıl işletiyorlar."

Kadehlerimizi kaldırıyoruz. Ud sesi geliyor öteden. Bir kız, incecik sesiyle hem çalıp hem söylüyor:

"Kimseye etmem şikayet, ağlarım ben halime, titrerim mücrim gibi, baktıkça istikbalime..."

"Tanışmamıza," diyor gülümseyerek.

Gözleri okyanus, derin; teni toprak ve belki de sıcak.

Ekliyor:

"Ve yazdıklarınıza.."

"Ve burada yatmışlara.." diyorum.

Duralıyor:

"Evet, Gorbaçov, Toscani gibi ünlüler kalmış bu otelin kral dairesinde," diyor; "*Forbes*'te yazıyor; ama ben onların şerefine içmem."

Kral dairesinin, eskiden hapishane müdürünün odası olduğunu nereden bilsin.

"Ben, burada yatan meslekdaşlarımı, yazarları kastetmiştim," diyorum.

Başıyla ötedeki masayı göstererek:

"Ben Orhan Pamuk gibilerine de içmem," diyor; "Sevmiyorum yazdıklarını. Konuşmalarını da sevmiyorum. Samimi numarası yapıyor, ama samimi değil; tepeden tırnağa sahte geliyor bana. 'Marifet iltifata tabidir, müşterisiz meta zayidir' derler. Nasıl bu kadar çok sattığını, nasıl bu kadar çok ünlendiğini hiç anlamıyorum."

Kullandığı Osmanlı özdeyişleri, ona büyümüş de küçülmüş bir çocuk şirinliği veriyor; gülüyorum:

"Peki, kime içelim öyleyse?"

"Size.." diyor.

"Hayır, 'biz'e," diyorum.

Kadehlerimiz ürkekçe dokunuyor birbirine.

Şaraplarımızı yudumlarken garson Ali geliyor; yemeklerimizi söylüyoruz. Kendini Orhan Pamuk'a benzeten adamı gösterip, şaka olsun diye;

"Orhan Bey, sık sık gelir mi buraya?" diyorum Ali'ye.

"Hayır, efendim," diyor şakamı ciddiye alarak, "Cıvaoğlu daha sık uğrar.."

Ali uzaklaşırken kovboy giysili adamlardan biri dalıyor restorana; ardından Amerikan bayrağından silindir şapkasıyla Sam Amca. Gardiyanlar, zincirlerini şakırdata-

rak bağıran Nazım'ı restorana sokmuyor, koltukaltlarından kavrayıp sürükleyerek uzaklaştırıyorlar yanından ve Sam Amca, doğruca Orhan Pamuk kılığına bürünmüş adamın masasına gidiyor; tokalaşıp kucaklaşıyorlar, gülüşüp karşılıklı oturuyorlar. Deniz Gezmiş, elindeki yazılı kağıdı öfkeyle fırlatıp koşaradım çıkıyor restorandan; garsonlar oraya doğru seğirtirken, ud çalan kız yükseltiyor sesini:

"Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime..."

Neveser Hanım başını benim dikkatle baktığım yöne çevirince Sam Amca'nın baloya Orhan Pamuk kılığında gelen adamla kırk yıllık dost gibi kucaklaşmasına tanık oluyor. Şaşırmış; dönüp soruyor:

"Ne diyorsunuz buna?"

Biçimli dudaklarına takılıyor gözlerim.

"Deniz bu," diyorum; "kızdı mı köpürür!"

"Deniz mi? Başka bir şey sordum ben size?" diyor.

Ne desem, diye düşünürken, 1940'lardan bu yana binlerce yazısında Amerika'yı gericilikle, faşistlikle suçlamış olan eski solcu Çetin Altan'ın, iki yıl önce bir köşeyazısında *'Küreselleşmenin öncülüğünü ABD yapıyor; artık ABD ilericidir,'* dediğini anımsıyorum; ardı sıra Çetin Bey'in 'solcu' oğlu Mehmet Altan'ın *Amerikan Rapsodisi* diye bir kitap yazıp Amerika'yı övdüğünü; 1950'lerde Amerikancıların ağızlarına sakız ettikleri *İkinci Cumhuriyet* tezini, sanki elli yıl önce Menderesçiler ortaya atmamış da ilk kez kendisi bulmuş gibi, *'bu benim icadımdır'* diyerek piyasaya sürdüğünü; eski solcu köşeyazarı Serdar Turgut'un *'Benim için Amerika bireysel özgürlük, sınırsız fikir özgürlüğü ve fırsat eşitliği ülkesidir'* dediğini; eski 'solcu' Hadi Uluengin'in -tam Amerika 1991 Körfez

Savaşı'nda Irak'ı bombalamakta iken- bir köşeyazısında '*Amerika, tarihinin hiçbir döneminde emperyalist olmamıştır, bu gün de emperyalist değildir. Irak'ı bombalaması da emperyalizm sayılamaz...*' dediğini... Geçmişte hepsi Amerika'ya ağız dolusu sövgüler yağdırmış olan bu 'solcu' eskisi yazarlar, şimdi Amerika'yı nasıl övüyorlarsa; daha başkaları da Sam Amca'yla yemek yiyebilir, ne var bunda, demek geliyor içimden.

"*Gelecek yüzyılda ulusların modası geçecek, tüm devletler bir tek dünya devletinin egemenliği altına girecek, ulusal-egemenlik diye bir şey kalmayacak.*" diyen Amerikan Dışişleri'nden Talbott'un, altı-yedi yıl önce, Ankara'da, Amerikan Elçiliğinde kimi aydınlarımızla yaptığı toplantı geliyor aklıma. Görüşme basına sızınca, Talbott, bu toplantıyı dönemin ABD Başkanı Clinton'ın isteğiyle gerçekleştirdiklerini açıklamış; kimi Amerikan Başkanlarının kimi "solcu" aydınlarımızı ne denli çok sevdiğini herkes duymuştu böylece. 12 Eylül'den önce kendilerine karşı çıkan yazarları tutuklatıp bu cezaevinde kafesleterek susturmaya çalışan Amerikalılar; Sovyetler yıkıldıktan sonra boşlukta kalan kimi solcu yazarları böyle beş yıldızlı otellerde kafesleyerek Türkiye'nin ulusal egemenliğine saldırtıyorlardı artık. Amerika aynı Amerika, değişen yalnızca bizim kalemler; yirmi yıl önce çoğu mapusaneciydi solcu yazarların; 'kurşun' kalemdi onlar; şimdikilerin çoğu otelci, 'dolma' kalem..

Neveser Hanım, dirseklerini masaya dayayıp yüzünü avuçlarının arasına almış, soran gözlerle yanıt bekliyor.

"Aslında doğal değil tabii," diyorum, "ama tüm değerler öylesine altüst edildi ki son yirmi yılda; artık güneş batıdan doğsa kimse şaşmayacak..."

"Siz de Sam Amca'larla yemekler filan yiyor musunuz böyle?" diyor.

Gülüyorum:

"Hayır; ben Sam Amca'ların yemeğini değil dayağını yiyenlerdenim, siz de beni yemeğe çağıran ilk okuyucumsunuz."

"İlk mi? İnanmam!" diyor; "Bir yazarı okumak başka, tanımak başka, tanıyıp okumak daha başka. Ben tanıdığım yazarları daha bir dikkatli okuyorum nedense."

"Belki Sam Amca kılıklı adamlar da öyle düşündüğü için yazar kılıklı adamlarla görüşüyor burada," derken, Aziz Nesin'le Hikmet Kıvılcımlı bir görünüp kayboluyorlar restoranın cam kapısında.

"Bence Sam Amca rolünü doğru oynuyor," diyor Neveser Hanım kaşlarını çatarak; "fakat benimki rol değil, yalnızca okuyucu merakı..."

"Bilmem ki," diye takılıyorum, "belki siz de şu ya da bu ülkenin ajanısınızdır; bana kanca atmaya çalışıyorsunuzdur; olamaz mı? Teniniz esmer, gözleriniz açık renk; belki melez, belki Musevi'siniz, ne bileyim?!"

Kocaman açılıyor gözleri:

"Nasıl yani?!"

Antalya'dan son aradığında, söz dönmüş dolaşmış her nasılsa Kuzey Irak'a gelmiş; Barzani aşiretine Yahudi kökenlilik yakıştırıldığından; Kuzey Irak'ta Yahudi-Kürt denilen aşiretlerden; İsrail'in Yahudi kanı taşıyorlar dediği bir takım Kuzey Iraklı Kürtler'i el üstünde tuttuğundan;

Büyük Kürdistan çabalarının *Büyük İsrail* düşlemiyle nasıl örtüştüğünden; Dicle ve Fırat'ı kapsayacak, Ortadoğu'nun su kaynaklarını içerecek bir Kürt devleti'nin –hele bir de kendisine Yahudi köken uydurulan Barzani aşiretince yönetilirse- su sıkıntısı çeken İsrail'i pek mutlu edeceğinden, vs. sözederken; *"Lütfen susun! Sakın televizyonlarda filan söylemeyin bunları; iki gün sonra İstanbul'a geliyorum, yüz yüze konuşuruz, olmaz mı?"* dediğini anımsatıyorum. Kaşları çatılıyor:

"Ne yani, size susun dedim diye ajan mı oldum ben şimdi?" diyor.

"Olamaz mı?" diyorum şakayla.

"Olamaz," diyor sertçe; "doğru, melezim evet; ama Türk'üm. Adım Neveser! Soyadımın *Bosquet* olduğuna takılıyorsanız söyleyeyim, ilk eşim Fransızdı, tamam mı!? Susun, derken, sizi düşündüm; telefonunuz dinleniyor olabilir; şimşekleri üzerinize çekebilirsiniz; size bir fenalık yapabilirler, diye kaygılandım ben."

"Evet, böyle bir şeyler geçti başımdan. Yıllar önce bir dergide Yahudi düşünürlerin *Frankfurt Okulu*'nu eleştiren bir yazım çıkmıştı. Meğer o yazımı derginin sonradan Yahudi olduğunu öğrendiğim genel yayın yönetmeni tatildeyken basmışlar; kadın tatilden döner dönmez yaptığı ilk iş, bu yazımı yayımlayan yazı işleri müdürünü işten atmak olmuş. Ertesi gün, olayı bilen bir tanıdık arayıp: *'Bak dostum, sen daha yazarlık yaşamının alt basamaklarındasın, önünde uzunca bir yol var, bir yerlere gelmek istiyorsan Yahudi Lobisi'ni karşına almayacaksın, yazık olur sana, yazılarını bastıracak yer bulamazsın sonra!'* diye uyarmıştı beni. Siz de bana *'İsrail'in Kürdistan ilgi-*

sinden öyle ulu orta heryerde söz etmeyin,' deyince, çağrışım yaptı. "

"Siz," dedi Neveser Hanım –kırgın-, "hakkımda istediğinizi düşünmekte özgürsünüz. İsrail'in Kürt ilgisinden söz ettiğinizde, inanamadım, şaşırdım, irkildim evet. Böyle bir şey gerçekse, herkes bilmeli tabii; ama, bu sizi tehlikeye sokacaksa, o zaman susun derim.."

"Ne demek *'gerçekse'* Neveser Hanım? İsrail'in Ortadoğu'da bir Büyük Kürdistan kurulmasına karşı olmadığı çoktandır biliniyor. Tevrat'ta, Tanrı'nın Nil ile birlikte Dicle ve Fırat'ı da İsrailoğulları'na verdiği yazılı. İsrail Başbakanlarından Ben Gurion; *'Yahudilerin haritası Nil'den Fırat'a uzanır'* demişti. İsrail'li tarihçiler, İsrailoğulları'nın 2800 yıl önce bölgeye yerleştiklerini, 1630'larda *Rabbi Samuel Barzani* ve kızkardeşi *Asenath Barzani*'nin bölgede Yahudi okulları kurduklarını, Kuzey Irak'taki Barzani aşiretinin de işte bu Yahudilerin soyundan geldiğini yazıyorlar. Sözde Mesud Barzani bunlardanmış, sağ kolu Evair Barzani de İsrail pasaportlu bir Yahudi-Kürtmüş. İsrail'in eski Savunma Bakanı General İzak Mordechai bir Kürt Yahudisiymiş. İsrail'de yaşayan Yahudi-Kürtlerin sayısı yüzbinin üzerindeymiş."

"Doğru mu peki bütün bunlar?"

"Hepsi doğru olabilir, bir tek ***Kuzey Irak'taki Barzani aşiretinin Yahudi kökenli olduğu yanlış***. Barzani sözcüğü, tıpkı Ebu Müslüm Horasanî, Mahmud Kaşgarî, Cüneyd Bağdadî, Celaleddin Rumî, vb. gibi, adı geçen kişinin hangi aşirete bağlı olduğunu değil, hangi topraklarda doğduğunu -yani nereli olduğunu- belirten bir nitemden başka bir şey değil. Geçmişte Samuel Barzani, Ashenat

Barzani gibi adlar taşıyan Yahudi din adamları yaşamışsa, bu adlar, onların Barzanî aşiretinden kimseler olduklarını değil, yalnızca Barzan adı verilen yörede doğmuş olduklarını gösteriyor. Bu Yahudi'lerin Barzan'da doğmuş olması, o topraklarda doğan herkesin Yahudi olduğu anlamına gelmez. Hem sonra Irak'ta yaşayan Kürdistan Yahudileri çoktan İsrail'e yerleşmişler, Irak'ta Yahudi kalmamış ki! İsrail'in oradaki Yahudilere ilgisi 60 yıl önce başlamış. İlkin 1944'te Walter Fischel, Kürdistan Yahudilerini konu eden makaleler yayımlamış. Ardından İsrail Devleti, dünyanın her yerindeki Yahudileri İsrail topraklarına göç ettirme yönünde aldığı kararı uygulayarak, Irak'taki Yahudi'leri de ünlü *Ezra-Nehemya Harekatı*'yla İsrail'e getirmiş. 1945'te Irak'tan İsrail'e göç eden Mordechai Ben Porat, -ki sonradan İsrail Hükümetlerinde Bakanlık, Knesset üyeliği ve Babil Yahudi Mirası Cemiyeti Başkanlığı yapmış- Irak'ta yaşayan bütün Yahudi Cemaati'ni İsrail'e göç ettirmek göreviyle, 1949'da yeniden Irak'a gönderilmiş. Irak'ta bulunan 130.000 Yahudi 1949-1951 arasında İsrail'e göç ettirilmiş. 1996'ya gelindiğinde Irak'ta kalan Yahudilerin toplam sayısı -çoğu yaşlı olmak üzere- *200'ün altına düşmüş*. Bunu, 1996'da Ezra-Nehemya Harekatı'nı anlatan *"To Bağdat and Back"* kitabında, Mordechai Ben-Porat çok açık biçimde yazıyor. İsrail, Irak'ta Yahudi bırakmamış ki Barzani aşireti Yahudi olsun..."

"Öyleyse?.."

"Bütün bunlar İsrail devletince çok iyi bilinmesine karşın, yine de Barzani aşiretinin Yahudi olduğu yalanı yayılıyor durmadan. Amaç, Kuzey Irak'lı Kürtleri İsrail'in

yanına çekmek.. Birileri kıyametleri kopartıyor Barzani aşireti Yahudi kökenli Kürtlerden oluşuyor diye! Geçenlerde bir televizyon kanalına dinler konusunda uzman diye tanıtılan bir yazar çıktı. Elinde İsrail Müzesince 1981'de yayımlanan "Kürdistan Yahudileri" diye bir kitap: "Bu kitap bir tek bende var, başka da yok; Barzani aşiretinin Yahudiliğini ilk ben gündeme getiriyorum," diye kurumlanıyordu. Az önce söyledim: 1996'da Irak'ta bulunan tüm Yahudilerin sayısı 200'ün altında! Bunu Ezra-Nehemya Harekatı'nın bir numaralı adamı, yazdığı kitapta söylüyor. Bu, belki de milyonlarca üyesi bulunan Barzani Aşireti'nin Yahudi kökenli olmadığının en açık kanıtı değil mi?..

"Yani gerçekler her zaman olduğu gibi yine siyaset uğruna alt üst ediliyor öyle mi?"

"Hem de nasıl! Biliyor musunuz, birkaç ay önce, İsrail'li bilim adamları *'Kürtler üzerinde DNA araştırmaları yaptık, Kürtlerle Yahudiler arasında genetik bağlar saptadık! Kürtlerin çoğu Yahudidir!'* diye bağırmaya, "Y" kromozomunun Yahudilerde ve Kürtlerde ortak olduğunu gevelemeye başladılar. Çok değil, daha birkaç gün önce, Kevin Brook, *'DNA araştırmaları ve genetik buluşlar, Kürtlerin Yahudi soyundan geldiklerini kanıtlıyor*, diye haykırdı bütün dünyaya!.. İsrail'de yayınlanan Ha'aretz gazetesi, Prof. Ariella Oppenheim ile Dr. Marina Feirman'ın Kürtler'in genetik yapısının Yahudiler'e, Araplarınkinden daha yakın olduğunu saptadıklarını; bilimsel bulgulara göre Kürtlerle Yahudilerin kandaş, soydaş olduklarını açıkladı. Bakın, dikkatinizi çekerim, gerçekte Yahudilerle Araplar soydaş, kardeş, ikisi de Sami soyun-

dan olmalarına karşın, nedense Araplarla kandaşlıklarını vurgulamaktan özellikle kaçınıyorlar da, Barzani'lerin Yahudi kökenli olduğu uydurmasını sanki bilimsel bir gerçekmiş gibi ve de övünerek, üzerine basa basa vurguluyorlar. Oysa, Kuzey Iraklı Kürtlerin konuştuğu dilde İbrani kökenli söz bulunmazken, Yahudilerin konuştuğu dil olan İbranice Arapçayla akrabadır. Araplar 'Süleyman' der, Yahudiler 'Salomon; Araplar 'Allahümme' der, Yahudiler 'Elohim'; Araplar 'selam aleyküm' der, Yahudiler 'şalom alehe'; Araplar 'cennet' der, Yahudiler 'gennet'; Araplar 'cehennem' der, Yahudiler 'gehinnom'; Yahudi'nin "g" dediğine Arap "c" der; tıpkı Karadeniz yöresinde 'geldim, gittim' yerine 'celdim, cittim' dendiği gibi. Yahudiler gerçekte Araplarla kandaş, soydaş, ırkdaş, dildeş iken, birkaç yıldır kimi İsrail'liler *"Kürtler Yahudi kanı taşıyor, Kürtler Yahudilere ırk bakımından Araplardan daha yakın,"* diyorlar. Bir İsrail gazetesinin bu haberi, sanki bilimsel bir gerçekmiş gibi anında bizim gazetelere yansıtılıyor. Geçen perşembe Star gazetesinde *"Yahudilerle Kürtler Akraba!"* diye bir yazı vardı, görmediniz mi?"

"Star'da mı? Star almıyorum, okumadım. Ama çok ilginç. Buna bir bakacağım."

Çantasından minik bir defterle kadınlar için özel yapılmış gümüşleri işlemeli bir Montblanc dolmakalem çıkarırken:

"Bugün 29'u olduğuna göre," diyor "geçen Perşembe, yani 22 Kasım 2001, Star, öyle mi? Evet, tamam, yazdım, unutmam; bilgisayara girer bulurum. Kürtler Yahudi diyorlarmış ha, Allahallah, çok ilginç!"

"Eh, *'Kürtler Türk soyundandır'*, diyen Türkler var; *'Kürtler Alman soyundandır'*, diyen Almanlar var, bir tek *'Kürtler Yahudi soyundandır'* diyen Yahudiler yoktu, şimdi o da oldu!. İsrail'in Ortadoğu'da bir Kürdistan Devleti kurulmasına neden sıcak baktığı sorulacak olursa, *'Kürtler bizim soydaşımızdır, onları korumamız, yardım etmemiz, desteklememiz doğaldır'*, diyecekler. Genetik bilimi burada İsrail'in Kürt ayrılıkçılığına sıcak yaklaşımına gerekçe uydurmanın bir aracı olarak kullanılıyor. Kürtlerle Yahudiler arasında bir ırkdaşlık, bir kan bağı uyduruluyor ki İsrail'in Kürt ilgisi doğal karşılanabilsin. Ortadoğu'da bir .Yahudi-Kürt-Ermeni işbirliği yaratılarak, Türklerin ve Arapların emperyalizmin boyunduruğunu kırma olanakları zayıflatılacak, tasarladıkları bu. Kuzey Irak'lı Kürtlerin, özellikle de Barzani aşiretinin Yahudi kökenli olduğu, uyduruk bir sav; ama bunlarla İsrail arasında siyasi ilişkiler geliştirildiği doğru. Siyasi bir ilişkiyi kanbağı uydurarak perçinleme çabası var burada."

"Ama Hitler'i ırkçılıkla suçlayan İsrail'in bu yaptığı da bir tür ırk ayırımcılığı olmuyor mu?"

"Bu soruyu *Kürtler bir Türk boyudur* diyen araştırmacıları ırkçılıkla suçlayan "solcu" aydınlarımıza sormalı; *Kürtler Türktür*, demek ırkçılık oluyorsa, *Kürtler Yahudidir*, demek ne oluyor?"

"Benim bildiğim bütün semavi dinler ırkçılığa karşıdır; ne bileyim, öyle kalmış aklımda."

"Musevilik, soydaşlığı, kandaşlığı öne alıyor. İsrailoğulları'nın üstün ırk olduğu savı, Hitler'in Alman üstün ırkçılığından beşbin yıl daha eski. İsrail'de yurttaşlık için Yahudi bir anneden doğmuş olmak koşulu var.

Anımsıyor musunuz? 1996'da yaklaşık yedibin Kuzey Iraklı Kürt, Amerikan uçaklarıyla Kuzey Irak'tan alınıp Guam adasındaki Amerikan üssüne götürülmüşlerdi. Basında bunlara *'CIA Kürtleri'* dendi. Bunlarla Guam'da ne yaptılar dersiniz?

"Bilmem. Ne yaptılar?"

"Biliyor musunuz; Kuzey Irak'lı bu Kürtler Guam'a götürülmeden önceki yıllarda, Kürtlerin DNA'sının Yahudilerle kandaşlık gösterdiğine ilişkin tek yazı yayımlanmış değildi. Kendilerine DNA testi oyunlarıyla Yahudi kimliği aşılanan binlerce Kuzey Irak'lı Kürt, şimdi yeniden Kuzey Irak'a getirilmiş, Amerika ve İsrail güdümlü Büyük Kürdistan için çalişmakta..."

"...?"

"Öyle deli görmüş gibi bakmayın bana; bütün bunlar gerçek Neveser Hanım."

"Ben, olamaz demiyorum; ama ilk sizden duyuyorum bunları. Şimdi oturmuş biz bize konuşuyoruz, ben sizi anlamaya çalışıyorum, tamam, ama bunları yazarsanız herkes benim gibi anlamaya çalışmaz, kızanlar da olur, korkarım birileri..."

"Yok canım, bir şey olmaz; siz ilk benden duyuyor olabilirsiniz ama ilk kez ben söylemiyorum bunları. İsrail'in Barzani'yle ilişkileri, on yıl önce, 1991'de Londra'da yayımlanan *'İsrail'in Gizli Savaşı'* adlı kitapta tüm belgeleriyle gözler önüne serildi çoktan. İsrail'deki Kürt Yahudiler'in başı Haviv Şimoni Türkive'li Yahudilerin çıkardığı *Şalom* gazetesinde Amerika'nın Kürt yanlısı tutumunu arttırmasını istemişti yıllar önce.. İsrail'in, Ortadoğu'da *Büyük Kürdistan* kurulması konusunda Amerika ve Avru-

pa'yla aynı görüşte olduğu, bilinen bir gerçek. Yabancı ülkelerde bunu irdeleyen başka yayınlar da yapılmış ama, dünyanın bildiği bu gerçekler, her nasılsa Türklerden, Türkiye'den saklandı yakın bir süre öncesine dek."

"Ama yabancı yayınları günü gününe izleyen aydınlar da var; onlar nasıl göremediler bunu?"

Neveser Hanım sözünü bitirir bitirmez avludan bir patırtı geliyor. Bakıyorum, gardiyan giyisili adamlar, yaşamı Amerikan sömürgeciliğine karşı savaşmakla geçen Orhan Kemal'i sedyeye atmış götürmekte. Az ileride Sam Amca ile yemek yiyen, kendini saçıyla, özlüğüyle paltosuyla Orhan Pamuk'a benzetmiş adama bakıp, *"Orhan Kemal Roman Ödülü"*nü anımsıyorum. İçim burkuluyor.

"Aydınlar derken," diyorum, "Mitterand'a dostum diyen Yaşar Kemal gibi, ne bileyim işte daha bir sürü var, Ortadoğu'da *Büyük Kürdistan* kurmaya yönelik tüm adımları Kürtlerin insan hakları istemi olarak gösteren yüzlerce aydın yazardan söz ediyorsanız; onlar görseler de yazamazlardı, söyleyemezlerdi bu gerçeği. Tersine, açıklayanı karalayarak susturmaya çalışır bunlar. "

"Çok katı değil mi yargılarınız?"

"Değil, çünkü bir aydın bu gerçeği yıllar önce kendilerine gösterdiği halde, inatla sustular, görmezlikten geldiler, üstünü örttüler."

"Kimdi gösteren?"

"Uğur Mumcu... Öldürülmeden onyedi gün önce, Cumhuriyet'teki köşesinde, İsrail'in Ortadoğu'da bir Kürt Devleti kurulması için daha 1968-1969'larda eyleme geçtiğini, özellikle Barzani aşiretine para, silah, donatım ve çeşitli destekler sağladığını kaynak göstererek yazdı."

"Sonra?"

"Ertesi gün de yazısında *'Yakında Kürt milliyetçileri ile istihbarat ajanları arasındaki ilişkileri açıklayacağım'* dedi."

"Ee ?! Sonra?"

"Her şey karmakarışık.. Yayımlanan Meclis Araştırma Komisyonu Raporu'nu okuyorum bir süredir. Arap saçı gibi her şey. Bir sürü insan çağırılıp dinlenmiş olayı aydınlatmak için. Hepsini okudum. Çıkamadım işin içinden. Öyle çok sayıda tilkinin kuyruğuna basmış ki yazılarında, bu tilkilerden hangisinin onu ısırdığını kestirebilmenin olanağı kalmamış. Parmaklar İran'ı göstermiş, yerli İslamcıları göstermiş. Biri kalkıp öyle diyor, başkası kalkıp böyle diyor, hepsi olabilir, hiç birisi olmayabilir."

Neveser Hanım, çizgi gibi kısılan gözleriyle yüzüme bakarken, önündeki paketten el yordamıyla çektiği sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıyor; yine el yordamıyla paketin yanında duran çakmağı buluyor; yaktığı sigaradan derin bir nefes çekip dumanını ip gibi incecik askısının açıkta bıraktığı omzunun üstünden arkaya savururken:

"Yani Mumcu'yu İranlılar, İslamcılar öldürmedi mi sizce?" diyor alaycı bir tavırla.

"Bakın Neveser Hanım, ben dedektif değil yazarım, yalnızca düşünüyorum; o mu öldürdü, bu mu öldürdü, kim öldürdü bilemem; yazdıkları kimin işine gelmiyordu, buna bakıyorum yalnızca. Mumcu o yazısında; *Bugüne dek nasıl da görmemişiz, söyleseler inanmazdık, ama kanıtlandı artık,* diyerek anlatıyordu Barzani-İsrail ilişkisini. Yaşasaydı, Ortadoğu'da Kürt Devleti kurma çabalarının hiç de öyle *'ezilmişlerin insan hakları istemi'*nden kaynaklanma-

dığını, tersine Ortadoğu'da Amerika ve kimi Avrupa devletleri tarafından desteklenen İsrail egemenliği için bir adım olduğunu gösterecekti. Ve.."

Durup bir sigara da ben yakıyorum.

"Ve?!" diyor sabırsızlıkla Neveser Hanım.

Ali yemeklerimizi getirirken, henüz iki nefes çektiğim sigarayı küllüğe bastırıyorum. Peçetemi açıp bir ucunu tabağımın altına sıkıştırırken bakıyorum; avluda soluk hapisane giyisileri içerisinde volta atan Sabahattin Ali'nin şişe dibi gözlükleriyle camdan izlediği Sam Amca, kadehini Orhan Pamuk kılıklı adama doğru kaldırıyor.

"İftar saatinde dolu muydu burası?" diyorum Ali'ye.

"Tam değil efendim, ama yine de kalabalıktı," diyor.

Ali yemeklerimizi bırakıp uzaklaşırken, Neveser Hanım kısık sesle yineliyor sorusunu.

"Ve?.."

"Çorba biraz tuzlu," diyorum.

"Çorbayı sormadım," diyor kaşlarını çatarak.

"Amerikan-Türk-İsrail-Kürt-Avrupa çorbası," diyorum.

"Sorumun yanıtı bu değil, beyefendi," diyor gülümseyerek.

"Sorunuzun yanıtı bu, hanımefendiciğim," diyorum.

Bir kahkaha atıyor:

"Yani Mumcu çorbadan mı gitti?"

"Nakşibendi Şeyhi Nazım Kıbrısi'nin İngiliz ajanı olduğunu köşeyazısında belgeleriyle yazan Yıldırım Çavlı birkaç gün sonra içtiği bir kahveden gitmişti," diyorum.

"Ben Uğur Mumcu'yu soruyorum," diyor.

"Uğur Mumcu'nun yakın dostu köşeyazarı İlhami Soysal da Mumcu'dan beş ay önce bir kazada ölmüştü."

Soran gözlerle bakıp susuyor. Sürdürüyorum:

"Mumcu'nun dostlarından köşeyazarı Teoman Erel de Mumcu'dan altı ay sonra bir kazada öldü."

"Yani?"

"Yani, kurşun kalemler yataklarında ölmüyorlar anlayacağınız."

"Sözü dolaştırıyorsunuz, Uğur Mumcu'ya ne oldu, söylesenize?"

"Amerika derin bir oh çekmiştir", diyorum; "İsrail de derin bir oh çekmiştir; Türkiye'yi ite kaka, türlü yararlar uydurarak İsrail'le işbirliğine yönelten Amerikancılar derin bir oh çekmiştir; Barzani aşireti tef çalıp oynamıştır; PKK da öyle, ulus-devlet düşmanları da,. Ha, bir de.."

"Evet, bir de?."

"Bir de, yazılarıyla, konuşmalarıyla Avrupa, Amerika ve İsrail'in Kürt oyununu *'ezilmiş Kürtlerin insan hakları istemi'* diye gösterip kutsallaştırarak Türk halkını kandıran ve sundukları bu hizmet dolayısıyla yabancı efendilerince ünlendirilen, ödüllendirilen, paralandırılan yerli aydınlar, derin bir oh çekmiştir. Mumcu öldürülmemiş olsaydı, bunların Amerika-Avrupa-İsrail güdümlü 'dolma' kalemler olduğunu, ezilmiş Kürtlere insan hakları istiyorlarmış görüntüsü altında, Amerika'nın, Avrupa'nın, İsrail'in yayılmacı amaçları doğrultusunda beyin yıkadıklarını apaçık gösterecekti herkese. *'Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var CIA ve MOSSAD'ın Kürtler arasında? Yoksa CIA ve MOSSAD, anti-emperyalist savaş yapıyorlar da dünya bu savaşın*

farkında mı değil?' diye haykırmıştı Uğur Mumcu o yazısında. Bu, Aziz Nesin, Yaşar Kemal, Orhan Pamuk ve o çizgideki tüm yazarlara yönelik bir eleştiriydi. Başta Amerika olmak üzere, emperyalist ülkelerin ve İsrail'in Ortadoğu'ya kendi çıkarları doğrultusunda vermek istedikleri yeni biçimi İnsan Hakları ve Solculuk perdesi altında destekleyen aydınlaraydı sitemi. Yaşasaydı eleştiriler yağmur gibi patlayacaktı. Bir *Yaşar Kemal – Uğur Mumcu Kalem Savaşı* izleyebilirdik örneğin. Bırakmadılar."

"Ama onlar gerçekten de bilmiyor olamazlar mı? Nereden bilsinler, İsrail'in Kürtçülüğü inanılır gibi değil ki?!"

"Neveser Hanım, bakın, Uğur Mumcu'dan iki yıl önce, İsmail Beşikçi, 1991'de yayımlanan "Kürt Aydını Üzerine Düşünceler" adlı kitabında Kürtlerin Müslümanlarla değil İsrail'le bağlaşık olmasını öneriyordu. Türk halkı kimi zaman gözlerinin önünde olup bitenleri bile göremeyecek denli perdeleyici bir yayın bombardımanı altında. İsrail Dışişlerinden Yinon, 1982'de yayımlanan raporunda *'Irak, kuzeyde Kürt, ortada Sünni, güneyde Şii olmak üzere, etnik ve mezhep ayrılıkları temelinde üç devlete bölünecek'* demişti. Siz şu öngörüye bakın hele! Tarihe dikkat! 1982.. Körfez Savaşı'ndan dokuz yıl önce, daha PKK bile sahneye çıkmamışken, İsrail tutup; *'Irak üçe bölünecek'* diyor ve gördüğümüz gibi, adım adım bölünüyor.."

"Türkiye'ye yönelik değil ama İsrail'in bu öngörüsü. Yalnız Irak'tan, Irak'ın üçe bölünmesinden söz etmişler."

Kızıyorum:

"Siz, bunca anlattıklarımdan sonra halâ İsrail'e toz konduramıyorsunuz; peki ben susayım öyleyse."

"Bakın, unutmayın, otelciyim, turizmciyim ben," diyor; "Otellerimiz bir ara bomboştu, PKK eylemleri yüzünden yabancılar Türkiye'ye gelmeye korkuyordu o yıllarda, ama İsrail'liler akın akın geldiler, para kazandık onlardan, ülkeye döviz girdi."

"Neveser Hanım, ben İsrail'e düşman olalım demiyorum ki! Türk-Yahudi dostluğu, kökü 1250 yıl geriye giden, yeryüzünde bir eşi daha görülmemiş dillere destan bir olay."

"Evet, 500 yıl önce İspanya'dan göç ettiklerinde kimse açmamış, bir tek biz açmışız kapılarımızı."

"Ben 500 değil 1250 yıllık bir geçmişten söz ediyorum size."

"Nasıl yani?"

"Karadeniz'in kuzeyinde Hazar Denizi'nden Balkanlara dek uzanan geniş topraklarda egemen olan Hazar Türkleri 1250 yıl önce 740'larda topluca Yahudi dinine geçmişlerdi. Dünyadaki tüm Yahudiler bunu duyunca şaşırdı. Yahudilik kandan, soydan geçtiğine göre, Hazar Türkleri de kan ve soy bakımından Yahudi olmadıklarına göre, bu Türkleri nasıl olup da Yahudi olarak göreceklerdi? Hahamlar işin içinden çıkamadılar. Bu Yahudi-Türk devleti, 1300 yıllarına dek, beş altı yüzyıl sürdü. O yıllarda dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan pek çok Yahudi, bu Yahudi-Türk devletine göç etmişti. Bu devlet yıkıldıktan sonra, Yahudi-Türk Hazarlar, Rusya'ya, Balkanlara, Doğu ve Orta Avrupa'ya dağıldılar. İşte Hitler'in soykırıma uğrattığı Yahudiler'in ezici çoğunluğu bu Türk kökenli Ya-

hudilerdir. Bizim Yahudilerle yeryüzündeki tüm diğer toplumlardan çok daha köklü, çok daha sağlam, çok daha anlamlı bir bağımız yar Neveser Hanım. Bugün İsrail devletinde yönetici konumda bulunanlardan pek çoğu, Doğu Avrupa'dan, Balkanlar'dan, Rusya'dan İsrail'e göçmüş Türk kanı taşıyan Yahudiler... Onların gerçek kandaşı biz Türkler iken, bunlar Türklerle kandaş oldukları gerçeğini unutturmaya çalışarak, aralarında hiç kan bağı bulunmayan Kürtlerle soydaşlık uydurmaya çalışarak onları bize karşı kullanmaya yelteniyorlar. İşte acı olan bu. İsrail, Türkleri kardeş belleyeceğine nelerle ilgileniyor, diye kızıyorum ben.."

"Kızabilirsiniz ama, ben Türk-İsrail işbirliğine çok sevinmiştim o zamanlar; tırmanan irticayı önlemek için bir dayanışma olarak görmüştük bunu. *İran irticayı destekliyordu, Türkiye buna karşı İsrail'le işbirliği yaptı*, öyle değil mi? Yalnız ben değil, Antalya'daki bütün Atatürkçüler; bu işbirliğine sevindik biz. Mumcu öldürüldüğünde parmaklarımız İran'ı gösterdi. İran konsolosluğu önünde birikti kalabalık. Sloganlar atıldı."

"Evet ama, o günlerde Amerika'nın alış-veriş yapılmasını yasakladığı İran ile Türkiye arasında 25 milyar dolarlık bir doğal gaz anlaşması imzalanmak üzereydi, Amerika'nın yasağını dinlemeyen Türkiye, İran'la alışveriş yapmak üzere ilk adımı atmıştı, Türk-İran ilişkilerinde bir iyileşme vardı. Uğur Mumcu öldürüldüğü gün İran heyeti anlaşmayı imzalamak üzere Türkiye'de bulunuyordu, Uğur Mumcu öldürülüp insanlar İran'ı katil olarak gösterince, bu anlaşma imzalanamadı. Amerikan ambargosu altında inleyen bir İran, tam Türkiye ile 25 milyar

dolarlık bir anlaşma imzalayacağı günde, böyle bir cinayet işler mi?."

"Ama bunları duymadık biz?"

"Duyurmadılar da ondan."

"Kafam karıştı."

"Bakın, diyorum ki, o yıllarda Amerika İran'a ambargo koymuş, fakat Almanya bu ambargoyu dinlemeyerek İran'la alış-verişi artırıyor. Türkiye, madem Almanya ambargoyu takmıyor, öyleyse ben de İran'la ilişki kurar, Körfez Savaşı'nda uğradığım zararları İran'la ticaret yaparak kapatabilirim, düşüncesiyle İran'la doğal gaz anlaşması imzalamak üzere, Alman-İran işbirliği, Türkiye-İran yakınlaşması, Amerika'nın ve İsrail'in çıkarlarına aykırı düşüyor. Amerika ve İsrail, Ortadoğu'da İran'ı, dünyada Almanya'yı düşman olarak görüyor, Türkiye'yle İran'ın arasını açıp Türkiye'nin İran'a saldırmasını istiyorlar. Türkiye bir yandan Kürt bölücülüğüyle, bir yandan kabaran gerici dalgayla boğuşurken, Amerikalı, İsrailli odaklar, Türkiye'ye gericiliğin de bölücülüğün de İran tarafından beslendiğini fısıldıyor; Türkiye İran'a saldıracak olursa destekleyecekleri belli. Amerika ve İsrail'in, baş düşmanları İran'ı Türkiye'ye dövdürmek istedikleri belli. O günlerde basının İran'a karşı savaş naraları attığını anımsıyorum. Türkiye'deki gericiliğin ve bölücülüğün gerçek destekçileri Amerika, İsrail ve Avrupa iken, bir takım generallerin irtica ve bölücülüğün en önemli dış kaynağının İran olduğu inancına kapılıp, İran'a karşı yaptırımlar tasarladıklarını anımsıyorum.."

"Mumcu'nun cenazesine katıldım ben, oradaydım. Hepimiz İran'ı lanetliyorduk. Onu İran yanlısı teröristlerin

öldürdüğü gün gibi açıktı. Allak bullak ediyorsunuz beynimi. Türkiye'deki gericiliğin ve bölücülüğün gerçek destekçileri nasıl olup da Amerika, İsrail ve Avrupa olabilir? Bunların hepsi çağdaş, demokratik, laik ülkeler değil mi?"

"Size İsrail'in Türkiye'deki İslamcılara karşı olduğunu düşündüren nedir bilmiyorum Neveser Hanım. Türkiye'deki İslamcıların küçük bir bölümü İran yanlısı, İsrail –bu dönemde- bunlara karşı olabilir, ama İran yanlısı olmayan diğer İslamcılara karşı olduğunu düşünmeyin. Başında Yahudi işadamı Rotschild'in bulunduğu Aramco şirketi, Suudi Arabistan'da petrol tekelini elinde tutuyor. Suudi Arabistan'ın İslam'ı dünyaya yaymak uçun kurduğu Rabıta örgütünün bütçesi, Aramco yani Yahudi işadamı Rotschild tarafından karşılanıyor. Bu nasıl olabiliyor? Amerika ve İsrail, Humeyni öncesi Şah döneminde İran'ın en sıkı dostu değil miydi?. Şah, Amerika ve İsrail'in desteğiyle ayakta durmuyor muydu? Peki Şah döneminde İran laik miydi? Hayır! Şah dönemi İran Anayasasını okursanız, İran'ın o dönemde de Şii din kurallarıyla yönetildiğini göreceksiniz. Bakın, *United States of İrtica* kitabımı okuyorsunuz şu günlerde, Amerika da tıpkı İsrail gibi İran'a düşman, doğru; ama Türkiye'de gericiliğin baş destekçisi de yine Amerika."

"Amerika gibi İsrail de Türkiye'deki gericiliğe karşı olmayabilir mi demek istiyorsunuz?"

"Şimdi bakın, tıpkı Fener Rum Patrikliği gibi, Yahudiler de Osmanlı Hilafet yönetimine övgüler düzüyorlar Neveser Hanım. Çünkü Osmanlı Hilafeti altında -Rum ve Ermeni cemaatleri gibi- Yahudi cemaati de devlet içinde devlet olmuş, altın çağını yaşamıştı. İsrail'de devlet tara-

fından yayımlanan Yahudi Tarihi, Endülüs'teki İslam Devleti'ni de çok övmekte. Çünkü o dönemde iç işlerine karışılmamış, çok rahat etmişler. Peki, Cumhuriyet döneminde, Osmanlı Hilafet düzenine özlem çekmek, övgüler düzmek, gericilik değil mi?"

"Şaşırtıyorsunuz beni, Yahudi arkadaşlarım var, hepsi çağdaş insanlar."

"Benim de var. Hepsiyle çok iyi dostuz. Ama Üzeyir Garih, hem Yahudi hem Fethullahçı ve Osmanlıcı, buna ne diyeceksiniz? Kamhi, söyleşilerinde Osmanlı yönetim biçimini örnek diye övüyor, Cumhuriyet yönetimini eleştiriyor. Bütün dinsel toplulukları kendi din önderlerinin yönetimine bırakan Osmanlı millet düzenini Cumhuriyet'ten daha iyi buluyorlar."

"Amerika.. İsrail... Bölücülük... Gericilik... Kurduğunuz bağlantılar kafamı karışmadı desem yalan olur. Şaşkın durumdayım."

"Bakın, ben size bir şey daha söyleyeyim, bir daha şaşırın: İsrail Dışişleri Bakanı Şamir, 1983'de Brüksel'de; "*Kürdistan'ı işgal altında tutan devletler, Kürt halkının bağımsızlığını engelliyor,*" demişti. Tarihe bakın: 1983! PKK'nın Şemdinli-Eruh baskınından bir yıl önce. Yıllar sonra, 1991'de, yine bir İsrail Dışişleri bakanı –bu kez David Levy- *ABD'nin Kürtler'e yiyecek yerine, silah yardımı yapması gerektiğini* söylemişti."

Sustum. Neveser Hanım'ın yüzü gerilmiş, gözleri dalmış, dinlemiyor gibiydi. Daha yarısını bile bitirmediği *'Eve'* marka çiçekli sigarasını küllüğe bastırırken:

"Mumcu'dan başka hiç kimse İsrail'in Kürtçülüğü desteklediğini yazamadı bir daha, değil mi?"

"Yazan oldu, tek tük de olsa. Sözgelimi Turan Yavuz, Mumcu'nun ölümünden 4 ay sonra yayımlanan *'ABD'nin Kürt Kartı'* adlı kitabında, Amerika'nın Kürt ayrımcılığının 1940'lı yıllara dayandığını ve İsrail'in Kürt ayrılıkçılığına verdiği desteğin 1950'li yıllarda başladığını belgeledi. Ardından Nezih Tavlaş, *Avrasya Dergisi*'nde Kürt-İsrail ilişkilerini işledi."

"Ne oldu peki? Başına bir şey geldi mi?"

"Derginin o sayısı toplatıldı."

"Sonra?"

"Sonra *Ateş* diye haftalık bir dergi yayıma başlamıştı. İlk sayısında İsrail'in Türkiye'nin sularına ve GAP'a göz diktiğini işlemişlerdi. İsrail Tarım Bakanlığı'ndan Ben-Meir, *'bölge halkları su sorunu için ortak bir çözüme yanaşmazlarsa, savaş kaçınılmaz'* diyordu; Hayfa Üniversitesi'nden Prof. Armon Sofer *"Ortadoğu'da su kaynaklarının kullanımı yüzünden savaş çıkacak'*, demişti; Şimon Peres de o yıllarda *'Bundan sonraki Ortadoğu savaşı toprak yüzünden değil su yüzünden çıkacak, su üretmek için imkan yaratamazsak, su için savaşacağız,"* diyordu. İsrail'in bir gözü Manavgat'ın suyunda, bir gözü GAP'ta. Oralardan toprak satın alıyorlar."

"Evet, Antalya'da Manavgat'ın suyunu İsrail'e satıyoruz diye bir söylenti çıkmıştı, ben de duydum bunu. Peki o dergi bunları yazınca ne oldu?"

"İlk ve son sayısı bu oldu; kapandı..."

"Öyleyse, bunları yazar, söylerseniz, sizi de rahat bırakmazlar."

"Yok canım, o kırılgan dönem geçti artık. Mumcu'dan sonra bu konuya dikkat çeken aydınların sayısı ar-

tınca, gizlenmesinde başarılı olamadıkları gerçekleri saptırmaya çalışıyorlar şu sıra. Ortadoğu'da Kürt Devleti kurulmasını isteyenin *'Amerika olmayıp'(!) İsrail olduğunu* söyleyen yazarları çıkartıyorlar ekrana. Ancak, Amerika'nın Kürt ilgisi, İsrail devleti kurulmadan önceki yıllara dayandığından, bu saptırmaca pek inandırıcı olmuyor. İsrail de bu yayınlardan sonra Kuzey Irak Kürtlerine ilgisini saklamak yerine, Türklerin anlayışla karşılayacağı bir gerekçeye dayandırmayı yeğledi. *İsrail Begin-Sadat Stratejik Araştırmalar Merkezi* Başkanı Efraim İnbar, dört ay önce Türkçe'ye çevrilip yayımlanan kitabında ne diyor biliyor musunuz? *"Türkiyę nasıl Filistin davasına yakınlık gösteriyorsa, İsrail de Kürt meselesine sevgiyle bakıyor..."* Yani nasıl Türkiye'nin bir Kürt sorunu varsa, İsrail'in de bir Filistin sorunu var; Türkler İsrail'e sorun yaratan Filistinlilere nasıl sıcak bir ilgiyle yaklaşıyorsa; İsrail'in Türkiye'ye sorun çıkaran Kürtlere ilgi göstermesi öyle doğal karşılanmalı, diyorlar.. İsrail artık böyle bir söylem benimseyerek Kürtlere duyduğu ilgiyi kamuoyundan saklamaktan vazgeçtiğine göre, artık bunları konuşmak, yazmak kahramanlık olmaktan çıkmış bulunuyor anlayacağınız. "

"Peki ama, Öcalan'ın yakalanmasında İsrail'in Türkiye'ye çok yardımcı olduğunu okumuştum; PKK'lılar bu yüzden İsrail elçiliklerine saldırmaya kalkmışlardı tüm Avrupa'da. Anlamadığım şu: İsrail 'Büyük Kürdistan'ı benimsiyorsa, Öcalan'ı niçin yakalatsın?"

"Şimdi bakın Neveser Hanım, İran'da Kürtler var. İran kendi topraklarındaki Kürtleri denetim altında tutarken, komşu ülkelerin topraklarında yaşayan Kürtleri ayaklanmaya kışkırtır. Irak'ta Kürtler var. Irak da kendi toprak-

larında yaşayan Kürtleri denetim altında tutar, ama komşu ülkelerdeki Kürtleri ayaklandırmaya çalışır. Herkes kendi Kürtlerini denetim altına alıp komşusunun Kürtlerini ayaklandırmaya çalışıyorsa, İsrail'in bir yandan Barzani'yi desteklerken öte yandan Öcalan'ı yakalatmasını anlayabiliriz. Kürt ayrılıkçıları arasında Amerika-İsrail güdümünde olanlar bulunduğu gibi, Avrupa güdümünde olanlar da var. Tam da Amerika-İsrail güdümlü Barzani, *'PKK ve Abdullah Öcalan bizim için Saddam'dan daha tehlikeli!'* diye demeçler verirken, Amerika ve İsrail, Öcalan'ın yakalanması için kolları sıvadı.. Öcalan, geçtiğimiz Ocak'ta *Özgür Gündem*'de *'Bu işin içinde MOSSAD var, benim ölmem gerekiyordu. Bunun üzerinde düşünülmesi gerekiyor,'* dedi. Amerika ve İsrail, Öcalan'ı saf dışı edip başsız kalacak PKK'lıları Barzani'nin askerlerine dönüştürmek istiyor; Öcalan PKK'nın başı konumundan, Barzani'nin bir adamı durumuna düşmeyi kendine yediremiyor; Amerika ve İsrail, Barzani'yi güçlendirmek üzere Öcalan'ı kızağa çekmiş bulunuyor."

"Tabii Güneydoğu'da bir Kürt devleti kurulması da böylelikle suya düşüyor ve bu da Türkiye'nin işine yarıyor, öyle değil mi?"

"Hayır, suya düşmüyor."

"Niye? Öcalan ve PKK saf dışı kalınca?!"

Gülüyorum:

"Bakın, Türkiye'den Güneydoğu'yu koparmaksızın, öyle yalnızca Kuzey Irak'la sınırlı bir Kürt devleti olmaz. Sorarım size, bir devlet, susuz yaşayabilir mi?"

"Yaşayamaz tabii."

"Eh, öyleyse Kuzey Irak'ta bir devlet kurulunca suyu nereden bulacak? Böyle bir devlet, varlığını sürdürebilmek için Güneydoğu'nun, Dicle ve Fırat'ın, -özellikle de Dicle'nin- suyuna muhtaç. Bu nedenle, ister istemez Kuzey Irak'taki varlığını Güneydoğu'ya doğru genişletip Dicle ve Fırat'ı da kendi topraklarına katmaya davranacak. Bu da Türkiye'nin Güneydoğu sınırlarında sürekli savaş demek. Diyelim ki Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti ilan edildi; Türkiye Dicle ve Fırat'ın suyunu kesecek olursa o devlet susuzluktan kırılır ve üç gün içinde yıkılır gider, öyle değil mi? Bu yüzden, Kuzey Irak'ta Kürt Devleti ilan edenlerin, Türkiyç'nin Güneydoğu'suna dokunmamak gibi seçenekleri yok."

"Ama yine de bir çelişki var burada. Amerika ve İsrail Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulmasını istiyorlarsa, Güneydoğu'yu koparıp o devlete su sağlayacak olan Öcalan'ı niye yakalatıyor?"

"Bu, onların Güneydoğu'yu Türkiye'den kopartıp Kuzey Irak'a katmaktan vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Öcalan'ın bu işi ondört yılda başaramadığını, bir ondört yıl daha geçse yine başaramayacağını gördüler ve sonunda bu işi üzerlerine aldılar. Yarın öbür gün bunlar bölgede bir kargaşa daha çıkartıp, tıpkı Körfez Savaşı sırasında Irak ordusuna *'36. paralelin üstüne çıkmayacaksınız, yoksa vururuz'*, dedikleri gibi, Türkiye'ye de *'Ordunuz Güneydoğu'ya girmeyecek, savaş uçaklarınız Güneydoğu'nun üzerinde uçmayacak, yoksa vururuz'*, diyebilirler. Bakü-Ceyhan petrol boru hattı, -nedense?- tam da Kürtlerin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da istedikleri toprakların sınırını çizmekte! Derler ki, *'Ordunuz Bakü-Ceyhan boru hat-*

tının doğusuna geçmeyecek, yoksa vururuz!' Bunlar, hapisteki Öcalan'a da *'Barzani'nin adamı olursan, adamlarını Barzani'nin yardımına koşarsan, seni hapisten kurtarırız'* diyebilirler; o da hapisten kurtulma umuduyla adamlarına *Barzani'ye katılın* çağrısı yapabilir ve sonunda PKK Barzani'ye, Güneydoğu da Kuzey Irak'a katılabilir. Bir düşünün bakalım, ne demek oluyor bütün bunlar?"

"Amerika ve İsrail, Güneydoğu Türkiye'yi de kapsayan büyük bir Kürdistan kurdurmak amacıyla, başta Barzani aşireti olmak üzere, kimi Kürtleri evlat ediniyor, demek oluyor, öyle değil mi?"

"Evet. Amerika ve İsrail, Ortadoğu'da PKK ya da Talabani değil, Barzani yönetiminde bir Büyük Kürdistan kurulmasını kendi çıkarlarına uygun görüyor; dahası, başta Barzani aşireti olmak üzere Kürtlere, genetik biliminden, Y kromozomundan, DNA bulgularından filan dem vurularak, Yahudi kimliği ve Yahudi geçmişi aşılanıyor kimi yayınlar ve yazarlar aracılığıyla.."

Gülüyor Neveser Hanım:

"Yine döndük dolaştık geldik yazarlara. Sizin takıntınız; ajanlar ve yazarlar."

"Ajanlar ve yazarlar değil, yalnızca yazarlar.." diyorum; "Rusça'da aydınlara İntelijensiya deniyor; bunu şakayla karışık şöyle ayrıştırıyorum ben: entel+ajan+cia.."

Biraz gülelim istiyorum, ama o gülmeyip duralıyor, kaşlarını çatıp dudağının ucunu peçeteyle silerken:

"Dalga geçiyorsun benimle!" diyor sertçe.

"Siz'li konuşmayı bıraktığına sevindim," diyorum.

Gözleri dolmuş; boşalmak üzere. Yutkunuyor. Önüne bakarak:

"Bu gece her şeyin daha başka türlü olacağını düşlemiştim ben," diyor.

"Ben de öyle," diyorum.

"Sanki, bir gazeteciyle söyleşi yapar gibisin. Ya da, ders anlatıyormuş gibi. Oysa, masamızda bir mum yanıyor ve bu bizim ilk gece.."

Susuyor. Tamamlıyorum.

"-miz."

"Bak, 'gece-*miz*' diyemedim, işte," diyor. "Benimle konuşuyorsun ama benimle değilsin. Anlatırken bana bakmıyorsun, hep öteki masaya takılıyor gözün; ben yokum. Sinirlisin. Beni telefonda başka türlü düşlemiş, görünce düş kırıklığına uğramış olabilirsin, tamam, olabilir, ama ben senin sadece kafanla ilgiliyim, bunu bil."

"İkide bir kafanla ilgiliyim, kafanla ilgiliyim, deme lütfen. Ben de seni tanımak istediğim için buradayım. Aylar önce, bir canlı yayından dönmüşüm; sabaha karşı üçte telefonum çalıyor; '*Beyefendi*,' diyor öfkesi burnunda bir kadın, '*telefonunuzu 118'den aldım, Antalya'dan arıyorum, yayın boyunca Sevr'den söz etmenizi bekledim. Bütün anlattıklarınız aslında Sevr'in hortlatılmasından ibaret, niçin bir kez olsun Sevr'e değinmediniz?*" O öfkeli kadın aylar sonra karşımda oturuyor ve buyurun bakalım, yine öfkeli!"

İlk konuşmamızı anımsatınca, kırışan alnı açılıyor, müzip bir gülücük yerleşiyor dudaklarına.

"Evet," diyor gülümseyerek, "İlk aradığımda Sevr'i konuşmuştuk, unutmamışsın."

"Tüm konuşmalarımız aklımda. Ve ben de seni görmeyi çok istedim."

"İşte, geldim, buradayım, ama sen? Kafan nerede, gözlerin nerede?"

"Haklısın, kafam gerçekten karışık bu akşam. Aklım bir türlü gözden geçirip baskıya veremediğim kitabımda. Salt Amerika ve İsrail'in çıkarları öyle gerektiriyor diye türlü genetik numaralarla Yahudi kimliği aşılanan Barzani'den sözederken, az ötede Sam Amca kılığına bürünen adamla, kendine Orhan Pamuk süsü veren adamın oturdukları masaya takılıyor gözüm; olmadık şeyler düşünüyorum."

"Neler mesela?.."

"Barzani'ye yaptıkları gibi, kimi yazarlara da Yahudi kimliği giydirmeye yeltenebilirler mi?"

"Nasıl yani?"

"Orhan Pamuk'un *Beyaz Kale*'sini çeviren *Victoria Holbrook* Yahudi. *Benim Adım Kırmızı*'yı yayımlayan *Alfred A. Knopf* Yahudi, *Kara Kitap*'ı basan *Harcourt* Yahudi, *Yeni Hayat*'ı İngilizce yayımlayan *Random House* Yahudi, *Vintage Books* Yahudi."

"Allahallah!"

"Bir de yabancı gazete ve dergilerde, bu kitapları tanıtan yazarlara baktım, kimlermiş diye."

"E? Kimlermiş?"

"*Paul Berman* Yahudi, *Melvin Jules Bukiet* Yahudi, *David Walton* Yahudi, *Dick Davis* Yahudi, *Guy Mannes-Abbott* Yahudi, *Richard Eder* Yahudi..."

"Raslantı mı, yoksa başka bir şey mi arıyorsun altında?"

"*Raslantı, Tanrı'nın kendi imzasını atmak istemediği yerde kullandığı takma isimdir*, demiş Anatole France!"

Bir kahkaha atıyor:

"Korkarım Yalçın Küçük gibi hangi taşın altına baksan Yahudi görmeye başlayacaksın sen de."

"Dur bakalım, daha bitmedi: Aziz Nesin'i çeviren *Joseph S. Jacobson* Yahudi, *Louis Mitler* Yahudi. Yaşar Kemal'in *İnce Memed*'ini çeviren *Edouardo Roditi* Yahudi. Eşi ve çevirmeni *Thilda Serrero* Yahudi. Kitaplarını basan *Harvill* yayınevi Yahudi, *Random House* Yahudi."

"Ee? Nereye varıyoruz şimdi buradan?"

"Kitapları Yahudilerce İngilizce'ye çevrilip, Yahudilerce basılan ve Yahudilerce övülüp ünlendirilen kimi yazarımızın Kürt sorununa bakışları İsrail'inkine çok benziyor; benim dikkatimi çeken bu. Kürt sorununda İsrail çizgisine ters görüşler yaysalardı, kitapları yine Yahudiler tarafından ünlendirilir miydi, diye düşünüyorum."

Delici bakışları yumuşuyor birden, anaç bir tavırla elini uzatıp başımın üzerine koyuyor. Hiç beklemediğim bu atak şaşırtıyor beni. Susuyorum. Ne yapacak derken, şaşkınlığıma gülerek:

"Tamam çocuğum, tamam," diyor bir anne sıcaklığıyla; "kafanda ne varsa boşalt, bitir; çünkü iki buçuk saatimiz kaldı; uçağım kalkacak, anlıyor musun?!"

Parmakları saçlarımın üzerinden kayarken kendimi oğlan çocuğu gibi duyumsuyorum; askılı elbisesinin açıkta bıraktığı kayısıyı çağrıştıran çilli tenine takılıyor gözüm; başımı göğsüne yaslamak geliyor içimden. Şakayla:

"Bir de 'solcu' yazar Nadire Mater var kafamın içinde," diyorum, "onu da anlatayım mı?"

"Eh, oldu olacak anlat bari," diyor elini başımdan çekerken; "Nasıl olsa anlatmadan duramayacaksın."

Gülüyorum.

"Ben senden büyüğüm bir kez, annem olamazsın."

"Kaç yaşında olursa olsun, bütün kadınlar anne, bütün erkekler oğuldur aslında," diyor; "Evet? Ne olmuş Nadire'ye?"

"Bir Amerikan vakfına başvurmuş; adı MacArtur mu ne; Güneydoğu'da PKK'yla savaşan askerlerle söyleşi kitabı yapacağım, bu işe bir yılımı vereceğim, bana 59.000 dolar gerekli, diyor. Veriyorlar. Yazdığı kitap ordunun ayrılıkçılarla mücadelesine karaçaldığı gerekçesiyle kovuşturmaya uğrayınca, Amerikan Dışişleri Bakanı, adı neydi kadının; Albright, evet, Madeleine Albright, -ki bu da Yahudi-, bir konuşma yapıyor 'solcu' Nadire Mater'in adını anarak; yönetime, yargıçlara aba altından sopa gösteriyor; kılına dokunamazsınız, diyor. Geçen ay gazetede okumuştum, kestim sakladım."

"E? Sonra?"

"Şu ilerideki Sam Amca'ya gözüm takılınca, Amerika'nın 'solcu' yazarlara kanat geren Yahudi kökenli Dışişleri bakanı Madeleine Albright geliyor aklıma. Amerika'nın Irak'a uyguladığı ambargo sonucu beşyüz bin Irak'lı çocuğun öldüğü kendisine anımsatılıp, *'Buna değer miydi?'* diye sorulduğunda, *'Evet değerdi!'* diyen Albright, Türk yargısına; *Nadire'ye dokundurtmam, bırakın onu* diye sesleniyor. Beşyüzbin çocuğa kıyabilen biri tarafından korunmak, Türk solcusuna yakışır mı?"

"Eh, sen de solcuydun, ama.. Yoldaş sayılırsınız!"

Kanım tepeme sıçrıyor.

"Ben solcuyken, solcular böyle şeyler yapmaz; yapanı dışlarlardı Neveser!" diyorum. "Ben solcuyken, sol-

cular, emperyalizme, yabancı güdümüne karşı yazılar yazar; bu yüzen hapse atılırlardı. Amerikalılar, hapse atılan solcuları kurtarmak şöyle dursun, daha da çoğunu hapse tıktırmaya çalışırlardı. Ne oldu da solcular seksenlere dek karşı çıktıkları Amerika'dan, Avrupa'dan paralar alarak kendi ülkelerine, kendi ulusal egemenliklerine karşı yayınlar yapıyor? Bu "sol"a, bu "aydın"lara, bu yazarlara 'bizim' diyemiyorum ben."

İşaret parmağını dudaklarına götürüyor: "Sss!"

"Sesim çok mu yükseldi?" diyorum.

"Garsonlar bize bakmaya başladı, öteki masadan duymasınlar diye şus dedim."

"Peki, sustum işte."

Başımı çevirip avluya bakarken cama yansıyan görüntüm beni ürkütüyor.

"Korkunç," diyorum.

"Anlamadım, ne diyorsun?"

"Hiç, yok bir şey."

Yüzüm gerçekten çok gerilmiş. Cama yansıyan yüzüme bakarken kafamda bir şimşek çakıyor. Aylardır otururken, kalkarken, konuşurken, yazarken, yerken, içerken beni bir türlü rahat bırakmayanın ne olduğunu çözüyorum bir anda: Bilinçaltında yazarlığımla didişiyorum ben. Evet, 1992-1994 arası bir dergide yayımlanmış yazılarımın son okumasını bir türlü bitirememiş, kitabı baskıya verememiş olmam da bu yüzden. Yazıya, yazmaya, yazarlığa bakışım kökten değişti sanıyorum. Amerikalı gazeteci, solcu, Marks'ın arkadaşı Swinton, 1880'lerde New York Times'ta yazıyor. Gazete bir Yahudi tarafından satın alındıktan sonra düzenlenen toplantıda, davetli gazeteciler ba-

sının onuruna kadeh kaldırmak üzere kürsüye çağırıyorlar onu. Swinton, elinde kadeh, kürsüye çıkıyor. Çıt yok: *"Dünya tarihinin şu anına dek, Amerika'da "özgür bağımsız basın" diye bir şey varolmamıştır. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de..."* diye başlıyor sözlerine; *"Hiçbiriniz düşündüklerinizi olduğu gibi yazmaya cesaret edemezsiniz. Bunu yapmaya kalktığınızda yazdıklarınızın basılmayacağını önceden bilirsiniz çünkü. Çalıştığım gazetede bana düşüncelerimi açıkça yazmamam için haftalık bir ücret ödüyorlar. İçinizde benzer biçimde benzer ücretler alan başkaları da vardır. Düşüncelerini açıkça yazacak kadar salak olan herhangi biri, sokaklarda başka bir iş arıyor olacaktır. Gazetemin herhangi bir sayısında düşüncelerimi apaçık yazmaya izin verseydim, 24 saat dolmadan işimden atılırdım. Gazetecilerin işi gerçeği yok etmek, düpedüz yalan söylemek, saptırmak, kötülemek, servet sahiplerine dalkavukluk etmek, kendi gündelik ekmeği uğruna yurdunu ve soyunu satmaktır. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de.. Öyleyse şimdi burada "bağımsız özgür basının"(!) "şerefine"(!) kadeh kaldırmak saçmalığı da nereden çıktı? Bizler, sahnenin arkasındaki zengin adamların oyuncakları, kullarıyız. Bizler ipleri çekilince zıplayan oyuncak kuklalarız. Onlar ipleri çekiyorlar ve biz dansediyoruz. Yeteneklerimiz, olanaklarımız ve yaşamlarımız, hepsi başkalarının malı.* ***Bizler entelektüel fahişeleriz!..*** *"*

Swinton'un sözleri salona bomba gibi düşüyor. Toplantıyı şaşkın bakışlar altında terk eden Swinton, gazeteden istifa ettikten sonra, kimseden bir kuruş almaksızın *'John Swinton's Paper'* diye tek yapraklı bir "gazete" çıkartmaya başlıyor.

Bakıyorum, Neveser'in kaşları çatılmış yine.

"Ben birine *'anlayamadım, ne dediniz,'* diye sorduğum zaman, o, *'hiç, yok bir şey,'* deyip başını başka yöne çevirirse, çok bozulurum," diyor.

"Canım, sonra anlatırım," diyorum.

"Neyi," diyor.

"Manevi Mikropları."

"Manevi mikroplar mı?"

Ali, boşalan kadehlerimizi doldururken susuyorum. Mustafa Kemal'in, Swinton'dan yaklaşık kırk yıl sonra, onun "entelektüel fahişe" dediklerini "manevi mikrop" olarak adlandıran sözlerini anımsıyorum: *"İyi bilinmelidir ki, gazeteler, okul kitapları değildir,"* diyor Mustafa Kemal, *"Aşağılık kimselerin* ***parayla*** *yaptırdıkları* ***basın savaşları*** *vardır.* ***Basının en aşağılık yalanları yaymakta kullanıldığı, bir gerçektir.*** *Basının ve Düşünce Derneklerinin, ulusal yönetimin etkisinden kurtularak, siyasi ve iktisadi* ***gizli amaçlara araç olmasından*** *korkulur. Basının para ile satın alınabilmesi,* ***uluslararası yüksek para aleminin basın üzerinde gizli etkisi*** *ya da yalnız* ***yabancı devletlerin örtülü ödeneklerinin etkisi****; işte bunların kamuoyunu yanıltıp aldatmalarından, gerçekten korkulur!..* ***Her zaman dünyanın yarısını ve bir zaman da dünyanın hepsini aldatmak olanaklıdır. Ancak, bütün dünyayı her zaman aldatmak olanaklı değildir.*** *Tıpta bir* ***"koruyucu hekimlik"*** *(hıfzı sıhha) olduğu gibi, bir 'içtimai hıfzısıhha' (yani toplumsal sağlığı korumak) da vardır!.. Her ikisi aynı ilkeye dayanır.* ***"Maddi mikroplar"****ı tümden yoketmek olanaklı olmadığı gibi,* ***"manevi mikroplar"****ı tümden yoketmek de olanaklı değildir. Fakat, kişide gövdesel bir*

sağlık yaratmak mümkün olduğu gibi, toplumsal yapıda da düşünsel, duyusal bir sağlık yaratmak, bu yoldan bir direniş ortamı oluşturmak olanaklıdır..."

Ali uzaklaşırken, Mustafa Kemal'in 'Manevi Mikroplar'ını Neveser'e anlatayım, bakalım ne diyecek diye başımı çevirdiğimde göz göze geliyoruz.

"Manevi mikroplar demiştin," diyor.

"*Entelektüel fahişeler* mi, yoksa *manevi mikroplar* mu, hangisi daha çarpıcı?" diyorum.

"Şarap mı dokundu sana?" diyor.

"Hayır, sarhoş olmadım. Bir yandan yeni çıkacak kitabıma koyacağım adı düşünüyorum, o yüzden kafam karışık biraz."

"Ben senin o karışık kafanı seviyorum asıl," diyor gülerek.

Başımı uzatıp;

"Eh, bir daha okşa o zaman," diyorum.

Yanakları pembeleşiyor.

"Her şeyi bir yanından tutup birbirine bağlıyorsun kafanın içinde, beynin hiç durmuyor, yorulmuyor musun?"

"Ben sevmiyorum bu kafayı," diyorum. "O, bunu çağrıştırıyor; bu, şunu çağrıştırıyor; unutmak diye bir şey yok. Karşısında çok güzel, çok şık bir kadın oturuyor; dünyanın en güzel otelindeyiz; fakat bu kafa, böyle bir anda, Mater'lerle, Albright'larla filan uğraşıyor..."

"Ama, Yaşar Kemal de Fransız Cumhurbaşkanı Mitterand'ın dostuydu, değil mi?"

"Çetin Altan da, Zülfü Livaneli de, Aziz Nesin de... Başta Yaşar Kemal, solcu diye ünlenmiş yazarlarımızdan kimileri *lejyon dö onör* nişanı almıştır Mitterand'ın elin-

den. Fransız devleti, bu ödülü verdiği kişilere, yaşam boyu parasız sağlık hizmeti ve geçim derdine düştüklerinde para yardımı sağlıyor. Geleceklerini Fransız Devleti'nin güvencesi altına almış oluyorlar anlayacağın.."

"Fransa şu günlerde Sabancı'ya da *lejyon dö onör* nişanı verecekmiş ya da vermiş, öyle bir şey. Duydun mu?"

"Sabancı, sonuçta işadamı. Fransızlarla Carrefour, Danone, BNP bankası gibi ortaklıkları var. Hem, bir ara *Doğu Sorunu* diye bir rapor filan hazırlatıp, Kürdistancılarca alkışlanmıştı. Fransa Sevr'i yeniden canlandırmak için eyleme geçen ilk Avrupa ülkesi, biliyor musun? Cezayir Savaşı sonunda De Gaulle döneminde Fransa, uluslar arası alanda Amerika'dan bağımsız bir politika izlemeye yöneliyor. Amerikan yayılmacılığına, egemenliğine karşı Sovyetlere yaklaşıyor, NATO'dan uzaklaşıyor, eski egemenliğine yeniden kavuşmak üzere atılımlar yapıyor. Amerika güdümünde bir Avrupa Topluluğu ülkesi olmaktansa, kendi güdümünde bir Akdeniz Birliği oluşturmaya davranıyor. 1960 yılların sonlarına doğru, Sevr'de kendi payına düşen Türkiye'nin Güneydoğu'sunu anımsıyor. Ağustos 1970'te, Fransa'da, Paris valisinin hazır bulunduğu *Centre Parisien de Congres İnternationaux* salonunda, *Sevr'in 50. yıldönümü* toplantısı düzenleniyor; eski bakanlar, bilim adamları, Ermeni Patriği ve gazeteciler, Sevr anlaşmasının canlandırılması ve uygulanması gerektiği doğrultusunda konuşmalar yapıyorlar. Birkaç yıl sonra diplomatlarımızı öldürecek olan Ermeni örgütü ASALA'nın düşünsel tohumlarının atıldığı bu toplantıda, Türkiye Ermeni soykırımıyla suçlanıyor. Yani Fransa, 1920'de Sevr

anlaşmasında kendi payına düşen Güneydoğu'yu NATO'dan ayrıldıktan sonra yeniden kendi payı olarak görüyor. Sabancı'nın önayak olduğu *'Doğu Sorunu'* raporu, Sevr'ci Fransızların hoşuna gitmiş olabilir. Hem Sabancı, Fransa'ya para kazandırıyor. Fransızlar da Fransa'ya para kazandıran bu işadamına madalya takıyorlar. Nedeni apaçık. Ama Fransa'nın madalya taktığı kişi *işadamı* değil de *yazar* olunca iş değişir. Fransızların Türkiye'den bir yazara madalya takmaları için, o yazarın kalemini Fransız devletinin yararına çalıştırmış olması gerekir, öyle değil mi? Solcu bir yazarın, yabancı bir devletten, hem de sol düşünceye göre sömürücü, emperyalist olan bir devletten, o devletin yararına çalıştığı gerekçesiyle madalya alması ..."

Uzanıp eliyle ağzımı kapayınca son sözlerim avucunda kalıyor:

"Dikkat et," diyor kısık sesle; "Konuşurken önce yavaş başlıyorsun, sonra sesin yükseliyor; bak, yüzün de kıpkırmızı."

"Tamam, tamam, kestim."

"Canım, sus demiyorum. Yavaş sesle.."

Yüzüne bakıyorum:

"Canım?"

Kızarıyor:

"Canım mı dedim?"

"Hiç, yok bir şey; ha, ne diyordum? Fransa'dan *lejyon dö onör* alan bir işadamıyla, bir aydın, yazar ya da sanatçı arasında hiçbir ayrım yok bence. Biri ekonomik işbirlikçi, diğerleri siyasi, kültürel... İkisi de araç.. Almanya'nın da İngiltere'nin de Amerika'nın da var böyle ödülleri. Sovyetler'in de vardı. Uğur Mumcu gibi yerli 'kur-

şun' kalemlere ödül vermez o yabancı devletler; kendi doldurdukları 'dolma' kalemleri ödüllendirirler yalnızca. Ve ödül aldıktan sonra Amerika'nın, Avrupa'nın işine gelmeyecek, onların sömürülerini, yağmalarını, talanlarını ortaya koyacak tek satır yazı çıkmaz bu kalemlerden..."

"Uğur Mumcu'ya hayransın sen."

"Hayır. 163. maddenin kaldırılmasına çalıştığı için kızgınım ona. Kürt sorununa önerdiği çözümleri de doğru bulmuyorum. Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı yıllarında Kürtlere özerklik vaad ettiğini yazmıştı, oysa yanlıştı bu, neyse ki iki ay sonra düzeltti. Daha başka yanlışları da var. İstihbarat dosyalarından yararlandığı için çok eleştirildi. Ama, önüne konulan her dosyayı doğru mu yanlış mı bakmaksızın yayımlayan yazarlardan değildi Mumcu. Kendi beyniyle düşünen bir adamdı, yanlışları da kendi yanlışlarıydı, tıpkı doğruları gibi."

"Fransa'ya kızıyorsun ama, 1789'dan beri idealist yazarları büyülemiş Fransa, fikir özgürlüğü tanımış onlara; Fransa'nın bizim sol yazarlarla ilişkisi, Sabancı'yla bir olmaz bence, abartıyorsun. Ayrıldığım eşim sol görüşlü bir Fransızdı. Onyedi yıl geçirdim Fransa'da. *Le Monde Diplomatique* okurduk ikimiz de."

"Şimdi, bak, dinle Neveser; Fransa 1958'de başlayan De Gaulle döneminde Amerika'nın boyunduruğundan kurtulmaya davranıp, Sovyetlerle iyi ilişkiler kurmaya yöneldiğinde, Amerika'ya karşı Sovyet-Fransız dayanışması tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'deki Sovyetçi solu da Fransa'ya yaklaştırdı. Sovyetlerde yaşayan Nazım, tam bu dönemde –yanılmıyorsam 1962'de- Fransa'ya gitti. *'Benim özlemini çektiğim düzen meğer Rusya'da değil Fran-*

sa'daymış', dediği söylentisi yayıldı Türkiye'li solcular arasında. O yıl, Fransızcı eğitim yapan Galatasaray Lisesi mezunu, Fransa'da Sorbon'da okumuş Mehmet Ali Aybar, -neden öyle gerekmiştir bilinmez- TİP yönetimince partinin başına geçirildi. Mehmet Ali Aybar'ın TİP Başkanı olarak izlediği çizginin De Gaulle'ün Fransa'da izlediği çizgiyle nasıl birebir çakıştığını gören olmadı bugüne dek, bildiğim kadarıyla.. TİP'in başına De Gaulle geçirilseydi ne yapacak ise, Aybar aynen onu yapmıştır, diyebilirim. Bu konudaki bulgularım bir kitap olacak yoğunluğa ulaştı. Fransa'da yaşayan Abidin Dino, Sovyet-Fransız yakınlaşması ortamında, Türkiye'deki solcuların önemli bir bölümünü Fransa'ya yaklaştırdı. Sovyetler Birliği'ni anavatan sayan Sovyetçi solcularımız arasında Fransa da babavatan sayılmaya başlandı. Fransa, 1966'da Sovyetlerden güç alarak Amerika'yla ilişkilerini daha bir sertleştirip NATO'nun askeri kanadından çekilince, bizim solcuların çoğu da Fransa'yı daha çok sevmeye başladılar. Oysa Fransa Amerika'dan uzaklaşıp Sovyetlere yaklaşmakla, emperyalist sömürgen, yayılmacı bir devlet olmaktan çıkmış değildi. Tersine, İkinci Dünya Savaşı'nda her şeyini yitiren Fransa, eski gücüne yeniden kavuşabilmek için önce kendini Amerikan boyunduruğundan kurtarması gerektiğinden, salt Amerika'ya karşı koyarken yalnız kalmamak için Sovyetlere yanaşmaya başlamıştı. Bu ortamda sevgisini kazandığı solcuların önemli bir bölümünü kendi emperyalist girişimleri doğrultusunda bir araç olarak kullanmayı da pek güzel becerdi doğrusu. Sovyetçi TKP 1920'lerden başlayarak bir gün olsun Türkiye'de Kürt ayırımcılığını ağzına almamıştı. Atatürk döneminde patlak veren Şeyh

Sait isyanı gibi ayaklanmalarda, Sovyetçi TKP, ayırımcılığın hep karşısında olmuştu. Dahası, Sovyetçi TKP'nin yöneticilerinden Nazım Hikmet, 1963 yılında ölene dek hiçbir dizesinde Kürt ayırımcılığına yandaş tek söz etmemişti. Asya'lı, Afrika'lı halklar için şiirler yazmış, fakat Kürtler için hiçbir şey yazmamıştı. Solcuların Kürt ayırımcılığına karşı çıkan bu tutumları ne zaman değişti biliyor musun? Fransa'nın NATO'dan çekilmesinden sonra! Fransa NATO'nun askeri kanadından çekildikten bir yıl sonra 1967'de, başında Fransızcı Galatasaray Lisesi ve Sorbon mezunu Aybar'ın bulunduğu TİP'te, üstü örtülü biçimde ayırımcılık başladı. Tam Fransa NATO'dan ayrılıp Sevr'i canlandırmaya yöneldiğinde, TİP, "Doğu ve Güneydoğu Mitingleri" düzenlemeye başladı. TİP'in Tarık Ekinci gibi kimi Güneydoğu'lu yöneticileri bile Aybar'ın böyle durup dururken birden bire bölgecilik yapmaya başlamasından korkup, böyle şeyler yapmayalım, parti kapatılır, diye uyarmalarına karşın, Fransız eğitimli Aybar onları dinlemedi. Daha 1962'de "Türkiye Türklerindir!" diye bağıran Aybar'ın, birkaç yıl sonra Doğu Mitingleri düzenlemeye başlaması, Fransa'nın Sevr'i canlandırma girişimleriyle aynı tarihlere denk düşüyorsa, ben buna raslantı diyebilir miyim? İşte Neveser, bizim -geçmişte Aybar'ın TİP'inde yer alan Yaşar Kemal gibi- solcularımızın Fransız Devlet Başkanı Mitterant'gillerle dostluğu, daha eskiye, Türk solunun De Gaulle döneminde Fransa'yla kurulan bağlarına dayanır. Emekçi Fransız halkıyla dostluk başka; emperyalist Fransız Devleti ile dostluk başka. Attila İlhan ve bir kaçı hariç, Nazım'dan sonra, Dino aracılığıyla emperyalist Fransız Devleti ile dostluk kurmuştur bizimkiler; Fransız

halkıyla değil!.. O yıllardaki köşeyazılarında emperyalist Fransa Devleti'nin Akdenizcilik politikasını kültür-sanat-hümanizm-sosyalizm perdesi altında nasıl savunduğunu görüyoruz TİP'in. Emperyalist Fransa'nın Türkiye'deki çıkarlarını sol bir maske altında sosyalizmin gereğiymiş gibi yutturma işini üstlenen bir sürü aydın-yazar-sanatçı çıktı 1960'lardan sonra. Fransız Dışişleri, bunların en iyi dostudur. Solcu aydınlarımızın bir kesimi de Alman Devleti'yle dostluk kurdu. Son dostlarıysa Avrupa Birliği ve Amerikan Devleti!"

Neveser'in kaşlarını kaldırıp gözlerini iri iri açarak çenesiyle gösterdiği yönde, Sam Amca'nın yanındaki kovboy kılıklı adamların gözlerini masamıza dikip kulak kesilmiş olduklarını görünce susuyorum. Konuşmaktan yorulmuşum. Sabahattin Ali'yi arıyor gözlerim. Uzun bir sessizlik oluyor aramızda.

"Dinliyorsun değil mi, bu şarkı çok güzel," diyor Neveser.

Ud çalan kızın başka bir şarkıya geçtiğini duymamışım:

"Göze mi geldik, sen mi unuttun, gelmiyorsun ah, gelmiyorsun ah.."

Dev boyutlu bakır hilaller serpiştirip Osmanlı havası vermişler restorana; kız, uduyla sesiyle bu havayı bütünlüyor:

"Öyle karanlık gece ki ruhum, olmuyor sabah..."

"Bir çorbanı içtin, o kadar," diyor Neveser, "yemeğin soğudu, yemedin hiç, dokunmadın bile. Ve daha kötüsü bir paket sigarayı bitirmek üzeresin."

"Sen de bitirmemişsin yemeğini?" diyorum.

"Bitiremedim," diyor, "iştahım kaçtı, tıkandım."

"Öyleyse söyleyelim, kaldırsınlar.."

Ali'yi çağırıyorum. Masamız boşalıyor. Mumumuz yanmakta. Kahve söylüyoruz.

"Bakar mısın, kar başlamış!" diyor coşkuyla.

Dışarıya bakıyorum, kar seyrek atıştırıyor, yeni başlamış daha, avluyu ıslatmış, ama tutmamış. *Siz*'lerimizin giderek *Sen*'e dönüşmesi içimi ısıtıyor.

"Senin şu çiçekli sigarandan içebilir miyim bir tane," diyorum, "tadını merak ettim de?"

"İç bak, çok hafiftir," deyip uzatıyor.

Yakarken:

"Sen bana Antalya'nın güneşini getirdin, ben sana İstanbul'un karını sunuyorum," diyorum.

Gülüyor:

"Ben senin güneşin, sen benim kar...ım..."

Atılıp:

"Ben senin kar..ın filan olmam!" diyorum; "Erkeğim ben!"

Bir kahkaha atıyor:

"Türkçe tuzaklarla dolu!.."

Kahkahamız restoranı çınlatmış olmalı ki, dışarıda avluda dolaşan gardiyanlar bile başlarını çevirip bize bakıyorlar.

"Ayıp ettik," diyor Neveser. "Onlara güldüğümüzü sanacaklar."

"Onları boşver, bence şarkıcı kıza ayıp oldu," diyorum.

Kız udunu uçurmakta:

"Kederden mi neden bilmem sararmış rengi ruhsarın"

"Çok severim bu şarkıyı," diyor Neveser.

"Ben de," diyorum.

"Ama bu şarkı çok başka," diyor.

"Başkadır, çünkü Nasibin Mehmet Efendi'nin şarkısı bu," diyorum.

"Bu kız konservatuarlı bence, sazına tutkun, sesi de çarptı beni, hele bu şarkı.."

İkinci dizeyi kızla birlikte mırıldanırken ben de katılıyorum küçük sesle:

'Senin çün bak, nasıl ağlar, yanar bu aşıkın narı'.

Göz pınarları doluyor Neveser'in.

Önümüze lacivert, sarı-yaldız işlemeli fincanlar, birer bardak su ve dörder tane fıstıklı lokum koyan Ali, bakır cezvede dumanı tüten kahveyi, köpüğünü kaçırmadan büyük bir özenle fincanlarımıza doldurup, çabuk adımlarla uzaklaşıyor.

Neveser, mendilinin ucuyla gözlerini kurulayıp çantasından çıkardığı küçük aynada boyalarının akıp akmadığına bakarken:

"Aslında hiç sulu gözlü değilimdir ama, bu şarkıyı ne zaman duysam yüreğim kabarır; annem söylerdi," diyor.

"Sözleri ve bestesi aynı kişiye ait olan şarkılar böyledir," diyorum. "Yaşayan kişi, duygularını sözlere döküyor, notalara döküyor, tek yürekten çıkıyor hepsi. O zaman yüreklerimize işliyor işte. Bu şarkının yapıldığı dönem de önemli. O dönemde sanatçılar, aydınlar birilerine yaltaklanıp üç kuruş fazla kazanmak için yoz ürünler

vermiyordu. Şimdi her şey satılık. Üç kuruşa ülkeyi satacak erdemsizlerin elinde her şey."

Kahvesinden bir yudum alıp:

"Yahu ne kadar dolusun, bu ne öfkedir böyle?" diyor; "Şarkıdan sözederken bile sözü döndürüp dolaştırıp sol döneklere getiriyorsun; bırak, umutsuzluğa kapılmışlardır ya da ne bileyim, oturmuş, düşünmüş, eski düşüncelerini gözden geçirip yanlış bulmuşlardır; belki korkmuşlardır; belki bıkmış usanmışlardır; toplum için uğraşmaya değmez, ömür geldi geçiyor, bundan böyle yalnız kendimi düşüneceğim, en iyi biçimde yaşayacağım, demişlerdir; adamların dönme özgürlüğü yok mu, bırak dönsünler."

"Ah keşke dediğin gibi olsaydı; ellerini şakaklarına koyup düşünmüş ve kendi özgür düşünceleriyle dönmüş olsalardı. Ama bunların dönekliği bile kendi düşünmelerinin ürünü değil, "düşünceleri değişti' biçiminde değil, robot dönüşü, bağlı bulundukları dış odak çizgi değiştiriyor; bunlar da o dış odağa bağlı olarak ağız değiştiriyorlar."

"O nasıl şeymiş öyle; 'robot dönüşü'?"

"1986'da Gorbaçov bir 'Issık Göl Forumu' düzenlemişti. Anlatması uzun sürer."

"Politikacılardan çok aydınlara kızıyorsun sen, niye?" diyor, "ülkeyi bu duruma düşüren aydınlar değil ki, siyasetçiler; öyle değil mi?"

"Bak şimdi; 1934'te *"Türkler, yabancı devlet nişanları taşıyamazlar,"* diye bir yasa çıkmıştı," diyorum. "Atatürk'tü bu yasayı çıkartan. 1988'de bunu kaldırıp *"Türk vatandaşlarının başka devletler tarafından verilen madalya ve nişanları kabul etmeleri izne tabi değildir,"* dediler. Bu, *Türk vatandaşları yabancı devletler yararına, onların*

madalya verecekleri türden işler yapmakta özgürdür, anlamına geliyor. Peki, bir yabancı devlet, bir Türk vatandaşına durup dururken madalya takar mı? Amerika, Fransa, Almanya, İngiltere, falan filan, sana, bana durup dururken niye madalya versin? Atatürk'ün yasasını değiştirenler, yabancı devletlerle işbirlikçiliğin siyasetçiden aydına, aydından halka, tepeden tırnağa tüm topluma yayılmasını istediler. Öyle de oldu. Göğsünde emperyalist devlet madalyaları taşıyan aydınlar, emperyalist devletlerle işbirliği yapan politikacıları, işadamlarını suçlayabilirler mi? Örneğin Fransız devletinden madalya alan bir yazar, Fransız devletinden aynı madalyayı alan Sakıp Sabancı'yı kınayabilir mi? Ülkeyi bu hale getirenler yalnızca işbirlikçi politikacılar değil, işbirlikçi aydınlar da onlar ölçüsünde suçlu, belki de daha çok suçlu. Bir aydın, bir yazar, ülkesini sömüren devletler kendisine ödül vermek istediği zaman, '*yahu ben nerede yanlış yaptım*' diye sormaz mı? Özellikle solcu bilinen aydınların dünyayı sömüren devletlerle böylesi dostluk ilişkisi kurmaları beni öfkelendiriyor. Sovyetler yıkıldıktan sonra, bunlar yazılarında "emperyalizm", "yabancı sömürücüler" gibi sözleri hiç kullanmaz oldular, biliyor musun? Daha geçenlerde okuduk; çoğu bir takım yabancı kurumlardan parasal yardım almış..."

"Hepsi solcu değil ama, İslamcılar da var aralarında."

"Sağcısı neyse, solcusu da o. Eskiden böyle değildi çoğu. Değiştiler. Eski yazdıkları önlerine konacak olsa, şimdi yazdıklarından dolayı yüzleri kızarır."

"Niye? Şimdiki yazılarını savunup eski yazdıklarından da utanabilirler?"

"Duyguları körelmediyse."

Çaktırmadan saatine baktığını görünce Ali'yi çağırıp hesabımızı istiyorum. Kim ödeyecek savaşı çıkıyor aramızda. *Ben çağırdım, ben ödeyeceğim* diye tutturuyor. Bundan sonraki yemeği benim ödemem koşuluyla uzlaşıyoruz.

Restorandan çıkarken bakıyorum, Sam Amca kıyafetli adam kovboylarla dans ediyor. Deniz Gezmiş dışarıda, camdan onlara bakarak volta atıyor. Avluya çıkınca yüzüme çarpan keskin soğuk kanımı donduruyor birden. Kar şöyle bir atıştırıp durmuş. Gelirken kulenin hemen üzerinde parlayan dolunay, yükselmiş, küçülmüş. Avluyu çevreleyen pencerelere bakıyorum; Nazım'ı, Sabahattin Ali'yi, Orhan Kemal'i, Deniz'i arıyor gözlerim. Bugün yaşıyor olsalardı onlar da Amerikancı, Avrupacı olurlar mıydı; ama yok canım, işte Attila İlhan öyle değil, diye düşünerek yürürken, beş yıllık mahpusluğumda sürgün sürgün dolaştırıldığım hapisaneleri, attığım voltaları anımsıyorum; Sağmalcılar Cezaevi'nin, Bayrampaşa Cezaevi'nin, Sinop Cezaevi'nin, Adapazarı Cezaevi'nin, Çorum Cezaevi'nin, Selimiye Kışlası'nın, Davutpaşa Kışlası'nın, Samandıra Kışlası'nın, Alemdağ Kışlası'nın, Metris Cezaevi'nin avluları bir bir gelip geçiyor gözlerimin önünden. Bir burası kalmıştı yatmadık.

Çıkmadan son bir kez bakıyorum dolunaya:

Başlar ay doğarken saltanatı sultan-ı yegahın

Yoldaş çiftinin 12 Eylül döneminde radyolarda, televizyonlarda çok sık çalınan öbür şarkısını da anımsıyorum.

Hayat bir gemi, dünya bir liman
Her limanda inen de olur binen de olur inan ki
.....
Son kadehte zehir sun saki.

"Kaşkolunuzu sıkı sarın, hava soğumuş çok," diyor Neveser.

"Hava soğuyunca yeniden 'siz'li konuşmaya başlıyoruz öyle mi?" diyorum.

"Hiç farkında değilim, hayret, 'siz' mi dedim ben yine?"

Avluya bakan koğuş pencerelerinin ardında bir patırtı kopuyor, halı dövülür gibi; ayak sesleri, koşuşturmalar ve ardından hep bir ağızdan bağırıyor mahkumlar:

"Kah-rol-sun A-me-ri-kan em-per-ya-liz-mi! Kah-rol-sun A-me-ri-kan em-per-ya-liz-mi!"

Neveser'e dönüyorum coşkuyla.

"Bir şeyler oluyor, sen de duyuyor musun?"

"Evet, ezan okunuyor," diyor. "Sultanahmet camisinden geliyor herhalde."

Sendeliyorum.

"Dikkat edin, yerler ıslak, kaymayın," diyerek koluma giriyor. Göğüslerini duyumsuyorum kolumda.

"Biliyor musun Neveser," diyorum, "çok değil yirmi yıl önce sağcılar *'Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!'* diye bağıranlara solcu damgası basıyordu; şimdi ise boyalı

basında köşe tutmuş eski solcular *'Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!'* diyenlere faşist damgası basıyor. Ne oldu, yoksa Amerika sosyalist oldu da ben mi duymadım?"

Neveser koluma daha sıkı sarılırken;

"Hayır, öyle bir şey olsaydı ilk duyan sen olurdun canım," deyip bir kahkaha atıyor.

Alnında *"Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi 1337"* yazan tarihi kapıdan çıkıp bir taksiye biniyoruz.

"Havaalanı," diyorum sürücüye.

Sahil yolundan gidiyoruz. Kar yoğunlaşıyor Kumkapı'ya doğru. Sessizliği bozan sürücü:

"Abi, bir daha çıkma şu Reha Muhtar'ın programına Allah'ını seversen," diyor.

Ateş Hattı'nda katıldığım *Türkçe Ezan* tartışmasının üzerinden neredeyse on gün geçmiş; anımsamasına şaşırıyorum.

"Abi, ağzını açıyorsun, araya başka bir laf sokuyor, konuşturmuyor adamı. İsmail Nacar da öyle."

"Belki iki söz ederiz de yararımız olur diye çıkıyoruz, ne yapalım," diyorum.

"Elli dakika var, yetişir miyiz?" diyor Neveser.

"Yetişiriz abla," diyor sürücü.

"*Türk Hava Yolları* iflas etmiş, *Turkish Airlines*'le uçacaksınız, haberiniz olsun," diyorum.

Gülüyor:

"Şuna Türkçe iflas etmiş desenize," diyor.

"Yenge," diye söze karışıyor sürücü.

Yenge sözcüğünü duyar duymaz, birbirimize dönüp gülümsüyoruz. Sürücünün bizi birbirimize yakıştırmasından ikimiz de mutluyuz.

"Yenge, dilimizi de mahvetti bunlar," diyor. "Şimdi de Kürtçe eğitim diyorlar, bu memlekette herkesin hakkı var, bir tek Türklerin hakkı yok. Geçenlerde *Türk Aynştaynı* diye bir profesörü çıkardılar televizyona, takır takır anlattı."

Oktay Bey'i arayıp bu sürücüyle konuştursam çok mutlu olur, ama saat çok geç.

Otururken aramıza koyduğu çantasını öbür yana alırken:

"Osmanlı'nın son günleri de böyleydi," diyor Neveser, "Sevr'le yapamadıklarını şimdi yapıyorlar."

Çantasından boşalan yere koyuyoruz ellerimizi. Parmaklarımız değdi değecek.

"Bakar mısın, sürücü bey onca okumuş aydının atladığı gerçeği nasıl da görüvermiş," diyorum, "*Bu memlekette herkesin hakkı var, bir tek Türklerin hakkı yok.* Doğru. Aydınlar, yazarlar, siyasetçiler, Türklere dönüp: *Ulus devletin modası geçti, bırakın ulusal değerlerinizi, ulusal kültürünüzü, ulusal dilinizi, ulusal sınırlarınızı, ulusal simgelerinizi,* derken; aynı anda Kürt, Çerkes, Laz, Ermeni, Rum kökenli yurttaşlarımıza dönüp: *Kendi devletinizi ne pahasına olursa olsun kurun, sarılın kendi değerlerinize, kendi tarihinize, kendi dilinize,* diye bağırıyorlar."

"Abi, bunlar satılmış," diyor sürücü öfkeyle.

"Öyle ya da böyle, *Markurt* oldukları kesin," diyorum.

"*Mankurt* mu? Neymiş o?" diyor Neveser.

"Binlerce yıl önce Ortaasya'da kabileler arası savaşlarda esir düşenleri Mankurt'a çevirirlermiş."

"Nasıl?"

"Önce esirlerin ellerini kollarını bağlayıp saçlarını bir güzel kazıyorlar usturayla, saç diplerini çizip kanatıyorlar. Sonra bir deve kesip boyun derisini çıkarıyorlar - boyun derisi çok kalın oluyormuş- sonra bu yeni kesilmiş deriyi, hani yüzücülerin saçları ıslanmasın diye başlarına taktıkları lastik boneler var ya, işte öyle, esirlerin saçı kazınmış başına sımsıkı geçiriyorlar; boyunlarına da başlarını sağa sola oynatıp oraya buraya sürterek o deriyi başlarından sıyıramasınlar diye tahta kalıplar geçiriyorlar ve sonra doğru çöle. Başlarına geçirilmiş yaş deriyle çölün kızgın güneşi altında aç susuz birkaç gün geçiren bu esirlerden büyük bir bölümü dayanamayıp ölüyor. Kızgın güneş altında kuruyup büzülen deri, başı mengene gibi öyle bir sıkıştırıyor ki, esirin çıkmaya başlayan saçları dönüp yeniden başına batıyor, beyin bu basınç altında değişime uğruyor; esirlerden çoğu ölüyor, oracıkta gömülüyor; sağ kalıp belleklerini yitirerek *Mankurt* olanlarsa, yedirilip, içirilip günlerce bakılarak güçlendiriliyor ve yeterince güçlendirildikten sonra köle pazarlarına götürüp satılıyorlar. Bunlara -belleği silinmiş olmayan diğer kölelerden ayırt etmek için- *Mankurt* diyorlar. Köle pazarında belleksiz bir Mankurt, belleği yerinde olan bir köleden on kat daha pahalıya alıcı bulurmuş. Çünkü diğer köleler bellekleri yerinde olduğu için kendilerinin geçmişte köle olmadıklarını, bir yurtları, bir yuvaları olduğunu, bir zamanlar özgür olduklarını anımsıyor; özgürlüğün tadını unutmadıklarından ilk fırsatta kaçıp kurtulmaya kalkıyor. Bu Mankurt denilen kölelerse, bellekleri silindiği için, geçmişlerini, bir zamanlar özgür olduklarını, bir yurtları, yuvaları, ana, baba, çocukları olduğunu anımsamıyor, yitir-

dikleri bellekleriyle birlikte özgürlüğün tadını da unutmuş olduklarından kaçıp kurtulmaya hiç kalkışmıyor. *Köle*yle *Mankurt* arasındaki ayrım, yani *bellekli köle – belleksiz köle* ayırımı, bu yüzden çok önemli. Mankurt, yani belleksiz kölelerin sahipleri, onların kaçmasına ya da başkaldırmasına karşı önlem almak gereğini bile duymuyorlar. Köle, yani belleği yerinde tutsakların sahipleri ise, bir gün o köleler ayaklanır, kaçarlar diye diken üstünde oturur, önlem üstüne önlem alırlarmış."

Neveser'e bakıyorum. Anlattıklarımı yaşıyormuş gibi bakışları dudaklarıma kilitlenmiş, dinliyor.

"Peki, söyleyin bakalım biz şimdi Mankurt muyuz, köle mi?" diyorum.

"1923'ten 1945'e dek özgürdük," diyor Neveser, "İrtica kitabında yazdığına göre 1945'te başlıyor kölelik."

"1945'ten 1980'e dek köle olduk," diyorum.

"1980'den bugüne Mankurtuz, değil mi abi?" diyor sürücü.

"Ama belleğimiz zorla silinmedi ki, işgale uğramadık, esir düşmedik, kimse bizi saçlarımızı kazıyıp başımıza deriler geçirerek çöllere sürmedi ki; 1980'den sonra nasıl Mankurtlaştırdılar bizi?" diyor Neveser.

"Orhon Yazıtları'nda Mankurtlaştırmanın işkenceden başka bir yöntemi yazılı," diyorum. "Binbeşyüz yıl önce, Çinliler, bol bol ipek, altın, gümüş vererek Mankurtlaştırıyorlarmış Türk Beylerini. Kültigin taşa kazılı bildirisinde anlatıyor; Çin'liler ilk adımda tatlı sözlerle, vaadlerle, parayla yaklaşıp öncelikle Türk Beylerini tavlamış; Çin'in pohpohladığı Türk Beyleri kendilerini Çin'li gibi görüp Türkçe olan adlarını bile değiştirerek Çin Bey-

lerinin Çince adlarını almaya başlamışlar; işbirlikçi Beylerin buyruğuyla elli yıl Çin boyunduruğunda yaşamış Türkler. Sonra, Türk boylarını birbirine karşı kışkırtıp kendi aralarında savaştırmaya başlamış Çin. Halk bakmış ki, Çin'in sözüne uyan Mankurtlaşmış beyleri yüzünden kırılmaktalar; ayılıp kendilerine gelmişler; benim kendi ülkem vardı, ülkem hani; benim kendi devletim vardı, devletim hani, diye homurdanıp başkaldırmışlar; örgütlenip savaşarak kurtulmuşlar Çin boyunduruğundan. Orhon yazıtlarında aynen böyle yazılı."

"Demek *köle* olmuşlar *Mankurt* değil," diyor Neveser.

"Beyler Mankurt olmuş, halk köle," diyorum.

"Anlamıyorum," diyor Neveser, "Yöneticiler, aydınlar, yazarlar toplumun en uyanık kesimi; halk neyse de, onlar nasıl Mankurtlaşabiliyor?"

"Para ablam, para!" diyor sürücü, "Para Mankurtu bunlar; dolar Mankurtu. İki satır yazıp çuvalla para alıyorlar. Geçen gün ünlü bir köşe yazarını aldım otelden, adı neydi, dur aklıma gelir şimdi, neyse, adam içkiyi fazla kaçırmış, evine götürdüm, yolda konuşuyoruz.."

Sürücü kaptırmış anlatırken Neveser elini elimin üzerine koyup;

"Sürücü beyle takıntılarınız aynı, farkında mısın?" diyor.

Eli sıcak.

"Eh, *'çarıklı erkan-ı harp'* diye bir deyim vardır," diyorum.

Elini elimin üzerinden çekiyor.

"E, nasıl gidiyor okumalar," diyorum, "bitirebildin mi *İrtica*'yı? Çok kalın bir kitap değildir o."

"Elimde, okuyorum; sıkılınca araya bir aşk romanı sokuyorum, biraz ondan, biraz bundan, iyi gidiyor."

"Hangi aşk romanıymış o bakayım?"

"Milan Kundera'nın, *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*."

"Okudum, biliyorum o romanı; bir yazar, Tomas, iki kadın arasında kalıyor; Saben ve Teresa.. Yani sen şimdi benim yazdıklarımı okurken araya bunları mı sokuyorsun?" diyorum gülerek, "Bu bana ihanettir."

"İhanet?"

Kaşları çatılıyor.

"Peki, peki, yazıp yıllarca beklettiğim dört romanım var, onlar yayımlanana dek başkalarına bakabilirsin," diyorum.

Gülümsüyor.

"Ama," diyorum "sana sekiz yıl önce az satışlı bir dergide yayımlanmış gülmece yazılarımı gönderebilirim. İrtica'yı okumaktan sıkıldığında, arada bunları okuyup gülersin biraz."

Şaşırıyor:

"Gülmece yazdığını bilmiyordum; varsa gönder gerçekten."

"Ben güle oynaya yazdığım için gülmece diyorum onlara, ama okuyan gülmüyor; ah şunu yazanı bir bulsam da evire çevire pataklasam, diyenler var; Aziz Nesin bile mahkemeye vermişti beni bu yazılarım yüzünden."

İç hatların girişine yanaşıyor taksi. İniyoruz. Ardımızdan:

"Abi; kurbanın olayım, bir daha çıkma şu Reha Muhtar'a!" diye sesleniyor sürücü. "Cevizkabuğu'na çık, Teke Tek'e çık, ama Reha Muhtar'a çıkma!"

El sallıyoruz her şeyle ilgilenen coşkulu sürücümüze.

"Reha Bey, hem çok izleniyor, hem çok tepki alıyor; ama tepki gösterenler bile onu izlemeden duramıyor; ilginç," diyorum.

"Seviliyorsun, ne güzel," diyor, "şu sürücünün ilgisi mutlu etmedi mi seni?"

"Senin de sevenin çoktur," diyorum, "güzelsin, çekicisin, çevrende sana tutkun epey adam vardır Antalya'da."

"Evet öyle ama, ben niye yalnızım sence, bende mi bir sorun var?" diyor.

"Gerçekten yalnız mısın?" diyorum.

"Evet. Eşimden ayrılıp Fransa'dan döndükten sonra kimseyle çıkmadım."

"Kaç yıl oldu?"

"İki. Beni sevenleri sevememek gibi bir derdim var. Daha ilk eşimle birlikteyken duyumsamıştım bunu. Beni seveni ben sevmiyorum, benim sevdiğimse beni sevmiyor."

"Öyleyse beni de sevmeyeceksin, yazık," diyorum şakayla.

Hayır, bu kez öyle olmayacak işte, der gibi bakıyor yüzüme. Uçağa çağrılmak için on dakikası var. Güvenlikten geçtikten sonra Kafe'de oturup birer sigara yakıyoruz.

"İlk karşılaşmamız, çenem düşünce piç oldu, değil mi?" diyorum. "Oysa, iç dünyalarımızı açabilirdik birbirimize."

"Yok, neden piç olsun, çok şey konuştuk. Anlatırken yaşıyorsun. Sesin.."

Duraksıyor.

"Ne olmuş sesime?"

"Ses tonun çok değişik, biliyor musun?"

Masa çok küçük; dizlerimiz birbirine değiyor otururken. Yüzlerimiz, konuşurken birbirine dokunacak denli yaklaşmış, dudaklarımız da. Başını biraz çevirince yanağında kalıyor elim, nasıl çekeceğim derken çağrı yetişiyor yardıma:

"TK 147 sayılı Antalya uçağı.. yolcuların.. kapısına.."

Kalkıyoruz. Yanakları pembe. Şaşkınım. Uğurlarken ona eşlik edebileceğim son basamakta durup birbirimize bakıyoruz.

"Yaşaman gerek," diyor, "ölmeni istemiyorum, yazdıklarına konuştuklarına dikkat et, arı kovanına çomak sokma, bırak başkaları uğraşın biraz da, n'olur çok sivritme dilini, çeneni tut, e mi?"

Gözleri okyanus, derin; teni toprak ve sıcak. Sol kolum başının ardından nasıl dolanmış bilmiyorum. Dudaklarım bende kaldığında, saçları uçağa koşuyor; ellerimiz sallanıyor birbirine; gözden kaybolduğunda kendimi öksüz hissediyorum.

İç hatlar çıkışına doğru yürürken cep telefonum ötüyor.

Elimi cebime atıyorum.

Telefon yok!

Ama nasıl olur?

Telefon yastığımın altında bir kez daha ötüyor.

Yorganı üstümden atıp doğruluyorum. Başım dizlerimin arasında, öyle kalıyorum bir süre.

"Ne biçim düş bu, oturup yazsam öykü olur," derken keyfim kaçıyor.

Bakıyorum; telefonuma bir ileti gelmiş, açıp okuyorum:

"Onsekiz uçağıyla geliyorum," diyor Neveser Hanım, "İlk kez göreceksiniz beni. Heyecanlıyım. Akşam Four Seasons'ta bir yemek yiyebilir miyiz?"

Gördüğüm düş bir film şeridi gibi geçiyor gözlerimin önünden.

İletiyi yanıtlıyorum:

"Ben de heyecanlıyım. Yemekte görüşürüz. : -) "

Neveser'le ilk buluşmamızın dokuzuncu ay dönümü. Çiçekçiyi arıyorum, Antalya'ya kocaman bir çiçek gidecek. Şehirlerarası telefon giderlerimiz dorukta; öyle ki bir oturuşta *"Aşkımıza Sponsor Aranıyor"* diye iki perdelik bir oyun bile yazabilirim.

Kapı çalıyor. Açıyorum. Postacı. Vural Savaş'ın yeni yayımlanan kitabı çıkıyor uzattığı sarı zarftan: *Satılmışların Ekonomisi..* Vergi dairesine yetişmem gerek. Kitabı yanıma alıp fırlıyorum. Bir taksi çevirip biniyorum. Trafik sıkışıyor. Bu arada Vural Bey'in kitabına göz gezdiriyorum:

> Kim kapadı bizi bu küçük dolaba? Kapamak yetmezmiş gibi, her geçen gün biraz daha kapıyı itip bizi sıkıştırmaya, ezmeye kimler çalışıyorlar? Bunlar yıllar önce Boğazlar'dan geçemeyen tayfaların, komutanların başka isimlerle örgütlenmiş torunları. Yalnızca isimleri farklı. O gün geminin üzerinde yazan 'İngiliz, Fransız veya X donanması'

yerini bugün 'Avrupa Birliği', 'Dünya Bankası', 'küresel komisyonlar' veya büyük şirket, banka isimlerine bırakmış. Yöntem de değişmiş. O gün soğuk metal gemiler ve tanklarla gelenler, bugün klavyenin tuşlarıyla, aldığımız ürünlerle, içimize soktukları kişiler aracılığıyla gelir olmuşlar. Kısacası çok şey değişmiş fakat zihniyet ve varılmak istenen hedef aynı kalmış... Peki biz değişmiş miyiz. O gün Anadolu bozkırında var gücüyle savaşan bu millet, bugün üstüne ölü toprağı serpilmiş gibi teslimiyetçi ve gözünün ö nünde olan biteni görmez bir hale gelmiş.. O gün Atatürk gibi gerçek bir kurtarıcının peşinde canını veren bu millet, bugün küresel hakimiyetin adamlarını kurtarıcı sanacak kadar gerçekleri göremez olmuş. O gün umutları olan bu millet yaşadığı savaşlarda değil ama yaşatılan ağır krizlerde geleceğe dair taşıdığı umutlarını içinde eritip, 'sadece nefes almaktır yaşamak' diyecek hale gelmiş. Neler oluyor bize? Uyanın be! Uyanın!..

Vural Bey'in Radikal'den, Yiğit Bulut'tan aktardığı bu satırlar ilk çıkışımızda Neveser'e anlattığım 'Mankurtlaşma'yı anımsatıyor bana. Nicedir yazdığım yeni kitaba güzel bir ad bulamamanın sıkıntısı içindeyken, bir ışık çakıyor beynimde: "*Mankurtlar Türkiyesi*". Hemen küçük defterimi çıkarıp yazarken, sürücü radyodan haberleri dinliyor.

"Tayyib'i harcayacaklar abi," diyor, "Adaylığını önlemek için ne lazımsa yapıyorlar. Ordu istemiyor abi, şu

bizim ordu var ya, dünyanın parası gidiyor orduya, o kadar parayla neler yapılır, Tayyip taa ne zaman söyledi, dünyanın hiçbir yerinde orduya bu kadar para verilmiyormuş abi."

"Sen Tayyipçi misin?" diyorum.

"Başka adam yok ki abi," diyor, "adam mı var? Koskoca orduya bile eyvallah etmiyor. Bizim ordu, ah be abicim, sırf Müslümanların başını eziyor."

"Yanılıyorsun," diyorum, "Bu ülkede elli yıl hep solcuların başı ezildi. O yıllarda Tayyip gibiler, solcuların başını ezsin diye orduya yalvarıyordu. 12 Mart'tan sonra Erbakan'ı İsviçre'den getirip parti kurdurtan da Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Muhsin Batur. Sen şimdi şurada, sağda indir beni.."

Kendimi dar atıyorum dışarı.

Evet, *Mankurtlar Türkiyesi*.. Adı bu olmalı kitabımın. Vergi dairesine girerken cep telefonumu ve Vural Bey'in kitabını takside unuttuğumu farkediyorum. Üstelik imzalıydı. Üzülüyorum. Neyse, bu Tayyipçi o kitabı arka koltukta bulup okursa iyi olur, diyorum içimden. Üzüntüm azalıyor.

Dışarıda işlerimi bitirip döndüğümde, çiçeğimi almışsa arar diye telefon bekliyorum Neveser'den. Kafam ona takılıyken masamdaki telefon çalıyor; ışık hızıyla açıyorum.

"Canım!"

"Canım mı? Ne canımı, yahu benim, ben, Yasemin!"

"Ha, sen miydin Yasemin?"

"Dalmışsın yine, beni sevgililerinle karıştırıyorsun; ne var ne yok, n'apıyorsun?"

"Yazıyorum."

"Ne yazıyorsun? Konusu ne?"

"1992-1995 arası dergilerde çıkan yazılarımı kitaplaştırıyorum."

"Adını ne koyacaksın kitabın?"

"Belirleyemedim daha, düşünüyorum. *'Körlerin Kör Kılavuzları'* olabilir örneğin. Bugün bir ad daha buldum: *Mankurtlar Türkiyesi."*

"Eleştiri yazıları mı bunlar yine?"

"Evet."

"Bırak eleştiri yazmayı, kimsenin eleştiri filan okuduğu yok."

"Dokuz yıl önce yayımlanmış dergi yazılarım bunlar. Onca yıl geçti üzerinden, o konular çözülemedi bir türlü, yine tartışılıyor. Ve ben yazdıklarım bilinseydi bu tartışmalar çoktan aşılmış olurdu diye tırnaklarımı yiyorum. Kitaplaştıracağım bu yüzden."

"Sen asıl yazdığın öyküleri, romanları yayımla bence. Roman daha çok okunuyor."

"Titanik batarken keman mı çalayım yani?"

"Ne ilgisi var?.."

"Titanik filmini görmedin mi?"

"Gördüm."

"Gemi buzdağına çarpıp batmak üzereyken, güvertede üç kemancı vardı hani.. Herkes canını kurtarmaya çalışırken, kemancılar *"biz bu gemide insanları eğlendirmek için para aldık, öyleyse görevimizi yapalım,"* diye valsler çalıyorlardı.."

"Evet, hatırladım."

"Hani yolculardan biri; *'Şu işe bakın, birinci sınıf bir transatlantikte boğulmak bile bir başka oluyor! Canlı müzikle, valsler eşliğinde boğulacağız, Tanrım!..'* diyordu."

"Evet, çok gülmüştüm ben o sahneye.."

"Gülme Yasemin, Türkiye de tıpkı Titanik gibi, göz göre göre batıyor. Batan Türkiye'nin güvertesinde *'Bizim bu gemideki görevimiz yolcuları eğlendirmektir,'* diyen bir sürü "sanatçı"(!)... Ben, önce şu deliği bir tıkayalım da şu gemi bir yüzsün diyorum."

"Bunu öykülerle, romanlarla söylesen daha çok kişi okuyacak ama! Öyle değil mi? "

"Yaseminciğim, kapı.."

"Hadi, git bak, ben seni sonra ararım. Romanlarını yayımla romanlarını, tamam mı?.."

"Peki."

"Ha, az önce sana bir e-posta gönderdim, onu da oku."

"Tamam."

"Hadi, görüşürüz, öptüm."

.....

Postacıydı gelen. Elinde büyücek bir zarf: Kadıköy 5. Asliye Hukuk... Davacı: *Dünya Kardeşlik Birliği Mevlana Yüce Vakfı* Başkanı Bayan Bülent Çorak.. Davalılar: Hulki Cevizoğlu, Zekeriya Beyaz ve ben... 465 milyar lira ödence isteniyor. Davacı Bülent Hanım, kendisine Tanrı'nın yazdırdığını savladığı *Bilgi Kitabı*'nda: *"Musa, İsa, Hz. Muhammed, Atatürk; bunlar direkt **uzaylılardır.**' "**Allah şu an bedenli olarak Beta Nova'da yaşamakta**,"*

diyordu. İnanamadım, tekrar baktım; doğruydu: Dört yüz altmış beş milyar! Hesap makinesine uzandım. Ergün Poyraz'ın *"Fethullah'ın Gerçek Yüzü"* kitabını yayımladığımdan dolayı Fethullah Gülen 5 milyar; yazdığım *"United States Of İrtica"* kitabından dolayı Mehmet Şevket Eygi 5 milyar; Necip Hablemitoğlu'nun *"Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası"* adlı kitabını yayımladığımdan dolayı Konrad Adenaeur Vakfı 20 milyar, Friedrich Ebert Vakfı 20 milyar, Henrich Böll Vakfı 20 milyar, Birsel Lemke 50 milyar, Günter Artur Seufert 30 milyar, MAZLUM-DER 15 milyar, Petra Sauerland 50 milyar, FİAN 601 milyon, Wolfgang von Nostitz 601 milyon istiyor.. Bir de bu "Tanrı"sı Beta Nova'da oturup buyruklar gönderen Bayan Bülent Çorak'ın istediği 465 milyarı ve derneğin şubelerince istenen 5'er milyarı ekledik mi, hepsi 800 milyar. Yaklaşık yarım milyon dolar ediyor. Bu gidişle yeryüzünde en yüksek ödence istemiyle dava edilen yazar ve yayıncı olarak rekorlar kitabına geçeceğim.. Açılan davaların kimi Şanlı Urfa'da, kimi İzmir'de, kimi Burhaniye'de, kimi Şişli'de, kimi Kadıköy'de, kimi Ankara'da. Nasıl olacak, dava açılan her ilde bir avukat mı tutacağım?

Sigaram bitmiş. Büfe apartmanın hemen karşısında. Bir süredir birşeyler oluyor bizim sokakta. Bir buçuk ay önce, gözlüklü kısa boylu elli yaşlarında bir meyva satıcısı, üç tekerlekli arabasıyla kapının tam karşısına konuşlandığında, bunaltıcı sıcak bir gündü. Onu bol cepli toprak rengi yeleğiyle; gözlerini kapıma dikmiş görünce, yanına gidip *"Çıkar kimliğini!"* demiştim; *"Meyva satmak için bundan daha kuytu, daha sapa bir yer bulamadın mı? Meyva mı satıyorsun; başka işler mi çeviriyorsun, baka-*

cağız." Ertesi gün yerine bir başkası gelmişti, fakat araba aynı araba. *"Ne oldu dünkü arkadaşınıza?"* diye sorunca *"İzine çıktı, pardon tatile gitti abi,"* demişti Sabahın köründe gelip, gecenin 23:00'üne dek orada öyle duran zerzevatçım, ben apartman kapısında belirince gözlerini kaçırıp uzaklara bakıyor, her zaman olduğu gibi.

Büfeci para üstünü verirken *"Haberleri dinlediniz mi, idam kalktı, Kürtçe eğitim serbest. Artık bizi Avrupa Birliği'ne alırlar değil mi?"* diyor. Ters bakıp homurdanıyorum. Üstelemiyor. Sigaramı alıp döndüğümde kapıyı açarken telefonun çalmakta olduğunu duyuyorum; Neveser'dir bu, diye yetişip açıyorum; sözleri ağzında yuvarlayan tok sesli bir adam:

"Otopsi yayınevi mi?" diyor.

"Evet, buyurun," diyorum.

"Size çok önemli, dünyayı yerinden oynatacak bir takım gerçeklerden söz edeceğim, isterseniz bunu kitap yapabiliriz."

Yine mi, diyorum içimden. Gün aşırı böyle 'dünyayı yerinden oynatacak' biri çıkıp kitabını bastırmak istiyor, fakat yazdıklarını gönderdiklerinde, düş kırıklığına uğruyorum.

"Hangi konuda?" diyorum.

"Beyinlerin lazer teknolojisiyle uzaktan denetim altına alınarak kişilerin intihara sürüklenmesiyle ilgili," diyor.

"Nasıl yani?!!"

"Evet, böyle bir teknik var... Kendi ülkelerinde idam cezasını kaldıran ve kendilerini insan hakları öncüsü olarak gösteren bir takım Avrupa devletleri, idam etmek

ya da ortadan kaldırmak istedikleri kişileri önce gözaltına alıyor, burada lazerli işkence yöntemi uygulayarak beyinlerini, düşüncelerini, içkonuşmalarını uzaktan denetim altına alıyor; beyinlerine uzaktan intihar komutu veriyor; kişi gözaltından çıktıktan sonra beyninin içinde yinelenen bu komutlar sonucu ya deliriyor ya intihar ediyor... Avrupa devletleri sözde idamı kaldırmışlar ama zararlı gördükleri insanları böyle çıldırtarak, intihar ettirerek yok ediyorlar işte! "

"Çok ilginç," diyorum, "elinizde belge var mı?"

"Canlı belge benim.." diyor, "Yalnız ben değil o ülkede gözaltına alınan bir çok Türk'ü kobay gibi kullanıp, bu yöntemle işkence yaptılar; bunlar gözaltından çıktıklarında; *'beynimde birisi konuşuyor, içimde birinin konuştuğunu duyuyorum'* demeye başlayınca, kimileri deli diye tımarhaneye gönderildi, benim bildiğim en az yirmi tanesi de intihar etti."

"Peki siz niye delirmediniz, intihar etmediniz?"

"Kime anlatsam bunu soruyor, anlattıklarıma inanmıyor, deli olduğumu sanıyor ve böylece işkenceciler intihar ettirmeyi başaramadıkları beni, deli diye damgalatmayı başarmış oluyorlar. Siz de bana bu gözle bakacaksanız hiç konuşmayalım."

"Ben size deli filan demiyorum, ama belgesiz anlatımlarla kitap olmaz ki!?" diyorum.

"Ben de Otopsi'yi cesur bir yayınevi sanmıştım, meğer siz de ötekiler gibi ödleğin tekiymişsiniz!" diyor.

"Bakın beyefendi," diyorum; "siz, başınızdan geçen ve duyulması dünyayı ayağa kaldıracak bir işkenceyi kitaplaştırıp yayımlatmak istiyorsunuz. Bunun için yayı-

nevlerine başvurmuşsunuz. Hiç biri olur dememiş. Sonra 'cesur yayıncı' diye beni arıyorsunuz. Güzel. Size bir şey sorabilir miyim?"

"Sorun."

"Neden kendi kitabınızı kendiniz bastırıp dağıtmıyorsunuz da yayınevi yayınevi dolaşıyorsunuz?"

"Ben nasıl bastırayım, o işlerden anlamam ki?"

"Niye, yazdıklarınızı tasarım ve çizim bölümü olan bir matbaaya götürürsünüz, kitap biçimine dönüştürüp basarlar. Alırsınız kitapları, götürürsünüz Cağaloğlu'na, orada herkesin bildiği dağıtımcılar vardır. Verirsiniz bunlardan birine, onlar dağıtırlar."

"Ama bu öyle sizin bildiğiniz bir kitap değil, yayımlanırsa yer yerinden oynar. Türkiye'de işkence var diyen Avrupa ülkelerinin asıl kendilerinin işkenceci olduğunu göstereceğim ben. Dünya ayağa kalkar; Avrupa Birliği ayağa kalkar, biliyor musunuz? Öyle kolay değil bu, tek başına olur mu?"

"Niye olmasın?"

"Dava açarlar. Ben tek başıma nasıl savunacağım kendimi. Param yok, pulum yok."

"Ha, bu yüzden bir yayınevi arıyorsunuz!.. Güzel. Siz bir takım Avrupa ülkelerinin ödence davaları açmak üzere kuyruğa girecekleri bir kitap yazacaksınız. Ben basacağım. Davalar açılınca –yayınevi de yazar gibi yasa karşısında yükümlü olduğundan- birlikte yargılanacağız. Eğer milyarlarca lira ödenceye çarptırılırsak, size geldiklerinde alabilecekleri bir şey bulamayan haciz memurları, bir daha yaşam boyu sizin kapınıza dayanmayacak; alacaklarını son kuruşuna dek alana kadar yayınevinin ve yayınevi sahibinin kapısını aşındıracak. Yayınevinin nesi

yınevi sahibinin kapısını aşındıracak. Yayınevinin nesi var nesi yoksa haczedilip haraç mezat satılacak. Bunlar ödence borcunu kapatmaya yetmemişse, yayınevi sahibinin evine gelip ne var ne yoksa kaldıracaklar. Eğer bunlar da borcu karşılamaya yetmemişse, yayınevi sahibinin peşini yaşam boyu bırakmayıp, adam bir işe girip çalışmaya başlasa aylığına haciz koyacaklar, yaşam boyu satın alacağı her şeyi diledikleri an haczedebilecekler. Şimdi siz şu ya da bu Avrupa ülkesini işkencecilikle suçlayan bir kitap yazacaksınız, güzel; ününüz dünyayı saracak, güzel; fakat yayıncının ve yayınevinin ocağına incir ağacı dikilmiş olacak; öyle mi?"

"....."

"Bakın kardeşim. Ben de dört yıl önce –tıpkı sizin gibi- yazdıklarımı bastıracak yayınevi bulamayan bir yazar durumundaydım. Dava açılır, diye hiç biri basmıyordu yazdıklarımı. Ben de tuttum kendim bir yayınevi kurdum, hem kendi kitaplarımı yayımladım, hem de benim gibi düşünenlerin kitaplarını. Ben sizi matbaacılarla, dağıtımcılarla tanıştırırım, yol yordam gösteririm; siz şimdi madem dünyaya meydan okuyacak denli mangal yürekli bir yazarsınız, öyleyse bir yüreklilik daha gösterin, gidin kendi kitabınızı kendiniz bastırın; hem kitabın bütün geliri de size kalır böylece. Türkiye kendi kitabını kendisi bastıran yazarların ülkesi. Dünyaca ünlü Aziz Nesin bile, yayınevleri -dava açılır diyerek- kitaplarını basmayınca, tutup *Düşün* yayınevini kurmuş ve kendi yazdıklarını kendisi basmıştı yıllarca. Dünyaca ünlü yazar Yaşar Kemal de bir dönem *Toros* yayınevini kurup, kendi kitaplarını kendisi yayımlamıştı. Yaşar Nuri Öztürk de yıllardır böyle yapıyor. Sa-

hibi yazar olan kaç tane yayınevi varsa, hepsi bir dönem yazdıklarını yayımlatma güçlüğüyle karşılaşan yazarlarca kurulmuştur."

"Ama benim yayınevi kuracak param yok ki?"

"Yayınevi kurmak için para gerekmiyor kardeşim. Kendi evinizi adres göstererek Vergi Dairesi'ne dilekçe veriyorsunuz ve yayınevi o an kurulmuş oluyor."

"....."

"Evet?"

"Yani, bilmem ki. O zaman dava açılırsa direk bana gelirler."

"Gelsinler?.Siz yürekli adamsınız.."

"Hmm. Ben bir düşüneyim; sizi sonra arasam olur mu?"

"Olur. Bu arada başkalarını ödleklikle suçlamadan önce iyice düşünmüş olursunuz..."

Telefonu kapatınca başıma bir ağrı saplanıyor. Saate bakıyorum. Kızımın yaz okulundan dönmesine bir saat var. Kendime bir kahve yapıp divana uzanıyorum. 12 Eylül öncesi ve sonrası gördüğüm işkenceleri anımsayıp, beyin yıkama yöntemlerini düşünüyorum. O ortamda delirenler de intihar edenler de olmuştu. Ama, pek çokları gibi ben de nasılsa atlatmıştım işte. Öyleyse niçin bu adamcağıza inanmayıp *"Peki sana niye bir şey olmadı?"* diye tersledim? Böyle yapmamalıydım, ama olmuştu bir kez.

Bilgisayarımda Yasemin'in gönderdiği e-postayı ararken, tanımadığım birinden gelen başka bir ileti takılıyor gözüme. Açıyorum. Bir haber:

ABD, Türkiye'nin Güney Limanlarına Askeri Malzeme Yığıyor

Deutsche Welle Radyosu'nun internet sitesinde Osman İkiz imzasıyla yayınlanan haber şöyledir: İsveç Radyosu'nun "Günaydın Dünya" adlı programında dünyanın en büyük deniz taşımacılık şirketlerinden biri olan İsveç - Norveç ortaklığı Wallenius Wilhelmsen'in genel müdürüyle yapılan söyleşiden **bölgedeki askeri yığınağın kasım ayından itibaren yoğunlaşacağı** anlaşılıyor. Körfez Savaşı sırasında bölgeye Amerikan askeri malzemesi taşımış olan Wallenius Wilhelmsen'in **Kasım ayından itibaren Türkiye, İsrail ve Mısır limanlarına yeni seferler başlatacak** olması yorumculara göre raslantı değil. Genel Müdür Carl Johan Hagman, **Amerikan Ordusu'na bağlı 'US Military Sealift Command' gemilerinin halihazırda bölgeye önemli ölçüde teçhizat nakletmiş olduğunu** söylüyor. Wallenius Wilhelmsen'in, Türkiye, İsrail ve Mısır'a RORO diye adlandırılan iki gemiyle sefer yapacağını belirten Hagman, **5400 otomobil tasıma kapasiteli bu gemilerin tank dahil, ağır iş makinaları ve her türlü tekerlekli taşıt aracını nakledecek hacimde ve Amerikan bandıralı** olduğunu da açıkladı.

Herkes Amerika'nın yalnızca Saddam'ı devirmek için Irak'a saldıracağını ve salt bu nedenle askeri yığınak

yaptığını sanıyor, diyorum içimden. Oysa Amerika, bölgeye bu kez Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti ilan etmek için yerleşiyor olabilir. Gönderilen Amerikan askerleri ve tankları da, ilan edilecek Kürt Devleti'nde oluşturulan Amerikan Üsleri'ne yerleşebilir ve bir daha hiç ama hiç gitmeyebilir. Kuzey Irak'ta Kürt Devleti ilan edildiğinde, onu ilk elde Amerika ve İsrail, ardından Avrupa ülkeleri tanıyabilir. Böyle bir girişimi yıllar öncesinden savaş nedeni sayan ve bunu sık sık yüksek sesle yineleyen Türkiye, bu oluşuma karşı çıkan Irak, İran ve Suriye'yle birlikte davranırsa, Kuzey Irak'ta konuşlandırılan bu Amerikan üsleri, Türk ordusuna dur diyebilir; durmayacak olursak Sam Amca'nın sopasıyla karşılaşabiliriz. Bir Amerika-Türkiye Savaşı kapıda mı yoksa? Amerika ellibeş yıldır uyduluğunu yapan Türkiye'ye silah çeker mi peki? Neden olmasın? Amerika 1988'e dek İran'a karşı desteklediği Saddam'ı, 1991'de baş düşman ilan edip vurmuşsa; dün dost saydığı Türkiye'yi bugün baş düşman ilan edip vurabilir pekala.

Bir e-posta daha var, tanımadığım birinden. Açıyorum: *"Sizden ricam yazdıklarımı sonuna kadar okumanız! İnanın bunları zamanında öğrenmediğiniz için pişman olabilirsiniz!"* diye başlıyor:

> 29 Haziran 2002, Amerika-Meksika Sınırı. Meksika'nın Amerika sınırında yürüme mesafesinde bulunan şehri Tijuana'yı gezdikten sonra, kaldığım şehre San Diego'ya geri dönmek istiyorum. Gümrükten geçerken pasaportumu verip Amerika'da Florida Üniversitesi'nde asistan olduğumu, yüksek lisans öğrencisi olduğumu, şu an San Diego

Kaliforniya Üniversitesi'nde araştırma asistanı olarak çalıştığımı söylüyorum. Görevli sadece pasaportuma bakıyor ve bir diğer sınır görevlisini çağırıyor: ***"Special Interest Country"***, (Özel İlgi Ülkesi!) Beni başka birkaç görevlinin olduğu bir bankoya götürüyorlar. Görevli diğerine soruyor: ***"Türkiye şüpheli ülke listesinde mi?"*** Kadın görevli listesine bakıyor, ***"Evet!"*** diyor. Ve işte maceram başlıyor. Görevliye, *"Pardon ama nedir bu Özel Ülke listesi?"* diyorum. Adam gayet sert: ***"Bu ülkeler bize saldırabilecek ülkeler,.."*** demeye kalmadan diğer bayan görevli *"Bunu söylememeliyiz gerekiyor!"* diye adamı uyarıyor. *"Bence de söylemeseniz iyi olur,"* deyince, görevli *"Bu bizim kanunumuz ne istersek yaparız!"* lafını yüzüme adeta çarpıyor. Bana başka hiç bir açıklama yapmadan 2-3 kişinin kapının hemen solundaki duvarda ayakta beklediği, 20 kadar kişinin oturduğu, bir bölümünde banko arkasında bilgisayar başında oturan *"Inspector"* (yani denetçi)lerin olduğu, kapısında silahlı askerlerin ve polislerin beklediği başka bir odaya alıyorlar. Güvenlik görevlisi duvarda ayakta durmamı söylüyor. Kiminin yüzü duvara dönük, ayakları açık, üstleri aranıyor. Şoktayım. Gerginim. Sinirliyim. **Sırf Türkiye vatandaşı olduğum için o odada olduğumu biliyorum.** Bu beni iyice sinirlendiriyor. Görevliye *"Bunu Türkiye'deki bütün arkadaşlarıma anlatacağım!"* diyorum. *"İyi olur anlat Amerika'nın ne olduğunu öğrensinler,"* diyor. Dışarıda Amerikan vatandaşı olan arkadaşım.

beni bekliyor. Cep telefonumu çıkarıyorum, *"Merak etme,"* diyeceğim. Görevli hemen dibimde bitiyor: *"Burada telefonla konuşmak yasak!".. "Ya, bir saniye, arkadaşıma söyleyeceğim, beraberdik, o geçti sınırdan ben burada kaldım"* falan filan, adam telefonu elimden sertçe alıp kapatıyor. Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyorum. Başka bir görevli *"Adın ne, soyadın ne!"* diye bağırarak soruyor. Kendimi Nazi kampında hissediyorum. Ağlamaklıyım. Ağzımı açamıyorum. Adam habire tekrarlıyor: *"Adın ne, adın ne!"* Gözler bende. Etrafı izliyorum. Şoktan çıktım. Bayan güvenlik görevlisi benden sonraki kızın göğüslerini bile yokladı, gördüm. Kelepçeli iki genç getirdiler içeri, 18-19 yaslarında. İçeride tek beyaz Amerikalı yok. Bana *"Sen neden buradasın?"* diye soruyorlar. Çok basit! Türkiye vatandaşıyım da ondan! Sonra birkaç Hintli geliyor, ailece, anne-baba-iki oğul; sonra kadınlar ayrı erkekler ayrı yerlerde oturuyor; arada birkaç adımlık mesafe var. Hintli bir çocukla konuşuyoruz. O da *"Özel İlgi Gösterilmesi Gerekenler"*den! Hindistan da listede! Konuşmaya başlıyoruz. Bilgisayarcıymış. Ben söylenip duruyorum. Gülmeye başlıyoruz. Habire içeri yeni insanları alıyorlar. Gene görevliler değişti. Başka bir tanesi gelip *"Sen!"* diyor Hintli çocuğa; *"Git en ön sıraya otur!"* Benden en uzak köşe. Gülüyorum artık! Saatler geçiyor, küçük çocuklar ağlıyor, sabırsızlanıyor, hiçbir görevli açıklama yapmıyor, sadece arada sırada isimler çağrılıyor, bekliyorum ben-

den öncekiler bile çağrıldı, niye ben çağrılmadım. Pasaportları kontrol eden görevlilere bakıyorum, bana bakıyorlar, ağızlarından *"she's staring"* (bön bön bakıyor) sözünü duyuyorum, arkadaşı bekliyor falan filan bir şeyler işitiyorum. Kalkıp bilgisayarın başındaki görevliye güvenlik görevlisine takılmadan ulaşıyorum, pasaportumun, öğrenci belgemin olduğunu, Sosyal Güvenlik Numaramın olduğunu, Kaliforniya Üniversitesi'nde asistan olduğumu, neden beklediğimi soruyorum. *"Sana sıra gelince çağırırız,"* diyor. Burada zaman kavramı yok, saatler geçiyor, ama her şey *"bir süre"* sonra olacak diye bekliyoruz. Başka bir güvenlik görevlisi kadın, bana yerime oturmamı emrediyor! *"Otur yerine, sana ne denildiğini duydun!"* Ben de altta kalmam tabii, *"Duydum, ne yapacağımı da biliyorum, söylemene gerek yok!"* diyorum; dibime girip *"Geç yerine!"* diyor; dövecek beni, gözlerini kocaman açmış dikmiş üstüme, ben neyim? Yaratık! Keşke benim yerimde olabilseydiniz ve yürekten sadece *Türkiye Vatandaşı* olduğunuz için böyle iğrenç aşağılayıcı, insan haklarına aykırı muameleyi görüp, Amerika'nın nereye gittiğini, aslında ne kadar "özgür"(!), farklı kültürlere, halklara ne kadar "açık"(!), insan haklarına ne kadar "saygılı"(!) olduğunu görebilseydiniz! Nihayet ismim okundu. Elinde pasaportumu bana doğru sallayan biri var: *"Türkiye ha!"* diyor. Artık alıştım: *"4 saat geçmiş, bütün belgelerim var, sorun ne?"* diyorum, beni tersliyor: *"Sen konuşmayacaksın, ben soru sorunca*

cevap vereceksin, ben federal görevliyim, ben konuşacağım!" diye azarlıyor. Meğerse en başta bizi bir nevi gözaltına ("You're detained") almışlar, haberim yokmuş, Hintli çocuk söyledi. Önümdeki kağıdı dolduruyorum: ***"Special Interest Country Applicant Form"***. Yaşım, boyum, kilom, göz rengim, saçım, parmak izim, bilumum bilgi, adres, Amerika'ya gelmeden önce Türkiye'de ne yaptığım, vesaire vesaire... Evet, başka bir görevli beni gene alıyor, başka bir odaya; resmim çekiliyor. Boynuma bir suçlu tabelası asmadıkları kaldı; gene parmak izi; her şey organize. Ne oldu bitti anlamıyorum. En sonunda, nihayet, Tanrı'ya şükürler olsun, dışarıdayım. Dışarıdayım ama her şey değişti. Amerika değişiyor, yabancı -özellikle Müslüman- düşmanlığı, yeni kanunlar, Amerika'ya karşı terör yaptığından şüphe edilen ülkelere saldırabilme kanunu!

Benden bu kadar.. Tabii bütün bu yazdıklarımı Amerika'daki Türk elçiliklerine, gazetelere, ulaşabildiğim her yere iletip sesimi duyurmaya ant içtim! Top sizde. Şimdi buraya kadar okuduysanız lütfen bu mesajı listenizdeki insanlara iletin. Lütfen, Lütfen, Lütfen. İmza: A.Y.

On yıl önce Güneydoğu'da uçan Amerikan helikopterlerinin PKK'lılara yardım paketleri attığından, bu olayı saptayan Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis'in uçak kazası süsü verilerek öldürüldüğünden söz eden bir yazı okumuştum Aydınlık'ta. Cüneyt Özdemir'in

"Komutan'ın Şüpheli Ölümü" ve Adnan Akfırat'ın "Eşref Bitlis Suikasti" kitapları da bu konuyu ayrıntılarıyla işliyordu. 1992'de Amerikan savaş gemisi *Saratoga, Muavenet* adlı savaş gemimizi füzeyle vurmuş, beş askerimizi öldürmüştü. Bu haberi okurken, içimdeki ses olayın bir kaza olmadığını söylüyordu. Çünkü 1991'de Sovyetler Birliği dağılmış, 'Demir Perde' yıkılmış, yeryüzünde Amerika'yı dizginleyecek büyüklükte bir karşıt güç odağı kalmamıştı. Amerika'nın başını çektiği Batılı emperyalist devletler, kendi pazarlarında yabancı ürünlerin satılmasını yasaklayan sosyalist devletlere düşman oldukları ölçüde, gümrük duvarlarıyla kendi üreticilerini yabancı ürünler karşısında yok olmaktan korumayı ilke edinen ulus devletlere de düşmandılar. Baş düşmanları Sovyetler Birliği'ni 1984'te teslim alıp 1991'de ortadan kaldırdıklarına göre, sıra ulus-devletlere gelmiş olmalıydı. Sovyetler Birliği nasıl sosyalist yönetimin kalesiyse, Türkiye de sömürge konumundan savaşla kurtulup bağımsız ulus-devlet kurabilen ilk ülkeydi; bu yüzden 1991'de Sovyetler ortadan kaldırıldıktan sonra, sıra artık Türkiye'deydi. Amerikan *Saratoga* uçak gemisinin *Muavenet*'i –o nasıl "kaza" ise!- tam da kaptan köşkünden vurmasından birkaç gün sonra, Hürriyet gazetesinde bir askeri uzman, kendisinin Amerika'da söz konusu "sea sparrow" füzelerinin eğitimini aldığını, bu füzelerin kaza ile ateşlenmesinin olanaksız olduğunu yazmıştı. Kesip saklamıştım bu yazıyı. Ama üçyüz bini aşan gazete kesiklerimin arasında bulamazdım şimdi. Muavenet'te şehit olanların yakınları dava açıp ödence istemişlerdi Amerika'dan. Benzer davaların kazanılmış örnekleri vardı. Sözgelimi 1988'deki tatbikatta kazada ölen K. T.

Joseph adlı subayın ailesine 575 000 dolar ödence verilmişti. Yine ABD donanmasına bağlı Vincennes'in 1988'de "yanlışlıkla"(!) düşürdüğü İran'a ait yolcu uçağında ölen 290 kişinin ailesine yaklaşık 55 milyon dolar tazminat ödenmişti. Kuzey Carolina'ya bağlı Charlotte'ta bir kadın, çorbasındaki böceği yuttuğunu fark edince lokantaya karşı dava açıp 600 000 dolar ödence kazanmıştı. Ama iş Muavenet'te öldürülen Türk askerlerine gelince, Amerikan yargısı "yasalarımız böyle" diyerek şehit başına ancak 15 bin dolar verilebileceğini söylüyordu. Demek ki Amerika'da çorbaya sinek düşürmenin ödencesi 600 bin dolar; Türk askerini öldürmenin ödencesi 15 bin dolardı!

Amerikan askerleri kazayla Kanadalıları öldürdüğünde Kanada'lı aydınlar ayağa kalkmış, Kanada basını günlerce Amerika'ya ateş püskürmüştü. Ama Amerikan Savaş gemisi bizim Muavenet'i vurup beş askerimizi öldürdüğünde, bizim anlı şanlı aydınlarımız ağızlarını açıp Amerika'ya karşı tek söz etmemişlerdi nedense? Sözgelimi 1940'larda İstanbul'a gelen Amerikan Missuri zırhlısına köşe yazılarında veryansın eden Aziz Nesin sağdı Muavenet vurulduğunda; ama –nedense- ağzını bıçak açmamıştı. Halkın gözünde ünlerini, saygınlıklarını geçmişte Amerika'ya karşıt tutumlarıyla sağlamış bulunan Yaşar Kemal'lerin, Zülfü Livaneli'lerin de bu olaya tepkisiz kaldıkları görüldü. 1969'da İstanbul'a gelen ünlü Amerikan 6. Filosuna karşı yığınsal eylemler yapan, ellerinde sopalarla Dolmabahçe'ye dikilip Amerikan askerlerini kovalayan solculardan çoğu, Amerikan savaş gemisinin Muavenet'i vurmasına hiç ama hiç ses çıkartmamışlardı. İnsan Hakları Derneği, vb. gibi "sol" bilinen Sivil Toplum Kuru-

luşları bir kınama bildirisi dahi yayımlamadılar. Türkiye'de kendisini 'solcu' olarak tanımlayan ve kamuoyunda 'solcu' olarak bilinen kişi ve kuruluşların pek çoğunun, Amerika'nın haksızlıklarına karşı çıkmayı bıraktığını, anti-emperyalist tutumunu terkettiğini göstermişti bu acı olay.

Dönemin Genelkurmay Başkanı Güreş, Amerikan helikopterlerinin PKK'nın yuvalandığı Cudi Dağı'nın tepesine bir şeyler indirdiği bilgisini almış, helikopteri vurun demiş, Diyarbakır Havaalanı'na baskın yaptırıp Amerikan helikopterlerine baktırmış ve Amerikalılara *"Eğer orada bir Kürt devleti kurmayı düşünüyorsanız, sizi temin ederim, siz değil, sizin üç misli bir gücünüz de orada bulunsa bölgeye bir kolorduyla girerim. Türk halkı büyük baskı yapar, kimse karşı duramaz,"* demiş. Çoğu aydın, bu bilgilerin üzerine gitmek, bunları emperyalizm bağlamında anlamlandırmak yerine, halka Amerika, Avrupa övgüsü yapıyor en az on yıldır.

Soğuyan kahveme sıcak su eklerken A.Y.'nin son tümcesi dönüyor beynimde: *"Top sizde"*

Amerikan sınırında kendisine salt Türkiye vatandaşı olduğu için kötü davranılmasını, 11 Eylül 2001 İkiz Kuleler Saldırısı'yla başlamış bir tutum değişikli sanıyordu A.Y... Oysa Amerika'nın Türk karşıtı tutumunun kökleri Osmanlı'ya dek uzanıyordu.

Osmanlı'nın Washington Büyükelçisi Ahmet Rüstem Bey'in, 24 Haziran 1914'te görevine başlar başlamaz gözattığı Amerikan gazeteleri, Müslüman Türklerin Hıristiyan Ermenileri kılıçtan geçirdiklerini savlıyor; Türklere ağır sövgüler yağdırıyor; Amerikan Başka-

nı'ndan Türk karasularına Amerikan savaş gemileri göndermesini istiyorlardı. Bu yayınların kaynağında Birinci Dünya Savaşına giren İngiltere'yle Fransa'nın Amerika'yı kendi yanlarında savaşa çekme isteğinin yattığını anlayan Büyükelçi Ahmet Rüstem Bey, 8 Eylül 1914 günlü *Evening Star* gazetesinde yayımlanan demecinde; *"İngiltere ve Fransa'nın Türkiye'de Hıristiyanlara katliam yapıldığı yalanını Amerikan kamuoyunun önüne serdiklerini ve bu yalanı bahane ederek Türk limanlarına Amerikan savaş gemileri gönderilmesini isteklerini"* söylüyor; Ermenilerin Hıristiyan oldukları için değil, isyan ettikleri için, Fransa, İngiltere ve Rusya'nın desteğiyle ayaklanarak Osmanlı devletini zayıflatmak istedikleri için cezalandırıldığını belirtiyor; *"Böylesi bir silahlı ayaklanma karşısında kalsalardı Fransa, İngiltere ve Rusya acaba ne yaparlardı? Masum bir ırka karşı dünyanın gözleri önünde yirmi tasarlanmış soykırım gerçekleştirmiş olan o Rusya, acaba ne yapardı? Ya Fransa ve İngiltere? Ülkelerinin özgürlüğü için dövüşen Cezayirlileri mağaralara tıkıp sonra onları dumanla boğmuş olan Fransa, 'Sipahi İsyanı'nda yakaladığı Hintlileri top namlularının ağzına bağlayıp sonra o topları ateşleyen İngiltere, aynı tahrikler karşısında kalsalardı acaba ne yaparlardı?"* diyor; Amerikalıların Filipinleri işgal ederken yerli halka uyguladıkları *"Water Cure"* denen "su işkenceleri"yle Amerika'da her gün işlenen "zencileri linç etme" suçlarını anımsatıyor; *"Varsayalım ki, Amerika'daki zencilerin, Amerika Birleşik Devletlerinin işgal edilmesini kolaylaştırmak için Japonlarla gizlice anlaşmış oldukları ortaya çıkarıldı. Acaba o zencilerin kaçı hayatta bırakılırdı?"* diye soruyordu.

Ahmet Rüstem Bey'in bu demeçlerine öfkelenen Amerikan Başkanı Wilson 10 Eylül 1914 günü Dışişleri Bakanına gönderdiği yazıda *"Türk Büyükelçisi sınırı aşmıştır,"* diyor, sözlerini geri alıp özür dilememesi durumunda Amerika'dan çıkartılması gerektiğini bildiriyordu. Dışişleri Bakanı Bryn, 11 Eylül 1914 günü Rüstem Bey'den *Evening Star*'da yayımlanan sözlerini geri almasını istiyor; buna karşılık Ahmet Rüstem Bey, Amerika Dışişleri Bakanına gönderdiği 12 Eylül 1914 günlü yanıt yazısında sözlerini geri almayacağını belirterek şöyle diyordu:

> "Türkiye, yıllardan beri **Amerikan basınının düzenli saldırılarına** hedef olmaktadır. Bu saldırılar, sık sık en ağır dille Türkiye'nin bütün duygularını incitmektedir. **Türklerin dinine, milliyetine, geleneklerine, göreneklerine, gelmişine geçmişine sövülmüş, bütün kötülüklerin bataklığı Türkiye'ymiş gibi gösterilmiştir.** Geçmişte Türkiye'de görülen ve benim gibi bütün diğer Osmanlı aydınlarını da üzen bazı aşırılıklar, diğer ulusların yaşamında da benzerleri görülmesine karşın, yalnızca Türkiye'ye karşı bitmez tükenmez şiddetli bir saldırı teması olarak kullanıla gelmektedir. Basının bu tutumu Amerikan kamuoyunu Türklere karşı zehirlemekte o kadar ileri gitmiştir ki Türk soyunun her üyesi Amerika'da ancak "iğrenç" nitelemesiyle anılır olmuştur. Benim Amerikan saldırısına karşı ülkemi savunduğum apaçıktır. Savunmam, ABD'nin de kınanacak bir takım özürleri olduğunu

göstermek biçiminde olmuşsa, bu, Amerikan basınını daha insaflı davranmaya ikna etmenin başka bir yolu bulunmadığına inandığımdandır. Diplomatik kuralları aşmış olabilirim; Fakat insanlığın çıkarı şekle feda edilemez. Ben, Türkiye'ye, Amerika Birleşik Devletleri'ne ve sonuçta bütün bir insanlığa karşı erdemsel görevimi yerine getirmiş olduğuma inanıyorum."

Bu yanıtından sonra Amerikan yönetimince *"İsıenmeyen Adam"* diye damgalanan Büyükelçi Ahmet Rüstem Bey, 9 Ekim'de Sait Halim Paşa'ya çektiği telgrafta, *"aynı gün İtalyan vapuru ile New York'tan yola çıkacağını, 18 Ekimde Napoli'de, 25 Ekimde de İstanbul'da olacağını,"* bildiriyor ve ekliyordu:

"25 Ekim 1914 tarihine dek benden haber alamayacak olursanız, akıbetim (öldürülüp öldürülmediğim) hakkında araştırma yapınız."

1914'te Amerikan basınında 'Ermeni Soykırımcılığı'yla suçlanan Türklerin böyle bir suç işlemediklerini en yüksek sesle haykırdığı için ölüm tehditleri altında Amerika'dan ayrılan Osmanlı'nın Washington Büyükelçisi Ahmet Rüstem Bey, ilk adı ***Alfred de Bilinski*** olan bir Polonya'lıydı. Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'in yanında yer alan ve Birinci Meclis'te Milletvekili olan Ahmet Rüstem Bey, Ermeni Soykırımı suçlamalarına karşı 1918'de Bern'de Fransızca olarak yayımladığı, *"La Guerre Mondiale et la Question Armenienne"* ("Cihan

Harbi ve Türk-Ermeni Meselesi) adlı kitabının önsözünde şöyle diyordu:

> "Ermeni meselesinde, dünya kamuoyuna karşı **Türkiye'yi savunmayı amaçlayan bu kitabı yazarken, her şeyden önce, doğduğum, pek çok iyiliğini ve nimetlerini gördüğüm bu ülkeye bağlılık duygularımı sürdürmeyi** düşündüm... **Bu ülkenin ve Türk halkının onurunu korumak için iki kez düelloda bile dövüştüm** ve Türk-Yunan savaşına **gönüllü** olarak katıldım. Bu kitabı yazarken beni harekete geçiren itici gücün, **yalnız ve yalnız ülkeme olan sevgim ve saygım** olduğunu söylemek istiyorum."

Bugün, *"Canım, Batılılar öyle söylüyorlarsa, öyledir; demek ki Ermeni soykırımı yapmışız; kabul edelim, ne var bunda, özür dileyelim,olsun bitsin,"* diyen bir takım Türk kökenli "mankurt"ların sayısının hızla çoğaldığını gördükçe, Türkleri aşağılayanları düelloya davet edecek denli gözüpek bir Türksever olan Polonya kökenli Ahmet Rüstem Bey'in, gömütünde doğrulup *"Bre namussuzlar! Siz ne biçim Türksünüz!"* diye haykırdığını düşlüyorum.

Ahmet Rüstem Bey Amerikalı "dolma" kalemlerin Türkleri Ermeni soykırımcılığı ile suçlamasına karşı Washington'da canı pahasına "kurşun" kalem savaşı verirken, Amerika'nın 27 Temmuz 1913'te İstanbul'a Büyükelçi olarak gönderdiği Yahudi kökenli Henry Morgenthau da, kendisine yazıcılık yapan Osmanlı Ermenisi Agop S. Andonian tarafından doldurulan kalemiyle Türkleri Erme-

ni soykırımcılığıyla suçlayan yazılar yazıp; bu yalanı başta Amerika olmak üzere tüm Batı ülkelerinde yayıyordu. 1918'de yayımlanan *"Ambassador Morgenthau's Story"* (Büyükelçi Morgenthau'nun Öyküsü) adlı kitap, yüz yıla yakın bir süredir Amerikan yönetimlerinin ve Batılı ülkelerin Türklere Ermeni soykırımcılığı suçunu yüklerken kullandığı ilk ve en önemli "resmi"(!) kaynak olmuştu.

11 Eylül'den sonra Amerika sınırında Amerikalı görevlilerce itilip kakılan yurttaşımız A.Y.'nin e-postasına yanıt verip tüm bunları anlatmak geldi içimden.

Amerika'nın 1920'lerin başında Lozan Antlaşmasını, yani Türk ulus-devletinin bağımsız varlığını da onaylamadığını, 1945'ten bu yana dost görünüm altında sinsi bir karşıtlık yürüttüğünü, son elli yıl boyunca Türkiye'yi perde arkasından Amerika'nın yönettiğini; eğitimimizi, ekonomimizi, yönetimimizi, her şeyimizi yarım yüzyıldır Amerika'nın belirlediğini; bu nedenle, son elli yılda yaşamın her alanında apaçık görünen kötüye gidişin baş sorumlusunun Amerika ve Amerika'nın yerli işbirlikçileri olduğunu şimdiki gençlerin çoğu bilmiyordu. Biz *"Yankee Go Home!"* diye haykırırken, onlar daha ilkokula yeni başlamışlardı çünkü. Ve 22 yıl önce *"Yankee Go Home!"* diyenlere önce kışkırtılan dindarlar saldırtılmış; sonra 12 Eylül saldırmış; ardından, Sovyetler yıkılınca, Amerikan karşıtlarının çoğu dönüp Amerika-Avrupa yandaşı kesilmişti.

Yasemin'in e-postasını açarken bilgisayarım virüs uyarısı veriyor. Son günlerde aldığım her on e-postanın yedi-sekizi virüslü. Bilgisayarım virüsü temizlerken Neveser'i aramak geliyor içimden. Numarayı çeviriyorum. Bir

ses kaydı çıkıyor karşıma: *"158 Marmara Sahil Güvenlik, operatöre bağlanmak için,.."* Kapatıp bir kez daha özenle çeviriyorum. Yine o ses. Kapayıp üçüncü kez arayacağım ki, bu kez benim telefonum çalıyor. Neveser'dir diye açıyorum; hatlar karışıyor yine. Kapayıp bir sigara yakıyorum. Dumanın kıvrımlarına dalıp, kumsalında kimsenin olmadığı bir sahil düşlüyorum; güvenliğe gerek duyulmayan...

Kapının ziliyle düşlerim dağılıyor. Koşup açıyorum. Gelen, kızım. Öpücük vermeden giriyor. Yüzünden düşen bin parça. Yarın dokuzunu bitirip ona girecek. Yıllar nasıl da geçiyor!? Ördek biçimli sırt çantasını fırlatıp kendini koltuğa atıyor; kollarını göğsünde kavuşturup dik dik bakıyor yüzüme:

"Baba, sen Amerikan düşmanıymışsın ööle mi?!!"

"Nereden çıktı şimdi bu?" diyorum.

Barbi bebeğini alıyor kucağına:

"Ööle diyollar.."

"Kim diyo?"

Yanıt vermeden televizyonu açıyor. *Fox Kids* kanalını bulup bakışlarını çizgi filme kilitliyor. Üsteliyorum:

"Kim söyledi sana benim Amerikan düşmanı olduğumu bebeğim?"

"Wild Rangers" (Vahşi Korucular) çizgi filmi onu büyüleyip başka bir dünyaya götürünce beni duymuyor. Yanına oturuyorum. Birlikte izliyoruz. *"Dünyaya yepyeni bir düzen vermemiz gerekiyor!"* diye cırlıyor çizgi kahramanlardan biri. *"Eveeet!"* diye onaylıyor diğerleri. *"Fakat buna karşı çıkanlar vaaar, bu kötüleri yenmemiz gerekiyooor! Bunlar serseriii! Bunlar hayduuut!"* diye

bağırıyor çizgi kahraman. *"Eveeet!"* diyor diğerleri. *"Öyleyse savaş arabalarımıza bineliiiim!"*

İrkiliyorum. Arthur Schlesinger'in 1995'te Foreign Affairs dergisinde yayımlanan sözleri geliyor usuma: *"Yeni Dünya Düzeni'ni, tek dünya devletini, propaganda yaparak, para harcayarak, kan dökerek kuracağız."* Türkçe yayın yapan Amerikan çocuk kanalı, benim minik kızıma Amerika'nın vurucu gücünü üstlendiği *"Küreselleşme"*yi, *"Yeni Dünya Düzeni"*ni, tüm ulusları boyunduruk altına alacak *"Tek Dünya Devleti"*ni, ulus-devlet düşmanlığını çizgi filmler yoluyla aşılıyor! Çocuklarımızı bile Mankurtlaştırıyorlar.

"Canım," diyorum; "ben bu kanalı sevmedim. Başka kanal bulalım mı?"

Gözlerini beyazcamdan ayıramıyor:

"Baba yaaa!? Lütfen! İzliyorum!"

Kalkıp beyazcamı kapatıyorum. Fırlayıp karşıma dikiliyor:

"Ama baba!"

"Bundan sonra *Fox Kids* izlemek yok canım!"

"Nedenmiş? Bu saatte başka kanallarda çizgi film yok ki!?"

"Ben bu *Fox Kids*'in çizgi filmlerini zararlı buluyorum da ondan, tamam mı bebeğim!"

Gözlerini kısıp gözlerimin içine bakıyor:

"Sen Amerikan düşmanısın da ondan di mi baba!?"

Bağrına bastığı Amerikan malı Barbi bebekle koltuğa gömülmüş bacaklarını karnına çekip büzülüyor. Yanağını bebeğin başına yaslayıp dudaklarını şişirmiş, gözleri dolu, ağlayacak.

"Kim söyledi bebeğim? Bu seni niçin üzüyor?"

"Televizyonda konuşurken hep Amerika'yı kötülüyomuşsun baba. Ööle sölüyorlar. Ayça ablanın annesi 'Madem baban Amerika'ya o kadar karşıymış, seni niye Makdanılts'a götürüyor o zaman' dedi."

"Sen ille de Makdanılts diye tutturuyorsun da ondan. Yoksa..."

Gözlerini kocaman açıyor:

"Yoksa beni bi da Makdanıltsa götürmiycek misin, baba?"

"Sultanahmet köftecisine gideriz. Oranın köfteleri daha güzel."

"Ama, baba, Makdanılts'tan başka yerde oyuncak vermiyolar, onlarda çocuk menüsü yok ki!"

"Yoksa sen, köftesini sevdiğinden değil de oyuncak verdikleri için mi Makdanılts'a gidelim diye tutturuyorsun canım?"

"Evet!"

"Oyuncağı başka yerden alalım da Makdanılts diye tutturma o zaman, e mi?"

"Ama baba Makdanılts'taki oyuncaklar başka hiç bir yerde yok ki! Hem niye Amerika'ya kızıyosun sanki? Amerika bize ne yaptı?"

"Bak şimdi, anlatayım, sen Atatürk'ü seviyorsun değil mi canım?"

"Eveeet! Düşmanları kovdu!"

"Kimdi o düşmanlar bebeğim?"

"E, düşmanlar işte!.."

"Atatürk'ün kovduğu düşmanlar arasında Amerika'nın da bulunduğunu biliyor musun ufaklık?"

"Amerika bize düşman mıydı baba?"

"Evet canım. 23 Haziran 1919 günü yayımladıkları bildiride: *Türkler ahlaksız, entrikacı bir ulustur; bu yüzden topraklarını parçalayıp boyunduruğumuz altına alacağız onları,* sözlerinin altında İngiltere, Fransa, İtalya, Yunanistan, Japonya ve Sırbistan'ın yanı sıra Amerika'nın da imzası vardı."

"Ama, sen bilmiyosun işte! Amerika bize yardım ediyomuş baba, sen bunu bilmiyosun galiba. Amerika borç vermiş de krizden kurtulmuşuz akıllıım! Herkes ööle söölüyo!"

"Onların bir şeyden haberi yok bebeğim. Amerika ileride Türkiye'yi işgal etmek için tatbikatlar yapıyormuş şimdi."

"Nasıl yani baba?"

"Al bak, gazeteden kestim, orada, daha çok küçüksün, anlamazsın belki, ama..."

Radikal'den kestiğim Mine G. Kırıkkanat'ın iki köşeyazısı masamın üzerinde duruyor. Kimi satırların altını çizmişim:

> ABD, dün tarihinin en büyük tatbikatını başlattı. **"Millenium Challenge 2002"**, hem adı, hem de senaryosu açısından, **tüyler ürpertici bir gerçekliği** içeriyor. Bence tatbikat tek ülkeyi, **bizim ülkemizi hedef alıyor** sevgili okurlar! Çünkü ABD için artık kimsenin durduramayacağı Irak operasyonundan sonra İran'dan çok Türkiye'nin Güneydoğu sınırları bir ihtilaf konusu olacak.

ABD, **Türkiye'yi işgale yönelik** senaryolar hazırlıyor; bizim başbakan, başbakan yardımcısı ve parti başkanları bilmiyor, papatya falı gibi seçmen sayıyor, particilikle filan uğraşıyorlar iyi mi? Türkiye, -karşısındaki ABD olsa da- kolay yutulacak bir lokma değildir. Özellikle bir kara savaşında..

Kızım bu gazete kesiklerine bakarken, bilgisayar ortamından sağdığım bilgiler de masamın üzerine yayılmış; Anadolu Ajansı'nın 25 Temmuz 2002 günü geçtiği bilgi şöyle:

ABD'de dev tatbikat!

Anadolu Ajansı 25 Temmuz 2002 Washington

"Millennium Challenge 2002" adı verilen **senaryosu gizli** tatbikat,.. iki komutanlığın yönetiminde yapılacak. Bir savaşta askeri unsurların yanı sıra diplomatik ve ekonomik unsurları da kullanmak isteyen Pentagon, **düşmanın kültürünü, kişiliğini ve nasıl tepki verebileceği konularını da tatbikatta işleyecek.** Bu çerçevede, Dışişleri, Hazine ve Enerji bakanlıkları ile Merkezi Haberalma Teşkilatı'ndan yetkililer de tatbikata katılacak.

ABD'den işgal provası!

ABD, 13 bin 500 kişinin katıldığı, ülkenin 26 ayrı bölgesinde gerçekleşecek, üç hafta süreli

tarihindeki en büyük askeri **'Millennium Challenge 2002'** tatbikatına başladı. Amerika'nın dev tatbikatında uygulanan senaryo birçok ülkeyi hedef gösteriyor.

Hangi ülke işgal edilecek?

Senaryoda, **çok stratejik bir su yolunu kontrol eden bir ülke** hedef alınıyor. **Yaşanacak bir deprem ve o ülkenin sınır anlaşmazlığı yüzünden uluslararası mahkemede suçlu bulunması sonrası ülkede generaller yönetimi ele alıyor ve stratejik su yolunu bloke ediyor.** BM o ülkeye karşı yaptırım kararı alıyor. Dünya ticareti ve ABD askeri hegemonyası için çok önemli bir nokta olan **stratejik su yolunun denetiminin o ülkenin elinden alınması için ABD ordusu harekete geçiriliyor.**

Senaryonun hangi ülkeyi hedef aldığına dair spekülasyonlarda Basra Körfezi'nin kontrol eden İran, ve Boğazlar'ı kontrol eden **Türkiye**'nin adı geçerken **aslında senaryonun tıpatıp uyduğu tek bir ülke var...**

Bilgisayardan indirdiğim fotoğraflarda, Amerikan Hava Kuvvetleri'nden General Richard B. Myers, Birleşik Kuvvetler Komuta başkanı General William F. Kernan, 26 Haziran 2002 günü Millenium Challenge 2002 tatbikatını denetlerken görülüyor:

"Bu askerler kim baba?.. Bunlar Amerikalı mı?"

"Evet canım.."
"Bizi işgal mi edeceklermiş?"
"Öyle diyorlar..."
"!?"

Ufaklığın canı sıkılıyor. Sürekli müzik yayını yapan bir kanalı açıyor. İzel'in şarkısını dinliyoruz: *"Denizleri aş da gel kurbanın olam, kurtar beni bu diyardan ne olur!"* Körfez Savaşı'nı anımsıyorum. Amerika'nın beş yıl sonraki gündeminde Türkiye'ye saldırmak mı var yoksa? Denizleri aşıp gelecekler mi? Amerika Türkiye'yi işgale gelirse Türkiye'den kaç tane CIA Türk'ü çıkacak? Bu sayının Kuzey Irak'tan çıkan yedibin CIA Kürdü'nün kat kat üzerinde olacağı açık. Salt basın yayın alanından sayısız CIA Türk'ü çıkacağı kesin. Aydın diye bilinen binlerce ünlünün, eşleri ve çocuklarıyla birlikte Amerikan savaş gemilerine sığınacaklarını; Sivil Toplum Örgütleri'nin pek çoğunun Amerika'nın Türkiye'yi işgaline alkış tutan bildiriler yayınlayacaklarını; gazetelerinin büyük bir çoğunluğunun Amerikan işgalini *"Türkiye'yi Kurtarmaya Geldiler!"* başlığıyla vereceklerini; *'Türk ordusu –yani Mehmetçiğin kanı- Türkiye'nin en iyi dışsatım ürünüdür,"* diyen George Soros'un karşısında esas duruşa geçerek *"Türk ordusunun görevi, Batı için güvenlik üretmektir,"* diyen bir takım emekli askerlerin, o günlerde televizyonlara çıkıp halkı yatıştırarak, Amerikan işgalinin geçici olduğunu, aslında işgale değil bize yardıma geldiklerini, bu süre boyunca Amerikalılara Türk konukseverliğinin örneklerini sunmamız gerektiğini söyleyeceklerini; Milletvekillerinin pek çoğunun Meclis'e dalan Amerikan asker-

lerini hoşgeldiniz diyerek çiçeklerle karşılayacaklarını, görür gibiyim.

"Amerika bize saldırırsa biz onları kovarız di mi baba?."

"Geldikleri gibi giderler, kızım."

"Hem biz Dünya Kupası'nda üçüncü olduk, onları da yeneriz, di mi baba?"

"Evet canım, şu Mankurtluktan kurtulabilirsek bizi kimse işgal edemez. Amerika çoğumuzu Mankurtlaştıramamış olsaydı, ülkemize saldırmayı düşünemezdi zaten.."

"Mankurt ne baba?.."

"Bizim mankafa dediğimize Kırkızlar Mankurt diyor canım. Ama Mankurt daha anlamlı. Şimdiki durumumuzu daha iyi anlatıyor... Aytmatov'un romanında var, gece yatarken okurum sana tamam mı?.."

"Tamam baba..."

.....

Aytmatov'un *Nayman Ana Destanı*'nda geçen Mankurt öyküsünün korkunçluğunu düşününce, bunları kızıma okumaktan vazgeçiyorum.

Bilgisayarda yazıma dalmış çalışırken bir ara hiç sesinin çıkmayışı dikkatimi çekiyor ufaklığın. Bakıyorum; film izlerken uyuyakalmış. Yanına uzanıyorum. Yüzüne bakıyorum. Alnı terlemiş biraz. Küçücük ellerini birleştirip yanağının altına koymuş, onuncu yaşgününde Amerika'nın Türkiye'yi işgal edebileceğini düşünerek uyuyor. Saçlarını okşarken "hoş geldin bebek," diyorum içimden; "yaşamak sırası sende." Ve ardından Amerika'nın Japonya'ya atom bombası atması üzerine yazdığı "Kız Çocuğu" şiirini anımsıyorum Nazım'ın: *kapıları çalan benim / kapı-*

ları birer birer /gözünüze görünemem / göze görünmez ölüler / hiroşima'da öleli / oluyor bir on yıl kadar / yedi yaşında bir kızım / büyümez ölü çocuklar / saçlarım tutuştu önce / gözlerim yandı kavruldu / bir avuç kül oluverdim / külüm havaya savruldu / benim sizden kendim için / hiçbirşey istediğim yok / şeker bile yiyemez ki / kağıt gibi yanan çocuk / çalıyorum kapınızı / teyze, amca bir imza ver / çocuklar öldürülmesin / şeker de yiyebilsinler.

Kızım henüz emperyalizmin kadın, çocuk, yaşlı demeyen vahşiliğini, insanlık tarihini kana boyayan canavarlıklarını anlatabileceğim yaşta değil; ama emperyalizmin canavarlıklarına kurban olabilecek bir yaşta, derken gözlerim doluyor. Üstünü örtüp bilgisayarımı açıyorum.

Kitabımı bir an önce bitirmeliyim. Tek dünya devleti kurarak tüm ulusları bu devletin güdümüne sokmaya çalışan küresel diktatörlüğün, bu gidişe karşı çıkabilecek biricik etkenin ulusal değerler olduğunu görerek, ulusal olan her şeye karşı nasıl savaş açtığını, yerli 'dolma' kalemlerin nasıl halkı ulus kimliğinden, ulus bilincinden, ulus onurundan, ulus değerlerinden, ulus tarihinden, ulus dilinden koparıp Mankurtlaştırdığını, 1993-1995 arası yazdıklarımı kitaplaştırarak göstermeliyim. Osmanlıcılık bölümünü gözden geçirirken, telefonum çalıyor; gözümü yazımdan ayırmadan açıyorum.

"Hadi kalk gel, biz Orhan'la Andon'dayız," diyor Ayça, "Kulaklarını çınlatıp duruyoruz burada, hadi kalk gel sen de."

"Kız uyuyor, Ayça. Bırakamam."

"Sen anahtarı paspasın altına bırak; anneme telefon ederim, şimdi gelir alır onu."

"Arda orada mı?"

"Yok."

"Selda?"

"O da yok, ama ortam çok iyi, hadi, bak seni özledik. Hem bir hava almış olursun sen de."

Biraz ara verip Andon'un terasından kuşbakışı İstanbul'u izlesem içim açılır, diyerek kalkıp gidiyorum.

İstiklal caddesinin girişinde bir kalabalık toplanmış. Dur, diyorum sürücüye. İnip bakıyorum. Sütiş'in önünde iki Amerikalı; biri akordiyonun kayışlarını geçiriyor omuzlarına, diğeri saksafonunu; önlerinde bir kutu, dinleyen para atacak. Ne söyleyecekler bakalım, *'New York, New York'* mu, derken başlıyorlar Türkçe söylemeye: *"Artık sevmeyeceğim, bütün kabahat senin, ne kadar ağlasan boş, ne kadar yalvarsan boş, sana dönmeyeceğim."*

Amerika'nın eski "sevgili"si Türkiye için söylediği son şarkı olabilir bu, diye gülerek dinliyorum.

Andon epey kalabalık. Ayça'yla Orhan beni masadaki arkadaşlarıyla tanıştırıyorlar. Ayça'nın bir ayak oyunuyla üç kadının ortasında kalıyorum birden, üçünün de çenesi düşük. Karşımda oturan, opera sanatçısı Olcay Hanım, eşinden yeni ayrılmış, anlatıyor anlatıyor, anlatıyor; aşktan, evlilikten, yalnızlıktan, bireysel özgürlükten, İstanbul'un Rumlar varken çok daha güzel olduğundan; köylüsü, taşralısı, görgüsüzü, göçebesiyle, kaba Türkler akın edip 6-7 Eylül'de Rumları kaçırdıktan sonra İstanbul'un yaşanmaz hale geldiğinden, Bodrum'a kaçıp İstanbul'un vahşetinden kurtulduğundan..

Onu dinlerken, bir yandan, her gün birkaç kez arayan Neveser'in, bugün, tam ay dönümümüzde –ona çiçek

göndermeme karşın- neden hiç aramadığını düşünüyorum. Çiçeğime teşekkür etmeyişine kırgınım. Gerçi önceki gün tartışmıştık telefonda. Tempo dergisinde yayımlanan söyleşimi okumuş, arayıp;

"Beni sevmiyorsun! Evet, sevmiyorsun! Bugün anladım bunu!" diye paylamıştı; "Kitabım yakında çıkacak, bunları orada okuyacaksınız, diyorsun. Ne konuşmuştuk biz? Ne söz vermiştin bana? Hani arı kovanına çomak sokmak yoktu? Hani mahkemelerde sürünmek, hapishanelerde çürümek, serseri bir kurşuna kurban gitmek değil; yaşamak, hayatta kalmak, sevmek, sevilmek, sevgiyi doya doya yaşamaktı önemli olan? Hani 'Geç buldum, çabuk kaybettim' şarkısını söyletmeyecektin bana? Yüreğimi ağzıma getiren hiçbir şey yapmayacaktın hani?"

Ne denli "Büyütüyorsun, bunlar 50 yıl önce yaşanmış bitmiş şeyler, bugün rahatsız olacak kimse yok ki," desem de öfkesi dinmiyordu Neveser'in. Gönderdiğim çiçeğin dünkü tartışmamızı unutturacağını ummuştum oysa. Saate bakıyorum; epey ilermiş. "O aramadıkça ben aramayacağım işte!" diyorum içimden. Olcay Hanım karşımda anlata dursun, ben, gözlük camlarımı silerken müziğe veriyorum kulağımı. Mungan'ın dizelerinden bestelenmiş bir şarkı söylüyor sahnedeki topluluk: *Olmasa mektubun, yazdıkların olmasa / Kim inanır senle ayrıldığımıza / Sanma unutulur kalp ağrısı zamanla / Herşeyi unutarak yaşanır sanma / Neydi bir arada tutan şey ikimizi / Birleştiren neydi ellerimizi / Bırak bana anlatma imkansız sevgimizi / Sevmek birçok şeyi göze almaktır / Olmasa mektubun, yazdıkların olmasa / Kim inanır senle ayrıldığımıza / Baksana geçmişe ne çok anıyla yüklü / Nerde o taverna*

nerde sinema / Harcanmış zamanlar yeniden yaşanmaz ki / Geç kaldıktan sonra arama boşa.

Yeni cep telefonum masanın üzerinde. Açıp bu şarkıyı Neveser'e dinletmek geliyor içimden, ama tutuyorum kendimi. Gözümü ayıramıyorum telefondan, ararsa gürültüden duyamam diye gözümün önünde duruyor. Derken Andon'un terasında gök aydınlanıyor birden. Boğazın Anadolu yakasından atılan havai fişekler, rengarenk yıldızlara dönüşüp boğazın lacivert sularına düşerken "Neyi kutluyorlar acaba?" diyor Olcay Hanım.

"30 Ağustos'u," diyorum, "Zafer Bayramı kutlanıyor."

Birden öfkeleniyor:

"Peh, zafer bayramıymış! Neyin zaferi, kimin zaferi yahu? Kurtuluş Savaşı verdik diye övünüyoruz, havai fişekler atıyoruz! Yahu ne kurtuluşu? Ne kurtuluşu? Kim kurtulmuş, kim kurtarmış? Yahu bugün Avrupa'ya bizi alın diye yalvarıyoruz; halbuki Kurtuluş Savaşı'na kalkışmamış olsaydık, adamlar daha o zamandan alacaklardı bizi Avrupa'ya! Biz de bugün n'olur bizi alın diye kapılarını aşındırıyor olmayacaktık.."

Ağzım bir karış açık:

"Nasıl yani, anlayamadım?" diyorum.

"Yetmiş yıl önce İngiltere'yi, İtalya'yı, Fransa'yı, Yunanistan'ı kovmuş olmasaydık, daha o zamandan Avrupa'ya katılıp, yetmiş yıldır Avrupa'lı olacaktık," diyor, "O zamanlar silah çektiğimiz adamlara, n'olur bizi aranıza alın diyoruz şimdi. Aptalız valla biz. Aziz Nesin az bile söylemiş, yüzde altmış değil, hepimiz aptalız."

Yanında oturan, reklamcı, metin yazarı Lale Hanım, her sözünü onaylayarak dinliyor onu. Sağımdaki Nimet Hanım, -konservatuvarda çello hocasıymış- o da aynı düşüncede.

"En sevdiğiniz yazar kimdir sizin?" diyorum.

"Çetin Altan," diyor Olcay Hanım, "Güne Çetin Altan okuyarak başlarım. Onu okuyamadığım gün içtiğim kahvenin bile tadı bozuk gelir bana; yıllardır böyledir bu. Müthiş zeki bir yazar. Sizi bir anda alıp uzaya fırlatıyor ve oradan gösteriyor olayları. Oradan bakınca bize önemli diye yutturulan pek çok şeyin aslında hiç mi hiç önemli olmadığını görüyorsunuz."

"Siz Kurtuluş Savaşı'na da Çetin Altan'ın fırlattığı uzaydan bakıyorsunuz anlaşılan," diyorum.

"Evet, Atatürkmüş, Cumhuriyetmiş, ulusdevletmiş, İstiklal Marşı'ymış, dil devrimiymiş, yazı devrimiymiş, bayrakmış, Kıbrıs'mış, Güneydoğu'ymuş, üniter devletmiş, bunlar bir anda siliniyor gözünüzden. Olaylara öyle geniş bir açıdan bakıyorsunuz ki Çetin Altan'ı okurken..."

"Öyledir," diyorum. "Çetin Bey, zamanla ve mekanla oynamakta ustadır; unutturmak, geriye itmek, toplumsal bellekten silmek istediği değerlerden söz ederken sizi uzayın derinliklerinde dolaştırıp, bu değerlerin o derinlikte ne denli önemsiz kaldığını duyumsatır ya da sizi zaman yolculuğuna çıkartıp bin yıl sonrasına götürür, bin yıl sonra şimdi yapıştığınız bu değerlerin hiç birisi kalmayacak ortada, iyisi mi siz şimdiden yok sayın bunları, der. Siz de sanki bugün uzaydaymışsınız ya da bugün bin yıl sonrasında yaşıyormuşsunuz gibi bir duyguya kapılarak,

Çetin Bey'in belleğinizden silmek istediği değerleri şıp diye yitiriverirsiniz."

"Bence adam bir dâhi her şeyden önce," diyor.

"Aziz Bey'in yüzde altmışları, Çetin Bey'i dahi sanırlar," diyorum.

Olcay Hanım'ın gözlerinden ateş çıkıyor:

"Çetin Bey'i aptallar anlamaz," diyor kötü kötü süzerek.

"Bakın Olcay Hanım," diyorum, "Yeryüzünün en zengin adamlarından oluşan uluslarüstü bir örgütlenme var, bu örgütlenmenin amacı tüm ulusları, toplumları, kendi boyundurukları altına sokmak üzere bir Dünya Devleti kurmak. Toplumların kurulacak bu Dünya Devleti'ne bağlanması için tek engel, ulus-devletler. Toplumlar kendi devletlerine bağlı uluslar biçiminde örgütlü oldukları sürece, onları parababaları örgütünün kuracağı Dünya Devleti'ne bağlayabilmenin olanağı yok. Tek Dünya Devleti kurup, tüm insanlığı bu devletin uyruklarına dönüştürmeyi amaçlayan parababaları, toplumları Dünya Devleti'ne hazırlamak için yoğun bir beyin yıkama etkinliğine girişmiş durumdalar. Büyük paralar dökerek her ülkeden yazarlar devşirip kendi amaçlarına uygun yazılar yazdırarak, bu gibi yayınlarla toplumları ulusal egemenlik ve ulusal bağımsızlık düşüncelerinden kopartmaya, ülkeye bağlılık ve yurtseverlik duygularını yok etmeye, yurttaşlık bilincini dinamitlemeye çalışıyorlar. Kendi güdümlerindeki yazarlar aracılığıyla toplumların beynini yıkayarak yok ettikleri bu ulusal duygu ve bilinçlerin yerine, insanlığın savaşlardan ve kırımlardan kurtulması için biricik yolun ulus-devletlerin yıkılarak bütün toplumların bir tek Dünya Dev-

leti'ne bağlanması olduğu inancını aşılamaktalar. Ben köşeyazılarını, kitapları okurken, bu gerçekleri göz önünde tutarak değerlendirip, bir yazarın "dahi" mi, "zeki" mi, yoksa başka bir şey mi olduğuna böyle karar veriyorum."

"Yani Çetin Altan dâhi değil mi sizce?" diyor.

"Bakın, ben size bir ölçüt vereyim. Ulusal egemenliğin modası geçti diyerek, ulus-devletten, yurttaşlık bilincinden, ülkeye, ulusa bağlılıktan, ulusal bağımsızlıktan, ulusal kurtuluştan sözedenleri "faşist" diye damgalayıp alay eden her yazar, kim olursa olsun, kendini ister sağcı, ister solcu, ister dindar, ister laik olarak tanımlasın, o, Dünya Diktatörlüğü kurmaya çalışan bu zenginler örgütünün pek seveceği yazarlar arasındadır."

"Siz aşırı milliyetçisiniz anladığım kadarıyla, MHP'liler gibi konuşuyorsunuz," diyor Olcay Hanım, "Çetin Altan gibi dehâsı tartışılmaz yazarlar, aşırı milliyetçilere karşı çıktıkları için onlara öfkeleniyorsunuz."

"Olcay Hanım, bakın, ben MHP'li filan değil, tersine, yaşamının beş yılını hapislerde geçirmiş, sol düşünceleri uğruna ölümlere gidip gelmiş bir yazarım; yaşamım yabancı devletlerin her türlü boyunduruğuna karşı savaşla geçti; ben bu düşüncelerimi 12 Eylül'den önce dile getirdiğim zaman, "aşırı solcu", "komünist" diye damgalanıyordum, şimdi yine aynı düşünceleri dile getiriyorum, aynı kişiler bu kez "aşırı sağcı", "ırkçı milliyetçi", "faşist" diye damgalıyorlar, az önce sizin yaptığınız gibi.. 12 Eylül öncesi "aşırı sol" sayılan görüşlerin, bugün "aşırı sağ" olarak damgalanması nasıl bir durum sizce? Benim şimdi savunduğum görüşleri Çetin Altan savunuyordu geçmişte. Çetin Bey o dönemde "aşırı sağcı", "aşırı milliyetçi", "ırkçı fa-

şist" biri miydi? Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, faşist miydi? Ulusal egemenlikten, ulusal bağımsızlıktan sözedenlere kimi dönem "faşist", kimi dönem "komünist" damgası basanlar, ulusu yabancı güçlere bağlamak, yabancı egemenliğine boyun eğdirmek yanlısıdırlar da o nedenle böyle yaparlar. Ama ben bu oyunu bozmanın bir yolunu buldum. Yabancılar tarafından doldurulan kalemlerin yazdıklarını tek tek irdeledim. Bunlara "sizler yabancıların işbirlikçisisiniz" demek yerine, yalanlarını, tutarsızlıklarını bir bir saptayıp yüzlerine vurarak, "siz yalan söylüyorsunuz, siz tutarsızsınız, siz bilimsel gerçekleri çiğniyorsunuz" diyorum. Eleştirimi siyasi düzlemde siyasi ölçütlerle değil, bilim ve mantık ölçütleriyle yapınca, bana "faşist" ya da "komünist" diyemediklerinden donup kalıyorlar. Sorayım size, kaç yıldır okuyorsunuz Çetin Bey'in köşe yazılarını?"

"1966'ydı sanırım, evet 1960'larda başladım..."

"Peki, hiç dün *iyi* diye övdüğünü bugün *kötü* diye yerdiğini gördüğünüz olmadı mı?"

"Olmadı, hayır, hiç.."

"Öyleyse ben göstereyim size. Bakın, Çetin Altan 1961'de devletçiliği Türkiye'nin biricik kurtuluş yolu olarak gösteren yazılar yazıyordu. Bugün ise devletçiliğin "d"sini dahi karalamakta. O yıllarda sosyalizmi övüyor, Amerika'ya, Batılı emperyalist devletlere küfrediyordu, bugünse küfrettiği o devletleri övmekten başka bir iş yapmıyor. Çocukları Ahmet ve Mehmet Altan da düşünceleri bakımından Çetin Bey'in uzantısı gibiler."

"A-a? Çetin Altan devletçi miydi?"

"Evet. 1961'de; '*Devlet işletmelerinin verimsiz kalış sebeplerini devletçilikte değil, aksine yeter derecede devletçi olmayışımızda ve devletçiliği sistematik bir şekilde uygulayamayışımızda aramak gerekir*', diyordu bugünün ulus-devlet karşıtı 'dâhi' yazarınız Çetin Altan. Tutarlı bir yazar olsa, kendisinin geçmişte solculuk adına savunduğu görüşleri bugün yineleyenlere 'sağcı', 'milliyetçi', 'faşist' damgaları basabilir mi?"

Olcay Hanım'ın canı sıkılıyor:

"Canım, ne olacak, eski görüşleri değişmiş olabilir, ama bu onun dehâ olmadığını göstermez ki, hepimiz zamanla olgunlaşıyoruz."

"Dehâ yazarlar gerçek dışı şeyler yazar mı peki?"

"Hayır, yazmazlar."

"Çetin Bey, yıllar önce, Kıbrıs'taki Türk yönetiminin tıpkı Sosyalist Rusya gibi kapılarını yabancı sermayeye, yabancı yatırımcılara kapattığını, bu yüzden yabancı devletlerce tanınmayıp uluslararası baskılara uğratıldığını, yabancı devletlerin Kıbrıs konusundaki tutumlarının haklı olduğunu yazmıştı. Kesip sakladım bu yazısını."

"E?"

"Kıbrıs Türk yönetiminin kapılarını yabancı yatırımcılara kapattığı gerçek dışıdır Olcay Hanım; sizin 'deha' yazarınızın uydurduğu koca bir çarpıtma! Kıbrıs Türk yönetimi en başından bu yana uluslar arası yatırımcılara her türlü kolaylığı sağlayarak onları yatırım yapmaya çağırmıştır."

Olcay Hanım şaşkın, ne diyeceğini düşünürken, Ayça, masanın altından hafifçe dokunuyor ayağıma; bakıyorum;

"Abi çakmağını uzatır mısın?" deyip gözkırpıyor gülerek.

Sesimi yükseltmişim biraz, yakın masalar kulak kesilmiş; oysa eğlenmeye gelmiş insanlar. Orhan gerginliği dağıtmak için yüksek sesle katılıyor sahnede söylenen şarkıya. Sözler, yine Mungan'ın. *Yaredir sinede eski sevgili / Eski sevgili eski günler / Hayata baksana takmıyor kimseyi / Hiçbir şey diriltmez artık geçmişi / Yaredir yine de / Yaktım gemilerimi / Dönüş yok artık geri / Tak etti canıma bu maskeli balo / Bu maskeli balo / Ve onun sahte yüzleri / Yaredir sinede eski sevgili / Ne yapsan kolay unutulmaz / Ağlama geçmişe yaşadık bitti / Anılar bizi yalnız bırakmaz / Yalnızız yine de..*

Hep birlikte söylerken saate bakıyorum: 03:05. Neveser'den eser yok! Demek yaşadık bitti, diyorum içimden; yalnızım yine. Derken yeni telefonumun ekranı aydınlanıyor; Neveser'in numarasını görünce sevinç kaplıyor içimi.

"N'apıyorsun, canım, neredesin?" diyor.

Sesi kırık biraz.

"Andon'dayım," diyorum. "Biraz hava almak istedim de."

"Saat üçü geçiyor, evde değilsin."

"Evet ya, üç olmuş."

"Üç sana bir şey çağrıştırmıyor mu artık?" diyor.

"Üç?!"

"Seni ilk arayışım sabaha karşı üçteydi; unuttun mu? Sen ararsın belki diye bekledim. Ama seslerden anladığıma göre, birileri sana beni unutturmuş canım."

"Ama çiçeğim gelmedi mi, çiçeği alınca sen ararsın diye düşündüm, aramayınca gerildim çok."

"Hayır, gelmedi. Orada kadın kahkahaları duyuyorum. Kimler var?"

"Neveserciğim, bak anlatayım."

"Hayır, hiçbir şey anlatmıyorsun; şimdi derhal ve yüksek sesle *seni seviyorum* diyorsun bana."

"Ama," diyorum fısıltıyla "herkes bana bakar!"

"İyi ya işte, ben de o kadınlar duysun istiyorum," deyip gülüyor. Ama gülüşü sinirli.

Elimle ahizeyi maskeleyip "seni seviyorum" diyorum usulca.

"Ben bile güç duydum," diyor; "daha yüksek, o masadaki kadınlar duysun istiyorum."

Masadan kalkıp uzağa giderken:

"Sen şimdi masadan kalktın, onların duymayacakları bir yere gidiyorsun değil mi? Demek ki bir durum var orada. Gün boyu telefonun kapalıydı, aramadın beni ve orada bir sürü kadınla birliktesin öyle mi? Peki öyle olsun!" deyip kapatıyor.

Ben açıyorum bu kez ve bağırıyorum:

"Neveserciğim, ortada bir durum filan yok! Seni seviyorum!"

Masalardan önce bir kahkaha sonra bir alkış kopuyor; dönüp bakıyorum; birileri bana doğru kaldırıyor kadehini. Utanıyorum.

"Hah, şimdi oldu canım," diyor Neveser. "Seni seviyorum."

"O zaman sen de orada bağır, buradan duysunlar," diyorum.

"Oteli ayağa kaldırmamı istemezsin herhalde," diyor. "Dolunay var, çok güzel, Four Seasons'taki ilk gecemiz gibi, biliyor musun?"

"Evet, Andon'un terasındayız, buradan görüyorum dolunayı."

"Peki gardiyanlar da var mı orada," deyip bir kahkaha atıyor.

"Sen varsın ya canım," diyorum. "başka gardiyana gerek yok."

"Çiçek için çok teşekkür ederim," diyor.

"Ama, az önce almadım demiştin! Burada olsaydın Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi'ne götürür hapsederdim seni."

Gülüyor:

"Keşke sen buraya gelebilseydin, Antalya'da hava öyle güzel ki."

"Kitabımı baskıya vermeden hiç bir yere kıpırdayamam." Diyorum.

"Ne zaman bitiyor?"

"Yıldönümümüze denk gelir belki, üç ay kaldı. Üç ayda biter."

"Dikkat ediyorsun yazarken değil mi, dava açamasınlar, arı kovanına çomak sokma.."

"Tamam, tamam, yine annem gibi konuşma lütfen."

"Orhan Pamuk'un kitabı Kürtçe yayımlanmış, duydun değil mi?"

"Demek ben erenlere karıştım, artık malum oluyor."

"Senin kafanı seviyorum."

"Demek sevilecek başka bir yanım kalmamış," diyorum, birlikte gülüyoruz.

"Ben neredeyim şimdi biliyor musun?" diyor.

"Antalya'da, otelin bahçesinde?"

"Hayır canım, İstanbul'da, senin evinin kapısında! Bir sürpriz yapıp kendimi getirmiştim ay dönümümüzde, ama sen, sen!"

"Dur, dur Neveser! Sakın gitme! Anahtar paspasın altında, aç kapıyı gir; ben şimdi bir taksiye atlayıp geliyorum!" derken dinlemeyip telefonu kapatıyor.

Andon'un merdivenlerinden fırtına gibi inip, bir taksiye atlayarak eve vardığımda, paspasın üzerinde terkedilmiş bir küçük sepet çiçek karşılıyor beni, yanında bir şişe şarap ve bir kitap: *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*...

Cep telefonundan arıyorum; kapatmış, ulaşılamıyor. "Ama, kötü bir şey yapmadım ki ben!" diye haykırmak geliyor içimden. Paspasın altına bakıyorum, anahtar yok. Ayça'nın annesi kızı almış, ama anahtarı yerine bırakmayı unutmuş. Cebimdeki yedekle açıp giriyorum. Gece lambasını açınca fötr şapkalı bir karaltı dikiliyor karşıma, kanım çekiliyor, yüreğim ağzımda, çiçeği, şarap şişesini ve kitabı elimden fırlattığım gibi dışarıya fırlayacakken bir de bakıyorum; o!"

"Neveser?!!! Sen?"

"Evet, ben, ama sen Neveser değil Teresa'yım artık."

Başındaki fötr şapka dışında hiçbir şey yok üstünde; çıplak.

"Lütfen beni bir daha böyle korkutma!" diye bağırıyorum.

"Olduğun yerde kal!" diyor, "bir adım daha atarsan, şişe kırıkları parçalayacak ayaklarını. Hak ettin aslında. Ama, bu gece de ilk gecemiz gibi piç olmasın e mi benim beceriksiz sevgilim."

Yerdeki kırıklara basmadan yaklaşıp omuzlarından kavrıyorum.

"Neveser, bak, o aptal kadınlar, Ayça, Orhan.."

"Neveser mi?" diyor. "Neveser yok, onu Antalya'da bıraktım. Ben bu gece Teresa'yım, sen de Tomas."

"Bunca korkudan sonra, sen Tomas'ı ara ki bulasın," derken dudakları uzanıp kapatıyor dudaklarımı.

***

Pencereden yüzüme vuran sabah güneşi içimi ısıtıyor. Ellerim Neveser'i arıyor yatakta. Salondaki CD çalardan Şehrazat'ın 'Kıyamam'ı yayılıyor odaya.

"Neveser! Kahvaltıya Ortaköy'e inelim mi?" diye bağırıyorum.

Ses yok.

Hava çok güzel, bahçeye çıkmıştır, diye kalkıp salona geçiyorum. Müziğin sesini kısarken bir not takılıyor gözüme:

Uçağım 07'de kalkıyor. Yıllar önce kestiğim küpürleri getirmiştim yanımda. Onları sana bırakıyorum, belki kullanırsın, bir bak bakalım. Kitabını bitirince Antalya'ya bekliyorum seni. Dikkat et yazdıklarına, bir hukukçuya okut bastırmadan önce, ne hapis, ne tazminat; kah-

ramanlığın alemi yok. Okumayan bir ülkede üç beş kişi aydınlanacak diye! Bu güzel geceyi ömrün boyunca hiç unutma, e mi?

Dostça kal
Neveser

Gitmiş. *"Bu güzel geceyi ömrün boyunca hiç unutma, e mi?"*de içimi burkan bir şey var. *"Dostça kal"*da çok soğuk geldi bana. Böyle bir gecenin sabahında "sevgi"den hiç sözetmemiş.

Akşam gazetesinden yedi yıl önce kestiği habere bakıyorum:

"Ünlü Yönetmen Atıf Yılmaz'ın Acı İtirafı"

"Türk sinemasının ünlü yönetmenlerinden Atıf Yılmaz, bir Alman-Türk ortak yapımı filmde, **Almanlar'ın kendisinden Türkiye'nin az gelişmişliğinin ve ilkelliğinin vurgulanmasını istediklerini** itiraf etti. (..) Atıf Yılmaz sinema yaşamıyla ilgili anılarını yazdığı kitabında; **"Bir Alman Türk yapımı filmde, Almanlar benden Türkiye'nin azgelişmişliğinin ve ilkelliğinin vurgulanmasını istediler"** diyor.. Atıf Yılmaz'ın anlattığına göre, ikinci eşi **Ayşe Şasa, Kürt prensesi** imiş ve **Kürt padişah Bedirhan Paşa** soyundan geliyormuş. Ayşe Şasa ile Atıf Yılmaz evlenecekleri zaman Kürt ileri gelenleri, **Ayşe bir Türkle evleniyor diye karşı çıkmışlar**. Ancak

Atıf Yılmaz'ın babasının Palu'lu anne tarafınınsa Urfalı olduğunu öğrenen **ünlü yazar Yaşar Kemal, göğsünü gere gere "Yanılıyorsunuz arkadaşlar. Damadınız öz be öz Kürttür" demiş.** Bunun üzerine Kürt ileri gelenleri rahatlayarak Ayşe Şasa'nın Atıf Yılmaz'la evliliğine karşı çıkmaktan vazgeçmişler."

Okuyunca midem kasılıyor. Yabancılar çektirdikleri filmde Türkleri ilkel, barbar gösterin diyorlar ve yönetmenimiz, ben böyle bir şey yapamam demiyor, Türkleri yabancıların buyruğuyla ilkel, barbar gösteren bir film çekiyor.

"Solcu yazar Yaşar Kemal'e bakın!" diyorum duvarlara. "İki insanın evlenmesinde soy, sop, kan, döl, ırk birliği arıyor; ne biçim bir sol bu!? Yahu, bari solu, sosyalizmi ırkçılıkla kirletmeyin! Kürt aşiret yasalarına karşı çıkıp; *'bir Kürt kızı Türk erkeğiyle evlenemez, bir Kürt kızı ancak bir Kürt erkeğiyle evlenebilir,'* biçimindeki ilkel yargıyla savaşacağına, tutmuş evliliği bu ırkçı yargıya uydurmaya çabalamış."

"Yaşar Kemal solcu mu, sosyalist mi şimdi!?" diyorum, "Haydi solcu olmasın, Kürt kızı Türk erkeğiyle evlenemez yargısına karşı çıkmamak, bir aydına, bir yazara, romancıya, yönetmene yakışır mı?!"

Telefon susturuyor isyanımı. Açıyorum, Neveser:

"Günaydın Tomas," diyor, neşeli.

"Günaydın Teresa," diyorum.

"Sesin gergin, uyandırmadan gittim diye kızdın mı yoksa?"

"Hayır, önce notunu okudum, içim üşüdü; sonra küpürü okudum; kanım beynime sıçradı."

"Kullanacak mısın kitabında?"

"Evet, çok önemli bu."

"Ama dikkat et, zaten bir sürü davan var, Aziz Nesin'den sonra bir de Yaşar Kemal dava etmesin seni."

"Bak Neveserciğim," diyorum, "Sevmek bir çok şeyi göze almaktır. Ama görüyorum ki sen, sevgimizin sürmesini bir takım koşullara bağlıyorsun. Ne yani, beni şimdi hapse atsalar, aramızdaki her şey bitecek mi? Ben hapisaneye atılsam sana duyduğum sevgi bitmez; ama senin bana duyduğun sevgi ben hapse düştüğüm an bitecek gibi geliyor bana."

"İlişkimiz o anlamda daha dünden bitmiş bulunuyor, Tomas..."

"Nasıl yani? Daha dün akşam ilk kez bir kadın ve bir erkek olarak birlikte olabildik.."

"Dün akşam ben Teresa oldum, ama bu ilk ve sondu."

"Şaka yapıyorsun."

"Şaka filan değil. Bundan böyle yalnızca dostuz o kadar."

"Peki ama neden!!!"

"Ben birlikte olduğum erkeğin yalnız benimle olmasını isterim de ondan.. Ben kalbimde biri varken, başkalarına bakmam; birlikte olduğum erkeğin de böyle olmasını isterim.."

"İyi ama ben de öyleyim!"

"Hayır, sen Tomas'sın; dün gündüz seni ev telefonundan aradım. Uzun uzun çaldırdım. Telefonun açılmadı.

Sonra cebinden aradım. Çaldı çaldı açılmadı. Bir kez daha aradım, üç kez çaldı ve kapattın!.. Üç dakikada bir yeniden aradım cebini. İki saat boyunca belki elli kez aramışımdır. Hepsinde kapalıydı. Arayanın ben olduğumu ekranda çıkan numaramdan görüyorsun ve telefonunu kapatıp uzun süre açmıyorsun. Mesajlar çektim bir sürü. Dokuzuncu ay dönümümüzde yaptığın şeye bak!.. Sonunda bıraktım aramayı. Sinirimden oturup ağladım. O an bir kuş olup uçsam, evinin camına konsam, kimle beraber olduğunu bir görsem diye yanıp tutuştum. Kimdi o? Sonra yer ayırtıp havaalanına gittim. Uçağa binmeden son bir kez arayayım dedim. Sonra vazgeçtim bundan. Beni kapıda görünce yüzünün alacağı biçimi görmek istedim. İçimde bir acaba vardı hep. Başka olasılıklar da geçti aklımdan. Hepsi birbirinden kötü. Ya birileri kötü bir şey yaptılar da bu nedenle telefonu yanıt veremiyorsa? İki olasılığı da göze alıp bindim uçağa..."

"Ama Neveser.."

"Lütfen kesme.. İki olasılığı da düşündüm. Ya bir kadınla beraber, ya da başına kötü bir şey geldi. Benim dışımda biri varsa yaşamında, bu ilişki biter, dedim. Sonra, bir erkeğin bir kadınla birlikte olmak için dokuz ay beklemesi doğal değil diye düşündüm. Bir kez bir araya gelip bir yemek yemişiz, ilk kez o gün havaalanında şöyle bir sarılmışız birbirimize ve sonra hep telefon, hep telefon. Böyle beraberlik olmaz, başka kadınlara bakması doğal, dedim içimden. Ama ya başına kötü bir şey geldi de o yüzden kapalıysa telefonu? Ne olabilir diye düşünmekten beynim yoruldu. Kötü bir şey olmamış olsa, telefonunu açtığında hiç değilse mesajlarımı görür de ararda beni, de-

dim. Uçak İstanbul'a inince otele gittim. Duş aldım. Oturdum, beni aramanı bekledim. Sonra dayanamadım.."

"Ama, canım bak.."

"Bitiyor. Az kaldı. Önce sana İstanbul'da olduğumu hiç söylemeden Antalya'ya dönmek geldi içimden. Sonra vazgeçtim. Otelden bir şeyler alıp taksi çağırdım. Adresini verdim sürücüye. Sana geldim. Kapını çaldığımda küt küt atıyordu kalbim. Neyle karşılaşacaktım acaba? Yataktan yeni kalkmış bir kadın da açabilirdi kapıyı. Açılmadı. Birkaç kez daha çaldım. Yoktun. Baktım, saat sabahın üçü olmuş. Otele gidip sabah ilk uçakla Antalya'ya dönmek istedim. Ama kapıya dek geldiğimi, kapıdan döndüğümü bilmeyecektin o zaman. Sen arayıncaya dek aramamaya karar verdiğim halde, dayanamayıp kapının önünden aradım seni. Telefonu açtığında sesin coşkuluydu. Evet, bütün gün senin için kaygılanmamın ne kadar aptalca olduğunu anladım bir anda. Ben burada dokuz doğurayım adam tavernalarda eğlensin, yok böyle bir şey! Önce İstanbul'da olduğumu, sana geldiğimi söylemeye utandım. Sonra, seni son bir kez görmek istedim. Kapıda olduğumu söyledim sana, ama söyler söylemez onurum incindi, 'ben kimsenin kapısında beklemem' diye kaçıp gitmek geldi içimden. Anahtar paspasın altında derken, o sinirle telefonu yüzüne kapadım. Tam gidiyordum ki, telefonda seni seviyorum diyen sesin kulağımda yankılanıp oraya mıhladı beni. Sesin çok başka, bunu ilk gün de söylemiştim sana. Anahtarı paspasın altından alıp çiçeği, şarabı ve Kundera'nın kitabını bıraktım üstüne. Seninle ilk ve son kez birlikte olup bir daha yüzünü görmeyecektim. Ama, sabah uçağıyla Antalya'ya döndüğümde, seni tüm-

den yaşamımdan söküp atamayacağımı hissettim. Dostluğumuz sürecek... Çok ağladım dün. Bugün ağlamıyorum."

"Sen dün cep telefonumu bir takside unuttuğumu bilmiyorsun tabii!"

"Hı?!"

"Yaa!.."

"Nasıl yani?"

"Kadın, öyle kendi kendine kurmuş, kurmuş, yargılayıp kalemi kırmış. Dur bakalım, adamı bir dinle! Salt sen arayınca konuşabilelim diye, koştum yeni bir cep telefonu aldım. Numaram değişmesin ve hemen konuşmaya açılsın diye dökmediğim dil kalmadı."

"Ciddi misin?"

"Evet, İnanmazsan müşteri hizmetlerinde görevli kızın adı Canan, arayıp ondan doğrulatabilirsin bunları.."

"Üf, ben şimdi boşu boşuna mı yedim tırnaklarımı yani?"

"Evet canım, ama üzülme, hemen uzar."

"Seni seviyorum."

"Ben de.."

"Çok, ama..."

"Çok, çok, kocaman!"

"Ama?.."

"Evet!"

"Bana söz ver."

"Söz, yaşamımda sen varken kesinlikle başka kimseyle olmayacak."

"Bu değil! Yazdıklarına dikkat edeceksin. Senden tek istediğim bu. Lütfen, söz ver bana.."

"Söz, dikkat ediyorum zaten."

"Bir de.."

"Evet, bir de?"

"Sigarayı azaltıyorsun. Günde üç paket içmeye devam edersen başka düşmana ihtiyacın kalmayacak. Azaltıyorsun, söz mü?"

"Yanıt olarak Gündoğarken'in bir şarkısını dinletebilir miyim sana?"

"Evet.."

"Açıyorum sesini, dinle bak... *Belki bir şarkının her sesinde / Belki bir sahil meyhanesinde / **Belki de içtiğim sigaranın / Dumanısın** / Bir yıldız gökte kayıp giderken / Islak bir yolda yalnız yürürken / Bambaşka bir şeyi düşünürken /Aklımdasın / Sanki hiç gitmemiş hep var gibi / Bir sırrı herkesten saklar gibi / Sessizce sokulup ağlar gibi / Yanımdasın / Beni bir şeylerden.aklar gibi / Koparmadan çiçek koklar gibi / **Hiç bozulmamış yasaklar gibi / Aklımdasın** / Geçmiş değil bugün gibi / Yaşıyorum hala seni / Sen hep benim yanımdasın / Gündüzümde gecemdesin / Çalınmasın söylenmesin / **Sen benim şarkılarımsın**...*

"Duydun değil mi? Belki de içtiğim sigaranın dumanısın..."

"....."

"Hiç bozulmamış yasaklar gibi aklımdasın..."

"....."

"Sen benim şarkılarımsın, tamam mı?"

"....."

"Alo? Neveser, nereye gittin?"

"Buradayım."

"Ama sesin titriyor senin, yoksa, dur bakayım; hey, sen ağlıyor musun?"

"Geçti."

"Ama neden?"

"Doğruları yazmanın ocaklar söndürdüğü bir dünyada yaşadığımıza ağladım. "

"İşte buna ağlanır."

EURO
DOLAR
SAVAŞLARI

Donna, Donna, Donna

21.01.2003

Sevgili Donna,

Dün akşam, yemekte dostlarla söyleşirken, geçmişe daldık; Vietnam, çiçek çocukları, 6. Filo, boykot, işgal, direniş, Che Guavera, "savaşma seviş", "yankee go home", derken yanaklarımız kızardı şaraptan. Hep birlikte Joan Baez'in 1968'lerde dillere destan olan şarkısı "Donna Donna"yı söyledik:

kurbanlık dolu kamyonda, üzgün bakışlı bir dana
tepesinde bir kırlangıç; özgür, fır dönüyor Donna
rüzgar nasıl kahkahayla, güler kurbanlık danaya
yaz günü gece boyunca, alay edip durur Donna
Donna Donna Donna

Bırak ağlamayı dana, kim sana kurban ol dedi
uçamazsın, kanadın yok; uçan kuşlar özgür Donna
Donna Donna Donna

kurbanı bağlar keserler; kurban bilmez nedenini
oysa kırlangıç öyle mi; kurban olma, kuş ol Donna
Donna Donna Donna...

Sevgili Donna, bilmezsin, [-nereden bileceksin, yıllar boyu yalnız bilgisayarda yazıştık seninle; ne benim Amerika'ya yolum düştü, ne sen Türkiye'ye gelebildin-] sesim kötüdür çok. Arada bir içip-coşup şarkı söylemeye kalktığımda, dostlar ağzımı kapatmakta yarışmıştır hep. Bu yüzden, şarkının yalnızca "Donna, Donna"larını mırıldanabildim. Ve o an, sen takıldın usuma.

Neredeyse dört yıl oldu, hiçbir iletimi yanıtlamıyorsun; birden bire kestin yazmayı; ama ben yine de büsbütün çıkartıp atamadım seni bilgisayarımın adresler dizininden. Bu iletimi de yanıtlamayacaksın belki, ama olsun. Dalga geçtiğin o "pek düzgün"(!) İngilizcemle çam devire devire yazacağım işte!.

Seninle ilk yazışmamızı anımsıyor musun? Bilgisayarıma "anında-söyleşi" (chat) yazılımı yüklediğim ilk gün, rasgele girdiğim bir söyleşi öbeğinde, sıkça görülen belden aşağı konular yerine, Amerika'da işçi kesiminin durumu, kadının toplumdaki yeri, basın özgürlüğü gibi toplumsal sorunların tartışıldığını görünce, sevinip ben de katılmıştım aranıza. Türkiye'den biriyle karşılaşmak sizi epey şaşırtmıştı. Ülkemin dilinizdeki adı olan "Turkey" sizde aynı zamanda *"hindi"* anlamına geldiği için, öbeğinizden biri bana *"Wellcome, Mr. Turkey!"* (Hoş geldin Bay Hindi!) demiş; ben de Amerikalılara "kovboy" (sığır çobanı) denildiğini kafasına kakmak üzere bir dil oyunu yaparak *"Hello, Mr. Cow Guy!"* (Merhaba, Bay Sığır Herif) diye karşılık vermiştim ona. Ortam gerilince, sen araya girip sürtüşmenin büyümesini önlemiştin. Söyleşi sürerken ikimiz ayrıntılarda derinleşip diğerlerinden kopmuş ve ötekilerin ilgilenmediği konularımızla baş başa kalmıştık.

Sonraki günlerde felsefeye dalmış, kısa sorular-kısa yanıtlar yetmeyince; birbirimize e-posta adreslerimizi verip uzun iletiler yollamaya başlamıştık. Sonra, o söyleşi öbeği dağılınca, yalnız e-postalarla sürdü ilişkimiz.

Çok istememe karşın bir fotoğrafını bile göndermedin bana; yüzünü hep gizledin; soyadını da... Dahası; sesini de... Bir iletide "Telefonlaşalım artık, yüzünü göremiyorum, bari sesini duyabileyim," dediğimde "olmaz, fakslaşalım yeter," deyip faks numaranı vermiştin de, ne yalan söyleyeyim, içimden "e-posta çağında faksı ne yapayım ben," diye kızmıştım sana. Ve içime bir kurt düşmüştü: *"Sesini bile sakladığına göre, Donna, bilgisayarda kadın adı kullanarak yazışan bir erkek de olabilir pekala,"* diye düşünmüştüm. Biliyor musun, bu olasılık, sana yazarken hep duraksatmış ve duygularımı dışavurmaktan alıkoymuştur beni. Bu yüzden, dün akşam "Donna Donna"yı söylerken gözümde canlanan, gerçek sen değil, benim düşümde yarattığım kendi Donna'mdı, bunu bil. Benim Donna'm nasıl mı? Joan Baez'in 45 yaşlarındaki görünümüne benzer orta yaşlı güzel bir kadın. Eğer sen bilgisayarda kadın takma adı kullanarak yazışan bir erkeksen, kahkahalarla gülebilirsin şimdi buna. Gerçekte nasıl olursan ol, ben seni hep öyle düşleyeceğim. Hem artık fotoğraf da beklemiyorum senden. Düşümde nasılsan öyle kal...

Sevgili Donna, -yoksa Donald mı desem☺- 11 Eylül 2001'de ikiz kuleler vuruldu vurulalı, senin Amerika'n delirdi, biliyorsun değil mi? 1991'de Körfez Savaşı'nda delirmişti, on yıl sonra ikiz kuleler vurulunca bir kez daha delirip 'zırdeli' oldu. Sana bir sorayım dedim: Sahi, sizin

oralarda neler oluyor? Seçip başınıza getirdiğiniz Küçük Bush, Kanada'lıların "moron" dediği türden biri mi gerçekten, yoksal aptal numarası mı yapıyor? Adam son aylarda Irak'ı vuracağım diye tutturdu. Fox News, CNN İnternational gibi Amerikan televizyonlarına bakıyorum, bilgisayardan Amerikan basınını izliyorum; söylenenler, yazılıp çizilenler arasında Küçük Bush'un Irak'a saldırmasını kaçınılmaz kılacak tek geçerli neden yok. "Irak'a demokrasi götüreceğiz", "özgürlük götüreceğiz" gibi nedenlerin uyduruk olduğu apaçık ortada, ama – bilgisayarla ulaşabildiğim ağlardan izleyebildiğim ölçüde- bütün Amerikan basını bu yalanları sanki gerçekmiş gibi yineleyip duruyor. Sizin orada 2004 Amerikan Başkanlık seçimlerine Demokrat Parti'den adaylığını koyan Lyndon LaRouche'dan başka, değişik görüşler savunan kimse yok mu Allahaşkına?! Sen nasıl buluyorsun onu? Nasıl bir adam bu LaRouche? Seçilirse ne olur? Çok ilginç konuşuyor. Kırık dökük İngilizcemle anlayabildiğim kadarıyla, çeşitli konuşmalarında söylediği özetle şu:

> Hepsi **Yahudi** olan- **Brzezinski**, **Bernard Lewis** ve **Samuel Huntington** gibi bir avuç asker kaçağıyla eski Troçkist, 1996 Temmuz'unda Başkan Clinton'a Baba Bush'un yarım bıraktığı Ortadoğu savaşını yeniden başlatmasını önerdiler. Clinton bunların önerisini reddedince, koynuna Beyaz Saray'da çalışan Monica Lewinsky adlı bir Yahudi kız sokup bir seks skandalı çıkartarak saf dışı ettiler onu. Bunlar, **3. Dünya Savaşı'nı hazırlamaya uğraşıyorlar.** İşte Küçük Bush'un bugün uyguladığı savaş politikası,

Clinton'un 1996'da reddettiği o politikadır. **Netanyahu**, bunların raporunu aldıktan birkaç gün sonra, Amerikan Senatosu'nda bir konuşma yapmıştı, **senatörlerin çoğu bunu bilir ama söylemez**. Bilirler, çünkü oradaydılar. Ama size söylemezler. **Amerikan ordusunun Irak'ı işgale gönderilmesi, Akdeniz'den Fırat'a dek uzanan 'Büyük İsrail' planının bir parçası**. Buna **"Jabotinsky'nin İsraili", "Büyük İsrail"** ya da **"Eretz İsrael"** de derler. Bu **topyekün savaş** demektir, **durdurulamaz bir topyekün savaş,** beklenmedik yollarla **gezegeni saracak bir savaş...**

11 Eylül olayı da Amerika'nın bu savaşı başlatmasına gerekçe sağlamak üzere gerçekleştirilmiş bir perdeleme eylemiydi. Bu eylemi yapanlar, kesinlikle Amerika dışındaki güçler değil. Bir takım yabancılar eylemde kullanılmış olabilir, ama bunu yaptıranlar kesinlikle Amerika içindeki bir takım güçler. Bu eylemin amacı, Amerikan ordusunun savaşa sürülmesini Amerikan kamuoyu ve dünyanın gözünde haklı göstermek. İkiz kulelerin vurulmasıyla korkuya kapılan Amerikan halkı, *"Ülkemizde can güvenliğimiz kalmadı, güvenliğimizi sağlamak için kime savaş açılması gerekiyorsa ona savaş açın, biz buna hazırız!"* deme noktasına gelecek, böylelikle Amerika'yı yönetenlerin savaş kararı almasının önünde hiçbir kamuoyu engeli kalmayacak. CNN ve FOX TV onların bu amacına uygun yayınlar yapıyor. Bu yayınlara kapılmak, ülkeyi savaşa sürüklemek ve böylelikle 11 Eylül uygulamasını yapan savaş yanlısı güçle-

rin amaçlarına alet olmaktır. **Amerika ve daha pek çok ülke için tehdit oluşturan İsrail'i durdurmalıyız...**

Görüyorsun Donna, LaRouche, 11 Eylül Eylemi'nin yönetim içindeki aşırı İsrail yandaşı güçler tarafından, Amerikan askerinin Orta Doğu'yu işgaline gerekçe yaratmak üzere tasarlanıp gerçekleştirdiğini söylüyor. İlginç! Hitler de geçmişte Polonya'yı işgal etmeyi kafasına koymuştu, ancak bu işgali haklı gösterebilecek hiç bir gerekçesi yoktu. Ne yaptı? Birkaç Alman askerini Polonya askeri kılığına soktu. Bunları bir gece Polonya sınırından içeriye sızdırıp oradan sınıra yakın bir Alman radyoevine ateş açtırdı ve ertesi gün tüm Alman gazeteleri "Polonya Almanya'ya saldırdı!" başlıklarıyla yayınlandı. Ardından Alman ordusu Polonya'yı –bu uydurma gerekçeye dayanarak- işgal etti. 11 Eylül'de ikiz kulelerin vurulması da – tıpkı Hitler'in Polonya işgalinde uyguladığı kandırmaca gibi- Amerika'ya daha sonraki denizaşırı saldırılarını haklı gösterebileceği bir gerekçe sağlamak üzere, Amerika'nın kendi içindeki savaş yanlısı güçlerin bir eylemi olabilir.

LaRouche'un İsrail'i "*Amerika için bile tehlike*" olarak nitelendirmesi, ilginç. Amerikan dış politikasının Yahudi Lobisi aracılığıyla, İsrail çıkarlarına uygun olarak biçimlendiği, Orta Doğu'lu, Arap, İranlı, Suriyeli, Mısırlı ve Türk aydınların, kanla, gözyaşıyla öğrendikleri bir gerçek. LaRouche'un da bunu Amerika'da söyleyen tek politikacı olmadığını biliyorum; senatör Paul Findley 1980'lerde yazdığı, dilimize *Amerika'da İsrail Lobisi* adıyla çevrilen *'They dare to speak out'* kitabıyla, Yahudi lobisinin Ame-

rikan yönetimleri üzerinde nasıl büyük bir etkisi olduğunu, Amerikan dış politikasının nasıl İsrail çıkarları doğrultusunda biçimlendiğini gözler önüne sermiş; bu yüzden "Yahudi Düşmanı" damgası vurularak lanetlenmişti. Yine de, Demokrat Parti'den 2004 Amerika Başkan aday adayı LaRouche'un Yahudi Lobisini çileden çıkartacak, onları açıktan açığa karşısına alacak sözler etmesi, ilginç geliyor bana. Yanlış biliyorsam lütfen düzelt; sanırım Amerikan tarihinde *ilk kez* bir başkan adayı Amerikan halkından Yahudi Lobisi'ni açıkça karşısına alarak oy istiyor. Geçmişte, Başkanlık seçimlerinde Amerikan İşçi Partisi'nden aday olduğu dönemde, Federal Polis onu "Sovyetlerin etki ajanı, komünist" olarak niteliyormuş; Amerikan Yahudileriyse ona "Yahudi düşmanı; faşist" diyorlar!

Sahi, sizin orada neler oluyor, Donna? Seçimlere girecek bir Başkan adayı tüm konuşmalarında Yahudi lobisine çatıyorsa; bu, Amerikan halkında Yahudi karşıtı eğilimlerin kabardığı, oylarını Yahudi karşıtı adaylara verecek seçmen sayısının epeyce çoğaldığı anlamına gelir; öyle değil mi? Bildiğim kadarıyla Amerika'da Hıristiyanların dörtte üçü Protestan, dörtte biri Katolik ve Katolikler Yahudi lobisinin Amerikan yönetimleri üzerindeki etkisine ateş püskürüyor. Bilgisayar ağlarında izleyebildiğim kadarıyla LaRouche, son iki yıldır yaptığı tüm konuşmalarda, Yahudi lobisinin güdümüne giren Küçük Bush yönetiminin *Akdeniz'den Fırat'a dek uzanan Büyük İsrail düşü*nü gerçekleştirmek üzere Orta Doğu'yu işgal edeceğini, bir üçüncü dünya savaşı çıkartacağını söylüyor.

Biliyor musun Donna, Fırat Türkiye topraklarından doğar ve kıvrılarak Orta Doğu'ya iner. LaRouche'un söy-

ledikleri doğruysa, sizin şu Küçük Bush, bizim Türkiye'yi de, şimdiki Amerikan yönetiminin çıkarlarıyla örtüşen "Büyük İsrail" uğruna kana bulamayı göze almış demektir. Amerikan delikanlıları, gerçekte İsrail'in yayılmacı amaçlarını gerçekleştirmek üzere savaşa gönderildiklerini bilmeden, tıpkı Joan Baez'in şarkısındaki kurbanlık danalar gibi, neden, niçin diye sormaksızın, tektiplerini giyip, tüfeklerini kuşanıp, Orta Doğu'ya ve Türkiye'ye gelecekler ve buraları işgal edecekler, öyle mi?.. Hem korkunç, hem saçma bu...

Sizin LaRouche, biraz deli dolu konuşuyor belki, ama, dilinin altında başka şeyler de var. Bak, ne demiş:

> Küçük Bush'un Irak'a savaş açmasının altında **özenle gizli tutulan ekonomik nedenler** de var. ABD'de önemli görevlerde bulunan kişiler **savaşa neden olan ekonomik gerçeklerin bir bölümünü bilmekte** ama **bunu saklamakta**lar. Bu kişiler arasında Kongre üyeleri -özellikle Senato- Amerikan hükümet görevlileri, yönetimin üyeleri ve diğer liderler var. Onlar **gerçeği söylemekten korkuyor.** Birçok insan **gerçeğin bir kısmını** biliyor. Nispeten güçlü ve etkili makamlarda olanlar, gerçeği halka açıklayabilecek olanlar, bunu yapmıyor. **Şimdi, Irak'a savaş açılmasıyla uluslararası para piyasası arasında bir ilişki var; ama bu ilişki bilinen türden değil. Çok başka!..**

İlginç değil mi? Şu sıra LaRouche'un değindiği şu '***gizli nedenler***'in ne olduğunu araştırıyorum ağlarda gezi-

nerek. Bir de ***'bildiğimizden çok başka'***(!) dediği şu ekonomi-savaş ilişkisinin ne olduğunu çözmeye çalışıyorum, "dana" olmamak için. ☺

kurbanı bağlar keserler, kurban bilmez nedenini
oysa kırlangıç öyle mi; kurban olma, kuş ol Donna

Sevgili Donna, Baez'in Amerika'da İngilizce söyleyerek ünlendirdiği bu şarkı, gerçekte Nazi'lerin işgal ettikleri Kiev ve çevresinde kıyıma uğrattıkları Rusya Yahudileri'nin Yiddiş dilinde söyledikleri bir soykırım ağıtı... Yahudi yazar Arthur Koestler, 1976'da yayımlanan "Onüçüncü Kabile" kitabında, bu Yahudilerin gerçekte 740 yılında Yahudiliğe geçen Hazar Türkleri'nin kalıntıları olduğunu kanıtlarıyla ortaya koymuştu. Yahudi araştırmacı Kevin Brook da yazdığı *"Hazar Yahudileri"* (Jews of Khazaria) kitabında, Nazi'lerin Almanya'da, Doğu Avrupa'da ve Rusya'da soykırıma uğrattığı Yahudilerin büyük ölçüde Hazar'ların kalıntısı olan Türk kökenli Yahudiler olduğunu belirtiyor. Anlayacağın, bütün dünyaya 'Yahudi Soykırımı' diye yutturulan şey, gerçekte tam bir 'Türk Soykırımı' ve "Yahudi Düşmanlığı" (Anti-Semitizm) denilen de gerçekte "Türk Düşmanlığı".. Amerikan devrimcilerinin 1960'larda bayraklaşan şarkısı "Donna Donna"yı ne zaman dinlesem, yalnız seni anımsamakla kalmıyor, Hitler'in gerçekleştirdiği bu 'Türk Soykırımı'nı da anımsıyorum. Nazilerin Doğu Avrupa ve Rusya'da soykırıma uğrattığı Yahudilerin gerçekte Türk oldukları yaklaşık 30 yıl önce kanıtlanmasına karşın, Yahudi Soykırımı'na ilişkin yapılan filmlerde, yazılan kitaplarda gerçeğin bu yanına hiç değinilmemesine şaşıyorum.

Beyin yıkayarak danalaştırıyorlar bütün dünyayı. Bizim de danalı bir ninnimiz vardır, sözleri şöyle:

dandini dandini dasdana, danalar girmiş bostana
kov bostancı danayı, yemesin lahanayı...

Sizin, nedenini bilmeden Irak'a ölmeye ve öldürmeye gönderilecek olan Amerikan danaları, Küçük Bush'un buyruğuyla bizim bostanlara dalacak olurlarsa, burada kendilerini gagalayacak bir sürü kırlangıçla karşılaşacak, haberin olsun. Tıpkı Vietnam'da ve başka yerlerde olduğu gibi, özgür kırlangıçlar Amerikan danalarını yine gagalayacak..

Peki Donna, Küçük Bush yönetimi bir dünya savaşı çıkartmaya çalışırken, siz Amerikan aydınları niye susuyorsunuz?

Tıpkı Hitler gibi seçim yoluyla yönetime getirdiğiniz o Küçük Bush, dünyayı kana bulamak üzere savaş baltalarını bileyip dururken, siz öyle kollarınızı kavuşturup Donna'nın kurbanlık danası gibi izleyecek misiniz sahi? "68 Ruhu" öldü mü?

Bana gönderdiğin son iletiyi saklıyorum. 17 Temmuz 1999'da şöyle yazmışsın:

varolmak ya da olmamak
işte bütün mesele bu...

Sen bu kısacık, iki tümcelik iletini gönderdikten tam bir ay sonra, 17 Ağustos'ta, Türkiye'de çok büyük bir deprem oldu, biliyorsun. Ve ben aylarca yazamadım sana. Sonra, arada bir yine yazmaya başladım ama, bu kez de

senden tek satır gelmedi. Oysa sen – ister Donna ol, ister Donald ☺- benim Amerika'dan duyduğum en insancıl sestin.

Bak, bu iletime de yanıt vermezsen, seni defterden sileceğim, haberin olsun.

Not: Belki ileti adresin değişmiştir diye, bu yazımı bir de faksla gönderiyorum.

Selamlar

22 Şubat 2003

Sayın Bayım,

Bir akşam enstitüde odaları temizlerken masadaki faks çalışmaya başladı ve ben sizin "Sevgili Donna" diye başlayan yazınızla baş başa kaldım. Ne yazık ki yazınızı Bayan Donna'ya iletemedim, çünkü kendisi -dört yıl önce size gönderdiği *"varolmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu"* iletisinden iki gün sonra- geçirdiği bir kalp krizi sonucu, ölmüş bulunuyor.

Bu satırları yazarken bilin ki gözlerim yaşlı, Bayan Donna'nın ölüm haberini size veren ben olmak istemezdim; inanın çok üzgünüm.

Bir aydır çantamda dolaştırdığım, arada bir çıkarıp okuduğum, yanıtlayıp yanıtlamamak konusunda ikircikliendiğim yazınızdan anladığıma göre, Bayan Donna size ketum davranmış, kendisine ilişkin pek bilgi vermemiş. Bilgisayar iletileri aracılığıyla kurulan dostluklarda böylesi ketumluklar doğaldır. Artık yaşamıyor olduğuna göre, size Bayan Donna hakkında bilgi vermemin onun açısından bir sakıncası olmayacağını düşünüyorum.

Bilmenizi isterim ki kimliğini bilmeden yazıştığınız Bayan Donna, her şeyden önce Amerika'da *Basın Özgürlüğü Enstitüsü*'nün kurucusuydu. Gençliğinde Vietnam Savaşı'na karşı çıkmış, barış yanlısı bir aydındı. Yaşamını Amerikan basınında yer alan yalan haberlere karşı savaşla geçirdi. Değerli bir ekonomist olan Bayan Donna, Amerikan İşçi Federasyonu'nda öncü görevler üstlenmiş, tarım işçilerini örgütlemiş, demiryolu işçilerine yönelik çalışmalar yapmıştı. Irk ayırımcılığına karşıydı. Amerikan İşçi Hareketinin kadın önderleri arasında saygın bir yeri vardı Bayan Donna'nın. Siz onu Joan Baez'e benzeyen orta yaşlı güzel bir kadın olarak düşlemişsiniz; oysa Bayan Donna, öldüğünde seksenine merdiven dayamış, bembeyaz saçlı, güleç yüzlü, pek çok torunu olan bir "pamuk nine"ydi. Tanısaydınız umarım çok severdiniz. Sağ olsaydı, sorduğunuz soruları nasıl yanıtlardı, bilemiyorum ama, sizi elimden geldiğince ben bilgilendirmeye çalışacağım.

Demokrat Parti'den 2004 seçimleri için başkan aday adayı olan LaRouche –evet, sizin de belirttiğiniz gibi biraz deli dolu konuşuyor- ama, söyledikleri büyük ölçüde doğru. Bush'u Irak'a saldırmaya yönelten nedenlere ilişkin LaRouche'un yaptığı açıklamalar, bilgisayar ağları üzerinden Türkiye'ye dek ulaştığına göre, dünyada epey yankı uyandırmış olmalı, ama Amerika'da durum böyle değil. Demokrat Parti'den aday olan tek kişi LaRouche değil; Al Gore da aynı partiden aday; onun şansı LaRouche'unkinden daha yüksek ve size Al Gore'un Küçük Bush'tan daha iyi biri olmadığını söyleyebilirim. Siz, sanıyorum LaRouche kazanırsa Orta Doğu için daha iyi olur diye düşünüyorsunuz, ama geçmişte pek çok kez Başkanlık se-

çimlerinde adaylığını koyup hepsini kaybetmiş olan LaRouche'un 2004 seçimlerini kazanması çok uzak bir olasılık.

Sizin de üzerinde önemle durduğunuz gibi, LaRouche'un Irak'ın vurulması konusunda yaptığı değerlendirme, bunu İsrail'in ve Amerika'daki Yahudi lobisinin istediği yönünde. Gerçekten de, şöyle bir düşünürsek, Orta Doğu'da gerçekleşecek bir Amerikan işgali, yalnızca Araplarla başı dertte olan İsrail'in işine geliyor. Amerikan ordusu Orta Doğu'ya gelsin, İsrail'in Arap komşularını vursun, sindirsin; bu ülkelerde İsrail'e boyun eğecek yönetimler kursun; yeterli sayıda Amerikan askeri de sürekli olarak bölgede kalsın; işte İsrail'i mutlu edecek olan bu. Ama Amerikan ordusunun Irak'a saldırması için tek neden bu değil! LaRouche'un da belirttiği gibi, *kamuoyundan gizli tutulan ekonomik nedenler* var. Sizin yazınızı okuduktan sonra konu benim de ilgimi çekti; geçenlerde bilgisayarla bağlandığım bir iletişim öbeğinde LaRouche'un ***gizli tutuluyor*** dediği o ekonomik nedenlerin ne olduğuna ilişkin William Clark imzalı bir yazı buldum. Okuyunca soluğumu kesen bu yazıyı sizinle paylaşmak istiyorum.

Bush'un Amerikan ordusunu Irak'a gönderip Saddam'ı devirmeye kalkmasının gerçek nedeni neymiş biliyor musunuz? *Amerikan dolarına karşı eurodan kaynaklanan ve gitgide artan dünya çapında ekonomik tehdit!.*

Evet, yanlış duymadınız, Bush'un *"Birkaç hafta içinde başlatacağız,"* dediği Irak savaşının gerçek nedeni, Petrol İhraç Eden OPEC ülkelerinin doları bırakıp euroya geçmelerini önlemekmiş!

Amerika OPEC'i euroya yönelişten caydırmak için ilk elde dünyanın ikinci en büyük petrol birikimine sahip olan Irak'ı ele geçirip, öncelikle onu eurodan dolara geri döndürmek zorundaymış; çünkü Irak, petrolün dünyada yalnızca dolarla alınıp satılan bir ürün olmasına karşı bayrak açmış, Kasım 2000'de petrolü dolarla satmayı terk edip euroyla satmaya başlamış ve böylelikle tüm dünyada "dolar egemenliğine başkaldırı"nın öncüsü olmuş...

Clark'ın yazdığına göre, Irak, 2000 yılı Kasım'ında ürettiği petrolü Amerikan dolarıyla satmayı bırakıp euroya geçmekle, Amerikan dolarının dünya egemenliğine, dolayısıyla dünya üzerindeki Amerikan üstünlüğüne son verecek kertede önemli, çok akıllıca bir saldırı gerçekleştirmiş. 11 Eylül'de ikiz kulelerin vurulmasından *bir yıl önce* gerçekleşen ve Amerikan egemenliğine ikiz kuleler saldırısından çok daha büyük zararlar verecek türden bir eylem bu.

Irak, petrolünü Amerikan dolarıyla satmayı bırakıp Avrupa Birliği'nin parası euro ile satmaya başladığı gün, euronun değeri dolardan daha düşükmüş ve bu geçiş o gün için Irak'ın petrol gelirlerinde azalmaya yol açacağı için, herkes Irak'ın bu tutumunu aptalca bulmuş. Gelgelelim o gün için değeri dolardan düşük olan euro, Irak'ın petrolünü euroyla satmaya başlaması nedeniyle, o günden başlayarak değer kazanmaya başlamış, şu son aylarda Amerikan dolarından daha değerli bir para düzeyine yükselmiş. Euronun giderek dolardan daha değerli, *uluslararası ticarette doların yerini alacak* bir para olup çıkması, diğer OPEC ülkelerini de -tıpkı Irak'ın yaptığı gibi- petrollerini dolarla satmaktan vazgeçip euroyla satmaya özendiriyor-

muş. Bu gidişle tüm Petrol Üreten OPEC ülkeleri Irak'ın yolundan giderek doları terk edip euroya geçeceklermiş. Bu, doların –dolayısıyla Amerika'nın- dünya üzerindeki egemenliğine son verecek kertede önemli bir durum. İşte Küçük Bush, Amerika için bir çöküşle sonuçlanacak bu gidişi önlemek için Irak'a savaş açıyormuş.

William Clark'ın sayfasında, Clinton döneminde görev yapmış bir makro-ekonomistin Irak'a savaş açılmasının ***gizli nedenleri*** konusunda sansürlenen şu görüşleri de yer alıyor:

> **Amerikan Merkez Bankası (Federal Reserve) için en büyük karabasan, Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü OPEC'in petrolü dolarla satmaktan vazgeçip euroya geçmesi.** Irak bu değişikliği Kasım 2000 tarihinde (euro 82 cent değerindeyken) gerçekleştirdi ve üstelik bunu doların euro karşısında değer yitiminin sürebileceğini de göze alarak yaptı. Bush yönetiminin Irak'ta kukla bir hükümet istemesinin gerçek nedeni, Irak'ta petrol satışını yeniden dolara bağlamak, bunu sürdürmek ve böylelikle petrol dışsatımında euroya geçmeyi düşünen diğer Petrol Üreticisi OPEC ülkelerine ve özellikle OPEC'in en büyük 2. petrol üreticisi olan İran'a, petrolü dolarla satmayı bırakıp euroya geçecek olurlarsa Irak'ın başına gelenlerin aynen onların da başına geleceğini göstererek, gözdağı vermek. Bush ve kurmayları; *"Irak'a saldırıp işgal edersek, bunu gören Suudi Arabistan'daki Amerikan karşıtları da sinecektir; bütün OPEC ülkeleri,*

İran ve Suriye de doları bırakıp euroya geçmekten kaçınacaklardır," diye düşünürlerken; biz savaş karşıtı yurtsever Amerikan aydınları; *"Amerikan ordusu Irak'ı işgal edecek olursa, tam tersine, OPEC ülkelerinin tümünde Amerikan karşıtlığı sineceği yerde alevlenebilir, tepki olarak hepsi birden doları bırakıp topluca euroya geçebilirler ve bu dünya üzerinde Amerikan egemenliğinin sonu olur,"* diye düşünüyoruz. **Bush II önderliğinde bir 'Yeni Körfez Savaşı'nı kaçınılmaz kılan, Irak'ın petrolü dolarla satmayı terk edip euroya geçmesi.** Irak'ta işgalle kurulacak "uysal"(!) bir yönetimin Saddam'ın yerini alması bile *-eurodan dolara geri dönüş yapılmadıkça-* bu savaşı durdurmaya yetmeyecek. Petrol üreten OPEC ülkeleri birer birer ya da bir anda topluca dolardan euroya geçecek olurlarsa, tüm dünyada petrol dolarla değil euro ile satılmaya başlanacak, bu da Amerika'nın dünya egemenliğine büyük bir zarar verecek. Yönetimdeki şahinlere göre; Irak'la savaşa ve Irak'ı işgale harcanacak para, sonuçta dolarin dünya üzerindeki sarsılan egemenliğini yeniden kurmaya ve böylelikle Amerikan egemenliğinin çöküşünü önlemeye yarayacağı için, boşa harcanmış olmayacak. Bütün bunlar Rusya, Hindistan ve Çin'i kuşatan Büyük Oyun'a tam olarak uyuyor.

Evet, işte böyle... Bu gibi gerçekçi bilimsel değerlendirmelerin Amerikan basın-yayınında yer alması, Bush yönetimi tarafından uygulanan sansürle engelleniyor. Biz-

bunları *yalnızca bilgisayar ağlarında* bulup okuyabiliyoruz; gazetelerde televizyonlarda değil!.. Bunlar; *"Amerikan halkı ve dünya kamuoyu tarafından duyulacak olursa, dolardan kaçış hızlanır, bu da doların değer yitimine neden olur; dolar değer yitirirse dünya üzerinde geçmez akçe durumuna düşer ve böylece Amerika'nın egemenliği de sona erer,"* diye düşündüklerinden, bu gerçeklerin yayılmasını istemiyorlarmış. Petrol Üreten OPEC ülkelerinin petrolü dolarla değil euro ile satmalarını önlemek üzere Irak'a savaş açılacağı, gerçek nedenin yalnız ve yalnız bu olduğu, halk tarafından bir duyulacak olursa; Amerikan halkı ve aydınlar, nedeni yalnızca bu olan bir savaşa karşı çıkacak; *"Irak'a ve OPEC ülkelerine petrolü euroyla satıyorlar diye savaş açacağımıza, petrolden çok daha ucuz ve temiz bir yakıt olan* ***Bor'a dayalı Hidrojen'e geçelim; bu, otuz yıldır uygulamaya hazır beklettiğimiz bir seçenek değil mi?!"*** diyenler çoğalacak, bu da çoğu aynı zamanda petrol şirketlerinin hissedarı olan Bush yönetimi üyelerinin hiç işine gelmeyecek! Saddam'ın Irak'ta petrol satışlarını dolardan euroya çevirmesi ile ilgili bilgi ve yorumlar bu nedenle Bush yönetimi tarafından sansür ediliyor ve devlet sırrı gibi saklanıyor. Biliyor musunuz, Irak'ın Kasım 2000'de dolardan euroya geçtiği haberi, Amerika'da hiçbir yerde yayımlanmamış; bunu yalnızca *Özgür Avrupa Radyosu*'nu izleyen az sayıda Amerikalı öğrenebilmiş. *Avrupa Radyosu*'na göre; Irak'ın petrol ticaretinde dolardan euroya geçişi, Irak'a uygulanan Amerikan ambargosuna Saddam'ın gösterdiği bir tepkiymiş ve Avrupalıları Amerikan ambargosunu dinlemeyerek Irak'a mal satmaya özendirmeyi amaçlıyormuş. Clark'ın sayfa-

sında yer alan, Clinton'ın Demokrat Parti hükümetinde görev yapmış *–adı gizli tutulan-* bir ekonomiste göre: OPEC'in Irak örneğini izleyerek euroya yavaş yavaş değil de ani bir geçiş yapması durumunda, petrol tüketen bütün ülkeler, merkez bankalarında dolar biriktirmek yerine, ellerindeki dolarları satıp euro almaya başlayacaklar; bütün ülkeler petrol alabilmek için euro bulmaya çalışınca euroya talep artacağından euronun değeri yükselecek; petrol dolarla satılmayınca dolara talep azalacağı için doların değeri düşecek; Amerikan ekonomisi dolara bağlı olduğu için, doların değer yitimi ve dolayısıyla dolardan kaçış, çoktandır kötü durumda olan Amerikan ekonomisini hepten çökertecek...

Amerikan egemenliğini sarsacak bütün bu olumsuz gelişmeler, akılcı ve barışçıl yollardan engellenebilecekken, Küçük Bush yönetiminin savaş yolunu seçmesinin nedeniymiş biliyor musunuz? Bir taşla bir çok kuş vurmak: Amerikan orduları Irak'ı işgal edecek olursa, hem Irak'ı eurodan dolara geri döndürecek, hem Irak'ta Amerika-İsrail işbirlikçisi bir yönetim kurup İsrail'in güvenliğini sağlayacak; hem de petrol üreten bütün diğer OPEC ülkelerine, petrollerini -Irak'ın yaptığı gibi- dolarla değil euroyla satmaya başlayacak olurlarsa, kendilerinin de Irak gibi işgale uğrayarak süngü zoruyla "düzen değişikliği"ne uğratılacakları, en somut biçimde gösterilmiş olacak...

İşte, Bayan Donna'ya gönderdiğiniz yazıda sözünü ettiğiniz, LaRouche'un şöyle bir değinip geçtiği ***"Amerika'yı savaşa sürükleyen gizli nedenler"*** sanırım bunlar.

Doğrusunu isterseniz, Clark'ın sayfasında okuduğum bu bilgiler, beni oldukça şaşırttı. Bilgisayar ağlarında

dolaşan bu bilgilere Amerikan radyo ve televizyonlarında yer verilmemesi oldukça anlamlı. Biliyor musunuz, İranlılar da Avrupa'ya Amerikan doları yerine euro ile petrol satmayı düşünüyorlarmış! Öyle ki, geçenlerde *"Artık euro dolardan daha güçlü olduğuna göre, petrolümüzü dolarla değil euroyla satmak daha kârlı olur,"* diyen İran Parlamentosundan bir temsilci, bu öneri parlamentoda oya sunulursa büyük olasılıkla onaylanacağını söylemiş. İran, geçen yıl, merkez bankasındaki dolar birikiminin büyük bölümünü euroya kaydırmış. Abasspour; *"Amerika dolar sayesinde diğer ülkeleri yönetiyor, doların diğer "çevrilebilir" paralara olan üstünlüğü sayesinde dünya ticaretini tekelinde tutuyor, ama euro ile dolar arasındaki yarış, dünya ticaretinde dolar tekelini ortadan kaldıracaktır,"* demiş. Anlaşılan İran da petrol satışını dolardan euroya çevirecek.

Küçük Bush yönetiminin, bir yandan Irak'a savaş açıp, bir yandan gözünü İran'a, Suriye'ye, Suudi Arabistan'a dikmesinin nedeni, bu ülkelerin petrol satışında dolardan euroya geçmesini önlemekten – ve bu arada bir taşla birkaç kuş vurup İsrail'i de rahatlatmaktan- başka ne olabilir?

Clark'ın yazısından anladığım o ki, petrol üreten ülkeler petrol satışında dolar tekeline başkaldırmış durumda ve kim petrolü euroyla satmaya kalkarsa, Küçük Bush ona savaş açıyor!..

Petrol üretiminde dünya dördüncüsü olan OPEC üyesi Venezüela doları bırakıp takasa ve euroya yönelirken, Kuzey Kore de –petrol üreticisi olmamasına karşın- Aralık 2002'de doları bırakıp euroya geçmiş. Demek ki,

Amerikan egemenliğinden kurtulmak isteyen tüm ülkelerde, doları terkedip euroya geçme eğilimi büyüyor.

Clark'ın aktardığına göre, İngiltere'de yayımlanan ilginç yazısında *Hazel Handerson*, durumu şöyle değerlendirmiş:

> **Amerikan egemenliğinin en olası sonu, petrolün euroya bağlanmasının Amerikan dolarındaki yol açacağı düşüş yoluyla gerçekleşebilir.** Gelişmekte olan daha pek çok ülke, döviz dağarcıklarında bulunan doları ellerinden çıkarıp euro ile dengelemekte Venezüella ve Çin'in ardından gidiyor. OPEC de her an petrolünü euroyla satmaya karar verebilir. **Euro daha da yükseldiği ve dolara rakip bir para haline geldiği için Avrupa Birliği kendi politik ve ekonomik gücünü somut olarak görmeye başladı.** Öyle ki, İngiltere'nin Amerikan işbirlikçisi Başbakanı Tony Blair bile, bu gidişle İngiltere'yi dolardan uzaklaştırıp euroya çevirmenin yararlarını kavrayacak ve buna yönelecek. Gelişmekte olan ülkeler, salt dolar egemenliğinden kurtulmak için Venezüella örneğini izleyerek mallarını doğrudan birbirleriyle değiş tokuş edebilirler. Bush'un Chavez'i devirmek istemesinin altında yatan neden Chavez'in Venezuela petrolünü dolar yerine euroya satmaya ve takasa yönelmesi.

Görüyorsunuz değil mi? Küçük Bush'un Irak'ta Saddam'ı devirmek istemesinin gerçek nedeni ne ise,

Venezuela'da Hugo Chavez'i devirme girişimlerinin gerçek nedeni de o: Petrol satımında doları devre dışı bırakmaları...

Bayan Donna sağ olsaydı, sizin iletinize ne yanıt verirdi diye düşünerek yazdım bütün bunları. Tek satırını dahi ben uydurmuş değilim, hepsi Clark'ın *"Bağımsız Medya"* ağında yer alan sayfalarında yazılı. Kendiniz bu sayfalara girerseniz benim anlattıklarımdan daha çoğunu bulabilirsiniz.

Evet, işte gerçekler böyle...

Ama yaşam salt gerçeklerden oluşmuyor kuşkusuz, öyle değil mi?

Anılarımız, düşlerimiz, umutlarımız var bir de...

Bayan Donna'ya gönderdiğiniz yazıda sözünü ettiğiniz anılar, benim de gönlümde tazeliğini koruyor. Adım Donna değil Miriam olsa da Joan Baez'in *"Donna Donna"*sını ben de çok severim. Bu şarkının Rusya'da Nazi soykırımına uğrayan Türk kökenli Yahudilerin ağıtı olduğunu bilmiyordum. Nazilerin öldürdüğü Doğu Avrupa ve Rusya Yahudilerinin Türk kökenli olduklarını da ilk kez sizden duyuyorum. Bunu arkadaşlarıma söylediğimde çok şaşırdılar; bakışlarından buna inanamadıklarını anladım.

1968'lerde 16 yaşında genç bir kızdım ben; ama 68 kuşağı, benim de kuşağım sayılır. Yaşım 51, okumayı, öğrenmeyi seven, karaderili, emekçi bir Amerikan kadınıyım. Çocukluğumda, biz karaderililer beyazlarla aynı otobüs durağında dahi bekleyemezdik, karaderililer için ayrı duraklar yapılmıştı. Otobüslerde de beyazlarla aynı koltuklarda yan yana oturamazdık, karaderililerin koltukları

ayrıydı. Yalnız Amerikan solu karşıydı bu ayırımcılığa. Kendimi bildim bileli sola yakınlık duydum bu yüzden. Gençliğimde, sokaklarda onbinlerce kişi kolkola girip hep bir ağızdan Joan Baez'in "Biz yeneceğiz!" *(We Shall Over come!)* şarkısını söyleyerek yürüdüğümüz günleri çok özlüyorum.

biz yeneceğiz, biz yeneceğiz; bir gün biz yeneceğiz
tüm kalbimle inanıyorum, bir gün biz yeneceğiz
elele yürüyeceğiz bir gün, elele yürüyeceğiz
tüm kalbimle inanıyorum, elele yürüyeceğiz
o gün biz yeneceğiz, o gün biz yeneceğiz
tüm kalbimle inanıyorum
o gün biz yeneceğiz

O gün bir türlü gelmedi...
Biz yenemedik...
Onlar dünyayı ateşe ve kana bulamayı sürdürüyor.
Irkçılık azalacağına artıyor.
Kan ve gözyaşı dinmedi.
Biz yenemedik...

NOT: Amerika'da yönetimlerin Yahudi lobisince güdümlenmesine, yalnızca sözünü ettiğiniz %25'lik Katolikler değil, solcular, emekçiler, demokratlar, Müslüman Amerikalılar, benim gibi karaderililer ve çoğu Protestanlar -ki ben de öyleyim-, karşıyız. Şu günlerde 68 Ruhu, yavaş yavaş diriliyor, "Savaşa Hayır!" yürüyüşlerine katılanlar çoğalıyor gün be gün. E-posta adresim ilişikte, beni

Donna'nın yerine yazışma arkadaşı olarak benimseyebilirseniz yazışabiliriz; ama dört yıl arayla değil! ☺

Miriam

19 Mart 2003

Sevgili Miriam,

Yazında Donna'nın dört yıl önce öldüğünü okuyunca donup kaldım. Onun aydın ve demokrat bir kadın olduğunu yazışmamız sırasında anlamıştım evet, ama Amerika'da bu denli tanınmış olduğunu bilmiyordum doğrusu. Basın Özgürlüğü Enstitüsü'nün bilgisayar sayfalarına girdim, gerçekten çok değerli çalışmalar yapmış. Bana kendini bu yönüyle tanıtmış olsaydı, ben de ona göre yazardım ve böylece daha verimli bir yazışma yürütürdük gibi geliyor bana. Fotoğrafını da gördüm o sayfalarda, dediğin gibi, tam bir 'pamuk nine'ymiş Donna. Öldüğüne çok üzüldüm.

Şu an Türkiye'de saat 04:40. Az önce Amerikan uçakları Bağdat'ı bombalamaya başladı. Bütün televizyon kanalları –tıpkı Baba Bush'un Körfez Savaşı'nda olduğu gibi- bombalama görüntülerini anında aktarıyor. Sizin orada saat kaçtır şimdi bilmiyorum -sanırım 22:00 olmalı-; aramızda koca bir okyanus var, denizler var; ama belki şu an ikimiz de aynı şeyi yapıyoruz; sen de izliyorsun Irak'ın tepesinde patlayan bombaları. Bağdat göklerinde karanlığı

yırtan şimşekler çakıyor; uçakların bıraktığı bombalar ateş böcekleri gibi parlayıp yerle bir ediyor her şeyi. Görüntüleri izlerken tek sözcük dolanıp duruyor beynimde: "Neden?"...

Beyaz Saray'da oturan Küçük Bush, on yıldır uygulanan ekonomik ambargoyla zaten ölü bir kente dönmüş olan Bağdat'ın herhangi bir sokağında, çürük bir evde, yaşamlarını binbir güçlükle sürdürmeye çalışan yoksul çocukları, oğlanları, kızları, anaları, babaları "akıllı bomba"larla vuruyor; neden?..

John Pilger, *"Bedel Ödemek: Irak'ta Çocukların Öldürülmesi"* (Paying the Price: Killing the children of Iraq) belgeselini çekmek üzere birkaç yıl önce Irak'a gittiğinde, gördükleri tüyler ürperticiymiş. Baba Bush'un Körfez Savaşı sırasında Irak'a yağdırdığı bombalar meğer nükleer özellik taşıyormuş. 1945'te Hiroşima ve Nagazaki'de ne olmuşsa, 1991'de Irak'ta da o olmuş: Kanser ve sakat doğumlar artmış. Körfez Savaşı'ndan sonra Irak'a mal satmak yasaklanınca, eczanelerde ilaç da bulunmaz olmuş. Hastanelerde doktorlar ellerindeki bir kutu aspirini yüzlerce hastaya nasıl paylaştıracaklarını bilemez duruma düşmüşler. Bırakalım iyileştirici ilaçları, ağrı kesiciler bile bulunamadığından hastalar acılar içerisinde kıvrana kıvrana ölüyorlarmış. Salt 1991-1998 arasında beş yaşın altında beşyüzbin çocuk ölmüş, bir o kadar da yetişkin. Ambargo nedeniyle dışarıdan yedek parça alamadıklarından araçlarının pek çoğu işlemez duruma gelmiş, oto mezarlığına dönmüş Irak. Havayolları uçamaz olmuş; pilotlar taksi sürücülüğü, pazarcılık gibi işler yapıyormuş. Bir çok iş kolu çökmüş, iş alanları daralmış, işsizlik, açlık ve yoksulluk

her yanı sarmış; musluklardan akan su bile kahverengiymiş. Irak'a yalnızca on milyar dolarlık petrol satma izni verilmiş; ama o paranın bile üçte biri Birleşmiş Milletler görevlilerinin aylıklarının ödenmesine gidiyormuş. Ordu perişan durumdaymış. Halk donuk gözlerle, çökük avurtlarla, ölümü özler gibi yürüyormuş sokaklarda. John Pilger bütün bu gerçekleri yaptığı belgesel filmle gözler önüne serince Vahşi Batı'nın Irak halkına uyguladığı soykırım kanıtlanmış oldu. Tarih, son Amerikan ve İngiliz yönetimlerini bu filmle yargılayacak.

İşte Miriam, sizin Küçük Bush, böylesi zavallı bir Irak'ı "Amerika'nın güvenliği için en büyük tehlike" sayarak işgal etmek üzere bombalamaya başladı az önce. Ölüm döşeğinde yatan bir hastaya kurşun yağdırmak gibi alçakça bir eylem bu. Türkiye'ye de çok sayıda Amerikan askeri konuşlandırılacağını duyduk. Birinci Körfez Savaşı sırasında Türkiye topraklarında asker konuşlandırmaya hiç gerek duymayan Amerika'nın, şimdi Türkiye'de yüzbine yakın asker konuşlandırmak istemesi, Amerika'nın Irak bahanesiyle Türkiye'yi işgal etmeye yeltendiğini düşündürüyor. Bu yüzden kaygılıyız...

50 yıldır, benim ülkem Türkiye dahil, pek çok ülkeyi işbirlikçileri aracılığıyla yönetip -işgal etmeye gerek duymaksızın- uydulaştırmayı beceren, adına "Yeni-Sömürgecilik" denilen bu yöntemi başarıyla uygulayan Amerika, şimdi niçin hanidir çökmüş bulunan Irak'ı doğrudan işgal ederek, Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana terkedilmiş olan "Eski-Sömürgecilik" yöntemine geri dönüyor Miriam? Bu işin içinde bir bit yeniği olmalı gerçekten...

Saddam "düşman", kendi halkına ve Amerika'ya karşı suç işlemiş. Teslim ol, demişler, olmamış. Başına ödül koymuşlar: "Wanted: Aranıyor! Dead or Alive: Ölü ya da diri!" Duvarlara asılan yaftaları gören kovboylar - tabancaları bellerinde- başına konan ödülü kapmak için Saddam'ın ardına düşmüş, Irak çöllerinde Saddam arıyor!.. Birkaç ayrıntı dışında her şey, 1965'te Clint Eastwood'la Lee Van Cleef'in birlikte oynadıkları Sergio Leone'nin *"Birkaç Dolar İçin"* (For A Few Dollars More) filmini anımsatıyor: 'Vahşi Batı' çöllerinin yerini, bu kez Irak çölleri almış. Kovboylar, bu kez atlarına değil tanklarına, uçaklarına, ciplerine binmişler. Bellerindeki uzun namlulu toplu tabancalar, bu kez yerini güdümlü bombalara bırakmış. Şimdi televizyondan izlediğimiz Irak Saldırısı'nın o kovboy filminden ayrımı bu kadarcık işte!

Söyle Miriam, her şey "birkaç dolar için" mi gerçekten?..

Bağdat'a düşen bombaları an be an izlemek içimi kavurdu. Dolaptan bir şişe kanyak alıp televizyonun karşısına uzandım. Bakışlarım, yanıp yıkılan Bağdat'a kilitli, içimdeki ateşe benzin döküyorum; Türk kanyağı... Beynim kavruldu, yüreğim kavruldu; eh, midem de kavrulsun..

Televizyonun sesini kapatıp; Joan Baez'in Bob Dylan'la birlikte söylediği "Rüzgârda Savruluyor"u koydum müzik-çalara: *Blowin' in the wind.*. Gece sessiz, duvarlar ince, komşular duyabilir, uyanabilir, umurumda değil; açtım sesini. Amerikan solcularının bu devrimci halk şarkısı, Bağdat halkını öldüren Amerikan bombalarının ekrandaki görüntüsüne eşlik ediyor şimdi:

kişi adam denmek için; kaç yol geçmesi gerek
martı kuma konmak için; kaç deniz aşması gerek
bomba yasaklanmak için; kaç can alması gerek
yanıtı dostum, yel aldı gitti;
yanıt rüzgarda savruluyor

kişi göğü görmek için; kaç kez bakması gerek
çığlıkları duymak için; daha kaç kulak gerek
savaş dursun demek için; daha kaç ölü gerek
yanıtı dostum, yel aldı gitti;
yanıt rüzgarda savruluyor

deniz dağı delmek için; kaç yıl dövmesi gerek
halk özgür olmak için; kaç yıl tutsaklık gerek
görmemek için gözleri kaç kez kaçırmak gerek
yanıtı dostum, yel aldı gitti;
yanıt rüzgarda savruluyor

Evet, karaderili, Amerikalı, solcu ve de sanal yazışma arkadaşım Miriam; sizin bu devrimci halk şarkınızı dinleyerek izliyorum Amerikan bombardımanını. Amerikan yönetimleri 40'lardan bu yana istediği her yeri bombalıyor; Amerikan solu 60'lardan bu yana bu şarkıyı söylemekten öte bir şey yapmıyor. Neden Amerikan halkı bu kıyımlara bir son veremedi Miriam? Bunun yanıtı da rüzgârda mı savruluyor?

Yanıtı rüzgarda savrulan öyle çok soru var ki...

Amerika, üflesen yıkılacak duruma düşmüş bir Irak'ı niçin başdüşman sayıp işgal ediyor sorusunun yanıtı,

belki de, Arthur Schlesinger Jr.'ın *Foreign Affairs* dergisi Temmuz-Ağustos 1995 sayısında rüzgâra savurduğu; *"Yeni Dünya Düzeni'ni, Tek Dünya Devleti'ni, gerek yayınlarla bilinçlere işleyerek, gerek para harcayarak, gerekse kan dökerek kuracağız, başka seçenek yok!"* sözlerindedir... Belki de, CFR üyesi James Warburg'un, 17 şubat 1950'de Amerikan Senatosu'nda rüzgara savurduğu: *"Hoşunuza gitse de gitmese de, tüm dünyayı yönetecek bir 'Tek Dünya Devleti' kurulacağız; güzellikle olmazsa, işgaller yoluyla!"* sözlerindedir.

Duymayanın duyması için, daha kaç kulak gerek Miriam; görmeyenin görmesi için, daha kaç gözü olmalı?

Yazdıklarını yeniden yeniden okudum. Gerçekten çok değerli bilgiler verdin bana. Donna'yı yitirdim, ama Miriam'ı kazandım diyebilir miyim, izninle?

Irak saldırısının perde gerisinde, bir çok etkenin yanı sıra, bir de "euro-dolar çatışması" bulunduğunu senin yazını okumadan önce –ne yalan söyleyeyim- hiç ama hiç düşünmemiştim. Amerikan basınında olduğu gibi Türk basınında da yer almayan, yalnızca bilgisayar ağlarında dolaşan bu bilgiler, yanıtı rüzgarda savrulan pek çok soruyu çözmemi sağladı. Hangi ülkede olursa olsun, yazılı basın, bilgisayar ağlarında yer alan çoğu bilgileri izleyip aktarıyor okuyucularına. "Euro-Dolar Çatışması" senin birkaç tıkla ulaşabildiğin "Bağımsız Medya" sayfalarında yer aldığına göre, gerek senin ülkende gerekse benim ülkemde yazılı basının bu sayfaları görmemiş olduğunu düşünemeyiz, değil mi? Görüp de sözünü etmediklerine göre, "euro-dolar çatışması"nın yazılı basında, televizyonlarda yer alması Amerika'da olduğu gibi, Türkiye'de de –birilerince,

bir biçimde- engelleniyor demektir. Ben bu konuyu sol bir dergiye yazıp göndereceğim, bakalım basacaklar mı?

Sözünü ettiğin "Bağımsız Medya" sayfalarına ben de birkaç tıkla ulaştım ve William Clark'ın Irak Savaşı'nın gerçek nedeniyle ilgili çeşitli kaynaklardan derlediği o yazısını buldum. Her satırı gerçeklerle dolu bu yazıyı, bilgisayar ağları olmasa okuyamayacaktık demek! Bob Dylan ve Joan Baez'in o şarkıyı yaptıkları 1960'lı yıllarda, bilgisayar bu denli yaygın kullanılmıyor, iletişim ağlarında yazılar dolaşmıyordu; eğer o şarkıyı şimdi yapacak olsalardı, "yanıt rüzgarda savruluyor" değil, "bilgisayarda dolaşıyor" derlerdi. ☺

Clark; *"yazılı ve görsel basına uygulanan sansür yüzünden gerçeğe ulaşmada tek yol kaldı: internet,"* diyor. Bu bize bir sürü yalanın da internet aracılığıyla yayıldığını unutturmamalı. Geçenlerde kimsenin ulaşamadığı çok önemli bilgilere yalnız ve yalnız kendisinin ulaşabildiğini, bu yüzden yalnızca kendisine kulak verilmesi gerektiğini ima eden bilgiç bir aydınımızın konuşmasını izledim televizyonda. Aşağılayıcı bir tavırla: *"Şimdi bir takım* ***'internet aydınları'*** *türedi, her şeyi internette bulacaklarını sanıyorlar. Bunları uyarıyorum, benim söylediklerimi internette aramaya kalkmasınlar, bulamazlar,"* diye böbürleniyordu. Onu dinlerken ağa bağlıydım; dur bakalım yok mu gerçekten, diyerek aramaya başladım. Daha ilk tıkta onun yalnızca bende var, internette bulamazsınız dediği bilgi karşımdaydı. Anlayacağın, bilginin yalnızca kendi tekellerinde kalmasını isteyen bir takım aydınlar da internete ateş püskürüyorlar.

Sevgili Miriam, Bağdat'a yönelik Amerikan bombardımanı, Clark'ın da belirttiği gibi, dünyada zaten varolan Amerikan düşmanlığını daha da tırmandıracak, kuşkusuz. Amerikan yurtseverlerinin barışçı, demokrat kesimi, Küçük Bush'un Irak saldırısına *"Dünyada Amerikan düşmanlığını körükler ve Amerika'yı savunulamaz haksız-hukuksuz-ahlâksız bir konuma düşürür,"* gerekçesiyle karşı çıkıyormuş. Eh, kaygıları boşuna değil, bu çoktan başladı bile. Tüm ülkelerde savaşa ve Amerika'ya karşı gösteriler çığ gibi büyüyor. Hiç kulağı olmayanların bile duyabileceği büyüklükte "Kahrolsun Amerika!" çığlıkları sarıyor dünyayı. Irak'a saldıranın bir bütün olarak Amerika olmayıp, belki de bir yıl sonra yapılacak seçimleri yitirip yönetimden uzaklaşacak olan bir kesim 'Vahşi Amerikalı' olduğu gerçeği, çoğunluğun gözünden kaçıyor. Amerikan halkının büyük bir kesiminin bu saldırıda hiçbir suçu olmadığı, Küçük Bush ve çetesinin yaptıklarından bütün bir Amerikan halkının sorumlu tutulamayacağı, Amerikan halkının da büyük çoğunluğuyla Küçük Bush'un açtığı bu savaşa karşı olduğu, unutuluyor. Tıpkı bütün Yahudi'lerin aynı görüşte olmadığı, onların içlerinde de savaş yandaşlarının yanı sıra barışseverlerin de bulunduğu gerçeği uzun süredir unutulduğu gibi... Acımasız genellemeler yapılıyor bolca, ve genellemeler, halkları birbirine düşman etmekten başka bir sonuç vermiyor. Bu da yalnız ve yalnız, kendi dar çevrelerinin çıkarları uğruna, kendi halkını başka bir halkı öldürmeye gönderecek kesimlerin işine yarıyor. Söyle Miriam, seninle benim birbirimize tanımadan düşman olmamızı gerektirecek ne olabilir? Ama Amerika'da "Türkler şöyledir!", Türkiye'de "Amerikalılar böy-

ledir!" gibi kötücül yargılar beyinlere kazınırsa, sen ve ben birbirimizi hiç görmemişken birbirimize düşman olup çıkardık. Oysa şimdi, böylesi genellemelerden oluşan önyargılarımız olmadığı için, birbirimizi görmeden, dostça yazışabiliyoruz; güzel olan bu, öyle değil mi?

Ama, dünyada paraya ve güce tapan nice yazarlar var -ki, ben bunlara ***"Dolmakalem"*** diyorum- onlar, yaptıkları genellemelerle birbirini hiç tanımayan insanları birbirlerine düşman etmeyi iş edinmiş durumda. Samuel Huntington bunlardan biri. Yazdığı *"Uygarlıklar Çatışması ve Dünya Düzeni"* adlı kitap bu türden genellemelerle dolu. *'Yahudi-Hıristiyan Birliği'*nin karşısına *'İslam-Budizm-Konfiçyanizm Birliği'* dikilecek ve Üçüncü Dünya Savaşı bu iki kesim arasında çıkacakmış. Huntington'un görüşleri Erich Fromm'un 1950'lerde yazdığı *"Psikanaliz ve Din"*den ivmeleniyor. Yahudilerle Hıristiyanları birleştirip Müslümanların üzerine saldırtmak isteyen bu tür 'genellemeci' yazarların çoğunlukla Yahudi kökenli Amerikalılar arasından çıkması ilgi çekici bir gerçek; ama bu durum bizi onların ekmeğine yağ sürecek toptancı bir Yahudi karşıtı genellemeye ve *"işte bütün Yahudiler böyledir,"* demeye sürüklememeli; Karl Marks, Sigmund Freud, Spinoza ve Arthur Koestler gibi Yahudi kökenli yazarların bunlarla taban tabana zıt görüşler savunduğunu unutturmamalı. İsrail'de yaşayan Yahudilerin dahi hepsi aynı değil. İsrail'e Avrupa'dan ve Rusya'dan gelen Eskinazi Yahudileri, -çoğu Hazar/Türk kökenli olanlar- Filistinlilerle barışı ve dostluğu savunurken, Amerika'dan gelenler sertlik yanlısı. İsrail'de Yahudilerin kurduğu Komünist Partisi, *"Durdurun artık bu savaşı!"* diye haykırıyor. Komünist

Yahudiler Amerika'nın Ortadoğu'yu işgal etmesine kökten karşılar ve Filistin Devleti'nin kurulmasını savunuyorlar. Genellemeler, bütün bunları yoksaydırır bize. Öyleyse şöyle demek daha doğru: İsrail'deki savaş yanlısı ***yönetim***le, Amerika'daki savaş yanlısı ***yönetim***, çıkar birliği içerisinde, Ortadoğu'yu kana ve ateşe boğuyor... Böyle dediğimizde, hem bu yönetimlerle aynı görüşü paylaşmayan milyonlarca insanı yoksaymış olmayız, hem de kimse bizi ***tüm*** Amerikan ulusunun ya da ***tüm*** Yahudilerin düşmanı olmakla suçlayamaz.

Hem, niçin olan biteni açıklamak için saldırganları bağlı bulundukları ulusların, dinlerin adıyla anıp, sanki o dinlere ve uluslara karşıymışız gibi yanlış bir izlenim yaratalım. Bunların bir ideolojisi var. Adına *"Küresel Diktacılık", "Küresel Faşizm", "Yeni Dünya Düzenciliği", "Tek Dünya Diktatörlüğü", "Ulus Devlet Düşmanlığı"* diyebileceğimiz bir ideolojiye bağlı bu saldırganlar. Her ülkede, her ulus içinde, her dinsel toplulukta bu ideolojiye bağlanmış kimseler var. Öyleyse, onları bağlı bulundukları ideolojinin adıyla anmak, belki de en doğru yol.

Sevgili Miriam, Clark'ın yazısında beni en çok ilgilendiren, Amerikan boyunduruğu altında bulunan ülkelerin, Amerikan egemenliğini bir anda yok edebilecek bir yol bulduklarını açıklaması!.

Ulus Devlet Düşmanı Küresel Faşizmin, Huntington, vb. gibi kuramcıları, Yahudi-Hıristiyan Birliği'nin Müslümanlığa, vs. toptan savaş açmasını savunadursun, meğer çoğu Müslüman olan Petrol Üreticisi OPEC ülkelerinin elinde, Yahudi-Hıristiyan Birliği'ni –hem de topsuz,

tüfeksiz, bir tek damla kan dökmeksizin!- bir anda çökertebilecek bir güç varmış:

> Amerika'nın **dünyaya –karşılıksız dolar basarak- bir tür kalpazanlıkla egemen olmuş bir ülke** olduğu artık herkesçe görülmeye başlandı ve bu gerçek görüldükten sonra **Amerikan egemenliğine son vermenin en kestirme yolu da bulundu:**
>
> **Amerika dışındaki bütün ülkeler, iç ve dış alım satımlarında Amerikan doları kullanmaktan topluca vazgeçtikleri an, Amerikan egemenliği devrilip gidecek!..**

İşte Amerikan yurtseverlerinin bir çoğunu Küçük Bush'un Irak Savaşı'na karşı çıkmaya iten en önemli neden, Clark'ın bu canalıcı saptaması Miriam.. Eğer Amerika, Petrol Üreten OPEC Ülkelerinin üstüne tankla, topla, tüfekle yürürse, onların elinde 1 Ocak 1999'da piyasaya çıkan -adına "euro" dedikleri- çok daha müthiş bir silah var, onu bir kullanacak olurlarsa Amerika biter, diyor özetle Clark..

Türkçe'de *"Haydan gelen huya gider"* diye bir söz vardır, demek Amerikan egemenliği de nasıl kurulduysa öyle yıkılacak..

Denklem apaçık ortada:

Petrol + Amerikan doları = Amerikan Egemenliği.

Petrol + Avrupa eurosu = Avrupa Egemenliği.

Petrol dünyada hangi ülkenin parasıyla satılıyorsa, o ülke tüm dünya ticaretine egemen oluyor.

Petrol (başka bir ürün değil, yalnız petrol) dünya üzerinde hangi ülkenin parası ile satılıyorsa, o ülkenin parası uluslar arası geçer akçe durumuna geliyor ve bu da o ülkenin olağanüstü varsıllaşıp dünyaya egemen olmasına yol açıyor.

Dünya üzerinde petrol değil de sözgelimi yalnızca ciklet Amerikan dolarıyla satılıyor olsaydı, bu Amerika'nın dünyaya egemen olmasıyla sonuçlanacak bir durum yaratmazdı. Çünkü ciklet, insanlığın onsuz olamayacağı, onu satın almazlarsa gündelik yaşamlarını durduracak türden bir nesne değil. Gelgelelim petrol, yokluğu tüm ülkelerde günlük yaşamı durduracak türden yaşamsal bir ürün. Örneğin tüm ülkelerde ulaşım petrole dayalı; petrol bulunamadığı an ulaşım durur; ulaşımın durduğundaysa yaşam durur; cankurtaranlar petrol yoksa hastaları hastanelere taşıyamaz, öğrenciler petrol yoksa okullarına gidemez; petrol yoksa, kimse işinin başına gidemez, polisler devriye gezemez, suçluları kovalayamaz, ordu görevini yapamaz; buğday, petrol yoksa değirmene götürülemez; un, petrol yoksa fırınlara taşınamaz, dolayısıyla ekmek üretimi durur, toplum aç kalır; otomobiller petrol yoksa yalnızca yakıtsız kalmış olmakla kalmaz, aynı zamanda lastikleri de yok olur, çünkü oto lastiği bile petrolden üretilir; petrol olmadığında asfalt yolunuz bile olmaz, asfalt da petrol ürünüdür çünkü; petrol yoksa, naylon torba da yoktur; plastikten yapılmış her şey yok olur. Petrol ve petrol ürünlerinden elde edilen nesneler günlük yaşamımızdan çıktığı an, en az yüz yıl geriye gideriz. Petrol, yokluğu ülkelerin yaşamını felç edecek nitelikte, onsuz olunmaz bir yaşamsal ürün olduğu için, ülkeler gereksindikleri petrolü üretici

ülkelerden satın almak; bunun için de petrol hangi para ile satılıyorsa o parayı elde etmek zorunda. Orta Doğu'nun Amerikan boyunduruğu altına girdiği 1945'ten sonra petrolün Amerikan parasıyla satılmaya başlanması, tüm ülkeleri petrol alabilmek için Amerikan doları bulundurmak, biriktirmek zorunda bıraktı. Bütün ülkeler, petrol satın almak için gereksindikleri Amerikan dolarını elde edebilmek için, kendi dış satım ürünlerini dünya pazarında Amerikan doları karşılığında satmak zorunda kaldılar. Dünya pazarlarına çıkan tüm ürünlerin, karşılığında Amerikan doları verilerek alınıp satılır olması, Amerikan doları basma tekelini elinde bulunduran Amerika'nın, dünya pazarında satılan her şeyi sadece doların matbaada basımında kullandığı kağıt ve mürekkep maliyetine alabilir olmasına yol açtı. Bugün Amerika'nın yurtiçi geliri yaklaşık 9 trilyon dolar, dışborçlarının toplamıysa yaklaşık 6 trilyon dolar. Başka hangi ülke olsa bu dışborçla iflas ederdi. Amerika'nın bu dışborçla ayakta durmasının gizi, para matbaasını özgürce çalıştırarak, gereksindiği doları –karşılığı var mı yok mu, hiç umursamaksızın- basıp dolaşıma sürebilme ayrıcalığıdır. Amerika, dolar basma tekelini elinde tuttuğu için, dış borçları gelirinin yüz katı olsa dahi batmayacak, para matbaasını iki saat çalıştırarak tüm dış borçlarını ödeyebilecek biricik ülke. Amerika'nın dünya egemenliği, dünyanın petrole duyduğu gereksinim sürdüğü ve petrol Amerikan dolarıyla satıldığı sürece yıkılmayacak.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şu: Amerika'nın dünya egemenliği, ancak petrol dolarla satılmayacak olursa sona erer...

Mesihçilerin İsa'nın dünyaya geri dönerek bin yıl sürecek bir *Tek Dünya Devleti* kurmasını bekledikleri, bunlardan bir kesiminin Mesihlik görevini Amerika'nın yapacağını düşündükleri 2000 yılında, Irak Başkanı Saddam Hüseyin çıkıyor, Irak petrolünü Amerikan dolarıyla değil, euro ile satmaya başlıyor; diğer Petrol Üreten OPEC ülkeleri de Irak'ı izleyerek petrollerini dolarla değil euroyla satmaya yönelince, Amerika, dünya üzerindeki egemenliğine son verecek bir durumla karşı karşıya kalıyor.

Petrol Amerikan dolarıyla değil Avrupa Birliği'nin parası euroyla satılmaya başlanırsa, bütün ülkeler yaşamsal gereksinimleri olan petrolü satın alabilmek için dolar değil euro bulundurmak zorunda kalacak; euro bulabilmek için, kendi ürünlerini dünya pazarında euro ile satmaya başlayacak, bu da, dünyada yalnızca petrolün değil her şeyin euro ile satılmasına yol açacak; her şey euro ile satılmaya başlanırsa, Amerika da dışarıdan almak zorunda bulunduğu her şeyi euro ile almak zorunda kalacak. Amerika'nın gereksindiği petrolü almak için para matbaalarında mürekkep ve kağıt maliyetine çoğalttığı dolarlar, bu durumda işe yaramayacak. Amerikan doları petrol satın almakta işe yaramayınca, bütün ülkeler ellerindeki dolarları satıp, yerine karşılığında petrol alabilecekleri euro koymak için yarışacak. Ülkeleri, yurttaşlar da izleyecek. Herkes biriktirdiği Amerikan dolarını satıp euro almaya yönelince, doların değeri hızla düşecek, euronun değeri hızla yükselecek. Öyle ki, petrolün yalnızca Amerikan dolarıyla satıldığı dönemde ikiyüz dolar ile bir ay geçinebilen insanlar, ellerindeki ikiyüz dolarla iki ekmek dahi alamaz duruma

düşecekler. Dünyanın en büyük petrol tüketicisi olan Amerika, kendisi de petrol almak için euro bulmak zorunda kalacak. Amerikan Borsası çökecek. Amerikan egemenliği yıkılacak.

Sanırım LaRouche'un *"Irak'a savaş açılmasında, bilinenden çok daha başka türlü bir ekonomi-savaş ilişkisi var"* dediği budur. Küçük Bush yönetimi, petrolünü euroyla satan Irak'ı yeniden dolara döndürmek ve petrolü euroyla satmaya başlayacaklarını açıklamış bulunan diğer OPEC ülkelerini bu girişimden caydırmak için savaş ve işgalden başka bir yol bulamadı.

Küçük Bush yönetiminin savaşçı çözümüne karşı çıkan barışçı Amerikan yurtseverleri: *"Sorun buysa, savaş ve işgal çözüm getirmez. Irak işgal edilirse, diğer OPEC ülkeleri buna tepki olarak topluca euroya geçebilirler. Bu da Amerika'nın sonu olur. Savaş ve işgal bir kumardır, Bush tüm Amerika'yı çökertmekle sonuçlanacak bir kumar oynuyor!"* diye haykırıyorlar. Ama onların da askeri çözümü geçersiz kılacak usauygun bir barışçıl çözüm yolu ortaya koyamadıklarını görüyoruz. Diyorlar ki:

> Bush'un 'teröre karşı savaş' çığlıkları atarak Irak'a saldırmasının ardında yatan gerçek amaç, petrol fiyatlarını dolardan euroya çevirmesini engellemek üzere OPEC'in karar verme mekanizmasını yok etmektir.
>
> İlk adımda, işgal sonrası kurulacak yeni yönetim (bu bir Amerikalı General olabilir) petrolünü euro ile satmakta olan Irak'ı yeniden dolara döndü-

recek, Irak petrolü yeniden dolarla satılmaya başlanacak.

İkinci adımda, Amerikan ordusunun Irak'ta ele geçirdiği petrol yataklarında petrol üretimi olağanüstü artırılacak, OPEC'in petrolün fiatını yüksek tutmak için günlük 2 milyon varille sınırladığı üretimin kat kat üstüne çıkılarak tüm dünyada petrol fiatları düşürülecek. Şu an dünyada yılda 25 milyar varil petrol kullanılmakta. Varil başına 10-15 dolarlık bir düşüş OPEC ülkelerinin petrol gelirlerini oldukça azaltacak. Amerika Irak'taki verimli petrol yataklarını işgalle elegeçirdikten sonra, üretimi aşırı artırıp tüm dünyada petrolün fiatını düşürmek tehditiyle OPEC ülkelerine her istediğini yaptırabilir duruma gelecek ve bu konumunu petrolü dolara bağlı tutmakta kullanacak.

Bush yönetimi Saddam'ı devirerek Irak'ın geniş petrol yataklarının denetimini ele geçirdiği an, OPEC'teki diğer 10 ülkeyi parçalayıp, yok edeceğine inanıyor.

Peki, ya OPEC ülkeleri Viyana'da toplanıp, kendilerini yok olmaktan korumak amacıyla petrol para birimini bir çırpıda euroya çevirirse?

Böyle bir karar Amerikan dolarının egemenliğine son verir ve bu da Amerika'nın sonu olur.

Sevgili Miriam, Clark'ın bu saptamaları oldukça düşündürücü. Şu "bin yıl sürecek" denilen Amerikan ege-

menliğinin, gerçekte petrol üreten ülkelerin iki dudaklarının arasından çıkacak tek sözle yıkılıp gidecek denli kof olduğunun anlaşılması, Troya Savaşı söylencesinden türeyen *"Aşil'in Topuğu"* öyküsünü anımsattı bana.

Troya Savaşı'nda Akalara komuta eden yiğit Aşil, yaşam boyu gövdesine ok, kılıç ve mızrak işlemesin diye, doğduğu zaman babası tarafından topuklarından tutulup, kutsal Styx ırmağına daldırılmış. Aşil'in gövdesinde, yaralanabileceği tek yer kalmış: Babasının onu suya daldırırken tuttuğu topuğu... Aşil, Troya Savaşı'na maden tanrısı Hephaistos'un onu her türlü saldırıdan korumak üzere yaptığı gözalıcı, yıldırıcı, görkemli silahları, zırhları ve kalkanı kuşanarak girmiş. Bunlara öyle güveniyormuş ki, kendisini kimsenin vuramayacağı inancıyla fütursuzca saldırıyormuş düşmanlarına. Gelgelelim, işlediği savaş suçları Olimpos'taki tanrıları kızdırmış. Sonunda tanrılar desteklerini çekmişler Aşil'den. Ve herkesin ölümsüzlüğüne inanarak önünde korkudan titrediği savaşçı Aşil, Troyalı Paris'in attığı ve kutsal suyun değmediği biricik yer olan topuğuna saplanan basit bir okla ölüp gitmiş...

Clark'ın yazdıklarından çıkan sonuç o ki Miriam, Amerika'nın sonu da tıpkı Aşil gibi olacak... Çünkü onun işlediği savaş suçları da, tanrıları gazaba getirecek türden.

Petrol Üreten OPEC ülkeleri birlikte davranıp dolardan euroya geçtikleri an, topuğundan vurup öldürecekler Amerika'yı...

Gazeteye baktım, bugün 1 dolar = 1.685.000.- Tl.'den işlem görmüş; 1 euro = 1.785.000.- Tl. olmuş; euro yükselmekte..

Bakalım topuğuna kutsal dolar suyu değmeyen Amerika, Troya'lı Paris'in euro oklarından koruyabilecek mi kendini?..

Yanıtını bekliyorum Miriam.

Sakın rüzgâra savurup dört yıl bekletme beni..☺

11.04.2003

Selam Cengiz,

Biliyor musun, bu sabah, senin nasıl biri olabileceğini düşlerken yakaladım kendimi.

Hani, bir sonraki iletine bir fotoğrafını iliştirsen de, beni bundan kurtarsan diyorum. ☺

Türkiye'den bir yazışma arkadaşım olacağını, iki ay önce düşümde görsem inanmazdım. Şimdiyse bilgisayarımı açıp ağa her bağlanışımda, senden bir ileti var mı diye bakıyor, o gün bir şey göndermemişsen, üzülüyorum.

Son iletin oldukça uzundu. Ama okurken sıkıldığımı söyleyemem. Donna'nın senin İngilizce'nle dalga geçtiğini okumuştum ilk yazında; ama ben, yanlış kullandığın –ve bundan dolayı beni gülümseten- birkaç söz dışında, akıcı ve iyi buldum. Yer yer yinelemeler var yazında, ama bunlar da bana sıkıntı vermiyor.

Amerika şurayı burayı bombalarken devrimci şarkılar söylemekten başka bir şey yapmamakla suçluyorsun Amerikan solunu. Doğru, utanç verici bir durumdayız. Ama unutma ki Sol'un durumu yalnız Amerika'da değil, bütün ülkelerde böyle...

Bir şeye takıldım yalnız: *"Küçük Bush yönetiminin savaşçı çözümüne karşı çıkan Amerikan yurtseverleri de askeri çözümü geçersiz kılacak usa uygun bir barışçıl çözüm yolu ortaya koyamadılar,"* diyorsun.

Hoş, Bağdat düştü artık, Irak üç haftada işgal edildi. Şimdi Amerikan yurtseverlerinin İşgalci Bush'a savaş öncesinde önerdikleri barışçıl çözümün usa uygun olup olmadığını tartışmanın bir yararı yok gibi görünebilir sana. Ama, öyle değil. Barış yanlısı Amerikan yurtseverlerini işgale karşı çıkmaya iten şey, tam da işgalden sonra Amerika'nın başına gelebileceklerle ilgiliydi. Ne diyordu Clark, anımsa: *"Irak eğer işgal edilecek olursa, tüm diğer Petrol Üreten OPEC ülkeleri,* ***işgale tepki olarak, hep birlikte euroya geçebilirler ve bu da Amerikan egemenliğinin sonu olur..."***

İşte tüm dünya halklarının "Hayır!" dediği işgal gerçekleşti. Öyleyse OPEC ülkeleri, Amerika'yı çökertecek euroya geçiş kararını her an verebilirler artık. Bakalım Irak işgali, Petrol Üreten OPEC ülkelerini doları bırakıp topluca euroya geçmeye itecek mi?

Amerika'nın egemenliği, OPEC ülkelerinin petrol satışını euroya bağlamasıyla son bulacaksa, savaş bunu önleyemeyeceğine göre, Amerikan egemenliğini sürdürmenin tek yolu kalıyor: Tüm dünyayı petrolü terkedip yalnızca dolarla satılacak başka bir yakıt kullanmaya zorlamak..

Dünyada petrolün yerini alacak böyle bir yakıt var: Hidrojen...

Küçük Bush'un petrol bölgelerini işgal etmesine karşı çıkan barışsever Amerikan yurtseverlerinin önerilerini ilk yazımda şöyle aktarmıştım sana:

> Irak'a ve OPEC ülkelerine doları terk edip petrolü euroyla satıyorlar diye savaş açacağımıza, **petrolden çok daha ucuz ve temiz bir yakıt olan Bor'a dayalı Hidrojen'e geçelim; bu, otuz yıldır uygulamaya hazır beklettiğimiz bir seçenek değil mi?!** Evet, ama petrolü terk edip hidrojene geçmek, Bush yönetimi üyelerinin işine gelmiyor; çünkü bunların hepsi petrolcü, petrol şirketlerinde hisseleri var...

Sen, *"Savaş karşıtı Amerikan aydınları, usauygun bir barışçı çözüm bulup öneremediler,"* diyorsun. Peki **'petrolü terk edip hidrojene geçerek, petrol uğruna kan dökmeyi gereksiz kılmak'**tan daha barışçı ve daha usa uygun bir öneri olabilir mi?

Amerika'da bu barışçı yolun yandaşları o kertede çoğaldı ki, Küçük Bush bile 30 Ocak'ta yaptığı 'Ulusa Sesleniş' konuşmasında; *"ABD'yi yakıt alanında petrole bağımlılıktan kurtarmak baş amacımdır. Bu nedenle petrol yerine hidrojenle çalışan arabalar üretilmesi için, 1,2 milyar dolar ayrılmasını öneriyorum. Kongreden 1,5 yıl önce sunulan enerji ile ilgili tasarıyı onaylamasını istiyorum,"* demek zorunda kaldı.

Bu, savaş karşıtı Amerikan yurtseverlerince bulunan barışçıl çözümün, savaşçı çözümü savunan Bush tarafından bile önemsendiğini göstermiyor mu?

Evet, madem ki Amerika'nın dünya egemenliği petrolün euroyla satılması durumunda çökecektir, öyleyse petrolü tümüyle terk edip hidrojenli yakıta geçmek, Amerikan egemenliğini barışçıl yolla sürdürmek için biricik usa uygun yoldur.

Bu bana, Aşil'in Topuğu söylencesinde senin atladığın bir ayrıntıyı anımsattı.

Aşil, Troya Savaşı'na gitmeden önce şöyle der:

iki seçenek var şimdi önümde
eğer gidip Troya'da savaşırsam
ün salarım, ama hemen oracıkta ölmek var sonunda
yok eğer savaşa çıkmaz yurdumda kalırsam
ünüm olmaz ama, daha uzun yaşarım

Aşil, pekala yurdunda oturup barış içinde uzun bir yaşam sürebilecekken; Troya'yı işgale yönelip ün salmayı yeğledi ve topuğundan oklanıp oracıkta ölüverdi.

Barışsever Amerikan yurtseverleri, Küçük Bush'a, çıktığı bu savaşın Amerika'yı bir kez daha kan dökücü olarak ünlendireceğini, fakat Amerikan egemenliğinin hemen oracıkta ölmesiyle sonuçlanabileceğini söylüyorlar; Küçük Bush, bunlara kulak tıkayıp Aşil gibi davranarak Amerikan egemenliğini topuğundan vurdurma olasılığını göze alıyor. Bush yönetiminin önünde hidrojene geçerek Amerika'yı petrole bağımlılıktan ve petrol savaşlarından kurtarmak gibi bir seçenek dururken, niçin hidrojene geçmek yerine Orta Doğu'da petrol bölgelerini işgal etmeye yöneldiğini düşündükçe, çıldıracak gibi oluyorum.

İşte son günlerde yanıtı rüzgarda savrulan tek soru bu benim için.

Unutma, her gün bakıyorum e-posta kutuma. Hem, biraz da kendinden söz et bana. Tanımak istiyorum seni.

Miriam

17.04.2003

Sevgili Miriam,

Amerikan aydınlarının en çok korktukları şey olan OPEC ülkelerinin Irak işgaline tepki olarak Amerikan dolarını terk edip euroya geçme olasılığı, sanki gerçekleşecek gibi görünüyor. Robert Block'un iki gün önce Wall Street Journal'de yayımlanan *"Bazı İslam Ülkeleri Doları Euroyla Vurmayı Savunuyor"* başlıklı yazısında; dünyanın en kalabalık Müslüman nüfusunu barındıran Endonezya'da Irak işgaline tepki olarak *"Dolara hayır! Euroya evet!"* gösterileri yapıldığı ve Nijerya Müslüman Konseyi Başkanı İbrahim Umar Kabo'nun *"Amerika'nın bizi aptal yerine koymasını istemiyoruz. Savaşa karşıyız. Amerikan egemenliğini bitirmek için euroya geçişi destekliyoruz,"* dediğini okudum. Ayrıca İran'ın OPEC ülkelerini toplayarak dolardan euroya geçmeleri çağırısında bulunacağı haberleri yayılıyor. Bilgisayarda ağları dolaşırken, *Amerikan Uluslararası Benzin ve Petrol*'ün [Oil and Gas International (US)] sayfalarında *"Petrol Satışını Dolardan Euroya Çevirerek Protesto!"* ("Protest by switching oil trade from dollar to euro") başlıklı bir yazıya rasladım. Yazıda Suudi Arabistan Prensi Muhammed Bin-Turki

Bin-Abdullah'ın geçen yıl verdiği bir demeçte: "*İsrail'in baş destekçisi olan Amerika'yı cezalandırmanın en etkin yolu, Irak'ın yaptığı gibi petrol kurunu dolardan euroya çevirmektir*," dediğini gördüm. Aşil'i topuğundan vurup öldüren ok, Petrol üreticisi Arap ülkeleri ve Amerikan boyunduruğunu kırmak isteyen diğer ülkelerin elinde artık.

Dinledin mi bilmiyorum, Chris de Burgh, Sovyetlerin Afganistan işgalinden ödü patladığında Doğu Rüzgârı, (Eastern Wind) diye bir şarkı yapmıştı:

tarlamda boy boy mısırlar; koynumda sıcak bir kadın
keyfimi kaçıran tek şey; yaklaşan doğu rüzgarı
yatağımda silahım var; burası yurdum benim
ama büyür söğüt gibi; dinmez doğu rüzgarı

hayatımı kaydıran yel; tek bu doğu rüzgarı
ömrümü benden çalan; hep bu doğu rüzgarı

Mars'ta Savaş Tanrıları; görmüş bir falcı kadın
der ki kendini sakın; dinmeyen rüzgar yakın
hayatını kaydıran yel; tek bu doğu rüzgarı
ömrünü senden çalan; hep bu doğu rüzgarı
geliyorlar, geliyorlar; kola kendini, sakın!

düşümde bir kalabalık; sarayı yakıp yıkarken
çılgın bir yaşlı gördüm; kapıya doğru koştum
derken rüzgâr patladı
gelsinler ben burdayım; korkmam kaçmayacağım
rüzgarı kesene dek; onla savaşacağım

hayatımda boşluk varsa; tek bu doğu rüzgarı
hayatımı söndüren; hep bu doğu rüzgarı
nem varsa elimden alan; sensin doğu rüzgarı
tarlamı elimden alan; sensin doğu rüzgarı

Chris de Burgh'un Sovyetleri "Doğu Rüzgârı" diye adlandırıp lanetler yağdırdığı bu şarkısından on yıl sonra, Sovyetler çöktü; ama Burgh, Doğu'yu düşmanı göstermeyi hiç elden bırakmaksızın, Ekim 1990'da, bu kez de "Haçlı Savaşçı" (Crusader) diye bir şarkıyla çıktı ortaya ve Müslüman Araplara veryansın etti. Üç ay sonra da Baba Bush *"Haçlı Savaşı'na çıkıyoruz,"* diyerek 1. Körfez Savaşı'nı başlatıp Irak'ı bombaladı. Beyaz Saray'ın, Sovyetler çöker çökmez Orta Doğu'ya saldırması, oldukça anlamlı Miriam. Bu, 2000 yılında başlayan "dolar-euro çatışması" olmasaydı da Amerika'nın Orta Doğu'yu işgale kararlı olduğunu düşündürüyor. Zaten bunun sayısız belirtileri de var, LaRouche'un belgelediği gibi. Fakat, euronun dolaşıma girmesi, petrolcü Arap ülkelerinin eline Amerika'nın işini bitirebilecekleri denli güçlü bir koz vermiş oldu. Araplar ellerine geçen euro kozunu, doları ve dolayısıyla Amerika'yı çökertecek biçimde kullanmayı becerebilecekler mi bakalım.

Sevgili Miriam, Amerikalı yurtseverler, Amerika'yı çöküşten -kan dökmeksizin- kurtarmak için, petrolü terkedip hidrojene geçmekten başka bir yol bulamamışlarsa, vay o Amerika'nın haline!.. Neden mi? Sıkı dur, söyleyeceğim; ama, önce birkaç yanlışını düzelteyim:

Petrolün yerini almak üzere hidrojeni yakıt olarak kullanmak düşüncesi, ilk kez Amerikan yurtseverlerince

değil, Amerika'da yaşayan bir Türk yurtseverince ortaya atılmıştı: Prof. Dr. Nejat Veziroğlu...

1962'de Türkiye'den Amerika'ya giden Miami Üniversitesi Profesörlerinden Nejat Veziroğlu, ünlü Petrol Bunalımı'nın patlak verdiği 1974'te, 700 bilim adamının katıldığı *Uluslararası Hidrojen Ekonomisi Konferansı*'nda, hidrojenin petrolün yerini alacak biricik yakıt olduğu görüşünü ortaya atmış, onun bu görüşünü benimseyen bilim adamları Veziroğlu'nun başkanlığında bir araya gelerek çalışmalara başlamışlar; kurdukları *Uluslararası Hidrojen Enerjisi Birliği*'nin başına fikir babası Veziroğlu'nu getirmişler; Birleşmiş Milletler, kendisini hidrojen enerjisi konusunda danışman olarak atamış; o da Birleşmiş Milletler'e hidrojen enerjisi konusunda bir *'odak ülke'* oluşturulmasını, bu odak ülkenin Türkiye olmasını kabul ettirmiş; daha sonra Türkiye ekonomik bunalımlara düşünce bu gerçekleşememiş. Petrolün yerini hidrojenin alması doğrultusunda yaptığı çalışmalar sonucu 1982'de "Sovyetler Birliği Kurçatof Ödülü"nü alan Veziroğlu'na, 1986'da "İnsanlık İçin Enerji Ödülü" verilmiş; ve hidrojen ekonomisi konulu çalışmalarından dolayı 2000'de Nobel'e aday gösterilmiş...

Sevgili Miriam, bütün bu söylediklerimin daha çoğunu bilgisayar ağlarında kendin de bulabilirsin. Yani, eğer Amerika euro vurgunuyla yitirmek üzere olduğu dünya egemenliğini ancak petrolden hidrojene geçmekle kurtarabilecekse, bu buluşu Amerikan yurtseverlerine değil bir Türk'e borçlu olacağını bilesin istedim.

Bilmeni istediğim diğer bir olgu da şu: Bugün yakıt olarak petrolün terk edilip hidrojene geçilmesinin en ateşli

savunucuları kimler olup çıktı biliyor musun? Bu buluşun yapılmasında ve gerçekleştirilmesinde en küçük bir katkıları dahi bulunmayan İsrail Devleti ve Amerikan Yahudi Kongresi!.. Neden, biliyor musun? Ekonomileri petrole dayalı olan Arapları çökertip mahvetmek için!..

Bir yandan Irak'ı işgal buyruğu vererek askeri çözümü yeğlediğini apaçık göstermiş olan Bush'un, diğer yandan 30 Ocak'ta yaptığı "Ulusa Sesleniş" konuşmasında, savaş karşıtı Amerikalıların görüşünü dilegetirerek *"Amerika'yı petrole bağımlılıktan kurtarmak üzere Bor'a dayalı hidrojenle çalışan otomobiller tasarısına 1.2 milyar dolar ayıracağız,"* demesindeki çelişkiyi biraz deşelediğimizde, görüyoruz ki, ortada bir çelişki yok! Çünkü Orta Doğu'ya asker yığılarak Irak'ın işgal edilmesi nasıl İsrail'in isteğiyse; hidrojene geçilip petrol terk edilerek Arapların ekonomik yönden çökertilmesi de İsrail'in isteği... Bush, "Ulusa Sesleniş" konuşmasında, İsrail'in her iki isteğini de yerine getireceğini duyurmuş oldu böylece.

Şimdi senin *"Ne hakla barışsever Amerikan aydınlarının Amerika'yı savaştan ve işgalden alıkoymak üzere geliştirdikleri 'petrolü terk edip hidrojene geçme' tasarısını, sanki savaş yanlısı İsrail'in görüşüymüş gibi gösteriyorsun?"* dediğini duyar gibiyim.

Evet, petrolden hidrojene geçiş tasarısının ortaya çıkışında İsrail'in ve Amerikan Yahudilerinin parmağı yok. Dahası, az önce anlattım sana, bu bir Türk buluşu; bir Türk yurtseveri olarak bununla onur duyuyorum. Ayrıca, tüm dünyada petrol terk edilerek hidrojene geçilirse, hidrojen yakıtı için gerekli olan bor madeninin anayurdu olan ülkem Türkiye, bundan oldukça kârlı çıkacak. Türkiye de

tıpkı Amerika ve İsrail gibi kullandığı petrolün çoğunu dışarıdan alan bir ülke, bu yüzden, dünya rezervlerinin yüzde 70'i bizim kendi topraklarımızda bulunan bora dayalı hidrojene geçilmesini, biz Türkler, İsrail'den ve Amerikan yurtseverlerinden daha çok isteriz.

Geçenlerde Amerika Ulusal Kaynaklar Savunma Kurulu üyesi ünlü sinema oyuncusu Robert Redford'un *"En büyük yurtseverlik Amerika'yı petrole bağımlılıktan kurtarmakta yatıyor!"* (The Highest Patriotism Lies in Weaning U.S. From Fossil Fuels) başlıklı Los Angeles Times'da yayımlanan yazısını okudum: *"Amerikanın dış kaynaklı terörizmle savaşında en canalıcı eylem, Amerika'yı yabancı petrole bağımlılıktan kurtarmaktır; gelgelelim ne Cumhuriyetçiler ayırdında bunun, ne Demokratlar!"* diye haykırıyor Redford... Fakat şunu bilmeli ki, İsrail ve Amerikan Yahudi Kongresi, *"Manhattan Projesi"* adıyla anılan bu tasarıyı, Amerika'yı bağımsızlaştırmak için filan değil, salt çatıştıkları komşu Arap ülkelerini ekonomik bakımdan çökertmek amacıyla destekliyor. Bu yaz, bu konuda *"21. Yüzyılda Demokrasilerin Enerji Bağımsızlığı İçin İşbirliği"* (Cooperation for Energy Independence of Democracies in the 21st Century) adı altında, giderleri Amerikan Yahudileri Kongresi'nce karşılanacak, ABD Enerji Bakanlığı ve İsrail Altyapı Bakanlığı yetkililerini bir araya getiren, İngiltere, Kanada, Arjantin, Avustralya, İspanya, Hindistan ve Türkiye'nin de çağrılı olduğu bir konferans toplanacak. Amerikan Yahudi Kongresi'nin önayak olduğu bu uluslararası toplantıda, ele alınacak baş konu şu: *"Petrol üreten ülkeler çoğunlukla diktatörlükle yönetilmektedir. Petrol tüketen ülkelerse çoğun-*

lukla demokrasiyle yönetilmektedirler. Demokrasiler petrol bakımından diktatörlükle yönetilen Arap ülkelerine bağımlı olmanın sancılarını çekmektedir. Bundan kurtulmanın iki yolu vardır. Birincisi: Petrol üreten Arap ülkelerini zorla –askeri işgaller yoluyla- demokrasiye geçirmek. (Şimdi yapılan bu.) İkincisi: Petrolü terk edip hidrojen enerjisine geçerek diktatörlükle yönetilen Arap ülkelerini ekonomik bakımdan çökertmek ve böylece kralların devrilmesiyle sonuçlanacak halk ayaklanmalarına ortam sağlamak.. Ayrıca, Amerika gibi İsrail de yakıtta %99 Arap petrolüne bağımlı ve Amerika gibi İsrail de Arap petrolüne bağımlılıktan kurtulmak istiyor..."

İşte Miriam, Bush'un "Ulusa Sesleniş" konuşmasında "*Hidrojenle çalışan arabalar tasarısını gerçekleştirerek Amerika'yı enerjide dışa bağımlılıktan kurtaracağız,*" demesi buradan kaynaklanıyor. Türk Sanat müziğinde bir şarkı vardır; sözleri şöyle:

ne senin aşkına muhtaç; ne esirin olacağım
öyle bir sevgili buldum ki, seni unutacağım

Amerika ve İsrail, Arap petrolüne karşı birlikte bu şarkıyı söylüyor şimdi. Kendilerini Arap petrolüne 'muhtaç'lıktan, Arap petrolüne 'esir'likten kurtaracak yeni bir sevgili bulmuşlar: "Bor>Hidrojen".. Artık Arap petrolünü unutacaklarmış... Güzel ama, bu kez de Türk boruna 'muhtaç' ve Türk borunun 'esiri' olmayacaklar mı?

Sevgili Miriam, petrolü terk edip bora dayalı hidrojen yakıtına geçme tasarısı, kendi içinde bir takım çelişkiler barındırıyor. En önemli açmaz, "Amerika'yı petrole

bağımlılıktan kurtaracağız," diyen Bush ve çetesinin, petrol ticareti yaparak servetlerine servet katan kimselerden oluşuyor olması. Bunlar petrolü bırakıp hidrojene geçilmesinden kişisel olarak zarar görecekleri için, bunu yapmak işlerine gelmediği halde -İsrail'in ve Amerikan Yahudi Kongresi'nin baskılarını savuşturmak üzere- yapacakmış gibi görünerek onları oyalayacaklardır.

Bir diğer çelişki de şu: Petrolü terk edip hidrojen enerjisine geçmek, Amerika'yı da İsrail'i de yakıt konusunda dışa bağımlılıktan kurtaracak değil; çünkü hidrojen yakıtının ana maddesi olan bor ve dünyanın en zengin bor yatakları, Türkiye'de bulunuyor. Petrol terk edilip bora dayalı hidrojen enerjisine geçilirse, Arap petrolüne bağımlılık sona erecek, fakat bütün dünya bu kez de Türk boruna bağımlı olacak.

Scientific American dergisi, Chrysler'in boraksla çalışan *Natrium* modeline geniş yer verirken: *"Amerika'da tüm otomobiller gelecek 20 yıl boyunca boraksla çalışsa bile, dünya rezervlerinin yalnızca yüzde 6'sı tüketilmiş olur,"* diye yazdı. Bu koca bir yalan Miriam.. Gerçek böyle değil. Eğer Amerika'nın boru kendine yetiyorsa, ne demeye Amerika Türkiye'den işlenmemiş bor alıp duruyor? Gerçek şu: Amerika uzun süredir kendi topraklarından çıkardığı boru deterjan üretimi gibi çeşitli alanlarda çar çur etmiş bulunduğu için, Amerikan topraklarında çok az bor kalmış bulunuyor. Bu nedenle, Amerika, bor yataklarının bulunduğu ünlü Ölü Vadi (Death Valley) bölgesini Ekim 1994'te Kongre'nin aldığı kararla Ulusal Park olarak tanımlayıp üretime kapatırken, Gerstley Borat şirketinin bor çıkartmasını da üç yıl önce durdurmuş; gereksindiği boru

kendi topraklarından çıkartmak yerine Türkiye'den karşılamayı yeğlemiş; kendi topraklarındaki boru ileride bir gün Türkiye işlenmemiş bor satmayı durdurursa çıkartmak üzere saklıyor..

Kendi bor yataklarında üretimi durduran Amerika Türkiye'den her yıl ortalama 350-400.000 ton işlenmemiş bor alıyor. Bizdeki borun nitelikçe Amerikan borundan kat be kat üstün olduğunu biliyoruz. Dünyadaki 488 milyon tonluk bor rezervinin 320 milyon tonu Türkiye'de. Bu demektir ki, tüm dünya yakıt olarak petrol kullanmayı bırakıp bora dayalı hidrojen yakıtı kullanmaya geçecek olursa, İsrail'in de, Amerika'nın da, Avrupa'nın da, Rusya, Çin ve Japonya'nın da gözü Türkiye'nin boruna dikilecektir. Daha doğrusu, çoktandır dikilmiş bulunuyor! Amerika, Soğuk Savaş yıllarında Sovyetler'in uzaya gönderdiği araçlarda yakıt olarak bor kullandığını ve bu borun da Türkiye'den Yunanistan'a, oradan Sovyetlere satıldığını saptayınca, Türkiye'nin Yunanistan'a bor satmasını engellemeye yönelmişti.

Sevgili Miriam, görüyor musun Amerikan yurtseverlerinin, Amerika'nın dünya üzerindeki egemenliğini barışçıl yoldan kurtarıp sürdürmek üzere başvurdukları '*petrolü terk ederek hidrojene geçme tasarısı*'nın ucu nasıl Türkiye'ye dokunuyor?

Sana bir haber daha: 1993'te nükleer enerji üretiminde uranyumun yerini toryumun alabileceği kanıtlandı. Toryum'un uranyumdan üstünlüğü çevreye radyasyon yayma olasılığının sıfır oluşu. Uranyum yerine toryum kullanılan nükleer santraller iki yıl sonra üretime başlayacak. Bir süre sonra; *"Artık nükleer enerji üretiminde uran-*

yum yerine toryum kullanılacak, çünkü toryum çevreye radyasyon yaymıyor," diye bir şeyler okuyacaksın. Ve bu da seni tıpkı petrolden hidrojene geçilmesi denli mutlu edecek. Fakat, bor nasıl dünyanın güçlü devletlerinin gözünü Türkiye topraklarına dikmesine yol açıyorsa, toryum da öyle olacak. Çünkü Amerika'da 160 bin ton bulunan toryum, Türkiye'de 800 bin ton; üstelik Türkiye'de bulunan *"toryum-232"*, yani yüzde yüz oksitlenmiş, bu iş için çok daha kullanışlı türden... Dünya toryum rezervlerinin yarıdan fazlası Türkiye'de, Eskişehir, Sivrihisar, Beypazarı ve Kızılcaören yörelerinde; yani bor yataklarına çok yakın.

Bush, bir yandan "Ulusa Sesleniş" konuşmasında hidrojen enerjisine geçeceğiz derken, bir yandan Türkiye'den bir çok yeni üs istiyordu. Bunlardan özellikle üçünün Irak saldırısında kullanılacağı gerekçesi çok saçmaydı: Birincisi Tekirdağ Çorlu Havaalanı, ikincisi İstanbul Sabiha Gökçen Havaalanı ve üçüncüsü Afyon Havalanı.. Ne yapacaksınız bu üsleri denildiğinde; uçaklarımız buralardan kalkıp Irak'ı vuracak, sonra, işimiz bitince de gideceğiz, diyorlardı. Bu gerekçe gülünçtü, çünkü bu üç havaalanı Türkiye'nin Irak'a en uzak noktalarında, buna karşılık bor ve toryum yataklarının bulunduğu Eskişehir, Kütahya, Balıkesir, Bursa illeriyle, Sivrihisar, Beypazarı ve Kızılcaören ilçelerinin burnun dibindeydi. Amerika'nın bu havaalanlarında koğuşlar, toplu konutlar, okullar ve Irak savaşının gerekçeleriyle hiç bağdaşmayan sinemalar, tiyatrolar, alışveriş merkezleri açacağı ve toplam 7000 asker konuşlandıracağı söyleniyordu. Bush'un bu üç havaalanını gerçekte niçin istediğini anlıyorsun değil mi?

Petrolün yerini alacak borun yüzde 70'i, uranyumun yerini alacak toryumun yüzde 50'si Türkiye'de olunca, petrol terk edildiği an, bütün dünya enerji alanında Türkiye'ye bağımlı olacak; herkes gözünü Türkiye üzerine dikecek; birileri *"en iyi Kızılderili, ölü Kızılderilidir,"* dedikleri gibi, *"en iyi Türk, ölü Türktür,"* diyecek olanların sayısında bir patlama göreceğiz. Birileri; *"Bor ve toryumunuzu yalnızca bize ve bizim belirlediğimiz fiatla satacaksınız, başkasına verirseniz yaşatmayız sizi!"* diye üstümüze yürüyecekler. Tıpkı geçmişte, 2. Dünya Savaşı yıllarında Nazilerle Amerika ve İngiltere'nin Türk kromları üzerinde çatıştıkları gibi..

Sevgili Miriam, Amerikan halkı petrol için kan dökmeye karşı. Peki, ya biz Türkler, siz petrolü terk edip hidrojene; uranyumu terk edip toryuma geçtiğinizde elimizdeki boru ve toryumu Amerika'nın istediği koşullarla değil de bizim kendi istediğimiz koşullarla satmaya karar verirsek ne olacak? Ya biz Türkler, ülkemizden çıkan bor ve toryumu Amerika'nın istediği gibi dolar karşılığı değil de Avrupa Birliği'nin parası euroyla satmaya kalkarsak ne olacak?

Bak ben ne olacağını söyleyeyim sana: Amerika, Türkiye'den istediği her şeyi çarçabuk alabilmek için Türkiye'deki kamuoyunu ve demokratik karar alma düzeneklerini ortadan kaldırarak kendine bağlı bir diktatörlük düzeni kurmak isteyecektir; karşı çıkanların vay haline!...

Görüyorsun, senin "barışçı çözüm" dediğin 'petrolü terk edip hidrojene geçmek' böylesi çatışmalara gebe. Petrolü terk edip bora dayalı hidrojene geçmek, uranyumu terk edip toryuma geçmek, -her iki yer altı kaynağı büyük

oranda Türkiye'de, Batı Anadolu'da, biz Türklerin elinde bulunduğuna göre- Amerika'yı -tıpkı şu anda Irak'a yaptığı gibi- Türkiye'yi işgale yöneltebilir mi?

Amerikan orduları, bir gün Türk bor ve toryum yataklarını ele geçirmek üzere Batı Anadolu'yu işgal etmeye kalkışırsa, bu yazdıklarımı unutma, e mi? Söylemişti dersin...

Miriam... Benim karaderili, solcu, Amerikalı, barışsever, sanal yazışma arkadaşım... Bu satırları okurken, içinden; *"Ne yani, dünyayı kirletmekte olan petrolü bırakıp çevreye hiçbir zarar vermeyen borlu hidrojen yakıtına geçmeyelim mi? Çernobil gibi kazalarla radyasyon felaketlerine yol açan uranyumu bırakıp kaza tehlikesi sıfır olan toryuma geçmeyelim mi?"* dediğini duyar gibiyim.

Geçelim Miriam, geçelim; hem de olabildiğince çabuk! Ama bu geçiş, karşılıklı uzlaşmalarla, herkese hak ettiği yararı sağlayacak ve kimsenin kanını dökmeyecek biçimde, ülkelerin ulusal egemenlik yetkelerini çiğnemeden, ulusları köleleştirmeden, karşılıklı saygıyla, insanca olsun.

Barışsever bilginlerin insanlık yararına yaptıkları hiçbir bilimsel buluş yoktur ki, dünya egemenliği için yarışan devletler, o buluşu alıp insanlığı köleleştirmekte bir araç olarak kullanmasınlar. Bu kısır döngüyü kırmadıkça, insanlık isterse havayla çalışan araçlar yapsın, birbirini boğazlamaktan kurtulamayacak.

Sevgili Miriam, yeryüzünde barışın sağlanması, petrolün yerine hidrojeni koymak, uranyumun yerine toryumu koymak gibi bir takım bilimsel buluşlara değil, ülkelerin birbirlerinin ulusal egemenliklerine saygı göster-

mesine bağlı. Amerika, Fransa, Almanya, İngiltere gibi güçlü devletler, 1990'dan bu yana artan biçimde, ulus devletlerin içişlerine karışarak ulusal egemenlik haklarını çiğnemeyi ilke edinmiş bulunuyor. İşte bugün dünyayı yeni bir savaşa sürükleyen budur.

LaRouche diyor ki: "Parababaları" Amerika dahil olmak üzere yeryüzündeki bütün ulus-devletleri ortadan kaldırıp, yerine bir *"tek dünya devleti"*nin kurulmasını dayatıyor. Sovyetlerin çökmesiyle *"tek dünya devleti"* düşlemcileri, Anglo-Amerikan yandaşlarını, **tüm dünyada ulusal egemenliğe ilişkin bütün kurumları yıkmaya ve İngilizce konuşan güçlerin Roma tipi bir imparatorluğunu kurmaya** hazırladılar. Günümüzde sıkça yinelenen; *"Yeryüzünde savaşlar oluyorsa, bunun tek nedeni ülkelerin ulus devletler biçiminde örgütlenmiş olmasıdır, ulus devletler olmasaydı savaşlar da olmazdı,"* savı korkunç bir yalandır; tam tersi doğrudur. "Özgür ticaret" ve "tek dünya devleti" gibi yalancı düşlemsel reçeteler, ulus devlet karşıtlarının kullandıkları zehirli yemlerdir ve bu zehirleri yayanlar, Wells ve Russell gibilerinin izdaşı olan alçaklardır. Ülkelerde dinsel ve etnik savaşları körüklemek, ulusları her bakımdan yıkacak en etkili yöntemlerdir. Böylesi "uygarlıklar savaşı" politikalarını oluşturan Lewis, Huntington ve Brzezinski gibiler, insanlığın gördüğü en büyük canilerdir."

Sevgili Miriam, Larouche'un sözünü ettiği, yeryüzünde etnik ve dinsel çatışmaları kışkırtarak ulus devletleri içten yıkıp yerine "tek dünya devleti" kurulmasını dayatan "parababaları", Amerikan Merkez Bankası Federal Reserve'in sahibi olan 11, 12 *özel* banka. Umarım sol gö-

rüşlü bir Amerikan yurtseveri olarak, Amerikan Merkez Bankası'nın, gerçekte bir devlet bankası olmadığını, devletçe atanan az sayıda göstermelik üyesi olmakla birlikte, bir düzine kadar özel bankerin 1913'te bir araya gelerek kurdukları özel bir banka olduğunu, ve Beyaz Saray'ı 1913'ten bu yana, perde gerisinden bu özel bankacıların yönettiğini sen de biliyorsundur.

Bilgisayar ağlarında dolaşırken karşılaştığım pek çok yazı, Amerikan yurtseverlerinin Amerika'yı ***"1913'te bağımsızlığını yitirmiş bir ülke"*** olarak değerlendirdiklerini gösterdi bana.. Amerikan Yurtseverleri, Amerika'nın devletçe kurulmuş Merkez Bankası'nın 1913'te ortadan kaldırılarak, yerini çokuluslu özel bankerlerce kurulmuş kâr amaçlı etkinlik gösteren Federal Reserve Bank'a bıraktığını, dolar basma yetkisinin de bu özel bankaya verildiğini, Amerika'nın böylece ekonomik bağımsızlığını yitirerek Federal Reserve Bank'ın yarı-sömürgesi bir ülke durumuna düştüğünü söylüyorlar. Bu sav hiç de öyle uydurma gibi durmuyor. New York Belediye Başkanı John F. Hylan, 1922'de: *"Cumhuriyetimizin en büyük düşmanı, dev bir ahtapot gibi tüm kentlerimizi, eyaletlerimizi ve tüm ulusumuzu saran **'Görünmeyen Devlet' (Federal Reserve Bank)'**tır. Bu ahtapotun başında Rockefeller, Standard Oil ve Uluslararası Bankerler denilen küçük bir grubun güçlü bankaları var. Güçlü **uluslararası bankacılardan oluşan bu küçük takım, gerçekte Amerika'yı kendi bencil çıkarları doğrultusunda yönetir** ve iki büyük partiyi (Cumhuriyetçi Parti ve Demokrat Parti'yi) denetimleri altında tutarlar,"* sözleriyle, Amerikan Devleti'nin Uluslararası Bankerlerin uydusu olduğunun altını çiziyor. Ame-.

rikan Başkanı Roosevelt de, Yüzbaşı House yazdığı 21 Kasım 1933 günlü mektupta: *"Benim ve sizlerin Andrew Jackson'dan bu yana bildiğimiz gibi,* ***Amerikan Devleti'nin gerçek sahibi, (Federal Reserve'i oluşturan özel) bankerlerdir,*** *"* diyerek bu durumu tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Roosevelt'in damadı Curtis Dall da, yazdığı "Sömürülen Kayınpederim" (My Exploited Father In Law) adlı kitapta: *"Tek Dünya Devleti'nin öncüleri ve onlara yakın duran Uluslararası Bankerler, sonunda Amerikan Merkez Bankası'nı özelleştiren* ***Federal Reserve Bank'ı yaratarak Amerikan Devleti'nin tüm yönetimini ellerine geçirdiler,*** *"* diyor. Öldürülen Amerikan Başkanı John F. Kennedy'nin babası Joseph Kennedy, New York Times gazetesinin 26 Temmuz 1936 günlü sayısında: *"Amerika'yı çok çok 50 kişi yönetiyor, belki bu sayı bile olduğundan fazladır,"* derken, Amerikan Yargıtay Başkanı Felix Frankfurter, 1952'de: ***"Washinghton'u yöneten gerçek güçler, görünmezdirler. Onlar güçlerini, perde arkasından kullanırlar,"*** sözleriyle, 1913'ten önce bağımsız bir ülke olan Amerika'nın, 1913'te Merkez Bankası özelleştirilip dolar basma yetkisi Federal Reserve Bank'ı oluşturan çokuluslu özel bankerlere verilerek ***'Görünmez Güçlerin Uydusu'*** konumuna düşürülmüş bulunduğunu açıklıyor. Amerikan Kongre Üyesi Larry P. McDonald, 1976'da: *"Rockefeller'larla birlikte Federal Reserve Bankı oluşturan diğer çokuluslu özel bankerlerin amacı, Sovyetleri, Amerika'yı ve yeryüzündeki bütün ulus devletleri ortadan kaldırıp, bunların yerine bir 'Tek Dünya Devleti' yaratmak... Uluslararası çapta etkinlik gösteren, kuşaklar boyu tasarlanmış, inanılmaz kötü amaçları olan bir entri-*

ka bu!.." dedikten kısa süre sonra, Sovyetler tarafından düşürülen Kore Havayollarına ait bir Boeing 747'de ölmüştü...

Sevgili Miriam, Amerika'nın, 1913'ten bu yana bağımsız bir devlet olmayıp, perde gerisinden çoğu Amerikalı olmayan çokuluslu özel bankerlerce yönetildiği; Beyaz Saray'ın bu çokuluslu özel bankerin isterleri doğrultusunda kararlar alıp uygulamaya koyduğu, apaçık ortada... Seçilip Beyaz Saray'a gelenlerin tek görevi, gerçekte çokuluslu bankerlerce alınıp uygulanması için önlerine konulan kararları, halka sanki Beyaz Saray'da kendilerince almış kararlar gibi gösterip, böylelikle gerçek karar vericilerin o çokuluslu özel bankerler olduğunun görülmesini önlemekten öte bir şey değil.

Durum bu olunca, Amerika'nın dünya üzerindeki eylemlerini de buna göre anlamlandırmak gerekiyor. "Amerika'yı yöneten güç" = "Federal Reserve Bank'ı oluşturan çokuluslu özel bankerler" olunca,.. Ve bu çokuluslu özel bankerler birliğinin amacının, yeryüzünde -Amerika dahil- tüm devletleri, ulusal niteliklerini yok ederek, kendilerince yönetilen bir "Tek Dünya Devleti"ne bağlamak olduğu anlaşılınca; kimlerin Amerika'yı hangi amaçlarının aracı olarak nasıl kullandığı da görülür. Ben, 1990'lara dek Amerika'yı "tuttuğunu koparan bir el" olarak görürdüm; oysa Amerika, Federal Reserve'de odaklanan çokuluslu özel bankerlerin kendi ellerini kirletmemek için giydikleri bir eldivenden başka bir şey değilmiş.

Olup bitenlere bu açıdan baktığımda, Amerikan ordusunu Orta Doğu'ya gönderip Irak'ı işgal ettiren, ardından Suriye'ye, İran'a saldırma tehditleri savurtan, Tür-

kiye'nin neredeyse bütün limanlarına ve havaalanlarına el koyarak, yüzbine yakın Amerikan askeriyle Türk topraklarına yerleşmeye yeltenen gücün, gerçekte Amerika Birleşik Devletleri olmayıp, Amerika Birleşik Devletleri'ni bir eldiven gibi kullanan, "Tek Dünya Devleti" kurmayı amaç edinmiş bir avuç çokuluslu özel banker olduğu gerçeğini, apaçık görüyorum.

Amerikan yurtseverleri dünyaya bir iyilik yapmak istiyorlarsa, her şeyden önce bu eldiveni o elden sıyırıp çıkartmalı ve üzerindeki kanları temizleyip bir köşeye koymalıdır.

Amerika, Irak'ı yalnızca işgal etmiyor, bölüyor da!.. Haydi, diyelim ki, Irak'ın petrolü euroyla satmasını önleyip yeniden dolara döndürmek için Saddam'a yapılan uyarılar yetmedi, işgal bu yüzden kaçınılmaz oldu. İyi, güzel de, Irak'ı dolara geri döndürmek için onu üçe bölmek gerekmiyordu, değil mi? Ama, bölünüyor! Peki bölmenin amacı ne?

Irak'ı, ulusal devlet olmaktan çıkartacak biçimde, etnik ve dinsel toplumlara bölmek, bir tek Amerika'yı güden Federal Reserve Bank'ta odaklanmış çokuluslu özel bankerlerin "Tek Dünya Devleti" kurma amaçlarıyla örtüşüyor ve bunlar bugün Irak'ta yaptıklarını, süreç içerisinde –ülkem Türkiye de dahil olmak üzere- yeryüzündeki bütün ulus devletlere uygulayacaklardır.

Sevgili Miriam, *"Bana biraz kendinden sözet,"* diyorsun. Yazarım ben. Yaşım 48. Dokuz gün sonra 49'a gireceğim. Dört kitabım var yayımlanmış. Şu an beşinci kitabımı bitirmek üzereyim. Adı; *"Dolmakalem Savaşları"*... 1986'da Sovyetler'in teslim bayrağı çekmesinden

sonra Türkiye'de basın-yayında ve aydınlar arasında birden bire patlak veren "Ulus Devlet Düşmanlığı" ve "Tek Dünya Devleti" savunuculuğu akımının nereden kaynaklandığını irdeleyen bir çalışma bu. Amerika'da yaşanan şeylerin Amerika'nın uydusu olan Türkiye'de de tıpkısıyla yaşandığını düşündürecek pek çok belirtiler var. 1 eylül 1961 günlü Christian Science Monitor gazetesinde şöyle bir haber çıkmış: *"Federal Reserve Bank'ın ortaklarından J. P. Morgan, 1915 Mart'ında, Amerika'da yayımlanan gazeteler içerisinde en etkin olanları saptayıp bunların yayın çizgilerini denetlemek üzere basın dünyasından üst düzey 12 kişiyi seçip işe aldı. Bunlar, büyük gazetelerden yalnızca 25 tanesini denetlemenin bütün kamuoyunu belirlemeye yeteceğini saptadılar. Bu 25 gazetenin genel yayın yönetmenleri, ulusal ve uluslararası konularda, J. P. Morgan'ın çıkarları doğrultusunda yayınlar yapmaları karşılığında aylığa bağlanarak satın alındılar."*

Bunlar Amerika'nın "Dolmakalem"leri..

Bir de bizimkiler var.

Şu ara kitabıma yoğunlaşacağım için, yazışmamız aksayabilir Miriam; ama sen lütfen yaz. Dünyaya, olan bitene, arada bir Amerikalı karaderili solcu bir kadının gözünden bakmak çok güzel bir duygu. Epey yoruldum bugün. Az sonra yatacağım. Belki düşümde görürüm seni..☺

Selamlar

DOLMAKALEM ŞAVAŞLARI

*Ben aslında **gülmece** yazarı olmak isterdim*
*fakat koşullar beni **ciddi** şeyler yazmaya yöneltti.*
Karl Marks

*Ben aslında "**ciddi**" şeyler yazmak isterdim,*
*fakat koşullar beni "**gülmece**" yazmaya yöneltti.*

C.Ö

LAİKOMANİ

Kitap Gazetesi / Ekim, Kasım, Aralık 1994

"Kırk Yıldan Beri Yakın Tarih Üzerinde Çalışan"
"Sosyal Antropoloji ve Tarih Felsefesi Yapan" "Önce
Adnan Menderes, Sonra Aydın Menderes,
Sonra Erbakan'ın Yandaşı Olan"
"Türk+İslam Sentezcisi",
"Atatürk+Erbakan Sentezcisi"
"Selahiyyetli Tarihçi" ve "Mütefekkiyyr Yazar" Sayın
İsmet Bozdağ Beyefendi Hazretleri'nin
Müthiş İfşaatları:

-I-
LAİKLİĞİ ATATÜRK DEĞİL, İSMET İNÖNÜ GETİRMİŞ ATATÜRK'E LAİK DEYENLER KOMÜNİSTMİŞ

Bugüne dek yazılarımızda *"İslamcı"* ile *"Müslüman"*ın birbirine karıştırılmaması gereken nitelemeler olduğunu özellikle vurguladık. İki nitelemenin başka başka anlamlara geldiğini özellikle belirttik. Bunun pek çok örneğini verdik. Bu kez, kimi "İslamcı" yazarların Müslümanları laiklik konusunda nasıl kandırdıklarını belgeleyeceğiz.

İsmet Bozdağ'a Göre: Atatürk Nutuk'ta, El Yazılarında, Konuşmalarında Bir Kez Olsun Laiklikten Söz Etmemiş

İsmet Bozdağ adlı bir 'İslamcı' 'tarihçi', Türkiye adlı 'İslamcı' bir gazetede, 11-12 Mart 1994 günü, *"Laikliği kim ortaya attı: Atatürk mü, İsmet Paşa mı?"* başlıklı iki yazı yayımlamış, özetle şunları söylemiştir:

> Şaşılacak bir gerçek.. Laiklik, Atatürk'ün yazılarında ve konuşmalarında *bir kez olsun kullanılmamıştır!..* Laiklik, *İsmet Paşa'nın petentinde olan bir kavram*'dır.. Bir avuç Bilimsel Sosyalist *layikliğin yanına Atatürk'ü yerleştirme marifeti*'ni gösterdiler.. Kendi kendime (başkasının yardımı olmaksızın!-eb) düşündüm: *"Atatürk laikliği nasıl tarif etmiş acaba?"* Notlarımı gözden geçirdim: *Yok!* 'Nutuk'u taradım: *Yok!* 'Söylev Ve Demeçler'ini araştırdım, orada da *laiklik diye bir kavram geçmiyor!* 'Atatürk'ün El Yazıları'na baktım, *orada da yok!.* Görülüyor ki, bir *Atatürk saptırılması* karşısındayız! Laikliği 1936 yılında Recep Peker'le anlaşarak *C.H.P. programına sokan* da, *Atatürk'ün yataklara düştüğü 1937 yılında Anayasaya sokan* da, İsmet Paşa'dır.. İsmet Paşa, *viyolonsel çalan, Batı normlarını benimsemiş* bir devlet adamının – *fırsat elverdiğinde- (yani Atatürk yataklara düştüğünde, ölüm döşeğindeyken)* Anayasa'ya laikliği yerleştirmesini tuhaf karşılamamak gerekir. (Viyolonsel çalan birinden her türlü kötülük

beklenir-eb) Fakat şu *garabete* bakınız ki,. Sosyalistler,. Laikliği Atatürkçülüğün *vazgeçilmez koşulu* olarak bayraklaştırdılar. Evet! Bilinmesi için tekrarlıyorum: *Atatürk hayatı boyunca yazdığı ve konuştuğu metinlerde laikliği bir kez olsun kullanmamıştır!.*

Türk Edebiyatı Dergisi'ne Göre: Atatürk'ün Laiklikten Haberi Bile Yoktu!

'İslamcı' İsmet Bozdağ'ın yukarıda aktardığımız yazısından yirmi gün sonra, 'İslamcı' Türk Edebiyatı dergisi, 1994'ün dünya şaka gününe denk gelen 1 Nisan sayısında, *'Okuyucuyla Hasbihal'* köşesinde şöyle yazdı:

> Laiklik adına İslamiyet düşmanlığı yapmak aldı yürüdü. *halbuki Atatürk'ün kendisine yamanan bu ilkeden* (Laiklikten!-eb) *haberi bile yoktu!* Atatürk *laiklikten hiç bahsetmemişti.* Zaten Laiklik Atatürk'ün hasta günlerinde, *kendisine haber verilmeden,* İsmet İnönü ve Recep Peker tarafından, 1937'de Anayasa'ya *sokuluvermişti.* O günden beri de *'islam düşmanlığı'* olarak kullanılmış, hem de milletin inancı tezyif edilerek (Küçük düşürülerek, alaya alınarak, aşağılanarak! –eb) ve bu tezyif *hiç ilgisi olmadığı halde* (Laiklik) *Atatürk'e maledilerek,* milletle Atatürk'ün arası açılmaya çalışılmıştı. Çok gariptir, bu *Atatürkçülük adına* yapılmıştı. İşte Ahmet Kabaklı Hoca, bu *aykırı* yazısında, Atatürk ilkelerini ele alıyor. Hoca'nın *vukuflu*

kalem'inden, *çevrilen dolaplar*'ın altında yatan *gerçek*leri hep birlikte öğreneceğiz!..

Ahmet Kabaklı'ya Göre: Laiklik Anayasaya Atatürk'ün Haberi Olmadan Hırsızlama Sokulmuş

'İslamcı' Türk Edebiyatı dergisinin, bu 1 Nisan 1994 günlü sayısında, *Kabaklı Hoca*'nın *'vukuflu kalem'*inden, şunlar dökülüyordu:

> Laiklik, *Atatürk'ün hayatında hiç telaffuz etmediği*, ancak ölümüne yakın Tek Parti kademelerince getirilmiş ve *Anayasa'ya hırsızlama sokulmuş* bir kavramdır,.. Halkımızın Din ve Mukaddeslerini yıkmak isteyenler hala (laikliği) ikide bir *sanki Atatürk'ün kendisinin imiş gibi* kullanarak, milletimizle devletimizi sürekli *kavga halinde* tutuyorlar, saltanat ve sömürülerine böylece devam ediyorlar,.. (Oysa) Atatürk, Milliyetçi, İlimci, Medeniyetçi ve Cumhuriyetçi vasıflarının dışında, (Laiklik gibi –eb) herhangi bir aldatmaca ile ele alınamaz! (agy)

Mustafa Necati Özfatura'ya Göre: Atatürk Laik Değildi

Bundan yirmi yedi gün sonra, 'İslamcı' Türkiye Gazetesi'nin 'İslamcı' Dış Politika yazarı [Türk Ordusunda subayken Kanada'da Askeri İstihbarat öğrenimi gördü-

günü kendi köşe yazılarında açıklayan 'İslamcı' yazar] Mustafa Necati Özfatura, şöyle diyordu:

> İsmet İnönü'nün *ortaya attığı* İslam Düşmanlığı patentli Laiklik!.. (=Laikliği ortaya atan Atatürk değildir! Laiklik İnönü'nün Atatürk'ü kandırarak sokuşturduğu bir ilkedir! –eb)

Recep Tayip Erdoğan'a Göre: Anayasa'daki Laiklik Atatürk'e Ait Değil

Bundan on beş gün sonra, bu kez de Refah Partili İstanbul Anakent Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan, Boğaziçi Üniversitesi'nde yapılan 'İstanbul'un Projeleri' konulu konferansta, şunları söylemiştir:

> Laiklik *Atatürk'e ait değildir.* Laiklik, *Atatürk hastayken, 1937'de* İnönü tarafından Anayasa'ya sokulmuştur.[1]

Bundan üç gün sonra, Hasan Pulur, *"İsmet Paşa laikliği Atatürk'e yutturmuş!!!"* başlıklı yazısında, Recep Tayyip Erdoğan'a şöyle yanıt vermiştir:

> 1930'da "Türk Devleti *laiktir.* Her ergin insan dinini seçmekte serbesttir" diyen Atatürk değil midir?.. Tayyip Erdoğan'a oy veren 'Refahlı' seçmenler,. Herhalde,. konferansta bilgisiz laiklik tar-

[1] Yeni Günaydın-13 Mayıs 1994

tışmasına girip yuhalanması için oy vermemişlerdir! [2]

Pulur'un bu yanıtından birkaç gün sonra, Reha Yalnızcık'ın sergisini açan R. Tayyip Erdoğan, açılışa gelen basın görevlilerine ayaküstü bir söylev çekerek, adını anmaksızın Hasan Pulur'u şöyle yanıtlamıştır:

> Basın mensupları! Kimileri benim üniversitedeki konferansta yuhalandığımı yazdılar. Siz de oradaydınız! Allah için söyleyin! Beni yuhalayan oldu mu? Yuhalandı diyorlar! Yalan söylüyorlar.

Oysa, Hasan Pulur'un yazısının özü, Tayyip Erdoğan'ın laiklik konusunda Atatürk'e ve İsmet İnönü'ye karaçaldığıydı. Tayyip Erdoğan ise buna hiç girmeden, salt yuhalanma konusunu baş sorun ederek, böylelikle Pulur'un eleştirisini bir ayak oyunuyla; gürültüye getirmeyi başardı.

Aytunç Altındal'a Göre: Atatürk 'Nutuk'u Hipnotize Etmek İçin Yazmış

Bundan birkaç gün sonra, 'Genelkurmayın Yakini' diye ünlenen yazar Aytunç Altındal, 26 Mayıs 1994 günlü Aktüel dergisinde, şunları söyledi:

---

[2] 16 Mayıs 1994 günlü Milliyet

"Nutuk' dediğimiz eser de (Atatürk tarafından-) kitleleri hipnotize etmek için yazılmış bir olay değil midir?.. Erbakan'ın bir sözü var: *Atatürk yaşasaydı refahçı olurdu!* diye... Eee, Genelkurmay da (Atatürk'ün yaşasaydı Erbakancı olacağının) farkında olmayacak kimselerden oluşmuyor!.. Bundan sonraki darbe *hayırlı* olur...

Prof.Dr.Nevzat Yalçıntaş'a Göre: Atatürk Laik Değildi Diyen İsmet Bozdağ Vicdani ve İlmi Sorumluluğunu Yerine Getirmiş

Bundan yirmi beş gün sonra, 'İslamcı' Türkiye gazetesinin 24 Haziran 1994 günlü sayısında, 'İslamcı' Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş, 'Selam' adlı köşesinde, *"Laikliği kim getirdi?"* başlıklı yazısında şunları söylüyordu:

> Efendim, laikliği Atatürk getirdi diye konuyu kesip atmak istiyorlar.. Hakikaten laikliği Atatürk mü getirdi yoksa bir başkası mı ithal etti ve *bir fırsatını denk getirip* Türk Anayasası'na soktu?.. Bu ciddi ve önemli bir sualdir ve *ilmi bir dürüstlük* ve *açıklıkla* cevaplandırılması gerekir. Böyle önemli ve kritik bir araştırmayı, *değerli tarihçi* ve *mütefekkir* sayın İsmet Bozdağ Beyefendi yapmıştır.. İsmet Bozdağ Beyefendi, *izzet ve vakar sahibi gerçek bir aydın ve araştırmacıdır.* Özellikle *yakın tarihimiz*'i onun kadar *selahiyetle bilen ve yazan* düşünür sayısı çok nadirdir. Sayın Bozdağ bu konuyu araştırmış ve gazeteniz Türkiye'nin 11-12 Mart 1994 ta-

rihli nüshalarında (*12 Mart darbesinin 23'üncü yıldönümünde –eb*) yayımlamıştır. Bu çok önemli, *belge niteliğinde incelemenin* bazı paragraflarını buraya aktarıyorum (...) (Atatürk Laikliğin getirildiğinden habersizdi. Atatürk ölüm döşeğindeyken, laikliği İsmet İnönü getirmiştir, diyen) Sayın Bozdağ, Türk Milleti ve Türk Tarihi önünde, *vicdani ve ilmi sorumluluğunu* bu *objektif araştırma* ile yerine getirmiştir.

Polis Akademisi Öğretmeni Prof. Dr. Aydın Taneri'ye Göre: Atatürk Laiklik Deyimini Hiç Kullanmamış

Bundan ikibuçuk ay sonra, yine 'İslamcı' Türkiye gazetesinin 7 Eylül 1994 günlü sayısında [kendisinin Ankara Polis Akademisi'nde öğretim görevlisi olduğunu kendi köşe yazılarında belirten] 'İslamcı' Polis Akademisi Öğretmeni Prof. Dr. Aydın Taneri, 'Aydınlıkta' adlı köşesinde, *"Laiklik silahı geri tepiyor!"* başlıklı bir yazı yayımlayarak şöyle demiştir:

> Bizde *laik geçinenler*, yürekli olarak *'ben İslam ve din düşmanıyım'* dememekte, Atatürkçülük kalkanı arkasında *beyhude bir mücadele* havası estirmektedirler. Gazetemizde İsmet Bozdağ Bey'in açıkladığı üzere, *Atatürk laiklik deyimini hiç kullanmamıştır...* Din ve devlet birbirlerine muhtaç kavramlardır. Zira *muhteşem devlet,* ahlak

ve fazilet üzerine kuruludur. *bunu da dini kaideler* sağlar.

Ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş

Bütün bunlardan birkaç ay önce, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş, 1994 yılı başlarında Antalya'da yapılan *Uluslararası Güvenlik ve İşbirliği Konferansı*'nda şunları söylemişti:

> Bizden laik olmamızı isteyen Batılılar, önce kendileri laik olsunlar!

Türk ordusunun laiklikten caymak için bahane aradığı biçiminde algılanan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'in bu sözleri, Refah Partisi Başkanı Necmettin Erbakan tarafından coşkuyla kutlanmıştır. Refah Partisi'nin kitlesel toplantılarında Erbakan'ın yanında yer alan ve topluluklara oylarını Refah Partisi'ne vermeleri için and içirten ve de *"Askerlere yakın yazar"* olarak tanıtılan Aytunç Altındal da *Genelkurmay'ın, Atatürk'ün yaşasaydı Refahçı olacağını bilen kişilerden oluştuğunu* söylerken, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in *'Antalya Konuşması'*na dolaylı bir gönderme yapıyor olsa gerektir!..

Yukarıdaki belgelerden çıkarsanabileceği üzere bir kesim "İslamcı"-"Türk+İslam Sentezcisi" yazarlar, Türk Ordusuna laiklerin başını ezdirecek bir darbenin düşünü kurmaktadırlar. Atatürk'ün laiklik ilkesini Atatürkçülükten atacak, ülkeyi ve dünyayı *"Atatürk'ün laiklik diye bir ilkesi bulunmadığına"* inandıracaklar; orduyu da Atatürk'ün laiklik diye bir ilkesi bulunmadığına inandırdıktan sonra, bir darbe yaptırıp laikliği Anayasa'dan da çıkartacak ve ardından laikliği savunanları orduya tepeletecekler!.. Bunların kimi *'emekli askeri istihbaratçı'*, kimi *'polis akademisinde öğretmen'*, kimi *'Genelkurmay'a yakın diye tanıtılan yazar'*, kimi *"12 eylül darbesine yeşil kuşak bağlayan akıl hocalarından"*, kimi *"İslamcı"*, kimi *"Türk-İslam Sentezcisi"*,.. Hepsinin ortak yanı, laik olmayan *"İslamcı bir Atatürk"* yaratmak ve bunu tüm topluma *'gerçek Atatürk'* diye yutturmak üzere yalanlar uydurup yaymak.

Türkiye'de laikliğin gerçek dayanakları bugüne dek "İslamcı"larca öyle bir unutturulmuştur ki, laiklik konusunda uydurulacak her türlü yalana yayılma ortamı vardır, oluşturulmuştur. İşte İsmet Bozdağ'ın *"laikliği Atatürk getirmedi. Atatürk 1937'de çok hastayken, İsmet İnönü Atatürk'e çaktırmadan Türkiye'yi laik yaptı. Türkiye'nin laik olduğunundan Atatürk'ün haberi olmadı. Kahrolsun laiklik! Yaşasın Atatürk!"* gibilerinden yalanları gerçek imişçesine topluma belletmeye kalkışması, Atatürk ve laiklik konusundaki gerçeklerin topluma ne denli unutturulmuş olduğunun bir kanıtı oluyor!.. Peki Atatürk ve

Laiklik konusundaki gerçekler, böylesi kolayca çürütülebilecek türden yalanların dahi ortaya atılmasını yüreklendirecek kertede unutturulurken, bu konularda yalan üzerine yalan yayılırken, basın-yayın bu konularda yalan üstüne yalan yazarken, Tarih Profesörlerimiz, İnkılap Tarihi Doçentlerimiz, Türk Tarih Kurumumuz, Atatürk Enstitülerimiz, Atatürk Derneklerimiz, "Laik Aydın"larımız niçin bu yalanları tek tek belgeleriyle çürütmeye, Anayasa'nın kendilerine verdiği "Yanıt Yetkesi"ni kullanarak, yalanları yayıldıkları basın-yayın organlarında 'tekzib' etmeye davranmadılar?!.. 'Aydın'larımız, 'Bilgin'lerimiz, gerçekler yalanlarla karartılırken neden bu yalanları gerçeklerle savuşturmayıp, halkın beyninin yalanlarla doldurulmasını sessizce izliyorlar?.. Bugüne dek (1994) "İslamcı"ların, "Türk-İslam Sentezci"lerinin Atatürk ve laiklik konusunda uydurdukları hangi yalan hangi aydınımızca ele alınıp, dört başı bayındır bir biçimde, belgelerle kanıtlarla çürütüldü?..

Laiklik konusu özellikle şu son on yıldır (1984-1994 arası) yoğun bir biçimde tartışılmakta, ancak bizim şimdi burada ortaya koyacağımız belgeler on yıldır – nedense- hiçbir tartışmacı tarafından ortaya konulmamaktadır. Oysa bu belgeler Laiklik tartışmalarını silbaştan edip gerçekler üzerinde yeniden başlatabilecek ve tüm İslamcı yalanları çürütecek niteliktedir. Televizyon tartışmalarında İslamcıların karşısına oturtulan Laik aydınların, burada aktaracağımız olgulara bir kez olsun değinmeden geçmeleri, bize bugüne dek yürütülen laiklik tartışmalarının, *laikliği yıkmak için danışıklı dövüş* olduğunu düşündürtecek denli anlaşılmaz bir durumdur.

Şimdi İslamcıların Atatürk ve Laiklik konularında ortaya attıkları yalanları belgeleriyle çürütelim. Bunu yaparken, yarın *"hayırlı"* yani *"Erbakan Atatürkçüsü" bir darbe"* olursa, bugün bu yalanları çürütmüş olmaktan dolayı o gün çıra gibi yakılmak da var. Bu yüzden Yaradan'a sığınıyoruz.

'Türk Laikliği'nde Atatürk Damgaları

Laiklik ilkesini Atatürkçülükten çıkartıp atmak ve böylelikle –başta ordu olmak üzere- Atatürkçü kurumları laiklikten uzaklaştırmak, sonra Türkiye'yi laiklikten ayırıp Osmanlı'ya döndürmek üzere ortaya atılan "Atatürk laik değildi" savı, sayısız belgelerle çürütülebilecek türden dayanaksız bir yalandır. Şimdi bu yalanları çürüten gerçekleri bir bir görelim:

1

Atatürk, yaşamının sonunda değil, Kurtuluş Savaşı'nın içinde, daha savaş bitmemişken, T.B.M.M.'nin 30 Ekim 1922 gün ve 307 sayılı kararıyla, Saltanat ve Hilafet'i birbirinden ayırmış, Devleti bir din kurumu olmaktan kurtarmış, Devlet Yönetimini Halife'nin elinden alıp, *Halk*'a (*Laikos*'a) vermiştir. Bu bir *laiklik devrimi* değil de nedir? Atatürk, *laik devrim*'i öteki devrimlerin çoğundan önce gerçekleştirmiştir. Yıl:1922'dir ve Atatürk'ün bu *devrim*'inin adı, o günkü gazetelerde *laiklik* sözcüğüyle anılmıştır. O günlerin Cumhuriyet düşmanı 'İslamcı' ya-

zarlarından Hüseyin Cahit Yalçın, 15 Kasım 1923 günlü 'Tanin' gazetesinde, *laiklik* sözcüğünü şöyle kullanmıştır:

> (30 Ekim 1922 günü) yapılan *"idari inkılap"ta (=yönetim biçimi devriminde)* güdülen amaçlardan biri *laik, modern bir devletin kurulmasıydı*. 30 Ekim 1922 günü Saltanat ve Hilafet'in ayrılması, bu açıdan (*laik devlet*'e geçmek açısından) memleket hakkında büyük yarar sağlayacaktı.[3]

Görüldüğü üzere, Atatürk'ün 30 Ekim 1922'de Saltanat ile Hilafet'i birbirinden ayırıp, Devleti bir din kurumu olmaktan çıkartması, daha o gün, hem de İslamcı yazarlarca *laiklik* sözcüğüyle adlandırılmıştır. Bu *'yönetim biçimi devrimi"* daha 1922-23'lerde İslamcıların yazılarında *laiklik* diye adlandırılırken, Atatürk yaptığı işin *laiklik* olduğunu bilmediği için mi, yaptığını *laiklik* diye adlandırmamıştır? Hayır. Atatürk bu yaptığının *laiklik* olduğunu kendisi bilmekte, gelgelelim niçin 1922'de *laiklik* sözcüğünü kullanmadığını, 1927'de kamuya açıklamaktadır.

II

Atatürk 15-20 Ekim 1927'de C.H.P. Kurultayı'nda okuduğu *'Büyük Nutuk*'unda, niçin 1922'de yaptığı *laiklik devrimi* olduğu halde *laiklik* sözcüğünü o günlerde kullanmadığını şöyle açıklamıştır:

---

[3] Aktaran: Alpay Kabacalı- 'Türk Basınında Demokrasi' –Ankara: Kültür Bakanlığı Yay., 1994. S.115

> Cumhuriyet'in ilanından sonra da, yeni Teşkilat'ı Esasiye Kanunu (=Anayasa) yapılırken *"layik hükümet" tabirinden "dinsizlik" manası çıkarmaya mütemayil ve vesilecu olanlara fırsat vermemek maksadıyla,* kanunun ikinci maddesini bimana kılan bir tabirin ithaline müsamaha olunmuştur.(...) Bu tabirat, inkılap ve Cumhuriyet'in o zaman için beis görmediği tavizlerdir. Millet, Teşkilat-ı Esasiye Kanunumuzdan *laiklik ile bağdaşmayan* Bu zevaidi, ilk münasip zamanda kaldırmalıdır.[4]

Görüleceği üzere, Atatürk, daha 1927 yılında *laiklik* sözcüğünü kullanmış, üstelik *Anayasa'nın laiklik ilkesine göre yeniden düzeltilmesi buyruğunu 1937'de değil 1927'de yalnızca İsmet İnönü'ye değil bütün millete, tüm Türkiye'ye, tüm ulusa vermiştir.*

III

Atatürk'ün 15-20 Ekim 1927'de C.H.P. Kurultay'ında okuduğu *Büyük Nutuk*'unda Atatürk'ün ağzından *laiklik* sözcüğü çıktığı gibi, bu kurultayın sonunda yayımlanan *Atatürk'ün "Genel Başkanlık Bildirisi"*de, C.H.P. *"laik bir cemiyet"* olarak gösterilmiştir.[5] Bu bildiri Atatürk tarafından yazılmış olup, içinde *laiklik* sözcüğü geçmektedir.

---

[4] Bkz: "Nutuk" –Osmanlı yazısıyla ilk baskı –Birinci ellibin baskının 29494 nolu olanı-Ankara-1927,.. Ya da Bkz: "Nutuk" –M.E.B. Basımevi-11.baskı-cilt2-sf. 717, 718, 719)

[5] Bkz: C.H.P. Büyük Kongresi-Basım tarihi 1927-s.37.

IV

Laiklik, 1927'de Atatürk'ün ağzından kamuya duyurulmadan önce, yine 1927'de, köşe yazarları tarafından sık sık kullanılmış bir sözcüktür. Söz gelimi, "Milli Mecmua"nın 1 Eylül 1927 günlü sayısında, Halil Nimetullah adlı bir yazarın 'İnkılabın Felsefesi' başlıklı yazı dizisinin 9. Bölümünde, *'Dindışı Cumhuriyet'* ara başlığı altında, şöyle denmektedir:

> Devlet müessesesi (Tüzel bir kişilik olduğu için, ister istemez) *la-dini (laik)*tir... Bundan dolayı *hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir*.. Bugünkü (1927) Türk Devleti,. Kuruluşunda hiçbir dini sulta, hiçbir velayet yoktur. Devlet tamamen *din-dışı*'dır.

Bu yazar, bu yazıyı, Atatürk'ün *laiklik* sözcüğünü kullandığı Nutuk'undan *bir buçuk ay önce* yayımlamıştır. Halil Nimetullah adlı bu yazar kimdir ki, *laiklik, la-dinilik* gibi sözleri *Atatürk'ten bir buçuk ay önce* kamuya yayabilme yiğitliğini gösterebiliyor. *laiklik*'i Atatürk'ün Nutuk'undan bir buçuk ay önce kamuya duyurup benimsetmeye çalışan Halil Nimetullah, *bir din bilginidir.* Cumhuriyet döneminin ilk *ilahiyat fakültesinde öğretmendir.*

V

Atatürk, 15-20 Ekim 1927'de okuduğu Nutuk'ta tüm ulusa *laik anayasa* buyruğunu vermiş, *laiklik ilkesi*'ni kendi elleriyle (*C.H.P. Genel Başkanı* olarak) *'Genel Baş-*

kanlık Bildirisi'ne yazmış (Ekim 1927), bundan bir ay sonra da, İsmet İnönü, 25 Kasım 1927 günlü 'İçtihad Gazetesi'nde yayımlanan demecinde, şöyle demiştir:

> Eğitim ve öğretimin *laik ve tek mektep esası* üzerine dayanması, *en başta gelen prensibimiz (ilkemiz)dir.* (Yıl:1927)

VI

Bundan üç ay sonra ise, Mehmet Emin adlı bir yazar, 2 Şubat 1928 günlü 'Hayat'ta, Türkiye'yi *laik cumhuriyet* olarak tanımlamış: *"Laik cumhuriyette artık din meselesi münakaşa olunur mu?"* demiştir. (Yıl:1928)

VII

Bu yazıdan dört gün sonra, 6 Şubat 1928 günlü 'Vakit' gazetesinde, yine Halil Nimetullah, Türkiye'nin *"La-Dini (= Laik) Cumhuriyet"* olduğunu yazmıştır. (Yıl:1928)

VIII

Bundan beş gün sonra, yine 'Vakit' gazetesinde bu kez Halil Halid adlı bir yazar, 11 Şubat 1928 günü, *Laiklik Prensipleri*'nden ne anladığını açıklıyor, *Laiklik*'i savunuyor. Kimdir bu Halil Halid? *İlahiyat Fakültesinde Öğretmen. Din Bilgini.* (Yıl:1928)

IX

Bundan kırk beş gün sonra, Atatürk'ün Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt, Atatürk'ün buyruğuyla, 27 Mart 1928 günlü 'İkdam' gazetesinde, şöyle yazıyor:

> (Önderi Atatürk olan) Türk İnkılabı ve (başlarında Atatürk bulunan) Türk İhtilalcileri, *laiklik prensiplerini tamamen kabul etmiş ve benimsemişlerdir!*

Atatürk'ün Adalet Bakanı M. E. Bozkut, *laiklik*'i kamuya benimsetmek amacıyla yazdığı bu yazıyı kimin buyruğuyla yazdığını ise, şu sözlerle itiraf ediyor:

> *Büyük Kurtarıcı'nın* (=Atatürk'ün) (15-20 Ekim 1927 günlerinde) *Cumhuriyet Halk Fırkası Kongresinde* (okuduğu Nutuk'ta) *işaret ettiği üzere*" (Unutmayalım. Yıl: 1928)

X

Yine aynı gün (27 Mart 1928), Ali Naci adlı bir yazar, yine aynı gazete (İkdam)da, şöyle yazıyor:

> (Başkanı Atatürk olan) Halk Fırkası, (Atatürk'ün 15-20 Ekim 1927'de Nutuk'ta tüm ulusa verdiği buyruk üzerine) Anayasa'dan *laik olmayan kayıtları tamamen silmeye karar verdi.* (Çünkü) Milliyetçi, Demokrat ve *Laik Cumhuriyetimiz*'in Anayasa-

sı, (*laikliğe uymayan*) kayıtları içinde barındırmaya devam edemezdi. (Yıl:1928)

XI

Bunlardan dokuz gün sonra, bu kez Cumhuriyet gazetesinde, Anayasa'da *Atatürk'ün buyruğu ile* yapılacak *laik düzenlemeler* için Meclise verilen önergenin bütünü yayımlanmıştır. *Atatürk*'ün 15-20 Ekim 1927'de verdiği *laiklik buyruğu* ile yazılan bu önergede şöyle denmektedir:

> En iyi devlet şekli *laik-demokratik cumhuriyet*'tir... *laik devlet* anlayışına uymayan esasların *Anayasa'dan dürülüp bir köşeye kaldırılması* teklif olunur! (Agy-6 Nisan 1928)

XII

Anayasa'nın *laik* olması amacıyla, Anayasa'daki *"Devletin Dini İslamdır"* tümcesi Anayasadan çıkartılmıştır. Kimin buyruğuyla? Atatürk'ün Nutuk'taki buyruğuyla. Ne amaçla? Atatürk'ün Nutuk'taki deyişiyle *'Laik Hükümet'* amacıyla! Hangi gün?: 14 Nisan 1928.

XIII

Bundan sekiz ay sonra, Sadri Ertem adlı bir yazar, 25 Temmuz 1929 günlü 'Vakit' gazetesinde, şunları yazmıştır:

Yepyeni bir Türk Alemi doğdu. Bu yeni alem *Laik Türkiye Cumhuriyeti* alemidir,.. *Laik Milliyet* devrine giren Türkler için, milliyetçiliğin yeni ve *laik* tarifini yapmak mecburiyeti vardır,. Gençliğe *Laik Terbiye Vermek Meselesi* sözkonusudur. (Yıl: 1929)

XIV

Atatürk, 1930 yılında, kendi yazısıyla, şunları yazmıştır:

Laiklik, yalnızca din ve dünya işlerinin birbirinden ayrılması demek değildir. Bütün yurtdaşların vicdan, ibadet ve din hürriyetini tekeffül etmektir.[6]

Demek ki, Atatürk *Laiklik'i tanımlamış*tır, üstelik *kendi el yazısıyla.* Yıl?: 1930..

XV

'Atatürk'ün Okuduğu Kitaplar', kendisinin bu kitaplara *kendi el yazısıyla* koyduğu *'Özel İşaretler, Uyarılar Ve Düştüğü Notlar İle'* yayımlanmıştır.[7] Bu kitabın

---

[6] Kaynak: 'ATATÜRK'; 'Komutan, Devrimci Ve Devlet Adamı Yönleri İle'.. Genelkurmay Askeri Tarih Ve Stratejik Etüd Başkanlığı Yayınları, -Ankara 1980 –Gen-Kur Basımevi-s.580) (Aktaran: Ahmet Gürtaş- 'Atatürk Ve Din Eğitimi' –Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 214-3.bs.-s.124,125)

[7] Bkz: T.İş Bankası y-no: 256-Atatürk Dizisi: 25

66. Sayfasında, Başkanı Atatürk olan C.H.P.'nin 1931 yılında basılan *'Nizamname Ve Programı'* yer almaktadır. İkinci Kısım, 1. Madde şöyledir:

> Cümhuriyet Halk Fırkası'nın ana vasıfları: A-Cümhuriyetçi, B-Milliyetçi, C-Halkçı, Ç-Devletçi, D-LAYİK, E-İnkılapçı'dır.

Atatürk, *kendisinin yazdırdığı* programdaki bu tümcede *Layik* sözcüğünün altını kendi elceğiziyle çizmiştir.(Yıl:1931)

XVI

Atatürk'ün yazdırdığı, 1931'de basılan bu programda, Atatürk'ün bu altı ilkesi tek tek tanımlanmış, *'Layiklik'in tanımı* da şöyle yapılmıştır:

> LAYİKLİK: Fırka, Devlet idaresinde bütün kanunların, nizamların ve usullerin ilim ve fenlerin muasır medeniyete temin ettiği esas ve şekillere ve *dünya ihtiyaçlarına göre* yapılması ve tatbik edilmesini prensip kabul etmiştir. Din telakkisi vicdani olduğundan, Fırka, din fikirlerini Devlet ve dünya işlerinden ve siyasetten ayrı tutmayı milletimizin muasır terakkide başlıca muvaffakiyet amili görür.

Parti'nin *1931*'de basılan Programının "Beşinci Kısım"ı, "Milli Talim Ve Terbiye" başlığını taşımakta, bu bölümde de *Layik Vatandaş* sözleri şöyle geçmektedir:

B- Kuvvetli *cümhuriyetçi, milliyetçi ve layik vatandaş yetiştirmek*, tahsilin her derecesi için *mecburi* ihtimam noktasıdır.

Burada geçen *"Layik vatandaş yetiştirmek"* sözleri, *Atatürk'ün eliyle* altı çizilerek vurgulanmıştır. Yıl:1931.

XVII

Atatürk, 18 Eylül 1931 günü, İsmet İnönü'ye iki ciltlik bir kitap göndermiş, bu kitaplar için şöyle bir buyruk vermiştir.

> (Bu kitaplar) *yazılırken ve yazıldıktan sonra bizzat alakadar oldum.* Maarif Vekaletince tesbit edilmiş olan mekteplerin muayyen sınıflarında okutulması muvaffık olur. İmza: Reisicümhur Gazi M. Kemal, Tarih: 18 Eylül 1931.

Atatürk'ün bu yazılı buyruğunu alan İsmet İnönü, bu yazının altına, kendi el yazısıyla şunları yazmıştır:

> Büyük Reisicümhur Hazretlerinin yüksek takdirlerine göre, icabı ifa buyurulmak üzere, Maarif Vekaletine takdim. İmza: İsmet, Tarih: 20 Eylül 1931.

Atatürk'ün 1931 yılında *"yazılırken ve yazıldıktan sonra bizzat alakadar oldum"* diyerek, okullarda ders kitabı olarak okutulmak üzere Maarif Vekaletince basılma-

sını buyurduğu bu kitabın adı *"Vatandaş İçin Medeni Bilgiler"*dir. Bu kitabın 1.cilt, 8.sayfası şöyledir:

> *Türk Devleti Laiktir. Her reşit dinini intihapta serbesttir.*

Yine bu kitabın 1.cilt, 33. Sayfası şöyledir:

> Dini siyasetten ayırmış *laik hükümet* vardır: Amerika, Fransa ve *Türkiye Cumhuriyeti gibi.*

Bu kitabın 2.cilt, 12. Sayfası şöyledir:

> Yeni Teşkilat-ı Esasiye kanununun (=Anayasanın) yeni devletin *laik cumhuriyet* mahiyeti ile telif edilemeyen iki noktası, 14 Nisan 1928 tarihinde Meclis tarafından tayyedilerek, bugünkü şekil (1931) vücuda gelmiş oldu."

Bu kitabın 2.cilt,189.sayfası şöyledir:

> Yeni neslin Cumhuriyet, Milliyet prensiplerine ve *laik* esaslara göre hazırlanması.

Bütün bunları *yazdıran* kim? Atatürk. İsmet İnönü'ye bunların okullarda ders olarak okutulmasını buyuran kim? Atatürk. Yıl kaç? 1931.

XVIII

Atatürk'ün buyruğuyla yayımlanan "10. Yıl Albümü'nde şunlar yazılıdır:

> Cumhuriyet Türkiye'sinin *cemiyeti laik bir cemiyettir, Türk laikliği,* milletin menfaatlerini ve dirliğini her şeye hakim kılan *aktif bir telakkidir.* (Yıl:1933)

XIX

Laiklik sözcüğünün Anayasa'ya yazıldığı gün, 5 Şubat 1937'dir. Atatürk, Laiklik ilkesinin Anayasa'ya yazıldığı 5 Şubat 1937'den *dokuz ay sonra* Millet Meclisi'nin Beşinci Dönem Üçüncü Toplama Yılı'nı açmaya *doğrudan kendisi* gelmiş, *kendi yazdığı* söylevi, yine *kendisi okumuş*, şöyle demiştir:

> Aziz Millet Vekilleri,
> Dünyaca malum olmuştur ki, bizim devlet idaresindeki ana programımız (=Anayasa'mız) Cumhuriyet Halk Partisi programıdır. Bunun kapsadığı prensipler (=C.H.P.'nin 1931 programında yazılı: A-Cumhuriyetçi, B-Milliyetçi, C-Halkçı, Ç-Devletçi, **D-LAYİK**, E-İnkılapçı) idarede ve siyasette bizi aydınlatıcı ana hatlardır.[8]

[8] Bkz.: Söylev Ve Demeçler-Cilt 1-s.389.

Atatürk, Laiklik ilkesinin Anayasa'ya yazılmasının kendi bilgisi dışında olmadığını gösteren bu sözlerini şöyle sürdürmüştür:

> Bu prensipleri, gökten indiği sanılan kitapların dogmalarıyla asla bir tutmamalıdır. *Biz ilhamlarımızı gökten, gaipten değil, doğrudan doğruya hayattan almış* bulunuyoruz! (Alkışlar)

Sonuç Olarak:

"İslamcı" İsmet Bozdağ: *"Nutuk'a baktım, 'Laiklik' arada da yok!"* diyor. Bu yalandır. Yukarıda gösterdik: Laiklik 'Nutuk'ta var.

"İslamcı" İsmet Bozdağ: *"Atatürk'ün,. laiklik kelimesini 'Medeni Bilgiler' kitabına,. Yerleştirmiş olacağını düşündüm ama, orada da yok!"* diyor. Bu yalandır. Yukarıda gösterdik: Laiklik 'Medeni Bilgiler' kitabında var.

"İslamcı" İsmet Bozdağ: *"Laiklik Atatürk'ün el yazılarında yoktur. Yazılarında, konuşmalarında, yaşamı boyunca bir kez olsun geçmemiştir. Tarifi de,yoktur!"* diyor. Bu da yalan. Yukarıda gösterdik: Atatürk'ün el yazısıyla *Laiklik* sözcüğü de, tanımı da vardır.

"İslamcı" İsmet Bozdağ: *"Laiklik C.H.P. programına İsmet İnönü ve Recep Peker'in dolandırıcılığıyla 1936 yılında sokulmuştur."* diyor. Yalan bu. Laiklik C.H.P.'nin Altıok'una 1928'de, programına 1931'de girmiş olup, doğrudan Atatürk'ün kendisi tarafından sokulmuştur. Yukarıda gösterdik.

"İslamcı" İsmet Bozdağ: *"Laiklik, İsmet Paşa'nın patentinde olan bir kavramdır."* diyor. Bu da yalan. Yukarıda belgeleriyle ortaya koyduk ki, 'Türkiye Laikliği' Atatürk'ün patentinde olan bir kavramdır.

"İslamcı" İsmet Bozdağ: *"Laikliği Atatürk'ün yataklara düştüğü 1937 yılında Anayasa'ya sokan İsmet İnönü'dür"* diyor. Yalan. Çünkü Laik Anayasa buyruğu, Atatürk tarafından 1927'de verilmiştir. Atatürk'ün 1937'de Anayasa'ya *laiklik* ilkesinin yazılmasından habersiz olmadığı, bundan dokuz ay sonra Meclis'te yaptığı açış konuşmasıyla kanıtlı bir gerçektir.

"İslamcı" İsmet Bozdağ: *"Bir avuç Bilimsel Sosyalist, Laikliğin yanına Atatürk'ü yerleştirme marifeti gösterdiler."* diyor. Yalan. Yukarıda pek çok belgeyle kanıtlı bir gerçektir ki, Laiklik'i Atatürk kendisi kendi üstüne giymiştir.

Şimdi yanıtlanması gereken bir soru kalıyor geriye: İsmet Bozdağ bu yalanları ne amaçla uydurmuştur? Türkiye gazetesi, Türk Edebiyatı Dergisi, Ahmet Kabaklı, Nevzat Yalçıntaş, Mustafa Necati Özfatura, Aydın Taneri, Recep Tayyip Erdoğan vs. Bu yalanları ne amaçla yineleyip yaymaktadırlar? Bunu soruların yanıtını İsmet Bozdağ'ın şu sözlerinde buluyoruz:

> Mahalli seçimlerde Refah Partisi'nin bir ağırlığı olacağı fark edilince,. bazı yasaları (Laikliği koruyucu yasaları) bu partinin aleyhine işletmek için senaryolar üretmeye koyuldular!.. (Oysa) Laiklik Atatürk'ün yazılarında ve konuşmalarında bir kez

olsun kullanılmamıştır!.. Laiklik İsmet İnönü'nün patentinde bir kavramdır!..

Bu sözler, "Atatürk laik değildi," gibi yalanların uydurulma ve yayılma amacını apaçık ele vermektedir: Anayasa'dan laiklik ilkesini çıkartıp Türkiye'yi Amerika'nın buyurduğu gibi Osmanlı çizgisine geri döndürecek olan Refah Partisi'ni ferahlatmak için! İslamcılar ancak Atatürk laik olmazsa ferahlayacaktır! Atatürk laik kaldıkça, İslamcıların ferahlamasına olanak yoktur!

II
"HİLAFETÇİ-SALTANATÇI BİR ATATÜRK" YARATMA ÇABALARINA ATATÜRK'TEN YANITLAR

"İslamcı", "Türk-İslam Sentezcisi" bir kesimin görüşlerini yansıtan İsmet Bozdağ, salt Refah Partisi'nin laiklik karşıtı eylemleri, özellikle de ordu tarafından 'Atatürk Düşmanlığı' olarak değerlendirilmesin ve Refah Partisi'nin önü ordu tarafından kesilmesin diye *"Atatürk laik değildi"* yalanını ortaya atıp yaymaya başlamıştır. Az önce belgelerle çürüttüğümüz bu yalanı, bu çizgideki pek çok aydının yanı sıra Refah Partili İstanbul Anakent yöneticisi Recep Tayyip Erdoğan da yinelemiş (Yeni Günaydın – 13 Mayıs 1994), yine bir Refah Partili olan Rize yerel yöneticisi Şevki Yılmaz da bu yalanı –sanki hiç çürütmemişiz gibi!- HBB televizyonundan tüm Türkiye'ye yaymıştır. (26 Ekim 1994). Bu yalan, özellikle Refah Partililerce yayıldığına göre, önceki yıllarda bunu ortaya atan olmamış

mı, diye araştırınca, gördük ki, basında kendisinden "Refah Partisi'nin Kurmayı" olarak söz edilen Abdurrahman Dilipak "Cumhuriyete Giden Yol" kitabında bu yalanı İsmet Bozdağ'dan *üç yıl önce* ortaya atmış. Gelgelelim o da bunu yıllar önce Süleyman Demirel'in ağzından duymuş. Dilipak, 1991'de basılan "Cumhuriyete Giden Yol" kitabında, şöyle demektedir:

> -"Gerçekte (Atatürk'ün değil) İsmet Paşa'nın *bir marifeti* olan *laiklik ilkesi*,.." - "Cumhuriyet Türkiye'sinin ***temel ilkesi değil***'dir." - "Eski Başbakanlardan Süleyman Demirel'in de dediği gibi: *"Atatürk'ün kurduğu cumhuriyet **laik değil dindar** bir cumhuriyet'tir. Anayasa'ya laiklik ilkesi 1937'de sokulmuştur!"* - "İlginç! Laiklik prensibi Türk Anayasası'na 1937'de girmesine karşılık, 1933'te (10.Yıl Albüm'ünde) *"Cumhuriyet Türkiyesi'nin cemiyeti laik bir cemiyettir"* satırlarına raslamak düşündürücü!.. Öyle anlaşılıyor ki, bu satırları *(Atatürk değil-) İnönü* hazırladı! C.H.P.'nin parti programı, laikliği devletin hukuki ve temel dayanağı halinde takdim edecektir."-"*Gerçekte (Atatürk'ün değil!) İsmet Paşa'nın bir marifeti olan laiklik ilkesi!..*" (age-3.bs – sf. 334, 333, 311, 310)

Abdurrahman Dilipak'ın yukarıdaki tüm sözleri, Kitap Gazetesi'nin Ekim- Kasım 1994 sayılarında İsmet Bozdağ'a verdiğimiz yanıt dolayısıyla, belgelerle çürütülmüş bulunmaktadır. Bu yüzden bunları burada yinelemeyeceğiz. Burada altını çizmek istediğimiz, bu yalanın *özel-*

likle Refah Partili üst düzey kurmaylarca kamuya yayılmakta olduğu gerçeğidir. "İslamcı" kesimde, *Refah Partili*'ler dışında hiç kimse bu yalanı yaymaya girişmediğinden; bu yalan yalnızca *Refah Partili İslamcı*'lara özgüdür. Salt *Refah Partililer*; "hem laikliğe özgürce sövebilsinler hem de Atatürkçü geçinebilsinler" diye yakın geçmişimizin tüm gerçekleri yalanlanmakta!..

Refah Partili Üst Düzey Yöneticiler, Türkiye'deki laikliği öncelikle *bir kişiye* indirgiyorlar ve ardından laikliği *bir kişi* olarak Atatürk'ten ayırıp, *bir kişi* olarak İsmet İnönü'ye bağlamaya çalışıyorlar. Bu *'hadisçi' tarih anlayışı* başlı başına ayrı bir eleştiri konusu olmakla birlikte, *bir kişi olarak* Atatürk'ün *Laik Cumhuriyetçi* bir subay olduğunu, onun *1918'deki el yazılarıyla* kanıtlamayı, yalanın bu yönünü de çürütmek bakımından gerekli görüyoruz.

Atatürk, Temmuz 1918'de Karlsbad'taydı. Burada kaldığı süre içerisinde anılarını bir günlüğe *kendi elyazısıyla* yazmış olup, bu *elyazıları,* Türk Tarih Kurumu'nca *"Mustafa Kemal Atatürk'ün Karlsbad Hatıraları"* adıyla yayımlanmıştır. Atatürk,1918 yılında anı defterine şunları yazmıştır.

> 2 Temmuz 1918: (Karlsbad'ta) okumayı sürdürdüğüm kitap hep *'Revolte'* (Türkçesi *Devrim,* Osmanlıcası: *İhtilal*) – Bir devlet adamı, *kendi kişisel duygularına dayanarak devlet sorunlarını çözemez! O yetkiye sahip değildir!* Memleket, kimsenin (Halife'nin, Sultan'ın-) malikhanesi (babasının çiftliği-) değildir!" (age – sf. 35, 36)

6 Temmuz 1918: Benim elime büyük bir yetki ve güç geçerse, *ben sosyal yaşamımızda istenilen devrimi bir anda, bir 'coup' (ihtilal) ile uygulayabileceğimi* sanıyorum. Çünkü ben, kimileri gibi *'halkın görüşü'*nü, *'aydınların görüşü'*nü yavaş yavaş alıştırmak yoluyla *bu işin (toplumsal devrimlerin)* yapılacağını kabul etmiyorum ve böylesi davranışlara karşı ruhum isyan ediyor!.. Bununla birlikte, bu konuda incelenmesi gereken kimi noktalar var, bunları iyice kararlaştırmadan *'işe (toplumsal devrimlere) başlamak* yanlış olur." – *"Kadın sorununda atak olalım,* kuşkuyu bırakalım, *açılsınlar.* Onların düşünme yetilerini, beyinlerini önemli bilimlerle, fenle süsleyelim. Erdemi, bilimi, sağlıklı biçimde açıklayalım. Şeref ve haysiyet sahibi olmalarına birinci derecede önem verelim!" (age –sf. 43, 45)

İşte Atatürk'ün daha 1. Dünya Savaşı (Sömürge Bölüşüm Savaşı) bitmemişken, daha Osmanlı bu savaştan yenik çıkmamışken, daha Mondros Bırakışması yapılmamışken, daha Ulusal Kurtuluş Savaşı ortada yokken, *Temmuz 1918'de* anı defterine geçirdiği kendi öz görüşleri bunlardır. Bunlar da onun daha *Temmuz 1918'de dahi Laik Demokratik Devrimci bir kişilikte* olduğunun *yadsınamaz kanıtı*dır. Atatürk; ülkeyi, toplumu *bir devrim ile, laik demokratik yönetim'*e geçirmeyi *ta Temmuz 1918'de* tasarlayan bir kişi olmakla birlikte, yaşamın katı diyalektik gerçekleri, onu, düşlediği devrimleri öyle bir *"coup"* (ihtilal) ile gerçekleştirmekten alıkoymuştur. Ata-

türk, *laik devrimci* görüşlerini kendi deyimiyle *"bir milli sır gibi vicdanında taşıyarak"* (Nutuk-cl-sf.16) Anadolu'ya gitmiş, kendi öz görüşleri *hilafet ve saltanat düzenini yıkmak* iken, kamuya karşı, tam tersine; *"hilafeti ve saltanatı kurtaracağız!"* diyerek işe başlamıştır. Atatürk, niçin böyle bir çizgi izlediğini, Söylev'inde şöyle açıklamıştır.

> Millet ve ordu, *padişah ve halife'nin hıyanetinden haberdar olmadığı için,* o *makama* ve o *makamda bulunana* karşı yüzyılların kökleştirdiği dinsel ve göreneksel bağlarla bağlı ve sadık! Millet ve ordu, kurtuluş yolu düşünürken, bu kalıtsal alışkanlığın itkisiyle, *kendini kurtarmayı ve kollamayı* düşünmeden önce Halife Padişahı kurtarmayı düşünüyor! Halife*siz* ve Padişah*sız* bir kurtuluş olabileceğini anlama yetisinden yoksun!.. Buna aykırı görüş ve yol göstereceklerin vay haline! Anında *dinsiz, vatansız, hain, dönek* olur!.." (Nutuk-c. I- sf. 11)

İşte bu nedenle Atatürk, kendi öz görüşleri - *Temmuz* 1918'de anı defterine yazdığı üzere- *saltanata hilafete karşı, laik cumhuriyetten yana* olmasına karşın, bunu *1921 yılına değin* toplumdan gizlemek durumunda kalmıştır. Evet, çok değil, üç yıl; *1921 yılına değin!..* Çünkü kamuoyu hilafeti saltanatı yıkmak gerektiğini, başka türlü kurtuluş olmadığını *ancak 1921 yılında* anlamaya başlamıştır. Ulus, başlangıçta *hilafeti-saltanatı kurtarmaksızın kendini kurtaramayacağı* inancındayken, nasıl olup da 1921'de *hilafeti-saltanatı yıkmaksızın kendini kurtaramayacağını* düşünmeye başlamıştır? Bu sorunun yanıtını,

yine Atatürk'ün *1 Aralık 1921* günü Meclis önünde yaptığı şu açıklamalarda buluyoruz.

> Efendiler!.. Bu kitap (Osmanlı Anayasası'nı göstererek) nasıl bir kitaptır?.. Osmanlı'nın gayrimüslim azınlıklarını mutlu etme zorunluluğuyla,.. Avrupa'yı, Batı'yı, düşmanlarımızı geçici olsun mutlu etmek amacını gözetmiş bir kitaptır,.. Bu kitabın (Osmanlı Anayasası'nın-) içeriğinin *'ulus'* ile, *'egemenlik'* ile, *'ulusal irade'* ile hiçbir ilgisi yoktur!.. Efendiler!.. Sultan Hamid, bu kitaba (Osmanlı Anayasası'na) dayanarak ve bu kitapta kendisine bağışlanan *'meclisi kapatma yetkisi'*ne dayanarak, bu kitaba bakıp da aldanan milletvekillerini dağıttı!.. Ve 33 yıl, bu ulusu köle gibi kullandı!.. Sonunda zavallı ulus, "özgürlüğü" yeniden kazanmak için,"egemenliği" yeniden sağlamak için, silbaştan çalışmaya koyuldu. Bu çabaların içinde, ben kişi olarak bulduğum gibi, şimdi burada milletvekili olan arkadaşlarımın çoğu da kişi olarak bulunduklarından, bunun ne denli acı verici ve korku dolu bir uğraş olduğunu çok iyi bilirler!.. Sonunda, 1324'te (1908) yeniden özgürlük istedik, *Meşrutiyet* istedik, *ulusal egemenliğimizin gerçekleşmesini* istedik. Sultan Hamid ise, anında bu kitabı (Osmanlı Anayasası'nı) bize gösterdi: *"Peki, bu kitabı mı istiyorsunuz? Amacınız bu kitap mı? Alınız, verdim!"* dedi. Bunun üzerine ulus ve ulusun seçtikleri, yine bu kitaba (Osmanlı Anayasası'na) dayanarak İstanbul'da toplandı. Çok geçme-

den efendiler, 31 Mart olayı çıktı,.. Bir çok kanlar akıttık, bir çok insanlar astık; *"Yalnızca*, dedik, *yalnızca bu kitabı uygulayacaksınız!"*,.. Anında *"Peki, uygulayalım!"* Yanıtını aldık. Peki, ne oldu efendiler?.. Sultan Hamid'in düşmesinin ardından, Sultan Reşat tahta çıktı,.. Efendiler!.. Bu kitap (Osmanlı Anayasası) yürürlükte kaldıkça, bu ülkenin ve bu ulusun üzerinde *tek adam* yönetimi ve baskısının sürmesine engel olacak hiçbir güç yoktur! Bu kitabın gücünü ya *bir adam* kullanabilir ya da *o adamı elinde kullanabilecekler* kullanabilirler, *(ulus kullanamaz!)*... Gerçekten de efendiler, sonunda Sultan Reşat'ın yerine *şimdiki sultan* (Vahideddin) geldi. O da, bu kitabın kendisine tanıdığı *meclisi kapatma yetkisi*'ni anında kullanmaktan geri kalmadı! Anında Osmanlı Anayasası'nca kendisine armağan edilmiş olan *şahane-padişah-yetkesi*'ni kullanarak, milletvekillerini kapı dışarı etti, gönderdi! (Allah kahretsin!.. Sesleri) Sonra ne oldu, efendiler?! Erzurum Kongresi oldu, Sivas Kongresi oldu ve bu kongrelerde toplanmış olan insanlar, ulus adına dediler ki; *"Hayır! Biz ulusal egemenliğimizi isteriz! Ulusal irademizi kullanacağız!"*,.. *"Nasıl?"*,.. *"Yine bu kitabın (Osmanlı anayasası'nın) yasalarını uygulayarak kullanacağız!"*,.. Padişah (Vahiddeddin'in) yanıtı şu yoldaydı: *"Sahi mi söylüyorsunuz? Kabul ettik!"*,.. Ulus, *yine* bu kitaba (Osmanlı Anayasası'na) böyle bakarak, *çocukların şekere bakıp aldandıkları gibi aldanarak*, seçtiklerini *yine* (kurbanlık kuzu gibi-)

İstanbul'a gönderdi. Ne oldu, efendiler?!!. (Malta'ya! Sürgüne! Sesleri). Ne oldu, efendiler?! Bu kitap (Osmanlı Anayasası), üstünde yazılı *'Meşrutiyet'* adıyla, ulusu yıllarca aldatan ve aldattıkça çıkmaz sokaklarda kaybolmaya iten bir kitaptan başka bir şey değildir! (*Paçavra!* Sesleri),.. Bir *paçavradır* efendiler!!! (Alkışlar). Kötü yorumlarla, kötü yaklaşımlarla, bizim *kutsal amacımız*'a karşıt sonuçlar çıkartmak isteyen düşmanlarımıza, bu söylediklerim bir yanıt olsun! (Alkışlar). Osmanlı Anayasası'nı böylece açıkladıktan sonra, bir de bizim yaptığımız yeni Anayasa'nın (1921 Anayasası'nın) ne olduğunu açıklayayım... Efendiler! Ulusal geçmişimizde *ilk kez* görülen, *ilk kez* ortaya çıkan bu eylemi, Erzurum Kongresi'ni gerçekleştirmekle göstermiş olduk,.. Sivas Kongresi de *aynı* amaç, *aynı* ilke, *aynı* kural üzerinde *ulusal ordumuzun uygulayıcı, ulusal irade'nin egemen, buyurucu olmasını* istemiştir. Demin açıkladığım gibi, bunun gerçekleşme olanağı, şu kitapla (Osmanlı Anayasası'yla) olamaz! Gerçekten de bu kitabın (Osmanlı Anayasası'nın) işlevi, Hilafet ve Saltanat makamında oturan kişinin (Vahiddeddin'in), *en büyük düşmanlarla işbirliği içerisinde,* son kez milletvekillerini dağıtmasıyla, *son bulmuştur!*.. Bunun üzerine ulusumuz çocukçasına aldatılmaktan başka bir şey olmayan bu davranışı, artık yinelememeye andiçmiştir! Tövbe etmiştir! Ve bu kez, ulusal orduyu *gerçekten* uygulayıcı, ulusal irade'yi *gerçekten* egemen, buyurgan kılmak üzere, yüce

kurulunuzu seçerek buraya göndermiş ve bugünkü *yönetim biçimi*'mizi saptayarak, (Osmanlı Meşrutiyet yönetimini yıkarak-) *bugünkü biçimi (halk egemenliği*'ni) ortaya çıkartmıştır,.. (Öyle ki) yaptığımız *Yeni Anayasa*'yı düşünecek olursak, bu Anayasa, doğrudan doğruya yalnız biz (milletvekillerinin) beyinlerinden, yalnız biz (milletvekillerinin) bilgisiyle ortaya çıkmış bir yasa olmayıp, bu Anayasa, *doğrudan doğruya her ulus bireyinin yüreğinde kendiliğinden belirmiş ve bunun üzerine toplumsal kurulumuzun yüce vicdanına kazınmış ve ondan sonra yürürlüğe girmiştir!..* Yasa, *"Gerçek Yasa"*, böyle olur! Öykünerek yasa olmaz!.. İşte efendiler, yaptığımız Anayasa böyle bir *'Gerçek Yasa'*dır! Çünkü ulusumuzun öz vicdanından, öz inancından çıkmıştır! Bu yüzden efendiler, hiç biriniz (yürürlükten kaldırdığımız) bu Osmanlı Anayasası'nın, bu *Kara Kitap*'ın, bu *harabe*'nin, bu *baykuş dayanağı*'nın yeniden yürürlüğe konulmasına çalışarak, şu *Yeni Anayasa*'nın, şu *Bilimsel Kurum*'un çökmesine *vicdanında yer bulamaz!..* (Bravo! Sesleri, alkışlar)... (Osmanlı Anayasası'nı kökünden yıkarak, yerine koyduğumuz bu Yeni) Anayasamız'ın 1. Komutunda; *"egemenlik sınırsız koşulsuz ulusundur!"* denilmiştir. Demek ki *ulus, egemenliğini kullanırken* (Halife- Padişah, vb. ile) *sınırlanmış, koşullanmış değil*dir. Geçmişte, Osmanlı Anayasası'nda *"Hukuku Esasiye"* denilen ve yalnızca Padişah-Halife'nin kullanabildiği tüm yetkeler, şimdi (1921'de artık) Türkiye Büyük Mil-

let Meclisi'nin elindedir! Yalnızca bir tek yetke dışında: *'Meclisi kapatma yetkesi'!..* Çünkü, böyle bir yetkeyi istediğinize verin, *kötüye kullanacaktır.* Padişahlar, işte kendilerine verilen bu *'Meclisi Kapatabilme Yetkesi'*ne dayanarak, meclisleri aşağılayıp kovmuşlardır. Bu yüzden bizim (Osmanlı Anayasası'nı kökünden yıkarak yerine koyduğumuz Yeni) Anayasamız'da, *Meclisi Kapatma Yetkesi* hiçbir biçimde hiç kimseye verilmemiştir! (Alkışlar). Kimileri, kurumumuzun ne idüğü belirsiz, yeryüzünde bilinen egemenlik biçimlerinden hiç birine benzemez olduğunu söylemektedir. Oysa, kuruluşumuz, tüm ulusumuzca, bütün dünyaca tanınmıştır! Yönetimimiz, bütün uygar ülkelerle siyasi ilişkiler dahi kurmuş, antlaşmalar dahi yapmıştır. Biçimi, konumu, niteliği belirsiz olsa, hangi uygar devlet bu yönetimle ilişkiye girerdi efendiler!?.. Bizim yönetim biçimimiz bir ad koymamış bulunmamızı, içimizden eleştirenler var. Bunlar: "Bu yönetim *'demokrat'* bir yönetim midir, *'sosyalist'* bir yönetim midir, yani şimdiye dek okuduğumuz kitaplarda adı konmuş tanımı yapılmış yönetim biçimlerinden hangisine girer?" buyurdular,.. Doğru, kitaplarda adı konmuş tanımı verilmiş yönetimlerden *hiç birine benzemez* bir yönetimdir; gelgelelim, *"Ulusal Egemenlik"*i, *"Ulusal İrade"*yi gerçekleştiren biricik yönetim de budur, bu nitelikte bir yönetimdir! Yönetim biçimimizi adlandırmamız gerekirse *"Halk Yönetimi"* deriz! *"Halk Egemenliği"* deriz!.. Söyleyin efendiler (çekinme-

den) *"Halkçılık!"* deyin!.. 'Demokrasi'ye benzemiyormuş, 'Sosyalizm'e benzemiyormuş!.. Efendiler!.. *Biz, benzememekle ve benzetmemekle onur duymalıyız!* Çünkü ***biz bize benzeriz*** efendiler! (alkışlar). – Damat Ferit Paşa'nın evinde düşmanlarımız toplanmışlardır. İçlerinde: *"Ankara Hükümeti"*nin toplumbilimde tanımlanan biçimlere uygun bir *yönetim biçimi* ve *niteliği* yoktur. Bunlar devlet ve ulus adına nasıl görüşmelere girebilirler, nasıl uygulama yapabilirler? Bunların imzaları geçersizdir! Bunların yaptıkları Halife'nin, Padişah'ın yetkesini çiğnemektir!" diyenler vardır. (*Kahrolsunlar!* Sesleri). Efendiler! Biz Hilafet *Makamı*'nın kutsallığına saygı göstermekle birlikte, *bu makamda oturacak kişiyi (halifeyi) hiç bir zaman başımıza efendi yapmamız sözkonusu değildir!* Onu tepemize *efendi* diye dikmemiz, Hz. Muhammed'in çizgisiyle de bağdaşmaz!.. Eğer ulus, Hilafet *Makamı*'na saygı gösteriyorsa, bu saygı (artık) *onu kendisine efendi yapmak için değildir!*.. Ulus, Halife'ye *yasal bir sınır çeker* ve *egemenliği* (Halife'ye bırakmayıp) *doğrudan doğruya ulus kendisi kendi elinde tutar!* (alkışlar). Osmanlı Anayasası'nı kökünden yıkarak yerine koyduğumuz *Yeni Anayasa*'mız *"geçici"* olmadığı gibi, kurduğumuz ulusal meclis de *"geçici"* değildir! (=Ülkemizi düşman ordularından kurtardıktan sonra, egemenliği Halife-Padişah'a verecek değiliz!..) Ulus, kimsenin olurunu almaya gerek duymaksızın, karşı çıkan yabancılara ve yerli Halife-Padişah'a karşı *ayaklana-*

rak, Ulusal Egemenliği kendi ellerine almış ve böylece kullanmaktadır!.. Ulus, Egemenliği kendi eline almıştır!.. *Ve ayaklanarak almıştır!..* Ulusun *ayaklanarak* eline geçirdiği *Ulusal Egemenlik,* hiçbir neden ve biçimde, başkasına (Halife'ye-Padişah'a) *terk edilemez, geri verilemez, devredilemez!* Bu egemenliği ulusun elinden geri alabilmek için, ulusun bu egemenliği elde ederken kullandığı araçları, *ulusa karşı* kullanmak gerekir! (Halife-Padişah, yabancılar, sıkıyorsa, egemenliği ulusun elinden güç kullanarak geri alsınlar!-eb) (Alkışlar)... Ve ben inanıyorum ki arkadaşlar, yeryüzünde varolan yönetim biçimlerinden bir adım daha ileri gitmek eğer kişisoyuna nasip olursa, inanın ki efendiler, *bulacakları yönetim biçimi, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti'nin bugünkü biçimi olacaktır!* (Alkışlar). Efendiler! Bu biçim de kişisoyu geçmişinde yeni görülen bir biçim değildir,.. Roma'da, Isparta'da, Atina'da, Kartaca'da varolmuş olan *Halk Meclisleri* de gerçekte bizim yaptığımız şeyleri yapıyorlardı. Efendiler! Hem *yasaları* yaparlardı, hem görevlileri seçerlerdi, hem *yargılamaları* yaparlardı, hem *yaptırımları* uygularlardı ve *herşeyi yaparlardı!* Ve Roma'da, dört milyon halk vardı efendiler! Ancak, efendiler! İkibin yıl önce,.. Bir takım efendiler çıkmışlar, bu yönetim biçimini yıkmaya davranmışlar, bin türlü dalavereler çevirerek toplumdaki kimi kişileri kandırmışlar ve sonunda *Eski Çağ*'da varolan bu güzel şeyler, *Orta Çağ*'da, bir takım Kabadayı Krallıkla-

ra ve İmparatorluklara dönüşmüştür. İşte, *"Hükümet'i Avam" (Halk Hükümeti, Halk Egemenliği)* denilen, -ikibin yıl önce pek güzel uygulanan o yönetim biçimi bugün için *yalnız ve ancak bizim yönetim biçimimizde ortaya çıkabilir ve uygulanabilir!..* Ulus, yürüdüğü yolu pek büyük bir doğrulukla seçmiştir ve *bu yolun sonunda parlayan mutluluk güneşini, bütün apaçıklığıyla görmektedir!..* (alkışlar) *Bu ulus o güneşe ulaşacaktır!.. Ve hiçbir güç ona engel olamayacaktır!* (şiddetli alkışlar) [9]

Atatürk'ün bu sözlerini okuyunca, ülkemizde cumhuriyete, demokrasiye *kendi öz istencimizle, kendi öz güçlerimizle değil; Batı'nın isteğiyle, Batı'ya öykünerek* geçildiğini; demokrasi, vs.'nin bize bir *yellenmeyle* geldiği için, bir *tükürükle* gittiğini yazıp söyleyen Aziz Nesin, vb. gibi bir alay çok ünlü "sol" yazarın, ulusumuzun tarih bilincini karartma işinde nasıl "İslamcılar" denli çaba gösterdiklerini de kavrıyoruz. Atatürk'ün 1 Aralık 1921'de yaptığı bu konuşma, saptadığı gerçeklerle, onların bu yüzlerini göstermektedir.

Şimdi Atatürk'ün yerine Erbakan'ı geçirmek, Atatürk'e duyulan saygıyı Atatürk'ten çalıp Erbakan'a yöneltmek isteyen birileri, bu amaçlarına ulaşabilmek için; *"Atatürk laik değildi; bugün yaşasaydı Erbakancı olurdu!"* diye bağırmaktadırlar. Atatürk'ün yukarıda aktardı-

[9] Bkz. Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri-cl-s. 182'den 214'e (1 Aralık 1921)

ğımız konuşması, bu gibilere hiç bir Erbakan'ın Atatürk'ün tırnağı dahi olamayacağını göstermiş olmalıdır.

Sonuç olarak;

1. Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı başlamadan yıllar önce *Laik Demokratik Cumhuriyetçi* bir *devrimci* olduğu, onun Temmuz 1918 tarihli el yazması defteriyle belgeli kanıtlı bir gerçektir.

2. 1919'da Kurtuluş Savaşı'na katılan Atatürk'ün, kendi öz görüşü *Laik Demokratik Cumhuriyetçi* olmasına karşın, salt toplumdan soyutlamamak için, *Aralık 1921'e dek,* herkesle birlikte *"hilafeti saltanatı kurtaracağız!"* dediği de, belgeli kanıtlı bir gerçektir. (Bkz. Atatürk'ün 1921'e dek ulusa yayımladığı tüm bildiriler.)

3. Atatürk'ün (Kurtuluş Savaşı başlangıcından Aralık 1921'e dek, bir buçuk yıl boyunca –çok çok güvendiği kimseler dışında –herkesten gizlediği- *Laik Demokratik Cumhuriyetçi* görüşlerini 1921'den başlayarak tüm dünyaya açık açık duyurduğu da, belgeli kanıtlı bir gerçektir. (Bkz. Atatürk'ün Aralık 1921'den sonra yayımlanan tüm sözleri.)

4. Türkiye'de *Osmanlı Meşrutiyet Düzeni*'nin Halk Devrimi'yle yıkılıp, yerine *"Halk İktidarı"*nın kurulması, yine *1921'de gerçekleşmiştir!..* Bu da belgeli kanıtlı bir gerçektir. (Bkz.1921 Anayasası)

Bütün bu belgeli kanıtlı somut gerçekleri yoksayarak, sanki Atatürk 1921'den 1938'de ölünceye dek, 17 koca yıl boyunca *Laik Demokratik Devrimci Bir Cumhuriyetçi* olduğunu en yüksek sesle haykırıp, bunu

sözleriyle, eylemleriyle göstererek *yaşamamış* gibi; kalkıp *"Atatürk yaşasaydı Erbakancı, Refahçı olurdu"* diyen Aytunç Altındal, İsmet Bozdağ gibi yazarlar bu sözlerine kanıt olarak hep *Atatürk'ün Aralık 1921'den önce yaptığı "hilafeti-saltanatı kurtaracağız" konuşmalarını* göstermektedirler. Bunlar, Atatürk'ün Aralık *1921'den* başlayarak *terk ettiği* "gerçek düşüncelerim bunlar *değil*di" dediği o konuşmaları, topluma *Atatürk'ün Gerçek Görüşleri* diye yutturup, *"Hilafetçi-Saltanatçı Bir Atatürkçülük"* yaratmaya soyunmuş bulunmaktadırlar.. Bunlar böylelikle, gerçekte kendilerinin *"Hilafetçi-Saltanatçı"* olduklarını elevermektedirler. "Türk-İslam Sentezciliği"nin özünde *"Hilafetçi-Saltanatçı Bir Atatürkçülük"* yaratma dalaveresinden başka bir şey olmadığı apaçık görülmektedir

"Türk- İslam Sentezciliği"nin Atatürk'ün 1921 öncesi sözlerinden yalnızca bir bölümünü öne çıkartarak *"Hilafetçi-Saltanatçı Bir Atatürkçülük"* yaratma çabaları şuna benzer:

Bilindiği üzere, Tanrı'nın Elçisi Muhammed, Tanrı'nın buyruklarını duyurmaya başladıktan sonra, ona bağlananlar, yanıbaşlarında *Kabe* bulunmasına karşın, tapımlarını *sırtlarını Kabe'ye, yüzlerini Kudüs'e dönerek* yaparlardı. Bu durum, 610 yılından, 624 yılına dek, yaklaşık 14 yıl boyunca böyle sürmüştür. Tanrı, 624 yılında yeni bir buyruk vererek, o günden sonra tapımların, *sırtlar Kabe'ye, yüzler Kudüs'e değil*; tersine, *yüzler Kabe'ye, sırtlar Kudüs'e* dönerek yapılmasını istemiştir. O günden sonra Müslümanlar dünya durdukça yüzlerini Kabe'ye döneceklerdir. Müslümanlar'ın başlangıçta 14 yıl boyunca *sırtlarını*, 14 yıl sonra ise *yüzlerini* döndükleri o Kabe'nin

içinde, *çok sayıda yapay tanrı simgesi (put)* bulunmaktadır. Müslümanlar yüzlerini Tanrı buyruğuyla Kabe'ye dönmeye başladıklarında Mekke daha Müslümanlarca ele geçirilmiş değildi; çoktanrıcı putataparların elindeydi; bu yüzden içinde çok sayıda put bulunmaktaydı. Müslümanlar yüzlerini Kabe'ye dönmebuyruğu aldıkları 624 yılından, Mekke'yi ve Kabe'yi putataparların elinden kurtardıkları 630 yılına dek geçen 6 yılda, *içinde çok sayıda put bulunduğunu bile bile* Kabe'ye yönelmişlerdir. 630 yılında Mekke'yi ve Kabe'yi elegeçirmiş, Kabe'deki putları yok etmişlerdir. Tanrı'nın Elçisi Muhammed dahi, yaşamının son 9 yılını içi put dolu Kabe'ye, ancak son 3 yılını putlardan arındırılmış Kabe'ye dönerek geçirmiştir. Bunlar tarihsel, belgeli kanıtlı gerçeklerdir. Başarıya ulaşana dek bir dönem geçici olarak böyle olması gerekmiş, böyle olmuştur.

Şimdi, birileri *"biz de Müslümanız!"* diye ortaya çıksa ve bunlar, tapımda Kabe'ye değil Kudüs'e dönmeyi kurallaştırmaya çalışıp, gerekçe olarak da ilk 14 yıl boyunca Kabe'ye değil Kudüs'e dönerek tapınıldığını söyleseler, bunlara Müslüman denir mi?..

Ya da şimdi başkaları *"biz de Müslümanız!"* diye ortaya çıksalar ve bunlar da Kabe'nin içini yeniden putlarla doldurup, gerekçe olarak 324'ten 630'a dek 6 yıl boyunca başta Tanrı'nın Elçisi Muhammed olmak üzere tüm Müslümanlar'ın içi putlarla dolu bir Kabe'ye dönerek tapındıklarını, öyleyse bunda Müslümanlık açısından bir sakınca bulunmadığını söyleseler, bunlara *Müslüman* denebilir mi? Bugün böylelerine olsa olsa *"Müslüman görüne-*

rek Müslümanlığın kurallarını içinden yıkmaya çalışan çaşutlar" denir..

İşte tıpkı bunun gibi, Atatürk'ün Temmuz 1918'de tuttuğu anı defterinde ve Aralık 1921'den başlayarak tüm yazı ve konuşmalarında *Laik Demokratik Cumhuriyetçi Bir Devrimci* olduğu belgeliyken, kalkıp Atatürk'ün Mayıs 1919 – Aralık 1921 arası iki yıl boyunca –yalnızca kendi gerçek amacını gizlemek üzere kullandığı- *"Hilafetçi-Saltanatçı görünüm'*ü, topluma *"işte gerçek Atatürkçülük budur!"* diye yutturarak, *"Hilafetçi- Saltanatçı Bir Atatürkçülük"* yaratmaya çalışan *"Türk-İslam Sentezcileri"* de, böylesi; *"Atatürkçü görünerek Atatürkçülüğün kurallarını içinden yıkmaya çalışan çaşutlar'*dır.

Bunlar, "Kurtuluş Savaşı'nın 1921'e dek olan bölümüne *evet*, 1921'den sonrası ve devrimlere *hayır!*" demek istiyorlar. Bunlara göre, "Kurtuluş Savaşı yalnızca *süngü* ile ve yalnıca *iman gücü*yle kazanılmıştır; Kurtuluş Savaşı'ndan *sonra* (!) girişilen laik devrimler ise, *kurtuluş savaşının amaçlarına ihanet* (!) olmuştur!"...

İslamcıların ve "Türk-İslam Sentezcileri"nin Kurtuluş Savaşı'na Evet, Devrimlere Hayır Saptırmacası

Kurtuluş Savaşı'nın yalnızca bir *"Yabancı Düşmanları Kovma Savaşı"* olmadığı, aynı zamanda bir *"İç Düşmanları Yenme Savaşı"* olduğu, *"Hilafet Ve Saltanat Yönetimini Yıkan Bir İhtilal"* olduğu gerçeği, topluma unutturuldu.

*"Kurtuluş Savaşı düşmanları kovmak için yapıldı, daha **sonra** yapılan Laik Devrimler ise Kurtuluş Savaşı'nın amaçlarına **ihanet** oldu!"* diyenler devrimlerle ilgili gerçekleri saptırmaktadırlar.

Laiklik de, Cumhuriyet de, Dil Devrimi de, Giysi Devrimi de, Din Devrimi de, Kurtuluş Savaşı'ndan *sonra değil*, Kurtuluş Savaşı'nın *başlarında, içinde, ortasında, daha Yunan orduları Ege'de cirit atarken* başlatılmış girişimlerdir. Şöyle ki:

Atatürk Devrimleri Kurtuluş Savaşı Bittikten Sonra Değil Daha Savaş Sürerken Başlamıştır

1. Yüzyıllar boyunca camilerde "hutbe"ler hep Arapça okunurken, Kurtuluş Savaşı *içinde*, 27 Nisan 1920 günü kurulan *"İrşadat Encümeni"* ile, bundan böyle "hutbe"lerin, halkın, köylülerin en bilgisizlerinin dahi anlayabileceği bir *Türkçe* ile yapılmasına başlanmış, *Türkçe, din dili olarak benimsenmiştir.* (Bkz. Cemal Kutay – İstiklal Savaşı'nda Mâneviyat Ordusu", c. I- sf. 245, 246)

2. Uluslararası nitelikte olan ve yoksayılması ancak *hilafet ve saltanat'ın yıkılması* ile olanaklı olan *Kapitülasyonlar*, Kurtuluş Savaşı *içinde*, 1920-1921 arası, Ankara Halk Hükümeti'nce, *tek yanlı olarak* yoksayılmış, kaldırılmıştır. Ankara Halk Hükümeti'nin Kapitülasyonları tek yanlı olarak kaldırması, *daha 1921'de hilafet'in saltanat'ın yıkıldığı* anlamına gelmektedir. Kurtuluş Savaşı sürer iken...

3. "Mecelle"nin değiştirilmesi ve "Medeni Kanun" için Avrupa ülkelerinin "Medeni Kanun"larından yararlanılması, *Ocak 1922'de (İstanbul İngilizler'in elinde, Ege Yunanistan'ın elinde iken)* benimsenmiş bir tutumdur. (Bkz.Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri –cl-s. 1Mart 1922)

4. Atatürk, Sivas Kongresi ertesinde, Eylül- Ekim 1919'da mecliste yaptığı konuşmada: "Hepimiz bu devletin *uyruğu*yuz, Müslim, Gayri-müslim, *hepimizin hukuku bir*dir" diyerek, "Çok Hukuklu" Osmanlı düzeninin yıkılarak Tek Hukuklu (= Ulusal) düzene geçileceğini bildirmiştir. Yıl:1919! Daha doğru düzgün bir *Düzenli Ordu*'muz dahi yoktur!..

5. Hilafet'e ve Saltanat'a dayalı Osmanlı Meşrutiyet'i yıkılmış, yerine *Halk İktidarı* kurulmuştur. Yıl: 1921. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra değil, savaşın içinde..

10 Mayıs 1921: Kurtuluş Savaşı'nda 'Laik Önderlik' / 'İslamcı Muhalefet' Ayrışması

Kurtuluş Savaşı *içinde* başlatılan yukarıda sıraladığımız *Laik Demokratik Devrimler*, halkımızı gerici bağlarından çözmüş, kendine güven aşılamış, kanatlandırmıştır. Kurtuluş Savaşı, 1921'den başlayarak, *laik bir önderlik* altında, *laik devrimci atılımlarla* kazanılmıştır. Ankara'da Büyük Millet Meclisi üyeleri 10 Mayıs 1921'de ikiye ayrılmış; Mustafa Kemal'in başını çektiği *"Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Grubu"*, Kurtuluş Savaşı'nın *önderliğini* ele geçirmiş, *Saltanatçı-Hilafetçiler Takımı* ise azınlıkta ve muhalefette kalmışlardır. Kurtuluş Savaşı, Saltanatçı-Hilafetçi Takım azınlıkta ve muhalefette; Cum-

huriyetçiler çoğunlukta ve iktidarda olarak kazanılmıştır. Bu nedenle, Kurtuluş Savaşı'nın Mayıs 1921'den sonra, *yobazlara onur verebilecek tek yanı dahi olmamıştır!* Refah Partili üst düzey yöneticilerin; *"Kurtuluş Savaşı bizim İslamcı zihniyetimizle kazanıldı. Kurtuluş Savaşı'na en çok bizim İslamcı partimiz sahip çıkabilir!"* sözleri, kandırmacadır. Kendileri, Kurtuluş Savaşı'nın ancak Mayıs 1921'den önceki *"hilafeti-saltanatı kurtaracağız"* dönemine sahip çıkabilirler. Oysa, Kurtuluş Savaşı, onların sahip çıktığı bu evrede değil, tersine, *Hilafeti-Saltanatı Kurtaralım Zihniyeti* terk edildikten sonra *laik önderlik* evresinde kazanılabilmiştir!..

Türkiye'de *laiklik*, Kurtuluş Savaşı'nın *içinde*, kendi öz gereksinimlerimizden doğan, böyle olduğu için de *yüzde yüz yerli bir laiktir. Buna "Türk-İslam Laikliği"* dense yeridir. Fransız Laikliği *Fransız İhtilali*'nin ürünü olduğu gibi, *Türk Laikliği* de *Türk İhtilali*'nin, *Kurtuluş Savaşı*'nın ürünüdür. İşte *Kemalist Laiklik* denilen budur. Bu laiklik, Batı dayatmasıyla benimsenmiş değil, tersine *yüzde yüz yerli gereksinimlerimize yüzde yüz yerli beyinlerce bulunmuş, yerli bir çözüm*dür. Bu yüzden başka ülkelerin laikliğine benzemek zorunda değildir. Bu laiklik, *"İslamcı", "Refahçı İslamcı"* ve kendilerine *"Türk-İslam Sentezcisi"* denilen *"Türk-İslam Şantajcıları"*nca, kırk yıldır kemirile kemirile kuşa çevrilmiştir. Bir kesim "solcu"lar dahi, bunlarla birlikte bu laikliği kemirmektedirler. Refahçılar ve Sentezciler, bu laikliğin son kırıntılarını da silip süpürebilmek için el ele verip *"Hilafetçi-Saltanatçı Bir Atatürkçülük"* yaratmaya davranmışlardır. İşte *"laiklik*

Atatürk'ün değil İsmet İnönü'nün patentinde bir kavramdır" yaygaralarının altında yatan sinsi tuzak, budur.

Laikomanik Depressiv Hezeyanlar

Bunlar *"Laikomanik Depressiv Hezeyanlar"*dır. Bir yandan: *"laiklik Hıristiyanlıktır"* diye öfke kusan bu Refahçılar'ın, Sentezciler'in, bir yandan da: *"bizdeki laiklik Hıristiyanlarınkine benzemiyor. Biz iktidara gelirsek, tıpkı Hıristiyanlarınki gibi bir laiklik kuracağımıza söz veriyoruz"* diye bağırmalarına *"Laikomani"*den başka bir ad bulamıyoruz...

III
LAİKLİK "BATI'NIN BİZE LOZAN'DA ATTIĞI BİR KAZIK" DEĞİL, TERSİNE, "BİZİM BATI'YA LOZAN'DAN ÖNCE ATTIĞIMIZ BİR TOKAT"TIR...

Laikliği Türkiye'ye Atatürk'ün getirmediği, Atatürk'ün son günlerinde, ölüm döşeğinde İsmet İnönü'nün getirdiği nasıl "Türk-İslam Sentezcileri"nce uydurulmuş bir yalan ise, *"Türkiye'de Laikliğin Batının buyruğuyla kurulduğu", Türkiye'de Laiklik yıkılacak olsa, Batının buna karşı çıkacağı*'da 'İslamcı'larca uydurulmuş bir yalandır. 'İslamcı'-'Deha' Abdurrahman Dilipak diyor ki:

> Sözü *doğru* söylemek gerekirse, *laiklik Lozan'da bize dikte edilen bir şarttır. Laiklik ilkesi, Lozan konferansında Batılı ülkelerin dayatmasıyla sokul-*

muştur. Bu *gerçeğin* altını çizdikten sonra, konuşabiliriz![10]

"Laiklik, Lozan'da düşmanlarımızın bize dikte ettikleri bir şarttır" diyen "İslamcı" Abdurrahman Dilipak'ın bu savını bir anda boşa çıkartacak iki soru ve yanıtları şunlardır:

Soru: Türkiye'de 'Saltanat ile Hilafet' (=Dinsel Yetke ile Devlet Erki) hangi gün birbirinden ayrılarak, Dinsel Yetke olan Halife'nin devlet yönetimine karışması *ya-sak-lan-mış (=laik devrim yapılmış)*'tır?..

Yanıt: 30 Ekim 1922'de.

Soru: Peki Lozan Konferansı hangi gün başlamıştır?

Yanıt: 20 Kasım 1922'de.

Sonuç: 'İslamcı' Abdurrahman Dilipak ile bu türden 'İslamcı'ların *"Laiklik Batının Türkiye'ye Lozan'da dayattığı bir şarttır!"* sözleri, bilgisiz Müslümanları laiklikten tiksindirmek üzere uydurulmuş bir yalandır. Çünkü, Türkiye'de laikliğin önkoşulu olan *"Dinsel Yetke ile Devlet Erki'nin birbirinden ayrılması"* (=Dinsel yetkeyi elinde bulunduran Halife'nin devlet yönetiminden uzaklaştırılması ve devlet yönetimine karışmasının ya-sak-lan-ması") Lozan konferansının başlamasından *yirmi gün önce* gerçekleştirilmiştir.

---

[10] Bkz: A. Dilipak- 'Laisizm'-Beyan Yay.-3. Bs. –s.45, 46

'İslamcı'lar, toplumumuzun Batı Emperyalizmi'ne karşı duyduğu öfkeyi yolundan çıkartıp laikliğin üzerine boşaltmak için olmadık yalanlar uydurmaktadırlar. Gerçekte *Kurtuluş Savaşı'nda* ***Türkiye'nin Batı Emperyalizm'ine attığı bir şamar olan*** *laikliği*, sanki *Lozan'da* ***Batı'nın Türkiye'ye attığı bir kazık*** imiş gibi göstermeye yeltenebilmesi için, kişinin ya 'bilgiden yoksun' ya 'amacı karanlık' olması gerekir. Şöyle ki:

Son on yıldır ayyuka çıkan, gündemimizi dolduran, bilen-bilmeyen herkesin katıldığı *'laiklik tartışmaları*'nda, gerek kendilerini 'Atatürkçü' diye yutturan sözde Laiklik Yandaşları, gerekse kendilerini 'Müslüman' gibi gösteren "İslamcı"lar, Atatürk'ün laiklik konusundaki kendi açıklamalarını tartışmalarda hiç aktarmayarak, unutturmaya çabalamışlardır. Oysa Atatürk, 30 Ekim 1922'de (Lozan görüşmelerinden yirmi gün önce) bir *Yönetim Biçimi Devrimi* yaparak, eskiden tek elde (padişahın elinde) bulunan Dinsel Yetke (Hilafet) ile Devlet Erki (Saltanatı) birbirinden ayırıp, o günden sonra Halife'nin devlet işlerine bakmasını niçin yasakladıklarını kamuya anlatmak üzere, bir yurt gezisine çıkmıştır. Atatürk'ün 1923 Ocak ayında *Laik Devrimi* kamuya anlatmak için yaptığı o konuşmalar, yazmanlar eliyle tutanaklara geçirilmiş olup, daha sonra 1929 yılında Milliyet gazetesinde -75 gün boyunca- bir dizi olarak yayımlanmıştır. Şimdi, bugüne dek unutturulan bu konuşmaları burada aktarıyoruz ki, iyice okunsun da, Türkiye'de laikliğin ***Batının bize attığı bir kazık*** mı, yoksa ***bizim Batıya attığımız bir şamar*** mı olduğu açığa çıksın.

Elçilerimiz Lozan'da görüşmelerle uğraşmaktadırlar. Elçilerimizin elindeki ana dayanarak *"Misak'ı Milli"* (Ulusal And)**'tır.** *(Sınırlarını ulusça saptadığımız Yeni Türkiye'de, özgür-bağımsız yaşamak için, ulusçak içtiğimiz 'And'tır.)* **Konferanstaki düşmanlarımız, Sevr Anlaşması'nın içeriğinde ortaya çıkan *"Türkiye'yi yok etme"* ereğini** (savaş yoluyla sağlayamadıklarından), **başka bir görünüme bürüyerek** (Dinsel Cemaatlere özerklik, otonomi, federasyon isteyerek) **sağlamaya çalışıyorlar. İki aydır görüşmeler sürüyor.**

Bu yurdu *(Yeni Türkiye'yi)* **yalnızca Ermeniler istemiyor, Gildaniler, Asuriler daha bilmem kimler de bu isteğe düştüler. Eğer bunların hepsine** *(Türkiye içinde)* **birer yurt vermeye kalkarsak, bizim elimizde yurt kalmaz!** *(Lozan'da)* bizden o denli çok şeyler istiyorlar."

Bize *(Lozan'daki)* **saldırılarının bir dayanağı da, *tutucu, dini bir yönetim biçimi olarak tanınmamız*dır.** *(Çünkü)* **"Teşkilat'ı Esasiye Kanunu'nun** *(Anayasa'nın)* **maddelerine hiç de** (girmesi) **gerekli olmayan *'zihniyetler'* girdi.** *(Anayasa'ya "Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye"ye dayanılacağı yazıldı.)* **Belki bundan dolayıdır ki, *'Adli Kapitülasyonlar'ı*** *(Türkiye'de Müslüman olmayan topluluklara Halifelerce verilmiş bulunan yargı özerkliğini, yargısal bağımsızlığı)* **kaldırabilmek konusunda, Lozan'da şimdi dahi güçlük çekiyo-**

ruz. Orada diyorlar ki: *(Anayasa'nıza Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye" yazdığınıza göre)* **sizin yapacağınız yasalar,** *(Osmanlı'da olduğu gibi)* **yine 'fıkıh'tan 'Kur'an'dan çıkarsanmış yasalar olacaktır.** *(Oysa, Kur'an'ın yasaları yalnızca Müslümanlara uygulanır, Müslüman olmayanlara uygulanmaz. Yeni Türkiye Devleti, Osmanlı'da olduğu gibi İslam dininin yasalarına dayanınca, bu İslam'a özgü yasaları Türkiye'de yaşayan Hıristiyan, vs. Gayri-müslim cemaatlere uygulayamazsınız. Çünkü, bu başta Kur'an'a göre yasaktır. Öyle ise Türkiye'de yaşayan Hıristiyan, vs. Gayri-müslim cemaatlere, yargısal bağımsızlık (Adli kapitülasyon) vermek zorundasınız. Sizin Halifeleriniz de –Kur'an'da her dinsel cemaatin kendi dininin yasalarıyla yargılanacağı yazılı olduğu için- böyle yapardı. Madem mahkemelerinizde İslam Hukuku geçerli olacak, öyleyse İslam'ın bu ilkesini de uygulayın ve Türkiye'deki Hıristiyan, vs. Gayri-müslim dinsel cemaatlere, 'yargı özerkliği' yani 'adli kapitülasyon' verin.)*

Efendiler!.. *(Anayasamıza İslam yazarak)* **hocaları sevindirelim,..** *(Anayasamıza İslam yazarak)* **herkesi** *(Lozan'daki Hristiyan düşmanlarımızı dahi)* **sevindirelim dersek, olanaklıdır;** *(Anayasamıza İslam yazınca)* **hepsi** *(Hristiyan olan düşmanlarımız dahi!)* **sevinir** *(çünkü böylelikle ülkemizdeki Hıristiyan, vs. Gayri-müslim cemaatler için istedikleri Adli Kapitülasyonları elde ederler),* **hepsi** *(düşmanlarımız dahi!)* **sevinirler.** ***Bir tek biz*** .

amacımıza ulaşmış olamayız! *(Biz 'Tam Bağımsızlık' uğruna savaştık, oysa 'İslam'ın Gereği' diye Hıristiyanlara, vs. verilecek 'Adli Kapitülasyonlar', bizim bağımsızlığımızı, ulusal egemenliğimizi, içinden yıkar!)"*

Efendiler!.. Eğer bugün Lozan Konferansı'nda ve dünyada Yeni Türkiye'nin bir kredisi varsa, o da bizim *eski şekli* *(Din ile Devletin, Hilafet ile Saltanat'ın tek elde toplandığı, eski yönetim biçimini, Lozan'dan önce)* **kaldırmamızdan** *(Lozan'dan önce, egemenliği dinsel yetke olan Halife'nin elinden alıp, devlet yönetimini ulusun egemenliğine bırakmamızdan)* **doğmaktadır.** *(Lozan'da düşmanlarımız, Türkiye'deki Hıristiyanlara Adli Özerklik, yargısal bağımsızlık isterken, bizim gözümüze Anayasamızdaki "Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye" maddesini sokuyorlar. Buna karşılık, biz de Gayrı-müslimlere devlet içinde devlet demek olan Adli Özerkliği vermemek için, Anayasamızda yazılı olan 'Egemenlik sınırsız, koşulsuz Ulusundur!' maddesini düşmanlarımızın gözlerine sokuyoruz!.. Düşmanlarımız bize, 'Bu iki madde birbiriyle çelişir', diyorlar... Biz de, kalıcı olan 'Egemenlik sınırsız, koşulsuz ulusundur' maddesidir, öteki gidicidir, diyoruz. Ancak böylelikle, Türkiye'deki gayri-müslimlere devlet içinde devlet vermek demek olan yargı özerkliğine karşı çıkabiliyoruz.)"*

(Lozan'da) **barış olmak olasılığı vardır. Olmamak olasılığını da gözönünde bulundur-**

maktayız. Önlemlerimiz vardır. Çünkü, canımız çok yandı. Çok aldatılmışızdır. *(Geçmişte, 'İslam'ın gereği bu' diye, Hıristiyanlara vs. devlet içinde devlet konumu sağlatmışlardır.)* **Öyle ki, bugün dahi *aldatılmış bir konumda*yız.** *(Anayasamızda Ahkam'ı Şeriye yazılı diye, bugün dahi Türkiye'deki Hıristiyanlara vs. Devlet içinde devlet ayrıcalığı tanımamız bekleniyor.)"*

Bu üç yıllık *(1919-1922 arası Lozan öncesi)* **ulusal uğraşımızın, özverilerimizin sonucu olarak ulaştığımız erekler ikidir: birisi *'Tam Bağımsızlık'*, diğeri de bu denli önemli olan *'Yeni Hükümet'*** *(eşdeyişle; yeni, Ulusçu Yönetim Biçimi)***dir.** *(Çünkü Yeni Hükümet'le egemenlik, dinsel yetke olan Halife'den alınıp, ulusun eline verilmiştir).* **Birincisini** *(Tam Bağımsızlık'ı)* **açıklamak, anlatmak kolaydır. Çünkü herkesin duyduğu, canının yandığı bir şeydir.** *(Gelgelelim)* **ikincisini** *(Devlet yönetiminin Halife'nin elinden alınıp, tümüyle ulusun eline verilmesinin [Laik Yönetim'in] 'Tam Bağımsızlık' için neden gerekli olduğunu ise)* **herkes anlamıyor!** *(Sanıyorlar ki, hem Hilafet ile yönetilir, hem Tam Bağımsız olabiliriz! Bilmiyorlar ki, Hilafet ile yönetilirsek, Misak'ı Milli sınırları içinde yaşayan Hıristiyanlara vs. İslam'ın bir buyruğu olarak özerklik, yani devlet içinde devlet vermek zorunda kalırız. Bu ayrıcalıkları bizden 'İslam'ın gereği budur' diye diye alırlar; Türkiye'deki Hristiyanlara vs. özerklik verince de, Misak'ı Milli sınırları içerisinde Müslü-*

manların borusunun ötmeyeceği özerk bölgeler kurulur, bu ise 'Tam Bağımsızlık'ı içinden yıkacak bir durumdur!) **Bunun için, *"Yeni (Ulusalcı Laik) Yönetim Biçimi"*nin ne olduğunu, nasıl ve niçin gerektiğini, Anayasa'nın** *(Hilafet'e değil Ulusal Egemenliğe dayanışının)* **ruhunu ve anlamını, görüştüğümüz *bu açılardan* çözümleyip inceleyerek, *halka anlatmalıyız!*.. Tutucuları, yobazları kendimize saldırtacak biçimde değil, aklı selim sahibi olan ulus çoğunluğuna *hakikati*** *(Hilafeti devletten ayırıp, devleti Ulusun Egemenliğine vermemizin 'Tam Bağımsızlık' için neden dolayı gerekli olduğunu)* **anlatacak biçimde!..."** (İzmit Kasrı –16,17-19 Ocak 1923)

İşte iki aya yakın bir süreden bu yana, Lozan'da kızgın, zorlu, sıkı tartışmalarla görüşmeler sürüyor. Daha ulusun yetkesini tanıyan olumlu sonuçlar yoktur.

Lozan'da en çok *Kapitülasyonlar* *(Türkiye'de yaşayan Hıristiyan vs. Gayri-müslim cemaatlere ekonomik ve yargısal özerklik, bağımsızlık, ayrıcalık sağlama)* **üzerinde diretiyorlar.** *(Biz ise, Yeni Türkiye'nin sınırları içinde yaşayan Hıristiyan, vs. Gayri-müslim cemaatlere ister ekonomik, ister yargısal, hiçbir özerklik, ayrıcalık, bağımsızlık vermemek için diretiyoruz. Sonunda)* **Düşmanlarımız, (yalnızca) *Mali Kapitülasyonlar*'ın** *(Türkiye'deki Hıristiyan vs. Cemaatlere eskiden halifelerce verilmiş bulunan Ekonomik Ayrıcalıklar'ın)* **kaldırılması istediğimizi onaylamışlardır. Bunu**

(anlaşmada) **bir özel madde ile dile getireceklerdir.** *(Gelgelelim Mali Kapitülasyonları kaldırmak konusunda dirençlerini kırabildiğimiz bu)* **Devletler, 'Adli Kapitülasyon'da çok diretmektedirler.** *(Geçmişte Halifelerce 'İslam'ın gereği' diye Hristiyanlara vs. tanınan 'Yargı Özerkliği'nin)* **ne olursa olsun,** *(Yeni Türkiye'de de)* **sürmesini istiyorlar!**

Arkadaşlar!.. Biliyorsunuz ki Osmanlı Devleti, "Uhud'ı Atika" adı altındaki birtakım *'Kapitülasyon'*ların zebunu *(düşkünü, kemirici etkisi altında)* **idi. Osmanlı Ülkesi içindeki Hıristiyan, vs. Gayri-müslim uyruklar, birçok ayrıcalıklara, bağışıklıklara malik bulunuyordu.** *(Oysa)* **Bir devlet, kendi ülkesinde bulunan yabancılara yargı yetkisini uygulamazsa,.. Bir millet** *(Müslümanlar),* **kendi** *(Müslüman)* **ahalisinden aldığı bir vergiyi** *(Temettu'yu) (kendi ülkesinde yerleşik bulunan)* **yabancılardan** *(gayrimüslimlerden)* **almaktan yasaklanmış bulunursa,.. Bir devlet, kendi hayatını kemiren kendi içindeki** *(Hıristiyan vs. Gayrı müslim)* **uyruklar konusunda önlemler almaktan yasaklanırsa,.. Böyle bir devletin "egemen", "bağımsız" bir devlet olduğuna inanmak elverir mi?!! İşte Osmanlı devleti böyle bir durumda idi.**

Osmanlı Devleti'nin son ana dek verdiği görüntü şuydu: Ülke içinde bütün Hıristiyan uyruklar, asli *(ana; Müslüman-Türk)* **uyrukların kat kat üstünde birçok ayrıcalık, üstünlük, ba-**

ğışıklıkla donanmış,... Bu *(Hıristiyan, Rum, Ermeni, vs. Müslüman olmayan)* **uyruklar, devleti** *(içinden)* **yıkmak için, her türlü özel örgüte malik ve dışarının** *(Hıristiyan Batılı Devletlerin)* **sürekli yüreklendirmelerine ve korumasına kavuşmuş,.. Dışarıdaki devletler, hem bir yandan içerideki Hıristiyan uyrukları,** *(Müslümanların)* **devletini ve ülkesini yıkmaya ve birtakım bağımsızlıklar kurmaya kışkırtıyor, itekliyor; bir yandan da onların** *(Hıristiyan, Ermeni, Rum vs. Gayri-müslimlerin)* **adına ve çıkarlarına** *(doğrudan)* **işe karışıyor!..** *(Gelgelelim)* **efendiler!.. Ölmüş sanılan bu millet, yıkılmış sanılan bu ülke, yeniden, bütün yaşama yetkisini ortaya koyabilecek bir tavır alıyor. Bütün kadınlarıyla, bütün erkekleriyle, yaşlılarıyla ele ele vererek, kendisinin evrende var bulunduğunu** *(daha ölmediğini)* **bir kez daha kanıtlayacak olağanüstülükler gösteriyor! İşte o olağanüstülüklerin sonucu olarak, söze başlarken dediğim gibi, Lozan Konferansı'na çağırılıyoruz.**

(Karşımızdaki) **devletler,** *(geçmişte Hıristiyan vs. uyruklara 'İslam'ın gereği' diye verilen, ve Müslümanları yeyip bitiren)* ***'Adli Kapitülasyon'*****da çok diretmektedirler. Ne olursa olsun bu** ***Kapitülasyonlar'*****ın sürmesini istiyorlar,.. Yabancılar diyorlar ki:** ***"Sizin bütün yasalarınız dinseldir*** *(İslam'a özgüdür),* ***biz*** *Hristiyanlar)* ***sizin bu*** *(İslam'a özgü)* ***yasalarınızla yargılanmaya razı değiliz."*** *(Siz İslam Devleti kuran! Ancak devletinizin*

sınırları içinde yaşayan Hıristiyan, vs. Gayrimüslim topluluklara da İslam'ın gereği olan özerkliği verin. Bu sizin İslam Dini'nizin bir kuralıdır!.. Biz ne için savaşmıştık? Ülkemizde ülkemizin çıkarına ters düşen ayrıcalıkları, özerklikleri kimseye vermemek için! Şimdi bu Müslümanları yeyip bitiren, sömüren ayrıcalıkların, özerkliklerin yeniden ülkemizdeki Hıristiyanlara sağlanması, bizden 'İslam'ın Gereği' diye bekleniyor!) **Hakikat böyle iken, şu ya da bu kaygılara kapılarak, kimi sözleri** *(Anayasa'da yer alan "Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye" sözlerini)* **yasa kitaplarımıza koymakla, *düşmanlarımızın eline silah vermiş*** *(Türkiye'deki Hıristiyanlar vs. İçin yargısal özerklik istemelerine kendi elimizle gerekçe sağlamış)* ***oluyoruz!..*** **Bu ülkede *Adli Kapitülasyonlar,*** *(Hristiyan vs. Gayrimüslim cemaatlere, Müslümanlardan üstün ayrıcalıklar, bağışıklıklar vermemiz)* **işte bu *gaflet*'imizin, bu *cehalet*'imizin karşılığıdır!.. Bu denli başarılarımıza karşın** *(kanlarımızla, canlarımızla, savaşarak, ölerek, onları yenip, yurdumuzdan kovmamıza karşılık)* **ecnebi'ler** *(Lozan'da):* **"Adli Kapitülasyonları** *(Hristiyanlara Osmanlı döneminde tanıdığınız ayrıcalıkları, yargısal bağımsızlıkları)* **kaldıramayız. Biz** *(Hristiyanlar)* **haklarımızı siz** *(Müslümanların İslam'a özgü yasalarına, İslam)* **yargıçlarına bırakamayız!" diyorlar!** *(Biz, hem Anayasamıza "Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye" yazıp, hem de ülkemizdeki Hıristiyanlara yargısal bağımsızlık vermeye-*

cek olursak, bunlar bizi İsam İlkelerini çiğnemekle suçlandıracaklar! Bizim Anayasa'ya "Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye" diye yazmış olmamız, Lozan'da Hıristiyanlara sevinçten göbek attırıyor; çünkü bu durumda olanların Osmanlı döneminde Müslümanları yeyip bitiren eski ayrıcalıklarına yeniden kavuşması, Allah'ın emri(!) olacak!!!)"

Efendiler!.. *(Hilafet boyunca 'İslamın Gereği' diye ülkemizdeki Hıristiyanları semirten, Müslümanları ise yüzyıllarca yeyip bitiren)* **'Adli Kapitülasyonlar', çok güçlü ve ateşli biz zincir olarak *boynumuzdadır!*.. Bunu kuşkusuz atacağız. Ancak, yeniden boynumuza geçirmeyelim!..** *(Yasalarımızı "Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye"ye* dayandıracağız *deyip durursak, yüzyıllardır Müslümanları inim inim inleten, Türkiye'deki Hıristiyanları ise semirten bu ayrıcalıklar, yine boynumuza geçer!)* **Bunu boynumuza geçirmemenin yolu da *yasalarımızı (buna göre) yeniden biçimlendirmektir!*** *(Hilafet ile Saltanat tek elde toplandığında, boynumuza bu zincir dolanıyordu. Bu nedenle bunları Lozan'dan önce ayırdık. Lozan'dan önce Devlet Yönetimini Halifenin elinden alıp Ulusun Egemenliğine verdik. Bu, durum, bize Lozan'da Adli Kapitülasyonlar'ı kaldırmamız için hukuki dayanak sağladı. Bunun üzerine onlar, bu kez de Anayasamızdaki "*Ahkam'ı Şer'iye ve Fıkhiye*" sözüne sarıldılar. Yeni Türkiye'de Hıristiyan; gayri müslim uyruklara, yeniden Müslümanların üstünde ayrıcalık vermek istemiyorsak, "Din Devleti" görüntü-*

sünden çıkmalı, "Ulusal Devlet"e sarılmalıyız.) **Herkes bu hakikatı açık şekilde bilirse ve bunun böyle olmasını ne olursa olsun isterse, elbette seçeceği vekiller de başka türlü davranamazlar.** [11]

Evet, işte yüzde yüz Türkiye'nin kendi ulusal bağımsızlık gereksiniminden kaynaklanan, yüzde yüz yerli gerekçelere dayanan, Laiklik Gerçeği budur...

Atatürk'ün Lozan Konferansı'nda yirmi gün önce:

Önce: Bir *Yönetim Biçimi Devrimi* yaparak, 30 Ekim 1922'de Devlet Erki ile Dinsel Yetke'yi birbirinden ayırması,..

Sonra: Dinsel Yetke olan Halife'nin devlet yönetimine karışmasını yasaklaması,..

Ardından: İki gün sonra 1 Kasım 1922'de de *babadan oğula geçen saltanat*'ı kaldırması,..

1- Misak'ı Milli sınırları içerisinde yaşayan Müslümanları 450 yıl süren gayri- müslim boyunduruğundan (= kapitülasyon tutsaklığından) kurtarmak içindir.

2- Misak'ı Milli sınırları içerisindeki gayrimüslimlere, Müslümanların sözünün geçmeyeceği bir karış toprak dahi bırakmamak içindir...

Çünkü Müslümanlar bu amaçlar için savaşmış, Kurutluş Savaşına bu amaçlar uğruna katılmış, bu amaçlar için ölmüşlerdir. Müslümanların uğruna savaştıkları bu amaçları gerçekleştirmenin de *Ulusalcı Laik Yönetim*'den başka bir yolu yoktur.

---

[11] Bkz.: 'Türkiye Nasıl Laikleştirildi'/haz. Hüseyin Durukan. İstanbul, Çıdam YAY., 1991-1. Bs. – S.51'den 182'ye dek... Dilini güncelleştirerek, ayraç içinde açıklamalar yaptım.)

"Müslümanları gayri-müslimlerin Kapitülasyon tutsaklığından kurtarmak için Hilafet'i, Saltanat'ı kaldırmaya gerek yoktu; Müslümanlar hem Hilafet'le, Saltanat'la yönetilir, hem de Kapitülasyonlar kaldırılabilirdi," diyenler, başlarında beyin yerine et taşıyor olmalıdırlar. Çünkü:

Saltanat'ı Kaldırmaksızın Kapitülasyonları Kaldırmak Olanaksızdı

Saltanat, babadan oğula geçen başbuğluktur. Sultan, başbuğluk yetkesini babasından devraldığı gibi, sağlığında *babasınca verilen sözleri tutmakla da yükümlü*dür. Sultan, babasından kalan başbuğluğu sürdürmekle, *babasının alacaklarını da, borçlarını da üstlenmiş sayılır.* Saltanat'ın *'raconu'* budur. *'Saltanat'ın Raconu'* bu olduğu içindir ki, Fatih Sultan Mehmed'in gayri müslimlere verdiği Kapitülasyonlar, *kendisinden sonra kendisinin soyundan gelen hiçbir Sultan'ca kaldırılamamıştır.* Dedesi Fatih'in gayri-müslimlere verdiği kapitülasyonları kaldırmaya yeltenen bir Sultan, *"babasının gayri-müslimlere verdiği bir bahşişi, babası öldükten sonra geri alan, dolayısıyla babasının verdiği sözü çiğneyen"* biri durumuna düşecek, *"Saltanat'ın Raconunu"* çiğnemiş, *atalarına ihanet etmiş* sayılacak, *"babasının yaptığı borcu ödemeyen"* biri olarak damgalanacaktır. Osmanlı'nın son birkaç yüzyılında tüm Sultanlar bu kapitülasyonları kaldırmayı düşünmüşlerse de, elleri kolları *"Saltanat Raconu"* ile bağlı olduğu için, kaldırmaya yeltenememişlerdir. Eğer Kurtuluş Savaşı sonunda Lozan'da Türkiye'yi *saltanat* savunacak olsaydı, Lozan'da kapitülasyonlar kaldırılamaz, tersine bir

kez de Lozan'da perçinlenirdi. Lozan'da Osmanlı borçlarını üstlendik, gelgelelim *kapitülasyonları kaldırdık.* Bu somut olgu, borçlanmanın kapitülasyonları kaldırmaya engel oluşturmadığını kanıtlıyor. Bu durumda: *"halifeler kapitülasyonları kaldırmak isteselerdi dahi, borçları yüzünden kaldıramazlardı"* diyebilmemiz olanaksız oluyor.

Hilafet'i Kaldırmaksızın Kapitülasyonları Kaldırmak Olanaksızdı

Hilafet, dinsel –din yasalarına dayanan- yetkedir; din buyruklarıyla bağlıdır; din buyruklarını çiğneyemez. Bu nedenle yaptığı her işi *'dine uygun'* yapmak, uygun değilse de uygun imiş gibi göstermek durumundadır. Gayri-müslimlere kapitülasyonlar veren Fatih, Halife değildi. Hilafet, Fatih'ten iki kuşak sonraki Sultan Yavuz Selim eliyle Osmanlı Saltanatı'na bağlandı. O andan sonra da, gayri-müslimlere verilen kapitülasyonlar, *yalnızca Saltanat'ın değil, Hilafet'in de koruyucu kanatları altına* girmiştir. Böylece gayri-müslimlere verilen kapitülasyonları kaldırmaya yeltenmek, bir *Din Suçu* olup çıkmıştır. Çünkü Halifeler bunu bir *Din Buyruğu* olarak onaylamışlardır. Bu yüzden, gayri-müslimlere verilen kapitülasyonları kaldırmaya yeltenen bir Halife *"kendi dininin buyruğunu çiğneyen, din suçu işleyen"* biri durumuna düşecektir. Halifeler, gayri-müslimlere verilen kapitülasyonları *Allah'ın Emri* diye onaylaya geldikleri için, hiçbir Halife, *Allah'a isyan etmiş* olmamak için, bu kapitülasyonları kaldıramazdı. Eğer Kurtuluş Savaşı sonunda Türkiye'yi Lozan'da *Halife* savunacak olsaydı, Lozan'da kapitülasyonlar (Müslüman-

ların gayri-müslimlere tutsaklığı) kaldırılamaz, tersine *"Allah'ın Emri"* diyerek perçinlenirdi.

Hıristiyan Batılı düşmanlarımız, bunu bildikleri için, savaşı yürüten *Ankara Hükümeti* olmasına karşın, Lozan'a *Hilafet ve Saltanatı temsil eden İstanbul Hükümeti*'ni de çağırma tilkiliğini gösterebilmişlerdir. Amaçları, Lozan'da Halife'yi ve Sultan'ı karşılarına oturtup, onlara gayri-müslimlere verilen kapitülasyonları bir kez daha onaylatmaktır. Padişah, hem *halife* hem *sultan* olduğu için, gayri-müslimlere verilen kapitülasyonları, (bir *halife* olarak) *"Allah'ın Emri"* diye; bir *Sultan* olarak *"Babalarımızın Buyruğu"* diye onaylayacak, böylece üç yıl boyunca kapitülasyonları kaldırmak için savaşan Müslümanların kanları, canları boşa gitmiş olacak! Atatürk, Hıristiyan Batılı devletlerin kapitülasyonları sürdürmek isteyeceklerini Sevr'den bildiği içindir ki, Lozan görüşmelerine *Halife-Sultan-Padişah*'ı da çağıran Batı'ya; *"Öyle yağma yok! İşte Din işleriyle Devlet işlerini ayırdık! İşte Halifelere devlet işlerine bakmayı yasakladık! İşte saltanatı da kaldırdık! Lozan'da karşınızda ne Halife ne de Sultan bulunacak, biz geliyoruz, biz! Biz ne Halife'yiz ne de Sultan! Sıkıysa kapitülasyonları bize onaylatın!"* demiştir.

Yıl: 30 Ekim – 1 Kasım 1922.. Türkiye laik yönetime işte böyle geçmiştir!

Müslümanların Kurtuluş Savaşı boyunca dökülen kanları Lozan'da hilafet ve saltanat ile *heder* olacağına, laiklikle *helal* olmuştur.. Müslümanları kendi yurtlarında gayri-müslimlerin tutsağına döndüren *hilafet* ve *saltanat*, Müslümanları kendi yurtlarında gayri müslimlerin tutsağı olmaktan kurtaracak biricik yol olan *ulusalcı laik yönetim*

ile yıkılmıştır. Tıpkı Sevr'de yaptıkları gibi, Lozan'da da Hıristiyan Batılı devletler kapitülasyonların sürdürülmesini (dolayısıyla *Hilafet'le Saltanat'ın sürmesini*) dayatmış, Yeni Türkiye'nin kapitülasyonları kaldırmasına (dolayısıyla Laik Yönetime geçmesine) karşı çıkmışlardır.

"Lozan'daki düşmanlarımız *Hıristiyan* değil miydi? Bu *Hıristiyanlar* niçin bizim *İslam Devleti* olmamıza çalışsınlar. Bu *Hıristiyanlar* olsa olsa bizi *dinimizden uzaklaştırmak için Laik* olmamızı istemişlerdir!" biçiminde bir usyürütme, ancak *Müslümanların derin düşünme yetisinden yoksun olanlarına* yakışır. Böyle düşünüp böyle söyleyenler ya kendilerini ya da *bir dinin kendi ilkeleriyle içinden yıkılabileceğini kavramaktan yoksun kimseleri* kandırabilirler. Şöyle ki:

İncil'de İsa'nın: *"bir yanağınıza vururlarsa ötekini de uzatın, vursunlar!"* dediği yazılıdır (Matta 6 / 39). Hıristiyan kişi, İsa'nın bu buyruğunu uygulamakla yükümlenmiş kişi demektir. Ben yoldan geçen bir Hıristiyanı çevirip yanağına bir tokat yapıştırsam, o Hıristiyan bana saldırmaya yeltenince, İsa'nın diye bildiği bu buyruğu anımsayıp, bana öteki yanağını da uzatmasını söylesem, o da bana öteki yanağını uzatsa, bu kişi *"su katılmamış bir Hıristiyan"* mı olur, yoksa *"su katılmamış bir salak"* mı?..

Düşmanları böyle bir *Hıristiyan*'ın *Hıristiyan olarak kalması* için elinden geleni yapar. Çünkü Hıristiyanların kimi inançları, düşmanlarının onları köleleştirmesine yarıyor! Bu Hıristiyan'ın düşmanları, hiç onu Hıristiyanlıktan uzaklaştırmak ister mi? İşte tıpkı böyle; Müslümanların kimi inançları da, Müslümanların Hıristiyanlarca köleleştirilmesinde kullanılmıştır. Osmanlıda Müslümanları

süreç içerisinde gayri-müslim yurttaşların kölesine çeviren Kapitülasyonlar, Müslümanların kimi inançlarının gayri-müslimlerce Müslümanları köleleştirmekte kullanılmasının bir ürünüdürler. Müslümanlar gayri-müslimlere verilen ayrıcalıkları *'Allah'ın Emri'* saydıkları sürece, Hıristiyanlar Müslümanların *İslam Devleti* kurmalarını engellemeye değil, kışkırtmaya çalışırlar. Çalışmışlardır, çalışmaktadırlar, çalışacaklardır.

Ayaktakımının dilinde: *"madem ki Ermenisin, istemeden vermelisin!"* diye bir tekerleme vardır. Bu tekerleme büyük bir olasılıkla, Hıristiyan Ermeni'lerin İsa'nın diye belledikleri o buyruğa dayanır: *"bir yanağınıza vururlarsa, ötekini de uzatın, vursunlar!"*

Batılı Hıristiyan devletler, bu tekerlemeyi son birkaç yüzyıldır, son olarak Sevr'de ve Lozan'da Müslümanlara karşı şöyle çevirmişlerdir: *"Madem ki İslam devletisin, gayri-müslimlere devlet içinde devlet vermelisin!"*

Bir Hristiyan'ın salt *'su katılmamış bir Hıristiyan'* sayılmak uğruna *"istemeden vermesi"*; *bir yanağını tokatlayana, öteki yanağını da uzatması,* nasıl *"su katılmamış bir Hıristiyanlık"* değil *"su katılmamış bir salaklık"* olur ise, bir Müslümanın da salt *"su katılmamış bir Müslüman"* sayılmak uğruna *"istemeden vermesi"; Gayri-müslimlere devlet içinde devlet demek olan kapitülasyonlar armağan etmesi,* tıpkı o gibi bir *"su katılmamış alıklık"* olmuştur. Atatürk'ün Lozan'dan yirmi gün önce attığı *Laik Adımlar* ve kurduğu *Ulusalcı Yönetim,* bundan böyle Müslümanların gayri-müslimlere *"istemeden vermesi"*ni önlemek içindir! "İslamcılar" kendileri birer *"istemeden*

verici" oldukları içindir ki, Atatürk'e lanetler yağdırmaktadırlar.

Sözgelimi "İslamcı" Abdurrahman Dilipak der ki:

"*İnanç Federasyonu'nu* (Toplumun dinlerine göre bölünmesini) savunuyorum,.. (Atatürk'ün Laikliğini yıkarak yerine kuracağımız *İnanç Federasyonu*'nda, gayri-müslimler-) *toplumsal özerkliğe, hukuksal özerkliğe* sahiptirler." (Bkz-'Savaş, Barış, İktidar' –3. Bs. –s.38,86)

Görüleceği üzere Hıristiyan Batılı devletler Lozan'da Atatürk'ten neleri isteyip alamadılarsa, 'İslamcı' Abdurrahman Dilipak bugün Hıristiyan Batı'ya onu *istemeden verecektir!..*

Bir başka "İslamcı", Ali Bulaç da der ki:

"Bizim tarihimizde devlet (Cumhuriyet devletinden önceki İslam devletleri, sınırları içerisinde yaşayan) *Müslüman toplumu üzerinde baskı rejimi kurmuştur* ama, *gayri-müslim toplumlar üzerinde baskı rejimi kurmamıştır*. Evet, (Müslümanları ezmiş, ancak) *onlara (gayri müslimlere) özgürlük* tanımıştır. *Hıristiyanlar* ***özerk*** *olmuştur. Yahudiler özerk* olmuştur, bırakın onları Şeytana tapan Yezidiler **özerk** olmuştur, ateşe tapan Beluciler **özerk**, hatta fetişist, yani nesneye tapan *klanlar bile özerk* olmuştur. **Biz** (İslamcılar) **işte böyle bir dünya** (Müslümanlara baskı yapılan, gayri-müslimlere ise özerklik, özgürlük, devlet içinde

devlet verilen bir Türkiye) **istiyoruz!"** (Bkz.: Ali Bulaç-Nokta Dergisi-12 Ağustos 1990-s.63)

Görüleceği üzere, Hıristiyan Batılı devletler Lozan'da Atatürk'ten neleri isteyip de alamadılarsa, 'İslamcı' Ali Bulaç onları gayri-müslimlere *istemeden vercektir!*

Başka bir "İslamcı", Cemaleddin Kaplan der ki:

"(Atatürk Laikliğinden doğan *bölünmez tekçi Türkiye*'ye karşıyız) Bunun yerine *Anadolu Federe İslam Devleti* kurduk." (Türkiye'de yaşayan gayri-müslimlere devlet içinde devlet verdik!)

Görüleceği üzere, Hristiyan Batılı devletler Lozan'da Atatürk'ten neleri isteyip de alamadılarsa, 'İslamcı' Cemaleddin Kaplan, onları gayri-müslimlere *istemeden vermektedir!*

"İslamcı" diye ortaya çıkıp, Müslümanları yönlendirmeye soyunan kaç kişi varsa, tümünün yazdıklarını, konuştuklarını inceleyin! Tümü *ülkemizde dinsel bölücülük* yapmaktadırlar. Tümü, gayri-müslimlere devlet içinde devlet vermeyi *'Allah'ın Emri'* diye yutturmaktadır. Tümü, kurtulmak uğruna bunca Müslümanın şehid olduğu *kapitülasyonları, yeniden Müslümanların boynuna geçirmek* için çabalamaktadır. Abdurrahman Dilipak, Ali Bulaç, Cemaleddin Kaplan, vb. tüm 'İslamcı'ların kurmaya çalıştıkları düzen, Batılı Hıristiyan devletlerin Sevr'de ve Lozan'da kurmamızı dayattıkları, Atatürk'ün reddettiği *Misak'ı Milli'yi Yok Etme Düzeni*'dir.

Kurtuluş Savaşı, kimin ne için öldüğünü bilmediği, işte öylesine bir savaş olmayıp, tüfeğe sarılma ilkeleri ta en başından topluma duyurulmuş, bu ilkeleri benimseyen-

lerin katıldıkları, en üst basamaktaki komutanlardan en alt basamaktaki erlere dek tüm savaşanarın, ne için, hangi amaçla savaştıklarını pek iyi bildikleri bir *"Kutsal Savaş"*tır. Bu savaş, önce yepyeni bir *Toplumsal Sözleşme* (Misak'ı Milli) ortaya konulup, sonra bu *Toplumsal Sözleşme*'yi (Misak'ı Milli'yi) gerçekleştirmek uğruna verilmiş bir savaştır. Toplumsal sözleşme, savaş kazanıldıktan ***sonra*** yapılmış **değil**, tersine, savaşa kalkışılmadan ***önce*** yapılmıştır. Savaşa katılan tüm Müslümanlar'ın gerçekleştirmek uğruna savaşmaya and içtikleri, iman ettikleri *"Misak-ı Milli"*nin ilkeleri arasında, gayri-müslimlere özerklikler, federasyonlar, devlet içinde devlet kurdurtmaklar *yoktu!*.. Bundan yetmişbeş yıl önce, *"vatanın bağrına düşman dayamış iken hançerini"*, hiçbir "İslamcı" çıkıp da:

"Gayri-müslimlere özerklik verelim! Misak'ı Milli sınırları içinde devlet içinde devlet olma hakkı verelim! Bu Allah'ın Emri'dir!" diyemezdi. Dediği an, ya belasını, ya mevlasını bulurdu. Tıpkı satılmış yazar, Vahdettin'in sesi Ali Kemal gibi...

Bugün "İslamcı"nın varlığı, yetmiş beş yıl önce yaşanan acıların Müslümanlarca unutulmuş ya da Müslümanlarca unutturulmuş olmasından kaynaklanmaktadır.

Unutan *gaflet*, unutturan *ihanet* içerisindedir.

Ulusal Devlet'i yok etmek üzere, Türkiye'deki Komünistleri, Sosyalistleri, Ermenileri, Rumları, Yahudileri, Hıristiyanları, Süryanileri, Yezidileri, A'dan Z'ye Bütün Tarikatları ve dahi Tanrı Tanımazları ve Şeytana Tapanları, Müslümanlarla birlikte "İslamcı"lar önderliğinde birleştirecek müthiş bir kuram:

I
GAYRIMÜSLİMLERLE ORTAK CİHAD "İNANÇ FEDERASYONU PROJESİ" İSLAMCI SEVR

Sağa Bak, Sola Bak, Avanak

Abdurrahman Dilipak'ın Risale yayınlarınca basılan *"Laik Demokratik Cumhuriyet İlkelerine Bağlı Kalacağıma"* adlı kitabının içinde, *"Sağa Bak, Sola Bak, Avanak"* başlıklı otuz sayfalık bir bölüm var, (age-3. basım, sf. 68'den 99'a). Dilipak'ın bu bölümde yazdıklarını okuyunca, Türkiye'nin nasıl bir uluslararası tuzakla karşı karşıya olduğunu çok iyi bildiğini görüyoruz. Şunları söylüyor:

"Türkiye Avrupa Topluluğu'na tam üyelik başvurusunda bulundu." (sf. 71) "Her şey laik, demokratik cumhuriyet ilkelerine bağlı kalma yemini ede ede yapıldı." (sf. 76) "Mesela, İstanbul'da en büyük Yahudi tapınaklarından birini inşa etmek!... Öyle ya, İstanbul hilafet merkezi olmaktan çıkartılıp, Ortodoksların ve Ermenilerin manevi merkezi olurken, Yahudiler için de kutsal bir mekan gerekmez mi? İleride belki Müslümanlar için de bir merkez kurulur."(sf. 81) "İstanbul'a akacak Mason biraderler için... bir de dev mason mabedi inşa ediyorlar... Ve tabii Özal'ın himmet, himaye, hoşgörü ve manevi desteği altında.. Özal, hem Ermenilere hem de Yahudilere sıcak bakan bir lider... Alevilere de sıcak baktığını sanıyorum." (sf. 82) "Ermeni Tasarısı, Türkiye'ye karşı ***gizli bir Sevr*** politikasının ürünü olanarak önümüzde durmaktadır." (sf. 83) "İsrail'in Filistin topraklarında iskan edilmesi gibi, Ermenileri de Türkiye topraları üzerinde iskan ederek, onlara bağımsızlık vermek istemektedirler. Böylece, Ermeniler vasıtasıyla İslam Dünyası'nın en ***stratejik*** noktalarından birini teşkil eden bu bölgede (Türkiye toprakları üzerinde-eb) kendi varlıklarını güçlendirmek istemektedirler.. Türkiye'nin Avrupa Topluluğu üyeliği konusu, Ermenistan Meselesini,.. Ermenilerin işini kolaylaştırmaktadır." (sf. 84) "Sınırımızda, güneyde Kürdistan cephesi açma gayretlerinin yanında, Kuzeydo-

ğu'da bir Ermenistan cephesi açılacaktır. Bu süreç kaçınılmaz bir biçimde Ermeni-Kürt yakınlaşmasını beraberinde getireceği gibi, her iki grup da (Ermeniler de, Kürtler de-eb) Batının ilgi ve desteğini göreceklerdir.. Aynı şekilde GAP bölgesinde insiyatif sahibi olmak isteyen İsrail'in... Ege'de ve Akdeniz'de rahatlamak isteyen Yunanistan'ın ise, bölgedeki (Türkiye'deki bu) olaylara (Yeni Sevr'e) her türlü desteği vermesi tabiidir... Fener Patrikhanesi'nin yeniden Ortodoks aleminin ruhani merkezi olma yolundaki girişimi, İstanbul'daki Ermeni Patrikliğini de harekete geçirmişti..: Ermenilerin de Yahudiler gibi *'Irk ve Din Karışımı Bir Topluluk'* olduğu düşünülürse,. Erivan'ın ruhani merkezi olan İstanbul'daki (Ermeni) Patrikliğinin de statüsü, yeniden ***kaçınılmaz bir şekilde*** gündeme gelecektir... Ermenilerin asıl sorunu... ***Türk topraklarında yeniden bağımsız bir şekilde varolmaktır.***" (sf. 85) "Amerikan Kongresi'nin şöyle bir kararı var: *Yurtlarından çıkartılan tüm insanlarla birlikte. Ermenilerin de tekrar* ***kendi topraklarına*** *(Kuzeydoğu Anadolu'ya) dönme hakkını teyid eder...* Bu, ***yeni gizli bir Sevr***'dir." (sf. 86) "Elimiz kolumuz bağlı.. Bizim Ermenilerle hersaplaşmamız için Yunanistan'la, Fransa, İngiltere ve ABD ile, Ruslarla hesaplaşmamız lazım. ***Biz bunu yapamayız.*** Çünkü onların çoğuyla (Avrupa Topluluğu içinde birleşip-eb) tek devlet olmak istiyoruz. O zaman, (Avrupa Topluluğu'na girmekle-eb) mücadeleyi

daha başından kaybetmiş bulunuyoruz." (sf. 88) "Ermeniler tekrar bu topraklara (Türkiye toprakları üzerine-eb) dönmek istemektedirler.. Türkiye'nin ise, bağımsızlığını yok etme pahasına, ***laiklik, demokrosi ve cumhuriyette bağlılık adına*** Avrupa Topluluğu'na girme iddiası, Ermenilere güç ve cesaret vermektedir." (sf. 89) Yerel Yönetimlerin güçlendirilmesi, vilayet sayısının yüze çıkartılması projesi, teritoryal savunma birlikleri meselesi, Türkiye'deki ***yeni federatif sistem***'in ilk sinyallerini vermektedir. Eyaletler, Kantonlar, Özerk bölgelerle, Avrupa Topluluğu içinde ***yeni bir Türkiye*** ortaya çıkacak,.. Ki, bu, aynı zamanda ***bir demokratikleşme süreci*** şeklinde de takdim edilmektedir." (sf. 91) "Biz, Laik demokratik çağdaş bir Türkiye kuralım derken, ***farkında olmadan bağımsızlığımızı yitirebilir*** ve ülkesi, milleti ile Türkiye'yi bir maceraya itmiş olabiliriz." (sf. 92) "(Öyle ki) Böylece, (geçmişte) ***Sevr ile bile gerçekleştirilmeyen bir macera, laik demokratik cumhuriyet ilkeleri adına*** imkan dahiline sokulabilir...

Laik, demokratik cumhuriyet ilkelerine bağlı kalacaklarına söz verenler, devletin bağımsızlığı ve ***bölünmez bütünlüğü*** üzerine yemin edenler, (Avrupa Topluluğu'na girmekle-) bilerek veya bilmeyerek, yeminlerini anlamsız kılacak ***politik bir macera***ya, (Batının Türkiye'de yeniden uygulamak istediği ***yeni Sevr***'e-) sürüklenmektedirler" (sf. 95, 96) "(Türkiye'de) Müslü-

manlık Batılılaşma adına yasaklanmaya çalışılırken, Batılılar,. Haçlı Ruhu taşıyan (***Sevrci***-eb) tekliflerini hoyratça hayata geçirebiliyorlar." (s99) "***Bir ulusu*** (Türkleri) ***bir ülkeyi*** (Türkiye'yi) ***içinden çökertmek için gerekli her şey hazır.***" (age-agb-sf. 46)

Dilipak'ın bu saptamalarına bir iki ayrıntı dışında katılıyorum. *Vatanın bağrına düşman dayamış hançerini / Yok mudur kurtaracak bahtı kara maderini!* Olmaz olur mu? Elini sallasan bir kurtarıcıya çarpıyor bizim ülkemizde. *"Laik Batıcı çizgi, Batılıların Türkiye'yi bölme isteğine direnemez, karşı duramaz. Türkiye, Laik batılı çizgide yürüdüğü sürece, Türkiye batılılarca bölünecektir,"* diyen Abdurrahman Dilipak, Türkiye'yi Batılı güçlerce bölünmekten kurtarmak üzere, *"İnanç Federasyonları"* adını verdiği bir *İslamî Kurtuluş Yolu* önermektedir. Gelgelelim Türkiye'yi Batılı güçler eliyle bölünmekten kurtarmak üzere önerdiği bu yol, Türkiye'nin Müslümanlar eliyle ve tam da Batılıların istediği biçimde bölünmesiyle sonuçlanacak türden.. Abdurrahman Dilipak'ın *"Savaş, Barış, İktidar"* kitabında, Ulusal Demokratik Laik Cumhuriyet'i ortadan kaldırmak üzere önerdiği "İnanç Federasyonları"; Türkiye'deki Komünistlerin, Sosyalistlerin, Ermenilerin, Rumların, Yahudilerin, Hıristiyanların, Süryanilerin, Yezidilerin, Bütün Tarikatların, Tanrı Tanımazların, Şeytana Tapanların, Müslümanlar'la birlikte "İslamcı"lar önderliğinde ***ortaklaşa cihat*** eylemeleriyle kurulacak, Kur'an'a dayalı bir 'Asr-ı Saadet Düzeni' olarak sunulmakta. Abdurrahman Dilipak, Türkiye'yi Batı güçlerince bölün-

mekten kurtarmak üzere önerdiği "İnanç Federasyonları"nı, *"Savaş, Barış, İktidar"* ve *"Vahdet, Ama Nasıl?"* gibi kitaplarıyla söyleşilerinde şöyle tanımlıyor:

> "Sanıyorum, bugün *İslam Dışı Çevreler* en çok Müslümanların bir ülkenin yönetimine hakim olmaları halinde, kendilerinin de İslami kurallara göre yönetileceklerini, bu yönde baskıya maruz kalacaklarını sanıyorlar... ***Bunda aldanıyorlar...*** İki Toplum (1- "İslam-Dışı Toplumlar" ile 2- İslam Toplumu-) bir sözleşmeye dayalı olarak bir arada yaşayacak, ***herkes kendi hukukuna göre özgür*** olacaktır. İslam Devleti, tek taraflı olarak, onlara ne yasa koyabilir, ne vergi, ve ne de zorunlu askerlik yatırabilir" (SBİ-sf. 131) –"Hatta, (İslam devleti, İslam dışı çevrelerin) inançlarını korur! Onların baskı altına alınmasını önler! (SBİ-sf. 123) "Farklı inanç sahipleri kendi inançlarına göre (kendileri tarafından) yönetilecek, ve her topluluk öteki topluluklarla arasında toplumsal sözleşmeler akdedecektir... Bu ***"İnanç Toplumu"***nda bir tek emir (kral) da yoktur. Her bölgede kendi içinde bir dizi yönetim (emirlik, krallık) oluşturulabilir ve bu emirlikler (krallıklar) arasında da ayrı sözleşmeler imzalanabilir." (SBİ-sf. 95-96) "Bilgili insanlar kışkırtmasalar, cahil halk hiç yerinden kıpırdamaz" (Vahdet-3. Basım-sf. 53) "Bu (Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkıp, yerine her cemaatin bir emir (kral) tarafından yönetildiği Cemaatler Cemahiriyyesi = 'İnanç Federasyonla-

rı' kurma işi) ***aydınların kışkırması, halkın katılımı*** ve sivil bir uzlaşma ile mümkün olabilecektir." (age-sf. 89) "Eğer böyle olacak olur ise (=Aydınlar halkı kışkırtacak olur ise) herhalde [gayri meşru(!) T.C. nin yerine-] Meşru İktidarlar (yani her inanç öbeğinin kendi emirleri, kralları ile yönetildikleri-) sorumluluk sahibi halkın bütünlüğü içinde, ***'İnanç Toplumu'*** doğar". (age-sf. 85) "Coğrafi Federasyonlar yerine, ***coğrafi özellikleri dışlamayan bir 'İnanç Federasyonu'***nu savunuyorum." (age-sf. 86) "(Bu düzende, inançları-) farklı topluluklar, ***toplumsal özekliğe, hukuki özerkliğe*** sahiptirler. Din, Dil, Kültür ve geleneklerini koruma ve geliştirme hakkına sahiptirler. (Zaten-) İslam, Gayri-Müslimlere her zaman güzel söz ve güzel bir fiille davranmayı emreder." (age-sf. 38) "Sözleşmeli topluluklar ***tümü ile özgürdürler*** ve kendi cemaatlerinin yönetimi ile ilgili olarak kendi işlerinde her türlü siyasal katılım hakkına sahiptirler." (age-sf. 37) ***"Müslümanların onları,.. 'Yönetme', 'Yönlendirme', onlara 'Yasa Koyma', onlara 'Vergi Koyma' hakkı yoktur."*** (age-sf. 32) "İslami Cemaat Yapısı'nda, ***'bütün toplumun uymak zorunda olduğu yasalar' koyan, onları 'bu yasaya göre yargılayan', 'çoğunluktan aldığı yetkiye göre tasarruf'ta bulunan, 'zorunlu askerlik görevi' yükleyen, genel maslahatı gözeterek 'tek yanlı vergi' koyan (Türkiye Cumhuriyeti gibi tekçi) bir irade söz konusu değil***dir. Cemaatler arasındaki toplumlara-

rası ilişkiyi, toplumlararası sözleşme belirler ve cemaat içi ilişkiler ve sorunlar ise, cemaatlerin kendi inanç, örf ve teamüllerine göre *hall'ü fasl* edilir. Burada, modern devletlerdeki ***bürokratik, hiyerarşik yapılanma yok***tur. Aynı bir egemen devlet çatısı altında ***farklı hukuk sistemleri ve (farklı) vergi düzenleri yürürlükte*** olabilmektedir. Yukarıda ifade edildiği gibi, ben bunu ***"İnanç Federasyonu"*** olarak tanımlama eğilimindeyim. ***Cumhurî*** olmaktan çok ***Cemahirî*** bir karakter taşır." (age-sf. 30) "Bugün Türkiye'de 200 bin kişi Şeytan'a tapıyor (Yezidiler-). Müslümanlar her sene Hac'da Şeytan taşlarlar, ama hiç kimse gidip de Mardin tarafında Şeytana Tapan (Yezidi)lerin Şeytan adına diktiği heykele taş atmaz. (Çünkü-) hiçbir zaman Müslümanlar başka inanç topluluklarının hürriyetlerine yönelik en ufak bir tahdit (sınırlama) getirmemiştir." "İsterse İslam Düşmanı olsun!.. Ateist de olsa, ben onun hukukunu koruyacağım... ***İslam 'Demokrasiden daha fazla özgürlük' demektir***... Demokrasi benim için bir numara küçük!.. İslam'ın hakim olması, İslam Hukuku'nun toplumdaki herkes için geçerli olması anlamına gelmez. Herkes ***kendi hukukunda özgür*** olacaktır. (Hürriyet Gazetesi, 02. 02. 1992)- " (Daha bugünden-) ***Müslümanlar ile Gayri Müslimler, müstekbirlere ve zalimlere karşı ortak eylemler, hata (ortak) cihad fonu*** (savaş bütçesi) ***oluşturabilirler.***" ("Vahdet"-agb-sf. 84) "İslam dini dışındaki birtakım dinlerde de,

vahdaniyete (Allah'ın Birliği'ne) aykırı olmayan konularda, kabul edebileceğimiz akli ve teknik şeyler bulunabileceğini düşünüyorum." (Vahdet-agb-sf. 84).

Bu görüşler, 1978-1980 yılları arasında Necmeddin Erbakan'ın danışmanlığını yapmış olan, geçen seçimlerde Refah Partisi'nden milletvekili adayı olup, kazanamayan; basında çıkan söyleşilerinde kendisinden öğrendiğimize göre *"Morfan Sendromu"* hastalığının Türkiye'de saptandığı ilk kişi olup -bu hastalığı gereği- başını çevirmeden arkasını görebilen ve yine bu hastalığı sayesinde beş dakikada bir makale, haftada bir kitap yazabilen, üç yılda otuzbir kitap yazmış Abdurrahman Dilipak'ın ***"milli görüş"***leri ***"adil düzen"***leri ve ***"İnanç Federasyonu"*** kuramıdır. Görüleceği üzere:

1. Abdurrahman Dilipak'ın ***"inanç federasyonu"*** dediği 'adil' düzenin kurulabilmesinin yolu, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin yıkılmasından geçmektedir. Ulusal Devlet yıkılmaksızın, Abdurrahman Dilipak'ın ***"inanç federasyonu"*** kurulamaz. Çünkü Türkiye toprakları üzerinde, birçok ***"emirlikler"*** kurulması için, önce tekçi (uniter) Ulusal Devletin yıkılması gerekmektedir.

2. Abdurrahman Dilipak'in ***"inanç federasyonu"*** kuramı, bir yanıyla Ulusal Devlet yıkıldıktan sonra yerine ne kurulacağını gösterirken; diğer yanıyla, ***Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin nasıl yıkılacağının yolunu*** göstermektedir. Buna göre, Abdurrahman Dilipak'ın ***"inanç federasyonu düzeni"***nde birer ***"e-***

mirlik" verilecek olan her bir inanç öbeği, o ***"emirlik"***i hak edebilmek için, Ulusal Devlet'in yıkılması işine, mallarıyla, canlarıyla (savaşarak) katılacak; ***"Ortalaşa Cihad"*** edeceklerdir. Ve böylece Yeni Sevr ile bölünmekten kurtulmuş olacağız!

3. Abdurrahman Dilipak bugün Ulusal Devlet'i yıkmak için eylem birliği, ***ortak cihad*** önerdiği her inanç öbeğine, Ulusal Devlet'i yıktıktan sonra birer ***"emirlik"*** kurdurmayı vaad etmektedir. Tıpkı kimi oy avcılarının köylülere: "Oyunuzu bize verirseniz, köyünüzü kent yaparız!" dedikleri gibi, Abdurrahman Dilipak da, Ateistlere, Şeytana Tapanlara, Rumlara, Ermenilere, Yahudilere, Hiristiyanlara, Süryanilere, özetle Türkiye'de yaşayan bütün inanç öbeklerine: "Hep birlikte Cihad edip Ulusal Devlet'i yıkalım; hepinize birer ***emirlik*** vereceğiz!" diye seslenmektedir.

4. Türkiye toprakları üzerinde birer ***"emirlik"***, birer ***"özerk-federal devlet"*** kapmak isteyen her ***"cemaat"*** (Örneğin, "Ateistler, Allahsızlar Cemaati", "Komünistler Cemaati", "Şeytana Tapan Yezidiler Cemaati", "Fener Rum Cemaati", "Ermeni Cemaati", "Alevi Cemaati", "Yahudi Cemaati", "Süryani Cemaati", "Kürt Cemaati", "Laz Cemaati", "Çerkez Cemaati", vs, vs.) Dilipak'ın ***"İnanç Federasyonu Tasarısı"***ne katılacaklardır.

5. Abdurrahmam Dilipak, salt sonunda Müslümanlara da bir ***emirlik*** düşsün diye Türkiye'yi kırk emirliğe bölüp, kırk cemaate ***federal devlet*** armağan edecektir: Yeni Sevr'i önlemek üzere!..

6. Abdurrahman Dilipak'ın ***"inanç federasyonu tasarısı"*** Türkiye'nin bölünmesinden çıkar uman pek çok yabancı devletin dahi azının suyunu akıtacak türdendir. Dilipak'ın Türkiye toprakları üzerinde birer ***"emirlik", "federal devlet"*** kurduracağı tüm inanç öbeklerinin, yabancı devletlerde, yabancı ülkelerde dayıları bulunmaktadır. Örneğin Türkiye'de yaşayan Yahudi Cemaati İsrail'e, Rum Cemaati Yunanistan'a, Ermeni Cemaati Ermenistan'a, vs. kendi akrabaları gözüyle bakmaktadırlar. İş bu yabancı devletler dahi, Abdurrahman Dilipak'ın "İnanç Federasyonu Tasarısı"nı destekleyecek, Türkiye'de yaşayan kendi soydaş ve dindaşlarının Türkiye topraklarında birer "emirlik", Federe Devlet kapmasını zil takıp oynayarak kutlayacaklardır. Dolayısıyla, Abdurrahman Dilipak'ın ***"inanç federasyonları tasarısı"*** yabancı akçelerle desteklenebilecektir. Zaten Dilipak da "Gayrımüslimlerle ***ortak cihad fonu"*** (ortak savaş bütçesi) oluşturacağını yazmaktadır. Yeni Sevr'i önlemek üzere!..

02. 02.1992 günlü Hürriyet Gazetesi'nde Nuriye Akman soruyor: *"Sayın Abdurrahman Dilipak, siz yalnızca genetik yapınızla değil, fikirlerinizle de bir* ***"klinik vak'a"****sınız. Neden diğer İslamcılar bu tür bir söyleme sahip değil?"*

Abdurrahman Dilipak yanıtlıyor: *"Ben,* ***İslamcı değil Müslümanım.****"*

Nuriye Akman soruyor: *"Sizi diğer Müslümanlardan ayıran en önemli fark ne?"*

Abdurrahman Dilipak yanıtlıyor: *"Müslümanlar **benimle** ilkesel birlik içinde olanlardır!"*

Demek ki, dünyada Müslümanım diyen milyarı aşkın kişilerin gerçek Müslüman sayılabilmelerinin ölçütü Abdurrahman Dilipak ile ilke birliği içinde olup olmadıklarıdır. Dilipak'ın dediklerini doğru bulanlar 'Gerçek Müslüman'dır, yanlış bulanlar 'Sözde Müslüman'dır...

Abdurrahman Dilipak diyor ki: *"Milliyetçilik akımları ya da sınıfsal çatışmalar, sonuçta **emperyalizmin böl-yönet taktiğine** uygun düşmektedir."*[1]

Emperyalizmin böl ve yönet taktiğinin bilincinde olduğunu bu sözleriyle gösteren Abdurrahman Dilipak'a göre, Ulusal Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin yakılıp yerine "Medine Sözleşmesi" örnek alınarak "İnanç Federasyonu" adı altında ***kırkı aşkın "Emirlik"*** kurulması, emperyalizmin böl-yönet oyununu bozacak! Eh, doğrudur; sen kendi kendini bölersen, yabancıların seni bölmesine gerek kalmaz...

Abdurrahman Dilipak, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ulusal birliğini, toplumun bütünlüğünü, devletin tekliğini (üniterliğini) Kur'an'a, Sünnet'e, Müslümanlığa aykırı buluyor. Bu yüzden, "Allah'ın emri, Peygamberin kavli ile" Türkiye Devleti'ni yıkacak, Türkiye toplumunu Emirliklere bölecektir, ki Allah Abdurrahman kulundan razı olabilsin?!

Bilindiği üzere 1. Dünya Savaşı adı verilen "Yayılmacı Sömürgen Kurtlar Savaşı"nda, Osmanlı'nın toprak bütünlüğü parçalanmış; Sevr Antlaşması adı altında, Ana-

[1] Vahdet-3.b.-s.108

dolu toprakları dahi 'Kurt'larca üleşilmek istenmiş; Kurtuluş Savaşı, 'Kurt'ların bu dileğini kursaklarına tıkayıp, Türkiye'nin birlik-bütünlüğünü sağlamış; böylece 'Kurt'ların Sevr'i yırtılmış; Yeni Türkiye Lozan ile kurulmuştur. 'Kurt'lar Türkiye'nin birliğini bütünlüğünü Lozan'da istemeye istemeye tanımış, ancak Sevr özlemlerini bir giz gibi içelerinde saklayıp, gelecekte hangi gün Türkiye güçten düşerse, o gün Sevr'i yeniden uygulayacaklarını, Türkiye'yi bölme amacından caymadıklarını, bunu yalnızca ertelediklerini duyurmuşlardı. 'Kurt'lar o gün için erteledikleri bu amaçlarını, Sovyetler Birliği çöker çökmez gerçekleştirmeye soyunmuş bulunmaktadır. Türkiye bir ***İkinci Sevr*** ile karşı karşıya olup, bir ***İkinci Lozan***'ın eşliğindedir.

İkinci Sevr Kaplanları ("Sivil toplum" peçesi altında, birbirleriyle canciğer kuzu sarması olmuş "İkinci Cumhuriyetçi"lerle "İkinci Medineci"ler) içimizde cirit atmaktadırlar. Türkiye Cumhuriyeti 70 yıllık çınar gibi önlerinde durmakta, bu "Sivil Toplumcu"ların "İkinci Cumhuriyetçi" kesimi baltalarını "sol"(!)dan, "İkinci Medineci"(İslamcı) kesimi baltalarını "sağ"(!)dan saplayarak, bu çınarı devirip, dilimleyip 'Kurt'lara sunmaya davranmışlardır. "Sağa bak, sola bak, avanak!"

Kurtuluş Savaşı sırasında Allah-Kur'an-Peygamber diye diye topraklarımızı 'Kurt'ların yağmasına sunanlar görülmüş, onların izinden gidenler bugün karşımıza yine Allah-Kur'an-Peygamber diye çıkmış, İkinci Sevr'cilik oynamaktadırlar. Türkiye'deki "İslamcı" akım, Türkiye'nin birlik-bütünlüğünü yıkarak, Türkiye toprakları üzerinde birçok "emirlikler" kurulsun, böylece 'Kurt'ların

Kurtuluş Savaşı'yla bozulan Birinci Sevr tuzağı şimdi işlesin diye çalışmaktadırlar. Kendilerini "Sivil Toplumcular"ın "İslamcı" kanadı "İkinci Medineciler" diye tanıtanlar, gerçekte yalnızca İkinci Sevrcilerdir.

"İnanç Federasyonu", Müslüman yurttaşlarımıza: *"Peygamber'in 1400 yıl önce Medine'de kurduğu düzeni, 1400 yıl sonra Türkiye'de yeniden kurmak"* diye yutturuluyor. Müslüman yurttaşlarımız, *"Peygamberimizin Medine'de kurduğu düzeni yeniden kuracağız,"* diye kandırılarak Türkiye'nin birliğini bütünlüğünü yıkıp yerine bir sürü "emirlikler" kuracak olurlarsa, gerçekte Peygamber'in Düzeni'ni değil, 'Kurt'ların "İkinci Sevr"ini gerçekleştirmiş olduklarını ancak iş işten geçtikten sonra kavrayabileceklerdir.

Abdurrahman Dilipak şöyle diyor:

> **Bilgili insanlar kışkırtmazlarsa, cahil halk hiç yerinden kıpırdamaz.**[2] (Ulusal Devlet'i ortadan kaldırıp Türkiye'yi "emirlik"lere bölmek Peygamber'in sünneti olup-eb) **Bu, Aydınların kışkırtması, halkın katılımı ve sivil bir uzlaşma ile mümkün olabilecektir.**[3] (Böyle olur ise-) **İnanç Toplumu** (İkinci Medine Düzeni-eb) **doğar.**[4]

Aydınların kışkırtması, halkın katılımı ve sivil bir uzlaşma:

---

[2] Vahdet-3.bs-s.53
[3] Savaş, Barış, İktidar-3. bs-s.89
[4] age-s.85

Ulusal Devlet'e Karşı Birleşik Cephe: Sivil Toplumcu = İkinci Cumhuriyetçi + İkinci Medineci uzlaşması..

Abdurahman Dilipak, şu sıra *"Beklenen Vakit"* gazetesinde yazmakta; vakti beklemektedir. Hem bu gibi "düşünce"lerin, "kışkırtma"ların açıkça, özgürce yapılabildiği bir Türkiye'de yaşayıp, hem de *"Bu demokrasi bana bir numara küçük geliyor"* diyebilmektedir. Eh, ne diyelim?: Allah gözünü doyursun..

"İnanç Federasyonu" ile bir yandan Gayrımüslim Türkiye Yurttaşları *"Sizlere Dahi Türkiye toprakları üzerinde birer Özerk Emirlik, birer **federe devlet** vereceğiz."* diye ayartılıp, böylelikle 'böl-yönetçi' Yahudi-Hristiyan Batılı Emperyalistlere İslamî görünümlü kolaylıklar sunulurken; öte yandan Müslüman yurttaşlarımız *"Hz. Muhammed'in 1400 yıl önce Medine'de kurduğu düzeni, 1400 yıl sonra Türkiye'de kuracağız,"* diye kandırılıp, sanki Türkiye'nin devlet tekliği ve toprak bütünlüğü Müslümanlığa aykırı imiş gibi, ortadan kaldırmaya özendirilmektedir. Öyleyse, Müslüman yurttaşlarımıza, ulaşılması gereken dinsel bir amaç diye yutturulan Medine Devleti'nin gerçekte ne olduğunu şöyle bir görelim:

Mekke'den Medine'ye göç sonrası, Peygamber Medine'de bir düzen kurmuştur. Bu düzende, topu topu 10.000 kişinin yaşadığ Medine'de yaklaşık 20 tane emirlik kurulmuştur. O yıllarda Medine'de yalnız üç ayrı din (Müslümanlar, Yahudiler, Hristiyanlar) bulunmasına karşılık, niçin yalnızca üç emirlik değil de, ***19 civarında emirlik kurulmuştur***?.. Çünkü, Peygamber, Medine'lileri yalnızca dinlerine göre kümelendirmeyip, ***hem dinlerine,***

hem soylarına göre ayrı ayrı emirlikler vermiştir de ondan.. Peygamber'in yöntemi, bugünün 60 milyonluk Türkiye'sine uygulanıp, Türkiye'de yaşayanlar hem dinlerine, hem soylarına göre ayrı emirliklere bölünmeye kalkışıldığı an (ki, "İnanç Federasyonu" buna da açık), Peygamber'in 10.000 kişilik Medine'sinde 19 olan Emirlik sayısı, bugünün 60 Milyonluk Türkiye'sinde yüzlerce olur, 200'ün altına düşmez. Demek ki, Dilipak gibi 'İslamî' düşünürlerin "İkinci Medine" (İnanç Federasyonları) tasarısı, Ulusal Devleti yıkıp, Türkiye toprakları üzerinde 200'ü aşkın emirlik (Özerk Devlet) kurulmasını amaçlamaktadır.

Gelgelelim, kuramcı Dilipak işin şu yanını pek ustaca geçiştirmektedir: "Peygamber'in 19 emirlikten oluşan 10.000 kişilik Medine Devleti ***otuz yıl gibi kısacık bir süre içinde, hem de Müslümanlar tarafında yıkılmıştır!..***" Çünkü, Peygamber'in ölümünden sonra gelen halifeler, nüfus ve toprak artışı nedeniyle, Peygamber'in düzenini sürdüremez duruma düşmüşlerdir. Giderek artan nüfus ve genişleyen topraklar, Peygamber'in düzeniyle yönetilemez olduğu için, Peygamber'in Medine'si, otuz yıl gibi kısacık bir süre sonra, devlet merkezi olmaktan çıkmış, tenha bir il durumuna düşmüştür. Dahası, Peygamber'in kurduğu o Medine Devleti, Peygamber'in sağlığında bile ağır sarsıntılar geçirmiş, kardeşçe yaşayalım, kimse kimsenin tavuğuna kış demesin diye kurulan özrek emirlikler arasında Peygamber'in gözleri önünde kanlı boğazlaşmalar yaşanmış, ihanetler görülmüş; sözgelimi, kimi emirlikler, savaş sırasında düşmanla birlik olup Peygamber'i arkadan vurmuşlardır... Bu "Emirlikler" ile yönetim, Peygamber'in ölümünden sonra ıkına sıkına bir otuz yıl sürdürülebilmiş,

sonunda artık bu düzen yönetime yetmeyince, ***dış düşmanlar tarafından değil, Müslümanlar tarafından, Müslümanlar eliyle yıkılmıştır.*** Zaten, Peygamber'in dahi, kendi ölümünden sonra olacakları bildirerek şöyle dediğine inanılmaktadır:

> Benden sonra 30 yıl sürecektir hilafet;
> sonrası ısırıcı melikiyet..

Müslüman yurttaşlarımız, 1400 yıl önce ilk dört Halife'nin 30 yıl dahi sürdüremediği düzeni, 1400 yıl sonra Türkiye'de yeniden kurmak umuduyla koşullandırılabiliyor, Türkiye Devleti'nin birliği ve bütünlüğü ***Müslümanlığa, Allah'ın emrine, Peygamber'in sünnetine aykırı*** bir yapı olarak gösterilip, yıkmak bir din görevi diye belletiliyor, ki işte ***İrticaomani*** dediğimiz budur...

Bir yandan "Türkiye'nin %98'i Müslümandır" deyip, öte yandan topu topu %2 dediğiniz gayrımüslimleri ***birlikte cihada*** çağırıp, karşılığında Türkiyeli Şeytana Tapanlara, Türkiyeli Komünistlere, Türkiyeli Ermenilere, Türkiyeli Rumlara, Türkiyeli Kürtlere, Türkiyeli Yahudilere, Türkiyeli Hıristiyanlara, vs. birer devlet vermek.. Ulusal Devleti yıkmak için ***gayrımüslimlerle ortak cihad bütçesi*** oluşturup ***gayrımüslimlerle ortak cihad*** eylemek... İşte ***İrticaomani*** budur!..

1992'de, Almanya'da ***"Anadolu Federe İslam Devleti"*** kurduk, deyip kendini *Devlet Başkanı* diye tanıtan Cemaletti Kaplan, 1994'te kendini *Halife* de ilan etti. Cemaleddin Kaplan "kurduk" dediği devlete [**Türkiye** Federe İslam Devleti] değil [**Anadolu** Federe İslam Devleti]

adını vermiş; ***federe***'lik özellikle vurgulanmış; ***Türkiye*** adı özellikle dışlanmıştır. Böylece Ulusal Devlet'i yıktıktan sonra Türkiye topraklarında Türkler ve Müslümanlar dışında kalan tüm etnik ve dinsel kümelere birer özerk devlet verileceği, ortaya konulmuştur. "İnanç Federasyonu", Yeni Sevr düşleri kuran Batılı devletleri de ***gayrımüslimlerle ortak cihad bütçesi***ne para koyarak ***Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı ortak cihad***a katılmaya yöneltebilecek özellikler taşıyor. "İnanç Federasyonu", Batılılara Sevr'de isteyip de alamadıkları her şeyi İslamî bir peçe altında sunmakta. "İnanç Federasyonu" bir parça kazındı mı altından İkinci Sevr çıkıyor. İşte ***İrticaomani*** budur.

II- BÖYLE BİR "İNSANLIK TARİHİ" OLABİLİR Mİ?

1987 yılında, İlhan Arsel'in Kur'an'a, Peygamber'e doğrudan çatan *"Şeriat ve Kadın"* adlı kitabı yayımlanmış, yine 1987'de, Turan Dursun, İkibin'e Doğru dergisinde, Kur'an'a, Peygambere yönelik sert eleştirilere başlamıştı. Bunlar öylesi savlar ortaya attılar ki, o savları çürütmedikçe kişi "İslamcı Aydın" diyerek ortalıkta dolanamazdı. "İslamcı Aydın"lar bu savlar karşısında ne yaptılar?.. Turan Dursun, ortaya koyduğu savların "İslamcı Aydın"larca çürütülmesini istedi: "Gelin, belgelerimizi ortaya koyalım, ben yanlışsam, gösterin! İslamcıların Pehlivanı yok mu?" diye seslendi. Kamuoyunda bir İslam savunucusu olarak ünlenen Dilipak, Turan Dursun'un karşısına çıkmadı. Onun savlarını belgelerle çürütmeye davranmadı. İlhan Arsel'in kitabını da eleştirmedi. Bir yıl son-

ra, 1988'de yayımladığı **"Vahdet, Ama Nasıl?"** kitabında, niçin eleştirilere yanıt vermediğini gösteren şu sözlerle karşılaştık:

> Kesinlikle **tartışmamak** (gerekir). **Tartışma**da bir üstünlük iddiası var. Kendinin hak olduğunu kabul ettirmek gibi bir iddiacılık. Gayrı-müslimlerle niye tartışayım? (...) Ha! Şunlara ***haddini bildirmek*** gerek: Yalancılar, ikiyüzlüler ve galiz söz söyleyenler. İnsanların onurlarına saldırıp ***fitne*** çıkartmak isteyenler.[5] **Bilgi ve akıl, zeka, ideolojilerde bir ispat aracı olarak değerlendirilebilir**. Ama **dinde tartışma**ya girmek!.. Hayır!.. Asla!..[6] Kim ki tefrikaya düşüyor ve Müslüman kardeşleri hakkında yalan yanlış iftiralarda bulunuyor, gaflet ediyor ve yalan söylüyorsa: **Susturun onları**!.. Evet, **söyledikleri doğru bile olsa**, eğer Müslüman kardeşleri arasında **hoşnutsuzluk doğuracak şeyler söylüyorsa**, olanları **yanınızdan uzaklaştırın** ya da **terkedin sofralarını** (...) Bilir misiniz, **kötülüklerin uluorta konuşulduğu yerlerde artık kötülükler aleniyet ve pratikte meşruiyet kazanır.** (...) Hataları **söylemek değil, izale etmek** için sorumluluk üstlenebilecek miyiz?[7]

---

[5] Bkz: Abdurrahman Dilipak. "Vahdet, ama nasıl?" Risale y. 1988. sf. 87.

[6] age- sf. 88

[7] age- sf. 110-111

İşte "İslamî Düşünür" Abdurrahman Dilipak, Turan Dursun'un "Gelin tartışalım, yanlışım varsa kanıtlayın," diye çağırı yaptığı o günlerde, tutup bunları yazmıştır: *"Hadleri bildirilecektir."* Ama *"Tartışarak, karşı savlar, belgeler göstererek değil."* Peki nasıl?..

Abdurrahman Dilipak'ın gözünde; İlhan Arsel ile Turan Dursun, ***"Selman Rüşdi Sendromu"****na tutulmuşlardır.*[8] Bunlar: *"Yalan söylüyorlar, iftira atıyorlar, galiz söz söylüyorlar, insanların onurlarına saldırıp fitne çıkarmak istiyorlar, gaflet ediyorlar, Müslümanlar arasında hoşnutsuzluk doğuracak şeyler söylüyorlar."* Olabilir. Burada yapılması gereken yanlışların gösterilerek eleştirilmesidir. Dilipak, başkalarının inançlarını çürütmeye kalkışmadıkça, her türlü inanca özgürce yaşama olanağı tanıyor; *yeter ki, inançlar eleştiri konusu yapılmasın.* Ama bu, inançlardaki yanlışların eleştiri dışı kalarak sonsuza dek yaşamalarıyla sonuçlanmaz mı? *İnanç* ile *bilgi* arasında bağ yok mudur? *Yanlış bilgi*ler *yanlış inanç*lara yol açmaz mı? Yanlış inançları değiştirmek için o yanlış inançlara yol açan yanlış bilgileri çürütüp doğru bilgilerle değiştirmek gerekmez mi?

Abdurrahman Dilipak'ın görüşlerini bu anlayışla değerlendirirken, görüyoruz ki, ne yazmışsa "dua ile", "Allah rızası için" yazmış. Her yazısını "dua ile", "Allah rızası için" diyerek bitiriyor.Yazdıklarının büyük çoğunluğu tarihe, özellikle de yakın tarihimize ilişkin. Resmi tarihe veryansın ediyor. Resmi tarih kitaplarında yazılanlar yalandır; doğrusunu o bilmektedir; doğruyu bilmak isteyenler resmi tarih kitaplarını atmalı onun yazdıklarına sa-

[8] Bkz: Abdurrahman Dilipak, "Laisizm", 1991. Beyan y. sf. 111

rılmalıdır. Ona göre: Müslümanlar, yakın geçmişte hakları ellerinden alınarak mağdur, mazlum duruma düşürülmüşlerdir; Ulusal Devlet'i cihad eyleyerek ortadan kaldırıp yerine bir "İnanç Federasyonu" kurmadıkça, uğradıkları tarihsel haksızlık giderilemeyecektir. Ulusal Devlet, tüm tarihsel olayların içyüzünü Müslümanlardan gizlemekteyken o bunları bir bir ortaya koymakta, Müslümanları uyandırıvermektedir: Allah rızası için.. Kitaplarına bismillahirrahmanirrahiym sözcüğünü Arapça yazarak başlamakta ve Tanrı'nın adıyla başlayan bu kitaplarında rivayetleri belge yerine kullandığı görülmektedir. Dilipak yalnızca resmi yakın tarihe "İslamî" açıdan karşıt bir yakın tarih değil, bir de resmi insanlık tarihine "İslamî" açıdan karşıt bir "İnsanlık Tarihi" yazıvermiş ve "Önsöz"ünü Allah rızası için, dua ile, şöyle bitirmiştir:

"Bugün eylem günüdür!.. Hayyalel Cihad!.." [9]

Sanırım yeryüzünde cihad çağırısıyla başlayan ilk "İnsanlık Tarihi" bu olsa gerektir. Sayın Dilipak, Elhamdü Lillah, Müslümandır. Tüm "mes'ele"lere vahy (Kur'an) perspektivinden nazar eylediğini ikide bir okuyucusunun kafasına kakmaktadır. Bu yüzden "bakalım verdiği bilgiler gerçekten de Kur'an'a dayalı mıdır?", diyerek onun yazdığı İslamî İnsanlık Tarihi'ni okumaya başlıyoruz. Diyor ki:

> Yıl, M.Ö. 1674: Hz. Eyyub, sabrı ile tanınır. ***Şeytan onun zamanında kör oldu.*** Eyyub ***-Şeytanın kör olmasından- otuz yıl sonra*** öldü.[10]

[9] Bkz: Abdurrahman Dilipak, "İnsanlığın Tarihi", sf. 12

"Müslümanlar benimle ilkesel birlik içinde olanlardır" diyen ve Mes'elelere Kur'an, Vahy açısından baktığını söyleyen "İslamî Düşünür" Abdurrahman Dilipak, bakalım bu İslamî İnsanlık Tarihi'nde Kur'an'a dayanıyor mu diye yokladım: Dilipak Şeytan'ın M.Ö. 1674'lerde kör olduğunu bildirirken, Kur'an tersini söylüyor:

> Şeytan sizleri, sizin onu göremeyeceğiniz yerden **görür.**[11]

Demek ki Abdurrahman Dilipak, Allah'ın Kur'an'da bildirdiğini yalanlamaktadır.

Dilipak'ın "İslamî İnsanlık Tarihi"ni okumayı sürdürüyorum:

> Yıl, M.Ö. 612: Yunus Peygamber zamanı: Hz. Yunus Peygamber, 33 yıl peygamberlik etti ve bu zaman zarfında kendisine **yalnızca iki kişi** iman etti. Sonunda (kavminin yaşadığı) Ninova yerle bir oldu.[12]

Kur'an'da böyle bir bilgi var mı diye bakıyorum. Yok. Tersine, Kur'an'da şöyle yazılı:

---

[10] age- sf. 31
[11] Bkz: Kur'an, Araf suresi / 27. ayet.
[12] age- sf. 46

> Yunus yüzbin ya da daha çok kişiye gönderildi. **Hepsi iman ettiler,** böylece yok edilmeyip, bir süre daha yaşamlarını sürdürdüler.[13]

Demek ki, İslamî Düşünür Abdurrahman Dilipak, yazdığı "İslamî İnsanlık Tarihi"nde Allah'ın Kur'an'daki bu açıklamalarını da yalanlıyor. Okumayı sürdürüyorum:

> Kıyamete ilişkin olarak Taberi'de Hz. Davud'a atfen şu menkıbe zikredilir: Allah Teala bir şehir yaratmıştır. 12 kere 12 fersah (yaklaşık 640 kilometre!) uzunluğundadır. Ve o şehirde 12000 köşk, saray vardır. Her bir köşkte de 12000 ev ardır (toplam 144 milyon ev!). Ve bu evler hardal tanesi ile dopdoludur. Ve bir de kuş yaratmıştır ki, hardal tanesini ona rızk yapmıştır. Ve şöyle takdir etmiştir ki, o kuş günde bir tane hardal tanesi yer. Ne zaman bu taneler tamam olursa, kıyamet o zaman kopar.[14]

Demek ki, hardal taneleriyle dopdolu olan 144 milyon evin her birinde yalnızca yüz tanecik hardal bulunsa dahi, bu 14 milyar 400 milyon tane edecek: Eh, günde bir tane tüketildiğine göre, bu hardal tanelerinin bitmesi en azından yaklaşık 40 milyon yıl acaktır! Dolayısıyla, kıyamet en erken 40 milyon yıldan önce kopmayacaktır. Peki, İslamî Düşünür Abdurrahman Dilipak'ın "İslamî İnsanlık

---

[13] Bkz: Kur'an: Saffat suresi / 147. ve148. ayetler -Yunus suresi / 98. Ayet

[14] Bkz: Dilipak, age- sf. 19

Tarihi"nde verdiği bu bilgi Kur'an'a mı dayanmakta? Hayır. Kur'an'da böyle bir bilgi var mı? Yok. Tersine. Kur'an'da şöyle yazılı:

> Kıyamet'in saati konusunda çene çalanlar sapkınlardır.[15] Kıyamet'in bilgisi yalnızca Allah'tadır. O, apansız gelir. (siz onun gününü önceden saptayıp da bekler durumda olmazsınız). Onun saatini Peygamber de bilmez. Sanki o biliyor da saklıyormuş gibi kalkıp Peygambere soruyorlar. Oysa onun bilgisi yalnızca Allah'tadır.[16]

Demek ki, İslamî Düşünür Dilipak, İnsanlık Tarihi'ni Allah'ın Kur'an'daki sözlerini yalanlayan rivayetlerle dolduruyor. Peki niçin? Yazdığı her kitapta vurguladığı üzere: Allah rızası için...

Dilipak diyor ki:

> Bu çalışmada, değişik tarih kitaplarından yararlandık. "Tarih'i Taberi", bir çok siyer kitabı, İslam Tarihi'ne ilişkin bilgiler taşıyan kitaplar ve elimizdeki notlar ve küpürlerden yararlandık. *Kitabın hazırlanmasından bir çok üniversite öğrencisi arkadaş büyük katkı sağladılar.*[17]

---

[15] Bkz: Kur'an: Şura suresi / 18. ayet
[16] Bkz: Kur'an: A'raf suresi / 187. ayet
[17] Bkz: Dilipak, age- sf. 11

Bu açıklamadan anlıyoruz ki, ***Dilipak, Kur'an'ı, yazdığı "İslamî İnsanlık Tarihi"nin kaynakları arasında anmıyor.*** Kaynakları, Kur'an değil *"rivayetler"*dir. Öyle ki, rivayetler aktarıldıktan sonra, "Bu konuda Kur'an'da şu söylenmektedir" diye bir açıklama dahi yazılmamıştır, kıyamet saati için. Çünkü önemli olan rivayetleri, menkıbeleri, hurafeleri kazımaktır sokaktaki Müslümanların beynine!..

Abdurahman Dilipak bu kitabı niçin yazdığını şöyle açıklıyor:

> Sokaktaki insanların tarihten yaralanması için...[18]

Yıllara göre alt alta sıralanmış olaylar, kimi kez iki-üç ayrı yılda, iki-üç kez, değişik biçimlerde gerçekleşmiş gibi veriliyor.

Örneğin, kitabın 54. sayfasında:
Büyük İskender M. Ö. 1674'lerde doğdu.
Büyük İskender'in dönemi M. Ö. 427'de başladı.
Büyük İskender öldüğünde 52 yaşındaydı, diyor.

Aynı kitabın 56. sayfasında ise:
Büyük İskender M. Ö. 356'da doğdu.
Büyük İskender M. Ö. 323'te öldü.
Büyük İskender öldüğünde 33 yaşındaydı, diyor.

Dilipak'ın yerden yere vurduğu resmi tarih kitaplarının hiç birinde bir kişinin *yaşadığı dönem, doğum-ölüm tarihleri* ve *yaşı* konusunda iki sayfa aralıkla böyle içinden

[18] **Bkz: Dilipak, age- sf. 6**

çıkılmaz, çelişik, arap saçına dönmüş bilgiler yer almazken, Dilipak'ın İslami *İnsanlık Tarihi* niçin bu gibi saçma sapanlıklar içeriyor; bunlar dizgi yanlışları mı, diye sorduğumuzda; dudaklarımızı uçuklatan bir açıklamayla karşılaşıyoruz: Bu yanlışlar bile bile yapılmış! Niçin bile bile böyle birbirini tutmaz tarihlere yer verdiklerini şöyle açıklıyor, Dilipak:

> Zaman zaman tarihlerde kayma olmakta, **aynı bir olay farklı tarihlerde ve şekillerde hikaye edilmekte**dir. Bu durum, **farklı menkıbelerden** kaynaklanmaktadır. Biz, bir kaç **rivayeti** birden aktardığımız için, zaman zaman bu durumla karşılaşılmaktadır. (sf. 36)

Evet, "İslamî Düşünür" Dilipak, sokaktaki Müslümanlar yararlansınlar diyerek, onların beynini menkibelerle, rivayetlerle, Kur'an'a aykırı, Kur'an'ı yalanlayan sözlerle doldurmaktan hiç çekinmiyor.

Abdurrahman Dilipak'a Göre:
Büyük İskender; "Müslüman Mücahid"
Aristoteles; "İslam Şeriatçısı" bir "Hacı"
Platon; "Şehit İslam Savaşçısı"
Ksenefon; "İslam Devrimcisi"

Peki, Dilipak, farklı rivayetlerin, menkıbelerin tümünü de kitabına almış mı gerçekten? Değil. Bu konuda dahi bizi uyutmakta. Diyor ki:

Bir diğer adı da *"Zülkarneyn"* olan ***Büyük İskender***, *Feylekos*'un oğlu idi. *İskender*'in hocası ise *Ertekomaz* ve *Aristotales* idi. *İskender* 20 yaşındayken (babası) *Feylekos* öldü ve (İskender) babasının yerine kral oldu, kendisine *Aristotales*'i vezir yaptı. (...) **Aristotales *İbrahim dininden*di**.. *Eflatun* ile tanıştı. **Eflatun da Aristotales gibi *İslam şeriatına bağlı***ydı. *Aristotales* Konya'ya kadar geldi. ***İskender***, ***Kabe***'ye giderek tavaf etti (Hacı İskender, oldu!-)-(sf. 54), "*Ksenefon* ile *Eflatun*, (yiğit İslam savaşçıları olarak -eb), **İrticaa alet oldukları**, kurulu düzeni değiştirmeye (Bir İslam Cemahirriyesi kurmaya-eb) çalıştıkları gerekçesiyle öldürüldüler." (sf. 55)

Haydi, Abdurrahman Dilipak'ın bu yazdıklarının gerçek olup olmadığı üzerinde durmayalım. Örneğin, Büyük İskender'in babasının adının *Feylekos* olmayıp *Philippos* olduğunu, bu adı doğru söleyemeyen Arapların ona (dilleri dönmediği için) *Feylekos* dediklerini bir yana bırakalım. Yine bırakalım İskender'in hacı olup olmadığını. Ancak, az önce çelişik rivayetlerin, menkıbelerin ikisini de kitaba aldığını söyleyen Dilipak'ın bu açıklamasının dahi doğru olmadığı, burada ortaya çıkmaktadır. Çünkü, kendisinin bir takım rivayetlere dayanarak "İslam Şeriatçısı" diye nitelediği Aristoteles'i "kafir" diye damgalamış İslam Düşünürleri de vardır ki, Dilipak bunlara –nedense?- kulağını, gözünü tıkamış bulunuyor. Demek ki, Dilipak, sokaktaki Müslümanın beynine sokmaya çalıştığı rivayetlerde dahi yansız davranmayıp, işine gelmeyenlere kita-

bında yer vermiyor. Örneğin, *Hüccet-ül İslam* dedikleri Gazzali, Aristoteles ile izdaşlarına "kefere" demektedir.

Dilipak'ın, kitabını oluştururken rivayetlere, menkıbelere, Kur'an'a yaklaşımının yararcı, tutarsız olduğunu gördük. Peki, tarih konusu olmuş bilimsel gerçekler karşısında bir "İslamî Düşünür" olarak Dilipak'ın tavrı nedir? Dilipak bu konuda şu açıklamayı yapıyor:

> Bilimsel bilgilerin vahy (Kur'an) ile çelişmeyen yönlerini kabul edebiliriz." (sf. 12)

Diğer bir deyişle; *Kur'an ile çelişiyor ise, bilimsel bilgiyi reddederiz,* diyor Dilipak. Bu "İslamî Düşünür"e yakışır mı? Evet, yakışır. Ancak, bilimsel bilgiler söz konusu olduğunda, Kur'an'a uymaz dediği bilgileri "İnsanlığın Tarihi"ne sokmayan biri; rivayetler, hurafeler, menkıbeler söz konusu olduğunda, bunların da Kur'an'a aykırı olanlarını "İnsanlığın Tarihi"ne sokmaması gerekmez miydi?

Peki, hurafelerin Kur'an'a aykırı olanlarını "İnsanlığın Tarihi"ne sokmak, "İslamî Düşünür" Dilipak'a yakışır mı? Evet. Yakışır. "İslamî Düşünür" Dilipak, bilimi Kur'an'a aykırı bulduğu an bilimi "İnsanlık Tarihi"nden atar, ancak rivayeti Kur'an'a aykırı olsa da, atmaz, yaşatır.. Çünkü söz konusu olan Müslümanları aydınlatmak değil, onları kullanmaktır.

En baba "İslamcı" Hassan Sabbah'tır. Müridlerini haşhaş içirterek uyuşturup ne yaptıklarını bilmez duruma getirdikten sonra en kanlı eylemlere sürmesiyle ünlüdür. Hassan Sabbah'ın haşhaş ile yaptığını, öteki İslamcı'lar ri-

vayetlerle, hurafelerle, menkıbelerle gerçekleştirmekte, bunlarla alıklaştırdıkları Muslümanları istedikleri gibi gütmektedirler. Bu yüzden, bir "İslamcı" bilimsel verileri dine sokmamak için elinden geleni ardına komaz; ancak hurafelerden, rivayetlerden Kur'an'a ve Bilim'e aykırı olanları yaşatmak için olmadık gerekçeler uydurur. "İslamcı" denilen kişi, dinin hurafelerden, rivayetlerden arındırılması anlayışına ateş püskürür.

Dilipak, sokaktaki Müslümanlarımıza, Kur'an'a aykırı rivayetleri belletmekle kalmıyor. Kur'an'da geçen çok önemli olayları da hiç anmaksızın geçiveriyor. Örneğin, Halley kuyruklu yıldızının M.Ö. 240 ile M.S. 1910 yıllarından dünyadan gözlendiğini yazan Dilipak, aynı yıldızın Peygamber'in sağlığında da gözlemlenmiş olduğunu belirtmiyor. Oysa Kur'an bunu şöyle bildirir:

> İşte gök, İşte "Tarık" / Ne bilirsin, nedir "Tarık"?!
> Bir yıldızdır o / saçlı direk; yaltırık..
> (Tarık Suresi-1,2,3. Ayetler. Çeviri benim)

Arapaça'da "tarık" gündelik dilde zaten "yol" demektir. Bu kuyuklu yıldıza "tarık"= yol denmesinde bir anlaşılmazlık yoktur. Çünkü, yol gibi ince uzundur. Surenin üçüncü ayetinde "tarık" (yol) sözcüğünün bir yıldıza ad olarak verildiği zaten belirtilmiştir. Surenin ilk sözleri ilk kez Peygamber'in ağzından çıkmakta iken, "tarık" (yol) adı verilen "sakıb" (çadır direği gibi uzun, oluk gibi akan) bir yıldız, o anda gökte süzülmektedir. Bu hangi kuyruklu yıldızdır? Hangi tarihte Peygamberce gözlemlenmiştir? Halley kuyruklu yıldızı, 75 yılda bir dünyadan

görülmektedir. En eski gözlemlerinden biri Fatih'in İstanbul'u kuşattığı son üç gecedir: 26, 27, 28 Mayıs 1453. Bu yıldızın gözden yittiği gecenin sabahı başlatılan saldırıyla, İstanbul alınmıştır. Bundan önce, 1301 yılında da gözlenmiştir. 1301'den 76 çıkara çıkara geriye doğru gidildiğinde, Peygamberin Mekke'de olduğu 617 yılına varılmaktadır. İstanbul, "Tarık" (Halley) kuyruklu yıldızının Peygamberce gözlenmesinden sonraki 11. Dönüşünde Fatih'çe alınmıştı. "Tarık", Peygambere, Kur'an'a nasıl tanık olmuşsa, Fatih'e de öylece tanık olmuştur. İşte "İslamcı"ların pek bozuldukları ***laik bilimsel araştırmalar***dan ***din*** için böylesine anlamlı, böylesine duygu yüklü sonuçlar çıkmaktadır. Kur'an'daki "Tarık Suresi"nin kaç yılında indiğini, "tarık"ın ne olduğunu "İslamcı"ların yaşatmaya çalıştığı hurafelerde, rivayetlerde değil, laik bilimsel araştırmaların sonuçlarında buluruz ancak.

Dini, hurafelerden arındırmak, Müslümanları "İslamcı"lardan arındırmak, tıpkı Kabe'yi putlardan arındırmak denli, kutsal bir çabadır. Bu çabanın önündeki engel, kendilerine "İslamcı" denilenler ile, kendilerini "bilimci" olarak tanıtan *"kökten din ve İslam karşıtları"*dır. Bunu bir örnekle somutlayalım.

Kendisine "İslam Aydını" denilen, rivayetlere, menkıbelere, hurafelere dayalı bir tarih anlayışını *savunan* Abdurrahman Dilipak, pek çok gök olayına yer verdiği "İnsanlığın Tarihi" kitabında, Müslümanlar için çok önemli sayılan "ay yarılması" olayına -nedense?- hiç yer vermemiştir. Oysa bu olay Kur'an'da şöyle bildirilmiştir:

"Saat yaklaştı, ay yarıldı! Bir olay gördüklerinde, yerinip: *"süreğen bir büyüdür bu"* derler"[19]

Kendisini *"kökten din ve İslam karşıtı"* olarak tanımlayan Turan Dursun, *"Kur'an'daki akıl ve bilim dışılıklara örnek,"* diye göstermiştir bu ayeti. Bunun üzerine İslam'ı savunan Süleyman Ateş, Turan Duran'a: *"O ayetin çevirisi yanlış. Ay yarıldı, değil, yarılacak diye çevrilmesi gerekir"* yanıtını göndermiştir. Turan. Dursun, Süleyman Ateş'e verdiği yanıtta *yarıldı* diye çevirmenin doğru olduğunu kanıtlamıştır. Evet, bu anda, "din bilgini" Süleyman Ateş yanlış, "din yıkıcı" Turan Dursun doğrudur. Peki Kur'an'a yönelik bu tartışmalar olurken "İslamî Düşünür" Abdurrahman Dilipak ne yapmıştır? Bu olayı "İnsanlığın Tarihi"ne sokmadığına göre, ya Süleyman Ateş'in yanlışına uyarak bu olayı hiç olmamış saymış, ya da başka bir nedenle bu olayı boş geçmiştir. Oysa, olay olmuştur, gerçektir. Öyle ki, benzer bir olay, 25 Haziran 1178 günü beş rahip tarafından gözlenmiş olup, Cantenbury'deki Gevase Günlüğü'ne şöyle yazılmıştır:

> Ay'ın pırıl pırıl olduğu bir geceydi. Yarım ayın iki ucu doğuya bakıyordu. Üsteki ucu birden ***ikiye bölündü***! ***Bölünme***nin orta yerinden bir meş'ale fırladı, ateş, kızgın kömürler püskürdü ve kıvılcımlar yayıldı.[20]

---

[19] Kamer Suresi / 1. ve 2. ayetler

[20] Bkz.: Prof. Dr. Carl Sagan 'Kosmos',Altın Kitaplar Yay.-sf. 86

İmdi, Avrupalı bilgin'ler, eğer Turan Dursun çizgisinde kimseler olsalardı, rahiplerin bu sözlerini okuduklarında, dalga geçerler; bunları; *"Hıristiyanlık'taki akıl ve bilim dışılıklar"* diye duyururlardı. Ancak, batılı gökbilimciler, birer Turan Dursun olmadıkları gibi, birer Süleyman Ateş de olmadıklarından, bu sözlerin doğru olup olmadığını bilimsel yöntemlerle araştırmışlar; çarpmalardan kaynaklanan ışınımların yüzeyde özel aygıtlarla yüzyıllar boyu gözlenebilmesinden yola çıkarak, bu ışınımları, özel aygıtlarla saptamışlardır. Bu saptama, Kur'an'da geçen *"Ay yarıldı": "enşakk'ül kamer"* olayını dahi açıklamaktadır. Gözledikleri olayı *"ay ikiye bölündü"* sözleriyle dile getiren rahipler Arapça konuşuyor olsalardı *"enşakk'ül kamer"* diyeceklerdi, çünkü dedikleri Arap dilinde birebir böyle söylenir. Peki Kur'an'da ne yazılı: *"Ve enşakk'ül kamer"*. Demek ki, 1178 yılında beş rahibin gözlemledikleri ay olayı ile, 610'lu yıllarda Peygamber döneminde tanık olunan ay olayı, benzer olaylardır.

Turan Dursun, bunu *"Kur'an'daki akıl ve bilim dışılık"* diye damgalıyıvermiştir. Bilim erdeminden sapmıştır.

Süleyman Ateş: *"Çeviri yanlış, Kur'an'da ay yarıldı değil yarılacak deniyor,"* demiştir. Dilbilim'den sapmıştır.

Abdurrahman Dilipak ise: "Bilim, akıl, zeka, din konusunda değil, ideoloji alanında tartışmaya yarar. Din konusunda bilim, akıl, zeka değil; rivayet, menkıbe, hurafe kullanılır," demektedir.

Oysa, din konusunda bilime, akıla yönelmek benimsendiğinde kutsal kitaplarda yer alan bir çok anlatının

dayandığı gerçekler "ay yarıldı" konusunda olduğu gibi ortaya çıkacaktır.

Abdurrahman Dilipak'ın "Sokaktaki Müslümanlar yararlansınlar diyerek Allah rızası içi yazıverdiği "İnsanlığın Tarihi", yakın geçmişimize ilişkin önemli olayları da kapsıyor. Örneğin Çanakkale Savaşı! (sf. 206). Dilipak, Çanakkale'yi savunan birliklerimizden bir bölüğünün Müslüman Araplardan oluştuğunu ancak bunların tırsıp savaşmadıklarını "İnsanlığın Tarihi"ne yazmamış. Çanakkale'ye saldıran düşman birlikleri içinde İngiliz komutasına girmiş Müslüman Arap birliklerinin de bulunduğunu "İnsanlığın Tarihi"ne –nedense?- sokmamış. Düşünebiliyor musunuz? Müslümanların Halifesinin topraklarına saldıran Hıristiyan ordularının içinde, Mekke Şerifi'nce *"İngilizlerle birlik olup Halife ordusuna saldırın"*, diye gönderilen Müslüman Araplar var. Mustafa Kemal'in bu savaşta düşmanlarınca dahi onaylanmış belirleyici yönetimini küçültmek için olmadık dil oyunları yapan Dilipak, Çanakkale'ye saldıranlar arasında Müslüman Arapların bulunduğunu niye yazmıyor?

Çünkü, Dilipak'a göre bunlar "doğru bile olsa Müslüman kardeşler arasında hoşnutsuzluk doğuracak şeylerdir." Söylenmemelidir. Dilipak'ın "söylenecek şeyler" / "söylenmeyecek şeyler" ayırımına uygun olarak neleri söyleyebildiğini şu tümcesinde görüyoruz:

> Başkomutanlık Meydan Muharebesi de denilen savaşa, (başkomutan) Mustafa Kemal, at tepmesi sonucu... katılamadı!" (sf. 209)...

İşte "İslamî Düşünür" Abdurrahman Dilipak'ın sokaktaki Müslümanlar yararlansınlar diye, "Allah rızası için", "dua ile" yazıverdiği "İnsanlığın Tarihi", böyle bir kitaptır: *"Doğru bile olsa Müslümanların hoşuna gitmeyecek bilgilerde arındırılmış"*, buna karşılık: *"yanlış dahi olsa, Kur'an'da tersi yazılı dahi olsa, Müslümanların hoşuna gidecek, ya da onları "İslamcı"ların oyuncağına dönüştürecek sözlerle doldurulmuş"* bir "İnsanlık Tarihi"dir bu...

Yeryüzünde yaşayan Müslümanların büyük bir çoğunluğu, yüzyıllardan bu yana *"Ümmi Müslüman"* konumunda kalmışlardır. Kur'an'da belirtildiği üzere

> Kitaplı dinlerin üyelerinden, Yahudiler, Hıristiyanlar'dan *"ümmi"* olanları, bir takım sözler dışında "Kitab"ı bilmezler, bunlar aldanışlar, sanrılar içerisindedirler. (Bakara suresi / 78. ayet)

Bu tanım bin yılı aşkın bir süredir, Müslümanlar için de geçerli olmuştur. Kitaba dayalı bir dinin bağlılarının kitabı bilmeyip, bir takım söylentilere, söylencelere, rivayetlere, mankıbelere, uyduruk öykülere dalması, Kur'an'da kötülenmiş, gelgelelim, Müslümanların ezici çoğunluğu da Kur'an'da kötülenen bu duruma düşürülmüşlerdir. Dinin, Kitab dışında, rivayetlerden, menkıbelerden, hurafelerden arınması; Tanrı'nın buyruğudur. Bu buyruk gerçekleştirilmeksizin Müslümanların yetkin bireyler olması düşlenemez. Müslümanların yeryüzündeki şu acınası durumu, beyinlerinin rivayetlerle, mankıbelerle uyuşturulmuş bulunması nedeniyledir. Müslüman Aydın-

lar (İslamcılar değil) bu gerçeği son yüzyılda iliklerinde duyumsamışlar, Müslümanları rivayetlerin, hurafelerin tuzağından kurtarmak üzere, Türkiye'de, bir atak başlatmışlardır.

Tüm Müslümanlara Kitab'ı ulusal dillerinde anlatmak, onları rivayetlerden, hurafelerden sıyırıp Kitab'ı bilimsel yöntemlerle irdeleme konusu etmeye yönlendirmek... İşte ***'dinde ilericilik'***, dinde Tanrı'nın buyruğu budur. Ülkemizde ***'dinde ilericilik'***, Atatürk döneminde hızlanmış; ancak, bir kaç on yıl sonra tavsamıştır. Bu ilericiliği önleyip, Tanrı'nın Kur'an'daki buyruklarını üstelik bile bile çiğneyerek, dini yeniden hurafelere, rivayetlere menkıbelere boğarak, Kitab'ı bilimsel usyürütmeyle irdelemeyi önlemek... İşte ***'dinde gericilik'***, ***'dinde irtica'*** budur ve ülkemizde "İslamcı" denilenler öncülüğünde atağa kalkan, yayılan tutum da budur.

Bir ***'dinde ilerici'***yi, bir ***'dinsel gerici'***den, ***'dinde mürteci'***den ayırdeden en önemli ayraç (Arapçası; *furkan*), menkıbelere, hurafelere, uydurulmuş rivayetlere karşı nasıl bir tutum takındığıdır. "İslamcı"lar, Kitap dışı rivayetleri yaşatan, yayan, beyinlere işleyen tutumlarıyla toplumda ve ***'dinde irtica'***nın başını çekmektedirler. Fakat, bunlar ne susturulmalı, ne bastırılmalıdırlar. Bırakınız konuşsunlar, yazsınlar; *sözün* karşılığı *söz*, *yazının* karşılığı *yazı*, *yalanın* karşılığı *gerçek*, *yanlışın* karşılığı *doğru* ile verilsin. Gereken de, yakışan da budur. Bugün bunu yapmayanlar, yarın olacaklardan sorumludur.

Abdurrahman Dilipak, *"kötülüğün ulu orta söylenmesi, onun uygulamada yaygınlaşmasına neden olur"* diyerek, *"hataların söylenmeden izale edilmesi"*ni iste-

mektedir. Ancak, kendisi bunu uygulamamakta, örneğin, *"Bir Başka Açıdan Kemalizm"*adlı kitabında, Atatürk'ün içki içmesi konusu 34 sayfa boyunca ballandıra ballandıra aktarılmakta, öyle ki okuyanın içesi yoksa içesi gelmektedir. Yine bu kitapta, *"Atatürk, Kadın Ve Aşk"* bölümünde, bu kez 52 sayfa boyunca kadınlarla açık saçık ilişkiler ballandıra ballandıra aktarılmakta, öyle ki okuyanın cinsel istekleri kabarmaktadır. Kuşkusuz Dilipak bu *"kötülük"*leri, *"uluorta aktararak"* Müslümanlara *"Atatürk ne tiksinç biri imiş,"* dedirtmeyi amaçlamaktadır. Tıpkı İlhan Arsel'in de Peygamber'in belden aşağısını konu ederek, okuyucuya *"Peygamber ne tiksinç biriymiş,"* dedirtmeyi amaçladığı gibi.. Demek ki, Abdurrahman Dilipak, bir yandan: *"Kötülükleri uluorta söylemeyin, gizleyin, yoksa kötülükler uygulamada yaygılaşır. Kötülükleri söylemeden izale edelim"* diyor, öte yandan bu öğüdünü yine kendisi çiğniyor.

Kitap ya da yazı biçiminde kamuoyuna ulaştırılmış bulunan düşüncelerin doğru mu yoksa yanlış mı olduğu konusundaki *eleştiri yazıları*, yine yayın yoluyla kamuoyuna iletilmek zorundadır. Ancak, Abdurrahman Dilipak, "İnsanlığın Tarihi"nin sonunda:

> Lütfen bu kitapta tesbit ettiğiniz yanlışlıkları bize bildiriniz. Tesbit edilen yanlışlar yeni baskılarda düzeltilecektir." (sf. 253) diyor.

Anlaşılan o ki, *"islamcı aydın"*lar, yanlışlarının kamuoyu önünde açıkça eleştirilmesini, geliştirdikleri bu *"tesettürlü (yani örtülü) eleştiri yöntemi"* ile önlemeye çabalıyorlar. İyi de ilk baskıyı satın alıp okuyanlar ne ola-

cak? *"İslamcı eğitim zayiatı"* mı? Evet, ***"eleştiride tesettür!"***... Niçin? Siyaseddin'lerin sosyetesi sarsılmasın, *alim* geçinenlerin *zalim*liği gizli kalsın diye mi?

Yağma yok...

Burası Türkiye, Arabistan değil.

Tanrı, kışkırtıcı yerlerimizi örtmemizi buyurur, beynimizi değil.

Eleştiride tesettür, ancak aklı yerinde olmayanlar için gereklidir.

OTTOMANOMANİ

Kitap Gazetesi / Haziran, Temmuz, Ağustos, Eylül 1994

I- YENİ OSMANLICILIK

Eski Komünist, çiçeği burnunda faşist Rus Jirinovski, ilk demeçlerinden birinde, *Rusya'nın kara yoluyla Hint Okyanusu'na bağlanmasını* en önemli amaç olarak gösterdi. Anında damgayı bastılar: Deli! Oysa, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının bir nedeni de, kara yoluyla Hint Okyanusu'na bağlanmayı başaramaması olmuştur. Sovyetler Birliği'nin kara yolundan Hint Okyanusu'na bağlanabilmesi için, ya İran'ı, ya da Afganistan ile Pakistan'ı uydulaştırması gerekiyordu. Bu ülkelerin üçünün de ezici çoğunluğu Müslümandı Sovyetler Birliği, Müslüman çoğunluğun yaşadığı bu ülkeleri tavlamanın yolunu biliyordu: *"İslamiyet, bir tür Sosyalizm demektir; Sosyalizm, bir tür İslamiyet demektir. Sosyalizm, İslamiyet'in amaçlarına ulaşabilmenin bir amacıdır."* Bu kandırmaca, daha Lenin sağ iken Doğu Halkları üzerinde uygulanmış, yararları görülmüştü. Kurtuluş Savaşı ortamında, bu kandırmaca bizim toplumumuzda da Yeşil Ordu, vb. gibi yandaşlar bulmuştu.

"United States Of İrtica"ya Karşı "Sovyet Sosyalist Yobazlar Birliği"

Otuz yıl önce, pek çok Ortadoğu ülkesinde *İslamcıl Sosyalist* örgütler pıtrak gibi çoğalmış, bu örgütlerin çoğu Sovyetler Birliği'nce tohumlanmıştır. 1960'lı yılların ortalarında, *İslamcıl Sosyalist* örgütler, Irak Suriye, Mısır, Yemen, vb. gibi ülkelerin yönetimlerinde ağırlık kazanmaya başlamış, bu da Sovyetler Birliği'ni oldukça mutlu etmiştir. 1970'li yılların ortalarında, İran, Afganistan, Pakistan toplumlarını *İslamcıl Sosyalizm* ile tavlayıp, bu ülke toprakları üzerinden Hint Okyanusu'na ulaşmaya yönelen Sovyetler Birliği, bunu başaramazsa çökeceğini anlamıştır. Bu amaçla, bir yandan Afganistan yönetimini uydulaştırırken, öte yandan İran'da "TUDEH" (Sovyetlere bağımlı İran Komünist Partisi) aracılığıyla Şah'ı devirmeye yönelik çabalara girişmiştir. Sovyetçi Komünist TUDEH Partisi, İran'da Şah'a karşı Mollalarla işbirliği yapmışsa; bu, Sovyetler Birliği'nin İran üzerinden Hint Okyanusu'na ulaşmasını sağlamak amacıyla gerçekleştirilmiştir. Sovyetler Birliği, Afganistan'a ordusuyla el koyup, Afganistan'lı Müslüman Din görevlilerini kazanmak üzere, bir milyar Afgan lirasını aşan ödenekler dağıtarak, dincilere elli yıl yetecek ödemeyi üç yıl içinde yaptıysa,[1] bu da, Sovyetler Birliği'nin Hint Okyanusu'na ulaşabilmesi için Afganistan'ı eline geçirmek -dolayısıyla oradaki Müslümanlara sevimli görünmek, onları kazanmak- durumunda kalması nedeniyledir. Sovyetler Birliği, o yıllarda, *"bu*

[1] Büyük Larousse- Afganistan maddesi.

kavga en sonuncu kavgamızdır artık! Hint Okyanusu'na ulaşamazsak, öldük, bittik, mahvolduk, yandık!" diye haykırmaktadır. Bütün ülkelerin Ruscukları, o yıllarda, Sovyetler Birliği'nin Müslümanlar'a sevimli görünmesi gerektiğinin, bunun Sovyetler Birliği için bir *"olmak, ya da olmamak"* sorunu olduğunun bilincindedirler. Evet, Sovyetler Birliği var kalabilmek için, ABD karşısında tutunabilmek için, Hint Okyanusu'na ulaşmalıdır. Bu da ancak ya İran ya da Afganistan ve Pakistan üzerinden olacaktır. Bu ülkelerin, çoğu Müslüman olan yurttaşları, dinlerine saygılı görünülerek tavlanmalıdır.

Sovyetçi Türk Solu'nda Laikliğe Düşmanlık

İşte, o yıllarda, "Solcu" yazar Aziz Nesin, *"Laiklik Türkiye'ye en çok zarar veren bir kurumdur! İslamcılar bilimsel olarak haklıdırlar!"* diye kükremiş, ardından bir başka "Solcu" yazar Aytunç Altındal, *Laiklikten caymamız gerektiğini, emekçilerin yüzde doksanının Müslüman olduğunu, bunu gözardı edemeyeceğimizi* işlemeye koyulmuştur. Özetle, o yıllarda Sosyalizm'in Anavatanı sayarak bağlandıkları Sovyetler Birliği'nin uluslararası çapta *Müslüman Kartı*'nı oynamasına bağlı olarak, laiklik kimi Türkiye'li solculara batmaya başlamış, bunlar da Sovyetlerin dünyada uygulamaya koyduğu İslam'a yanaşma politikasını Türkiye'de uygulayarak İslamcı kesimlerle eylem birlikleri yapabilmek için onlara sevimli görünmek üzere *laikliğe çatmaya koyulmuşlardır.*

O yıllarda, Sovyetler Birliği, kendi güneyindeki ülkelerin ABD'ye bağımlı yönetimlerini yıkıp, yerine

kendisine bağımlı yönetimler kurabilmek amacıyla, bu ülkelerin Müslüman halklarını *İslamcıl Sosyalizm* ile tavlayarak Amerikancı yönetimleri yıkmaya kışkırtırken; buna karşılık Amerika da, bu ülkelerin zaten kendisine bağımlı olan yönetimlerini *İslamcıl* görünüme sokarak, bu ülkelerin halklarını *İslamcıl* istemlerle yönetimi devirmekten uzaklaştırmaya davranmıştır. ABD'ye bağlı yönetimler *İslamcıl* görünürlerse, Sovyetler Birliği, bu ülke halklarını *İslamcıl* istemlerle kışkırtamaz olur, Sovyetler Birliği'nin eline aldığı *İslam Kartı* işlev göremez olur, diye düşünülmüştür. İşte ABD'nin bu oyununa *"Yeşil Kuşak"* deniyordu. Özetle, Sovyetler Birliği, Hint Okyanusu'na ulaşabilmek amacıyla, kendi güneyindeki ABD'ye bağlı ülkelerin ***halklarını***, *İslamcıl renkli bir Sosyalizm* ile kendi buyruğuna sokmaya çalışırken; buna karşılık ABD, bu ülkelerin kendisine bağlı ***yönetimlerini*** *İslamcıl* renge bürüyerek, ***halklarının*** *İslamcıl* istemli ayaklanmalarını böylece önlemeye, gereksiz kılmaya davranmıştı. Sonuçta, Sovyetler Birliği: ***halklar üzerinde***, ABD ise ***yönetimler üzerinde*** bir *İslamcıllaştırma* çabasına girdiği için, bu ülkelerde ***laikliğe sövmek*** hem Sovyet yanlısı solcuların, hem de Amerika yanlısı sağcıların baş uğraşısı olmuş, *"Tanrı Tanımaz Komünist İslam Şeriatçıları"* denebilecek bir alay *"Kemalist Laikliğe Saldıran Solcu"* o yıllarda türemişti. Bir gün önce ***Laik-Sosyalist*** olanlar, bir gecede ***Laiklik Karşıtı Sosyalist*** olup çıktılarsa; bir gün önce ***Laik-Batıcı-Kapitalist*** olanlar, bir gecede ***Laiklik Karşıtı Batıcı*** olup çıktılarsa; ve 1980'de Türkiye'de laikliği yıkıcı "Atatürkçü" görünümlü bir darbe olduysa, bu o yıllarda Sovyetler Birliği / Amerika boğazlaşmasında, her iki ka-

badayının da *İslam Kartı* ile oynamasının Türkiye üzerindeki yansımasından başka bir şey değildir.

Bir yandan Amerikan kaynaklı ***"Komünizme karşı İslamı kullanalım"***cılık, (Bkz: Cengiz Özakıncı, 'United States Of İrtica 1945-1999, Soğuk Savaş Dönemi'nden Yeni Dünya Düzeni'ne Türkiye'de İrtica ve Emperyalizm, otopsi yayınları, 5. bs) öte yandan Sovyetler kaynaklı ***"Emperyalizme karşı İslamı kullanalım"***cılık, gemi azıya alınca, önce "solcu" bilinen Aziz Nesin, sonra "solcu" bilinen Aytunç Altındal, laiklik karşıtı yazılar yayımlamaya başlamışlardır.

Aziz Nesin, 1964-1969'larda, Aytunç Altındal ise 1975'lerde başlamış *"laikliğin ülkemize bir yararı olmadığını savunan"* yazılar yazmaya...

"Solcu" yazar Aytunç Altındal niçin 1975'te laikliği ayak bağı olarak görmeye başladığını 18 Mart 1994 günü Milli Gazete'de yayımlanan uzun söyleşisinde şöyle anlatıyor:

> Türkiye'nin gerçekleri açısından bakıldığında, Türkiye ***laiklik konsepti içinde ele aldığınızda, bir yere varılamayacağını*** gördüm.. Emekçi diyorsun ama adam Müslüman!. E, biz o tarafını görmeyeceğiz. Böyle şey olur mu? Uğruna mücadele ettiğin emekçi, yüzde doksan dokuz Müslüman'ın içerisinde. O tarafını görmeyelim demek olmaz.. 1975'lerden itibaren *laikliğin yeniden tanımlanması gerektiğini* gündeme getirdim. Benim ***amacım*** öncelikle Sol-Kemalist kanatlarda böyle bir bilinç değişikliği oluşturabilmekti..

Türkiye'yi yöneten kadrolarda bir *bilinç değişikliğine* gidebilmekti. Bu, iyi kötü çok şükür sağlandı.

Bir yandan Türkiye'yi yöneten kadroların *laik bilincini* değiştirip, onlara *laiklik karşıtı bir bilinç* aşılamaya davranmak; öte yandan *Sol-Kemalist* çevrelerin *laik bilincini* değiştirip, *laiklik karşıtı bir bilinç* aşılamaya kalkışmak, 1975'te 28 yaşında, pek tanınmamış bir solcu yazar için [o yıllarda en aşırı yobazların dahi 163. madde korkusuyla açık açık *laiklik karşıtı* yayınlar yapamadıkları gerçeği göz önüne getirilirse] ilginç bir durumdur.

"Solcu" yazar Aytunç Altındal, 1975'ten sonra "emekçilerin kurtuluşu uğruna"(!) *laiklik karşıtı* yazılar yazmakla yetinmeyip, bu işe öyle asılmış ki, tutup *laiklik karşıtı* bir ad verdiği bir yayınevi bile kurmuş: *Havass* Yayınevi. Bunu da *laiklik karşıtı* Milli Gazete'de yayımlanan söyleşisinde şöyle anlatıyor:

> 1977 yılında, bunları daha iyi söyleyebilmek için bir yayınevi kurdum. Yayınevinin adını da ***Havass*** koydum. Bu kavram herkesi şaşırttı: *"Nedir bu Havass?"* soruları sorulmaya başlandı. İnanır mısınız, İslami kesim bile bu kelimenin ne manaya geldiğini bilmiyordu. ***Sadece Rufai Tarikatı kelimeyi biliyordu.*** Bu kavramı özellikle şu amaç için kullandım: Türk Dil Kurumu kurulduğunda, Müslüman Türk halkının kafasından silinmesi gereken ilk kavram olarak bunu ('Havass'ı) seçti.- Başarı da sağladılar!- Benzer şekilde Türk Tarih Kurumu da bu yönlerde çalışmıştır. Ben de *özel olarak* bu kelimeyi seçtim. ***Havass***'ın bir başka önemli anlamı

var. *Halife seçebilmek için **havass**'tan olmak gerekiyordu. **"Havass"**tan* olmayanlar Halife seçilemezdi. İşin bu tarafı, hiç düşünülmemiş. Oysa, *gelmiş geçmiş bütün halifeler **"Havass'ül-Havass"**a* mensupturlar. *En üst Havass*'a yani. ***Günümüzde*** (Hilafet, halife seçmek, vs. –eb) ***tekrar gündemdedir.*** -(Türk Dil Kurumu'nu rahatsız eden anlamı neydi bu kelimenin?)- ***"Havass"*** (sözcüğü) devam ettiği müddetçe ***Halife fikri de yaşayacak***tı. Hilafet kaldırıldığı için ***Havass***'ın da (dilden-) kaldırılması lazımdı. ***Halifelik*** anlamının ötesinde, bir de insanın iç duyuları ile ilgili yönü vardı. ***"Havass'ül hamsi Beşer"*** dendiği zaman insanın beş duyusu anlaşılır. Bu beş duyu dış duyular değil iç duyulardır. Ama ***Havass*** kavramı ortadan kaldırıldığı için, *beyinden ve bilinçten silindiği* için, ***düşünme*** ve ***kıyas yapabilme*** gibi duyular işlenememiştir. Cumhuriyet Döneminde, Türk insanının sadece beş dış duyusu ile dünyaya bakabilmesi istendi. İnsanların dış dünyadan algıladıklarını iç dünyalarında tartmaları,.. *istenmedi.*" (Bkz: "Milli Gazete, 18 Mart 1994, Aytunç Altındal ile söyleşi, sf: 9)

Yıl: 1975-1977.. "Solcu" yazar Aytunç Altındal, Türkiye'de *"emekçilerin kurtuluşu uğruna*(!) *laik cumhuriyete karşı Hilafet bayrağı*" açıyor.. O yıllarda Sovyetler Birliği, kara yolundan Hint Okyanusuna ulaşamazsa ekonomik darboğazdan kurtulamayacağı için batacak. Hint Okyanusu'na ulaşması için, ya İran ya da Afganistan, Pa-

kistan gibi çoğunluğu Müslüman olan ülkelerin topraklarını kullanması gerekiyor. Sovyetler Birliği, bu nedenle *Müslümanların Sevgilisi* olmak için çırpınıyor. Fransız Komünist Partisi yöneticisi Roger Garoudy'nin 1960'ların ortalarında bu amaçla yazdığı *İslam ve Sosyalizm* adlı kitap Türkiye'de de yayılıyor, tartışılıyor, benimseniyor ve Sovyetçi solcular İslamcı Sosyalizm kuramına uygun olarak İslamcılara el uzatıp ödün veriyorlar. Biz laikliğe karşı sizinle birlikte davranalım, siz iktidarı devirmek için bizimle birlikte davranın, deniyor. ABD ise, Hint Okyanusu'na giden kara yolunu Sovyetler Birliği'ne kapatmak için, ***Yeşil Kuşak*** adı verilen, özü Sovyetler Birliği'nin güneyindeki ülkelerde ABD'ye bağlı Yönetimleri *İslamcılaştırıp*, böylece *"İslam Kartı'*nı Sovyetler Birliği'nin elinden almak olan bir çizgi izliyor. Aytunç Altındal, -bir Sovyetçi Solcu olarak- işte tam da bu günlerde *emekçilerimizin kurtuluşunu laikliği bırakıp, hilafete geçmekte* buluyor..

İsteyen istediği düşü kurabilir, dilediği kuramı oluşturabilir. Özgürlük var. Bizim eleştireceğimiz yalnızca kamuoyunun yanlış bilgiler verilerek kandırılmasıdır. Aytunç Altındal'ın Milli Gazete'de yayımlanan yukarıdaki sözlerinde, öyle çok sayıda yalan, yanlış, uydurma ve çarpıtma bulunmaktadır ki, hangisinden başlayacağımızda güçlük çektik.

1. *Türk Dil Kurumu, kurulduğunda (12 Temmuz 1932), Müslüman Türk Halkının kafasından silinmesi gereken ilk kavram olarak 'Havass'ı seçti,* sözleri, Aytunç Altındal'ın birinci uydurmasıdır. Türk Dil Kurumu ilk

iş olarak Arapça kökenli Havass sözcüğünü kullanımdan kaldırmayı seçmiş değildir. Türk Dil Kurumu'nun kuruluş bildirgesi, Kurultay'lara sunulan bildirileri, kararları belgelidir. Hiç birinde *"İlk iş olarak şu havass sözcüğünü yok edelim"* diye bir yönerge bulunmamaktadır. *Havass* sözcüğünün Türkçe *duygular* sözcüğüyle karşılanması, ilk olarak Türk Dil Kurumu'nun kurulmasından 33 yıl önce, İkinci Abdülhamid'in hilafeti döneminde, Şemseddin Sami'nin "Kamus'u Türkî" sözlüğünde görülmüştür.[2] Türk Dil Kurumu, Cumhuriyet'ten önceki dönemde yayımlanmış, sayısı binlere varan eski yazılı kitabın tıpkı basımlarını yapmış, Osmanlı Döneminin kitaplarını, el yazmalarını, özgün baskısıyla çoğaltmış; yok etmemiş yaşatmıştır. Türk Dil Kurumu, *"Tarama Sözlüğü"*yle, Osmanlı Dönemi'ndeki neredeyse bütün sözlüklerin özgün yazılımlarıyla korunmasını sağlamıştır. Böylelikle, *"Havass"* sözcüğü de içlerinde olmak üzere Osmanlı Döneminde kullanılan hiç bir sözcük, bilinmez, bulunmaz duruma düşmemiştir. Kanıt: "Gülistan Tercümesi", "Kutb Name" gibi yüzlerce TDK yayını

2. *Türk Tarih Kurumu'nun da bu yönde Havass sözcüğünü beyinlerden silmeye çalıştığı,* Aytunç Altındal'ın ikinci uydurmasıdır. Türk Tarih Kurumu'nun *Havass* sözcüğünü kullanımdan kaldırmak için bir çabası yoktur. Tersine, tıpkı basımları yapılan sayısız Osmanlı

[2] Bkz: Age-Osmanlı Yazılı Baskısı, Dersaadet, İkdam Matbaası, Bab'ı Ali, 1317, S. 535, 547, 561

Dönemi belgesinde, *"Havass"* sözcüğü de içlerinde olmak üzere tüm sözcükler belgeleriyle birlikte korunmuştur. Kanıt: Cevdet Paşa'nın "Tezakir"i, vb. gibi, yüzlerce TTK yayınlarıdır. Türk Tarih Kurumu'nun yayınladığı 'Tezakir'de, *"Havass- Vükela"* (sf. 13), *"Hass'ül Hass"* (sf. 14), *"Havass-ı Mebusan"* (sf. 16) gibi içinde *Havass* sözcüğünün yer aldığı pek çok tümce geçmektedir.

3- *Havass sözcüğü Müslüman Türk halkının kafasında* ***halife seçmek olgusunu anımsattığı için****, Atatürk'ün kurduğu Türk Dil Kurumu ile Türk Tarih Kurumu ilk iş bu* ***havass*** *kavramını ortadan kaldırdılar,* saptaması, Aytunç Altındal'ın üçüncü uydurmasıdır. Çünkü, Halifelik Osmanlı'ya geçti geçeli hiç bir Osmanlı Halifesi ***seçim*** yoluyla belirlenmemiştir. Osmanlı'da halife, *"Havass"* sınıfından olanların verecekleri ***oylarla*** değil, bir önceki halifenin ***dölleriyle*** ile belirlenir; *"Havass"* sınıfına da ***'halife seçmek'*** filan değil, babadan oğula döl yoluyla belirlenen halife önünde secde etmek düşerdi. ***"Havass", "Avam"*** sözcüğünün karşıtıdır. İşçiler, köylüler, çiftçiler, esnaf ve zenaatkarlar, özetle şimdi "halk" dediğimiz kesime eskiden, Osmanlı döneminde ***"avam"*** denir; buna karşılık varsıl, yönetici, buyurgan konumdaki yüksek kesime de ***"havass"*** denirdi. Osmanlı'da nasıl "avam"ın halife ***seçme*** hakkı yok idiyse; ***"havass"***ın da halife ***seçme*** hakkı yok idi...

4- ***Halife seçebilmek için "havass"tan olmak gerekiyordu.*** *Havass'tan olmayanlar Halife seçilemez idi.* ***"Havass" (sözcüğü) devam ettiği müddetçe Halife (seçmek) fikri de yaşayacaktı.*** *Hilafet kaldırıldığı için, havass (Halife seçenler) (kavramının) da kaldırılması lazımdı,* saptaması Aytunç Altındal'ın dördüncü sabuklamasıdır. Yalnızca Osmanlı'da değil, bütün bir Müslüman Dünyası'nda, son 1400 yıl boyunca *"havass"* sınıfının işi halifeyi seçmek olmamıştır. Bu yüzden en eski Arapça Sözcüklerde dahi Havass sözcüğünün karşılığı *Halife Seçenler* değildir. Sözgelimi, Ragıb'ın 1050 yıllarında yazılmış "el-Müfredat" adlı sözlüğünde "el-Havass" sözcüğünün karşılığı Halife seçenler olmayıp, "el-Meşair'ül Hamse" (Türkçesi: Beş duyu, görme, işitme, tadalma, koklama, dokunma)dır. Yine Zemahşeri'nin 1100 yıllarında yazdığı "Esas'ül Belağa" adlı Arapça sözlüğünde, Havass sözcüğünün karşılığı *Halife seçenler* değildir. Cevheri'nin 1050, Firuzabadi'nin 1450 yıllarında yazdıkları Arapça sözlüklerde dahi Havass sözcüğüne *Halifeyi Seçenler* anlamı verilmemiştir. Corci Zeydan'ın "Medeniyyet-i İslamiyye Tarihi", Osmanlı Döneminde yazılmış olup, Havass konusuna (5. cilt 24. sayfadan başlayarak) on sayfa ayrılmıştır. Bu adla nitelenen topluluğun *Halife Seçmek* gibi bir görevi olduğuna ilişkin tek söz yoktur. Tersine, *Havass, Halife'nin dölünden kimseler ile Halifenin* ***atadığı*** *görevliler* olarak gösterilmektedir. Bunlar yoğurdun kaymağını yer, bol bol akçeler alır, bolluk içinde yaşar, Halife'nin yerine göz dikecek oldular mı, ya boğ-

durulur ya da sürülürlermiş (age, Üçdal y., s.25) 1899 yılında yazılmış Şemseddin Sami'nin *"Kamus'i Türki"* sözlüğünde dahi, "Havass" sözcüğünün karşılığı Halife seçenler değildir. Olamazdı da. Çünkü, en sıradan bir "Müsteşrik" (Doğubilimci) dahi, İslam'da yalnızca ilk dönemde uygulanan *Halife Seçimi*'nin ***Havass*** değil. ***"Ehl-i Şura", "Ashab'ı Şura"*** denilen bir kurulun işi olduğunu bilir. (Bkz: H. Kahraman, "Mukayeseli İslam Hukuku", İrfan y., 1974, s.101) Halife seçmek –Altındal'ın uydurduğu gibi- Müslümanlara Cumhuriyet Dönemi'nde "unutturulmuş" olmayıp, taa 1400 yıl öncesinden, Emevi döneminden bu yana, kendi halifelerince unutturulmuştur. Bugün Müslüman yurttaş-larımıza pek sevdirilmeye çalışılan o İkinci Abdülhamid, Buhari'nin Hadisleriyle İbni Haldun'un 'Mukaddime'sini Osmanlı diline çevirtmiş, çoğaltıp yaymış, gelgelelim, bu kitapların içlerinde; *"Halifelik'in ilk dönemde seçimle belirlendiği, sonrakilerin ise kılıç gücüyle kendi kendilerini Halife saydırdıkları, böylelerinin **"gerçek halife"** olmayıp **"suri** (sureten, sözde, görünüşte) **halife"** oldukları"* yolunda bilgiler bulunduğunu öğrenir öğrenmez, kendisinin çevirtip yayımlattığı bu kitapları yine kendisi yasaklamıştır, ki Osmanlı kulları, *Halife Seçmek* diye bir haklarının bulunduğunu bilmesinler ve Halifelik yine Abdülhamid'in dölünden birine geçebilsin diye! Halifenin seçimle belirleneceğini Müslümanlara unutturulan Emeviler, Abbasiler, Osmanlılar olmuş; bunu Müslümanlara yeniden öğreten ise Atatürk olmuştur.[3]

[3] Bkz: Nutuk, C.III. sf.1239'dan 125'te, Hilafetin Tarihi; Ayrıca, "Havass"

"Havas" sözcüğü ile "Halife seçmek" olgusu arasında bağlantı bulunduğu, bütünüyle Altındal'ın uydurduğu bir savdır. "Havass" sözcüğünü 1977'te yalnızca Rufai Tarikatı biliyor, ancak "Halife Fikri" bütün tarikatlarda yaşıyor ise, bu bile "havass" sözcüğü ile "halife fikri" arasında doğrudan bir ilişki bulunmadığını göstermektedir. Ayrıca, Türkiye Cumhuriyeti'-nde okutulan bütün tarih kitapları, "Halife" sözcüğüyle doludur. Bu da, Altındal'ın *"Halife fikrini unutturmak için Havass sözcüğünü ortadan kaldırdılar"* saptamasının gülünçlüğünü kanıtlar. Çünkü, Halife sözcüğünün kendisini yaşatmıştır Cumhuriyet Türkiyesi!...

5- *"Havass'ül Hamsi Beşer" denildiği zaman insanın beş duyusu anlaşılır. Bu beş* ***duyu dış duyular değil, iç duyulardır,*** saptaması. Aytunç Altındal'ın beşinci uydurmasıdır. Gerçek tümden tersidir. *"Havass'ı Hamsi Beşer"* dendiğinde, Havas = Duyular, Beşer = İnsan, anlamındadır. Altındal'ın bilgiç uydurmalarının tersine, Bu söz, insanın ***iç*** değil ***dış*** duyu algılarını belirtmekte kullanılır İç duyuları anlatan söz, *"Havass'ı Hamsi Beşer"* olmayıp, *"Havass'ı Hamsi Batın"*dır. (Batın= İç, içrek, deruni). Bütün bu sözcükler, Türkiye Cumhuriyeti'nin Laik Yönetimi altında yayımlanan Büyük Larousse, Redhouse Sözlüğü, Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Büyük Lugat, Temel Türkçe Sözlük, gibi yüzlerce sözlük ve bilgiliklerde bulun-

---

kavramı, s.1243, "Ashab'ı Şura" kavramı, 1244, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1970.

maktadır. Dileyen bir Osmanlıca sözcük alır, bakar, okur, öğrenir. Yasak değildir.

6- *"Havass" kavramı Cumhuriyet döneminde TDK ve TTK tarafından ortadan kaldırıldığı için, beyinden ve bilinçten silindiği için, (Türkiye toplumunda) "düşünme" ve "kıyas yapabilme" gibi duyular işlenememiştir"* saptaması, Aytunç Altındal'ın altıncı uydurmasıdır. Dilimizden *Havass* sözcüğü gidip, yerine *duygu, sezgi* gibi öztürkçe sözcükler kullanılmaya başlandı diye, Türkiye toplumunun *düşünme, orantı kurma* yetilerinin işlenemediği, yalandır. Kendi dilinde *Havass* sözcüğü varolmasına karşın Aytunç Altındal'ın kendisinin *düşünme, orantı kurma* yetilerinin ne durumda olduğu ortadadır. Demek ki, birinin dilinde *Havass* sözcüğünün bulunması, onun *düşünme, oranlama* yetilerinin gelişmişlik düzeyiyle doğru orantılı değildir. Dillerinde *Havass* sözcüğü bugün dahi yaşayan Araplar, son yetmiş yıldır Türklerden daha mı derin düşünebilmektedirler? Dillerinde *Havass* sözcüğünü bugün de yaşatan Rufai Tarikatı, -hani şu davul dımbırtılarıyla, zikrederek, kendilerinden geçip, göbeklerine, yanaklarına şişler sokan tarikat- Türkiye'nin *düşünme, orantılayabilme* yetileri en gelişmiş, en işlenmiş bireyleri midir?.. Bir sözcüğün Arapça'sının dilimizden çıkıp, yerine Türkçesinin konması, Türkçe konuşanların *düşünme, orantılama* yetilerini durduramaz. Durdurur savı, yalandır. Bu konu, *"Dil ve Din"* adlı kitabımda, ayrıntılarıyla işlenmiştir.

7- *Cumhuriyet Döneminde, Türk insanının sadece beş **dış** duyusu ile dünyaya bakabilmesi istendi. İnsanların **dış** dünyadan algıladıklarını **iç** dünyalarında tartmaları,.. **istenmedi,*** savı, Aytunç Altındal'ın yedinci uydurmasıdır. Çünkü, Cumhuriyet Dönemi'nde "İlahiyat Fakültesi'nce oluşturulan *Din'de Yeniden Yapılanma* yönergesi, 1928 yılında yayımlanmış olup, ***'düşünce'*** konusunda yapılması önerilen şudur:

"Tapım'ın *düşünselliği*'nde; Hutbelerin basılı biçimleri yeterli değildir. Hitabet, yazıyı seslendirmekten ayrı bir iştir. Hutbelerde önemli olan yön, doğrudan doğruya bilimsel ya da akçasal düşünceler *değildir!* Tersine, doğrudan doğruya *dinsel olan değerler ve düşüngüler* (Muakaleler: Kurgusal, soyut, *metafiziksel düşünceler)*'dir. Bunu verebilecek kimseler, hitabete yetenekli ***din düşünürleri*** (Din Filozofları)'dır. Bu düzeyde hatiplerimiz İlahiyat Fakültesi yoluyla yeterli sayıda yetişinceye dek, dışarıda var bulunan ***din düşünürleri'***nden ve ***din yorumcuları***'ndan yararlanmak gereklidir. Bunlar ötesinde yapılacak iş, ***din edebiyatı***'nın ve ***din felsefesi***'nin kurulmasıdır... Önemli olan, Kur'an'ın ve İslam Dini'nin insancıl ve değişmez içeriği gösteren ***felsefi bir rüyet***'tir. Şimdiye değin bu yapılmamıştır. Kur'an'ı Kerim, bu gözle görülüp kuvvetli bir zeka ile anlaşılmadıkça, ***salt akıl ve yalnızca akıl yürütme ile anlaşılamaz.*** [4]

---

[4] Bkz: İlahiyat Fakültesinde Hazırlanan Lahiya, 1928, İmzalar: Prof Köprülüzade Fuad, Prof İsmail Hakkı Baltacıoğlu, Prof. İsmail Hakkı İz-

Görüleceği üzere, Cumhuriyet Dönemi, Türkiye yurttaşlarını yalnızca ***dış*** algılara tutsak kılıp, dış dünyadan algıladıklarını iç dünyalarında tartmalarını ***istememiş*** değildir. Tersine, *metafizik düşüncenin, dinsel düşüncenin, dinsel felsefenin en sağlıklı biçimde oluşmasını sağlamaya girişmiş,* gelgelelim, yukarıda özetlediğimiz istemler, dilinde Havas sözcüğünü yaşatan Rufai Tarikatı gibi bir alay tarikatlar tarafından kafirlik diye damgalanıp uygulamadan alıkonmuştur.

Milli Gazete'de yayımlanan söyleşisinde Solcu olarak bilindiği 1975-1977'den bu yana, laikliğe, Cumhuriyet Dönemi'ne, Dil Kurumu'na, Tarih Kurumu'na karşı yayınlar yaptığını açıklayan Altındal, o günden bugüne ülkemizi emekçilerin kurtuluşu adına Halifelik yönetimine, dolayısıyla Osmanlı Düzenine döndürmeye çalışıyormuş. Bu doğrultuda yazdıkları laikliğe, Cumhuriyet Dönemine, Atatürk Devrimlerine ilişkin Sol bakış açısıyla ilerici nitelikte eleştiriler olmayıp, tersine Cumhuriyet Dönemi'ne ilişkin gerici yobazların benimseyeceği türden –yukarıda örneğini gösterdiğimiz gibi- bilimsel eleştiri karşısında dağılıveren uydurmalardır.

Dileyen dilediği amaç uğruna yazıp söylesin. Ancak yalan yaymasın. Evet, *Uydurma Özgürlüğü* var; ama *Çürütme Özgürlüğü* de var. Biz, *yalan çürütme*

---

mirli, Prof Halil Halid, Prof. Halil Nimetullah, Prof. Mehmet Ali Ayni, Prof. Şerafettin Yaltkaya, Prof. Hüseyin Avni Arapkirli, Prof. Hilmi Ömer, Prof. Yusuf Ziya. Bu yönergenin dilini günümüz Türkçesine çevirdik.

özgürlüğümüzü doya doya kullanmak istiyoruz. Öyle ki, bu, içinde yaşadığımız bugünlerde, artık bir hak olmaktan da öte, bir görev olmuştur. *Yalan çürütme görevinden kaçanlar bu denli çok sayıda olmasaydı, Türkiye kendilerine "İkinci Cumhuriyetçi", "İslamcı", "Osmanlıcı" denilen bunca yalancının ardına takılıp, bunca kargaşaya sürüklenmezdi..* Türk Dil Kurumu, kendisine ilişkin yalanlar yayılırken susuyorsa; Türk Tarih Kurumu, kendisine yönelik yalanlar yayılırken susuyorsa; İnkılap Tarihi Kürsüsü Prof.'ları, Dr.'ları, Atatürk'e ve Cumhuriyet'e ilişkin yalanlar yayılırken susuyorsa; *Bu yalanlar karşısında susulmasını söylenenlerin gerçek olduğu biçiminde anlamaktan başka bir yolu kalmayan toplum, hiç bir biçimde suçlanamaz...* "Refah Partisi" yerel yönetimlerin çoğunu kazandı diye Hürriyet Gazetesine demeç verip: "Yüzde Altmışlar (Aptallar) kazandı" diyen Aziz Nesin, bu güne dek o kesimin yaydığı hangi yalanı çürütmüştür? Yalanlar yayılırken susanlar, o yalanda boğulmaya yazgılıdırlar.

Aytunç Altındal, 163. madde daha kaldırılmadığı için en yürekli dinağalarının dahi laiklik karşıtı yayınlar yapmaktan çekindikleri 1975-1977'lerde, sözde-sol bir bakış açsıyla, laikliğe karşı çıkan, Hilafeti, Osmanlı Yönetim Biçimi'ni öven yazılar yazmış, yayınevi kurmuş. Solcu Aziz Nesin de 1969'larda tam Sovyetler Birliği Ortadoğu'da İslamcıl Sosyalizm kartını oynamaya başladığı dönemde laikliğe söverek şöyle diyordu.

> "Müslümanlık akıl dini'dir,. aklın önderlik ettiği., hepsinden çok akılcı ve ***ilerici*** bir dindir,. (Bkz: Yeni Tanin 1.9.1964) "Gazetelerde İslam Cumhu-

riyeti kurmak isteyen yüz kişi yakalandı! diye haberler çıkmaktadır. İslam Cumhuriyeti kurmak isteyenler de, Hilafeti ihya etmek isteyenler de, 'bizim dinimiz dünya işlerinden ayrılmaz' diyenler de ***haklıdırlar!.. Bilimsel açıdan haklılıkları açıktır!..*** Ne var ki ***haklılıkları*** yürürlükteki kanunlarla çeliştiğinden, ***haklı*** ama ***meşruiyet içinde değil***'dirler. Bu çelişkiyi daha Cumhuriyetin kuruluşunda batıda aktarılan ***laiklik kurumunda*** aramalıdır. ***Batı kopyacılığının, biçimsel Batılılaşma yanlışlığının Türkiye'ye en büyük zararı laiklik kurumuyla gelmiştir...*** " (Günaydın 6.1.1969) "İslamlık bir aksiyon bir mücadele dinidir... Müslüman olarak yetişenler elbette aksiyona geçecekler mücadele edeceklerdir..." (Günaydın 8.1.1969). [5]

Sovyetler Birliği Hint Okyanusu'na ulaşmak için *İslamcıl Sosyalizm* kartını oyuna soktuğu yıllarda laikliğe bu sözlerle saldırıp İslamcıları Sosyalizme yandaş yapmak için onlara mavi boncuk dağıtan "Solcu" Aziz Nesin'den çok değil 6 yıl sonra, 1975'lerde bu kez de Aytunç Altındal, çıkıp "Laiklik karşıtı Sol" (!), "Hilafet yanlısı Sol" (?) yayınlar başlatmıştır. Öyle ki, Refah Partisi'nin danışmanı olan Abdurrahman Dilipak dahi, yazdığı *Laisizm* adlı kitabın büyük bir bölümünü, Aytunç Altındal'ın laiklik karşıtı savlarını olumlayarak doldurmuştur. İslamcı kesim "Solcu" Aytunç Altındal'ı laikliğe karşıt yayınlarında "akıl hocası" olarak bağrına basmıştır.

---

[5] Bkz: A. Nesin "Merhaba" Adam y. 9. bs. s. 175'ten 189'a

1975'lerde, "emekçileri kurtarmak üzere" (!) *Kemalist laik cumhuriyet'ten cayıp, Abdülhamidist seküler yönetime dönmemizi* öğütleyen Aytunç Altındal, yirmi yıl sonra bugün, Refah Partisi'nin amaçlarının Türkiye'de devlet politikası olarak benimsenmesini öğütleyerek şöyle diyor:

> Avrupalı bir grup bilim adamına göre, Müslümanlar kendilerine bir lider ülke bulabilirse, geleceğin dünya ve Avrupa siyasetinde önemli görevler oynamaya hazırdırlar. Lider ülke Türkiye olursa; Avrupa Topluluğu'nun hem askeri hem ticari rakibi olabilir.. Umarız (bu saptamalar) Türkiye'yi büyük devlet yapmak isteyenlere bir uyarı olur.[6]

Yirmi yıl önce ***laikliği*** sol adına ***emekçilerin kurtuluşunun önünde bir engel*** imiş gibi göstermeye başlayan Aytunç Altındal, yirmi yıl sonra ***laikliği*** bu kez de ***Türkiye'nin büyük devlet olabilmesinin önünde bir engeli*** olarak gösteriyor.. Bakalım şu laiklik daha daha nelerin önüne engel diye gösterilecek...

II - TEK YOL HİLAFET

"Aytunç Altındal'ın kitabı Avrupa'da bomba gibi patladı", "Hıristiyan dünyasında bomba gibi patladı", "Pek çok Avrupa ülkesinde fırtınalar estiriyor"[7] *"Aytunç Altındal 70'li yıllarda Sol-Kemalist çevrelerde yazıları ve*

---

[6] Bkz: Milliyet Gazetesi, 19 Şubat 1993.
[7] Bkz: Hürriyet, Show dergisi, 25. 4. 1993

kitaplarıyla büyük gürültü koparmıştı. 80'li yıllarda İsviçre'ye yerleşen Altındal, Batı dünyasında da gürültü kopardı."[8] *"Avrupa'nın pek çok ülkesinde kitapları basılan, demeçleri radyo ve televizyonlardan verilen Aytunç Altındal, şu sıralar, kendi tabiriyle Hıristiyan mahallesinde kandil simidi satmaya çalışıyor."*[9]

Tüm bunlar Altındal'ı tanıtan yazılardan alındı. Biz, okuduğunuz bu yazıyı yazarken, Aytunç Altındal da *Yeni Günaydın* gazetesinde, *"Yeni Ortodoks İttifakı"* başlıklı bir dizi ile *"Dün ve Yarın"* köşesinde yazılar yazıyordu. Bu gazetede *"İslam'ın Kılıcı Hazreti Ali"* başlıklı çizgi-öykü bizmiş, *"Anadolu Evliyaları"* adlı çizgi-öykü başlamıştı. Bu çizgi-öyküde, Ahmet Yasevi, Yunus Emre, Mevlana, Pir Sultan, Akşemseddin, Hac Bayram Veli, Emir Sultan, Erzurumlu İbrahim Hakkı, Merkez Efendi, Eyüb Sultan, Aziz Mahmud Hüdai, Ebül Vefa Hazretleri ve daha pek çok evliyanın yaşamları yansıtılacaktı. Gazetenin bir başka sayfasında, *"Mevlana Diyor ki"* - *"Yunus Emre Divanı"* ve *"Ahmet Hulusi'nin Allah adlı kitabından bölümler"* her gün sürekli yayımlanıyordu. Ayrıca, 6. ncı sayfada *"Merdoğlu: Sırp Sındığı"* adlı bir çizgi-öykü sürmekteydi: Yiğit Osmanlı akıncıları, güzleriyle, palalarıyla, beygirleriyle Evropa'nın tozunu almakta, Sırplara hadlerini bildirmekteydiler. Dördüncü sayfada ***"Hilton Oteline Osmanlı Dekoru"*** haberi verilmekteydi. Uluslararası Hilton Oteller zincirinin Uluslararası yöneticisi Rico de Schepper, Emniyet Sandığı ile sözleşmelerinin ***2015 yılına*** dek uzadığını, bu yüzden ***İstanbul Hilton'a Osmanlı De-***

[8] bkz: milli gazete-18.3.1994
[9] show-25.4.1994

koru yaptırmak 'mecburiyetinde kaldıklarını', bu iş için yediyüz milyar TL ayırdıklarını söylüyordu. Demek ki, uluslararası gözle bakıldığında, ***Türkiye 2015 yılına dek kesin olarak Osmanlı'ya dönecek***ti. Türkiye'deki uluslararası kuruluşlar, bu nedenle daha şimdiden kendilerine *Osmanlı Süsü* vererek, geleceklerini sağlama almayı düşünüyorlardı. Demek ki, Aytunç Altındal'ın öncüsavunuculuğunu üstlendiği ***Yeni-Osmanlıcılık*** bu denli güçlenmiş bulunuyordu..

Aytunç Altındal, en geç 2015 yılında Türkiye'ye egemen olacağı uluslararası Akçebeylerince dahi olumlanmış bulunan ***Yeni-Osmanlıcılık*** akımının, sesi en gür çıkan kuramcılarından... Yazdıkları bugüne dek eleştirilmedi, gürültü çıkardı; gürültü çıkarmak, eleştirmek değildi. Biz, Aytunç Altındal'ın yazdıklarını *"Evrensel Eleştiri İlkeleri"* uyarınca tartmaya kalktığımızda, eşdeyişle *"İçkin (İmmanent) Eleştiri"* ile *"Aşkın (Transcendent) Eleştiri"* ilkelerine vurduğumuzda, gördük ki, Altındal'ın yazdıkları kendi içinde kendi kendisiyle tutarlı olmak gibi bir erdemden yoksundur. Örneğin:

Mayıs 1986'da Süreç Yayınları'nca basılan *"Laiklik"* adlı kitabında Altındal şunları söylüyor:

> ***Sekülarizm***'i, toplumsal ahlak standartlarının dine ve dinlere göre değil, güncel hayata göre düzenlenmesinden ve ayarlanmasından yana olmak; ve güncel-dünyevi hayatı ilgilendiren her konuda ve/veya her özel konuda ***dinsel yargıları***

dıştalamak veya ***kasden dıştalamak*** şeklinde özetleyebiliriz." (age-sf.15)

"***Kur'an'da 'şeriatın gereği olarak' Sekülarizm*** (dinsel yargıları güncel-dünyevi yaşamdan kasden dıştalamak-) ***vardır***. Hem de, Yahudilik ve Hıristiyanlıkta olmadığı kadar (çok-) vardır.. Kur'an'a ve Şeriat'a göre, ***birey***'e o çağların Hıristiyanlığında ve Yahudiliğinde olmayan bir ***serbesti*** tanınmıştır."-"Kur'an'da somut insanlar vardır ve onlardan düşünmeleri istenmektedir... *(İslam'da) insanoğlu her şeyi düşünebilir; buna* ***Allah'ın varlığı ve yokluğu (üzerine düşünmek) de dahildir!***" - "İslamiyet öyle bir hukuk telakkisi getirmiştir ki, bunlar bugünkü Anayasalarda ve "Haklar Beyannameleri'nde gördüğümüz bazı ***özel kişi hakları***'na benzemektedir" - "(Bugünkü, çağdaş) Anayasalar ve *İnsan Hakları Beyannameleri* çağımızda tam anlamıyla sekülar (dinsel yargıları güncel-dünyevi yaşamdan kasden dıştalayan) nitelikte belge ve anlaşmalardır. Günümüzden yaklaşık 1400 yıl önce, ***birey***'lere, çağımızın (dinsel yargıları kasden dıştalayan-) Anayasalarındaki ve *İnsan Hakları Beyannameleri*'ndeki "Sekülar" (dini dıştalayan-) hüküm ve kararlara benzer *Özel Haklar* sağlamış/getirmiş olan inanç sistemi de, *İslamiyet*'tir, ve onun Kutsal Kitab'ı Kur'an'dır. (Bkz-Age-s.34'ten 45'e.)

Yukarıdaki bu sözlerine ters olarak, Aytunç Altındal'ın 14, 15 Şubat 1993 günlerinde Milliyet Gazetesi'nde yayımlanan sözleri ise şöyledir:

> Günümüzdeki kullanımıyla *İnsan Hakları* kavramı, -tıpkı *İslamiyete (aykırı) olduğu gibi-* Yahudi şeriatına da *aykırı*dır. (age-14 Şubat 1993) İnsan Hakları kavramı, esas olarak *Hıristiyanca bir kavramdır!* Yapısal olarak (İnsan Hakları kavramının-) Yahudi ve *İslam Şeriatı'nda.. yeri yoktur!...* (Çünkü) İslamiyet'te, inananların Allah'ın varlığını ve tanımlarını kabul etmeme ya da yadsıma hakkı yoktur" (...) "İslam'da Allah'ın varlığı ve sözleri konusunda insanın şüphe duyabilmesi olası değildir." (age-15 Şubat 1993)

Görüleceği üzere, Aytunç Altındal, 1986'da Kur'an'ı ve İslam Şeriatı'nı, *"Yahudilikten ve Hıristiyanlıktan daha çok İnsan Hakları sağlar"*, diye ululârken; 1993'te *İslam Şeriatı'nı İnsan Hakları'na kökten aykırı olarak damgalamakta*dır. 1986'daki yazılarında; İslam Şeriatı'nın çağdaş İnsan Hakları'nı tam 1400 yıl öncesinden sağladığını kanıtlamak için Kur'an'dan ayetler gösteren Aytunç Altındal; 1993'te, İnsan Hakları'nın İslam Şeriatına kökten aykırı (yalnızca Hıristiyanlığa uygun) olduğunu kanıtlamak için bu kez de İncil'den alıntılar vermektedir.

Aytunç Altındal, başlangıçta, *İslam Şeriatı'nın laiklikten daha çok İnsan Hakları sağladığını öne sürerek* laikliğe karşı çıkıp Osmanlı Hilafet Yönetimi'ne dönme-

mizi önermişti. Şimdi *"İslam Şeriatı İnsan Haklarına aykırı'* demeye başladıktan sonra, yine Osmanlı Hilafet Yönetimi'ne dönmemizi savunuyor! Bu kez gerekçesi şu: *Türkiye'nin Avrupa'ya diz çöktürecek büyüklükte bir devlet olması...*

"Yurtta Hilafet Cihanda Hilafet"

Aytunç Altındal, diyor ki:

"Osmanlı Toplumu'nda bugünün T. C. Devleti'nde olmayan bir ***dil özgürlüğü-dolayısıyla "düşünce özgürlüğü"*** ve ***"yazı özgürlüğü"*** vardı." (Bkz-Laiklik-agb-s.62) - "1928'de ***Kur'an dili olan yazı*** kaldırıldı, gerçekte ***Kilise yazısı olan*** Latin alfabesi alındı." (age-s.76) "(Böylece) Kemalist / Devletçi Laisizm, Türkiye toplumu ***De-İslamizasyon***'a tabi tutmuş ve bunu gerçekleştirebilmek için de ***toplumu tarihsizleştirmiş, dilsizleştirmiş***tir." (age-s.92) "Bugün, İslamiyet, camiler sayesinde, Avrupa'da yaşayan ve birbirlerinin konuştukları anadilleri anlamayan Müslümanlar arasında, "Kur'an Dili'ni yeniden -tıpkı *Osmanlı Döneminde olduğu gibi*- ***ortak dil*** haline getirmiştir. Yeniden ***ortak dil***lerine kavuşan Müslümanlar, kendilerine ***Lider Bir Ülke*** bulabilirlerse, geleceğin Dünya ve Avrupa siyasetinde önemli görevler oynamaya hazırdırlar." (19 Şubat 1993-Milliyet) "Lider ülke Türkiye olursa; Avrupa Topluluğu'nun hem askeri hem ticari rakibi olabilir." (..) "Umarız (bunlar) Türkiye'yi büyük devlet yapmak isteyenlere bir uyarı olur, atıp tut-

makla, *Vatan-Millet-Sakarya* nutukları savurmakla büyük devlet olunmaz!" (19 Şubat 1993-Milliyet)

Bu sözlerde tek tek ele alınıp çürütülecek en az altı yalan var: De-İslamizasyon, dilsizleştirme, tarihsizleştirme, Kur'an dili, Kilise yazısı, ortak dil gibi yalanlar... Bunlar bir yana, Aytunç Altındal, Türkiye'yi büyük devlet yapmanın gizemini kendisi çözmüş bulunmaktadır. Bu iş, söylevler çekerek olmayacak, Altındal'ın dediklerin yapmakla olacaktır. Altındal, Türkiye'nin büyük devlet olabilmesi için, Atatürk Devrimlerine Karşı Devrimler (ya da evrimler) yapılmasını gerekli görmektedir. Öyle *"Yurtta sulh, cihanda sulh"* gibi "sünepelik aşılayan" Kemalist çizgilerle, büyük devlet olunamaz; ***"Yurtta Hilafet, cihanda Hilafet"*** dememiz ve Abdülhamid Han Efendimiz'in çizgisine Allah'ın ipine sarılır gibi sarılmamız gerekmektedir ki, ancak o zaman Avrupa, *Arslandan kaçan eşşekler gibi* Türkiye'den korkacaktır. Türkiye, tüm dünya Müslümanlarının ve Müslümanlığın önderi, başı olmalıdır. Bunun için Kemalist / Devletçi Laiklik'i bırakmalı, büyük oynamalı, Osmanlı Yazısı'na, Osmanlı Dili'ne, Osmanlı Hilafeti'ne, Hilafet Devleti'ne ve Abdülhamid Pan-İslamizmi'ne geri dönmelidir.

> Türkiye'de acilen Hilafet Yönetimi'nin egemen olmasını savunan Altındal, Türkiye'nin bütün İslam Ülkeleri için "Hilafet Yönetiminin egemen olduğu bir merkez" haline getirilmesi gerektiğini dile getirdi." (Bkz: Cumhuriyet-10.4.1994)

Evet, Türkiye'yi Kemalist Laiklik'in dış baskılar altına soktuğunu; Türkiye'nin dış baskılara karşı koyabil-

mesi için, Laiklik'i bırakıp Halifelik Yönetimine geçilmesi gerektiğini savlıyor Aytunç Altındal... Yalnızca o değil, tüm İslamcı basın-yayın-entelijensiya, Laiklik'in "batının kölesi olmak" olduğunu, Halifelik'in ise "batıya meydan okumak" olduğunu yayıp duruyor ve bile bile halkı kandırıyor, aldatıyor, kışkırtıyor.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde 3 Mart 1924 günlü Hilafet ve Saltanat konulu oturumda söz alıp ***Hilafetin kaldırılmaması gerektiğini*** savunan Gümüşhane Mebusu Zeki Bey'in şu sözleriyle Altındal'ın görüşlerinin nasıl örtüştüğünü görelim.

> **Gümüşhane Mebusu Zeki Bey:** "Arkadaşlar! Biz ***Cumhuriyet, Milli Egemenlik*** ve ***Yenilik*** diyoruz. Bunların ***halkın arzusu*** olduğuna benim imanım var.. Arkadaşlar!. Bendeniz ***Ilımlı Liberal*** ve ***Çok Aşırı Bir İslam Birliği Taraftarı***'yım. ***Memleketimin iç ve dış siyaseti namına, Hilafetin kaldırılmasına karşıyım...*** Bunun zamanı henüz gelmemiştir."

Aynı oturumda söz alan Kastamonu Meb'usu Halid Bey'in konuşması da Altındal'ın görüşleriyle örtüşmekte:

> **Kastamonu Meb'usu Halid Bey**: "Gerçekten de şimdiki şekliyle *Hilafet Makamı*, bir heyuladan başka bir şey değildir... Şimdiki Hilafet'in elinde hiç bir nüfuz ve kudret yoktur. Bendeniz ***şer'i (dinsel) değil, siyasi yönünü düşünüyorum.*** (Hilafet makamının kaldırılmasının) *şer'i yönden hiçbir sa-*

kıncası yoktur. Bendeniz ***yalnızca siyaset açısından*** arzediyorum. (***dinsel*** açıdan kardırılması gerektiği halde, siyaset açısından yararlanmalıyız diyorum).

Bu oturumda bu görüşler Vasıf Bey tarafından öyle bir çürütüldü ki, bu "Büyük devlet olmamız için Halifelik gerekir, diyen Aytunç Altındal'a da, günümüzün tüm hilafetçilerine de, yanıt oluşturmaktadır:

> **Vasıf Bey:** "Gerek Zeki Bey, gerek Halid Bey, Hilafet'in kaldırılmasını (dinsel açıdan değil), ***iç ve dış siyaset yönünden*** zararlı görmüşler! (..) Kendileri belki unutabilir. Fakat arkadaşlar, bu milletin kalbi, iki yıl önce ***hilafet adına Türk'ü boğazlamak*** için gelen orduları, *(hilafet adına Türk'ü boğazlamak için)* yayımlanan Fetva'ları unutamaz! İç siyasetimize zararlı olan, ***düşmanla birlik olarak bizi boğazlamak için Yunan ordusu gibi hain bir orduyu "Hilafet Ordusu" adı altında üstümüze gönderen*** Halifenin yerinde bırakılmasıdır! Ve ancak bunu kaldırmakla memleketi bütün zararlı tehlikelerden kurtarabiliriz arkadaşlar! ***-Hilafeti kaldırmak- dış siyasete kötü etki yaparmış!*** Neye dayanarak bunu söylüyorlar? Hilafet eğer Zeki Bey'in dediği gibi, ***İslam Birliğinin Güvenilir Bir Düsturu*** ise ve eğer Zeki Bey'in sandığı gibi, ***hilafetle bütün İslam ruhlarını ve kalblerini bir noktaya birleştirmek mümkün ise***, arkadaşlar size sorarım: Yayınlanan ***Cihad Fetvası***'na rağmen,

Türk'ü Irak'ta, Çanakkale'de, Filistin'de ***boğazlayan (niçin) Müslümanlardır***.. Bizi yıkmak için İngilizlerin yolladığı orduların en kuvvetli kaynakları İslam diyarlarıydı. Nerede o ***hilafet'in dış siyasetteki etkileri?***.. Arkadaşlar!. ***Emperyalist bir politika izlemediğimizi ve yalnız kendi varlığımız içinde, kendimizi medeni, modern esaslara yaslanarak kurtarmak istediğimizi, bu açık ve berrak kararı (dünyaya) ilan ettiğimiz zaman, dış politikamızdaki durumumuz çok daha kuvvetli olacaktır!..***

Bugün Aytunç Altındal gibi yazarlarca bir *Kurtuluş Yolu* olarak (!) öne sürülen Hilafet'in gerçekte ne olduğunu, Yusuf Akçora, 8-13 Aralık 1923 günleri arasında TBMM'de yaptığı konuşmada, şöyle ortaya koymuştur.

"(Hilafet, Yavuz Sultan Selim ile) Osmanlı Türklerine geçiyor. Kanuni Sultan Süleyman'dan itibaren, Osmanlılar Hilafet'e o kadar önem vermiyorlar. Padişahlara *"Sultan'ül berreyn ve'l bahreyn", "Hakan"* deniyor; "halife" sıfatı "sultan'ın başında pek o kadar kullanılmıyor. Fakat, 18. yy'da - Kırım'ı kaybettiğimiz sıralarda- Hilafet'e önem veriliyor. ***"Hilafetten faydalanma fikri"ni bize en çok Fransızlar ve İsveçliler telkin etmiştir.*** İsveç sefaretindeki bir memur (Maroçodosk), Fransız sefaretinin telkini ile bu fikri Abdülhamid'e telkin etmiştir. Bunun temeli de ***Rusya'daki Müslümanlardan bu amaçla faydalanmak'***tır.

Şu ilginçliğe bakar mısınız? Geçmişte ilk kez Fransızların Abdülhamid'e Hilafetçilik oynama telkini yapmasının nedeni ile, 1945'ten sonra ABD'nin Afganistan, Pakistan ve Türkiye'ye *"İslamcılık yapın"* telkini yapmasının nedeni, aynı: ***Rusya'yı Hint Okyanusuna çıkartmamak için, güney komşuları olan Müslamanları, Rusya'ya karşı kullanmak!.*** Akçora'nın konuşmasını okumayı sürdürelim:

> 19. yy'ın ortalarında, bu kez ***Hilafete İngilizler çok önem verdiler.*** Abdülmecid ve Abdülhamid dönemlerinde İngiltere bu sıfatı Hindistan'da kullanmak siyasetini güttü. Müteveffa (ölmüş) Osmanlı Saltanatı için, teessüfe şayandır ki efendiler, ***İngiltere, Hilafet'ten yararlanarak Hindistan bağımsızlığının şualarını söndürmüştür!.*** Demek ki, Hilafet'ten başta Türkler, sonra Fransızlar, daha sonra İngilizler yararlanıyorlar. Bunları gören Osmanlı Sultanı akıllanıyor. Abdülhamid, döneminde kendisi faydalanmak istiyor; ***fakat arkasında Almanya vardır!.*** (Bkz- "Hilafet'in sonu-Ege Ün. Rek. - s.49-50)

Evet, Akçora'nın bu saptamalarından sonra yine Laiklik'in *"Batılı Emperyalistlere kölelik"*, Halifelik'in ise *"Batılı Emperyalistlere meydan okumak"* olduğunu geveleyenler çıkarsa; bunlar ancak gerçekleri bile bile unuttıran, ***alim*** görünümlü ***zalim***ler olabilir. Cumhuriyet döneminde yaşanan tüm olumsuzlukları laikliğin ürünü imiş gibi göstererek, Halifeliği zemzem suyuyla yıkanmış bir

yönetim biçimi diye belletenler, bir de Ahmet Cevdet Paşa'nın "Tezakir"de yazdığı şu olayları okusunlar:

Yıl: 1850-60'lar.. Osmanlı Devleti'nin gideri, Osmanlı Devleti'nin gelirlerini aşmıştır. Çünkü Halife'nin kendi özel altınları ayrı, Devlet'in altınları ayrı olmasına karşın, Halife'nin kendi ayak işlerine bakan tüm hizmetçilerine devlet bütçesinden okka okka altınlar akıtılmakta, devlet, Halife'nin seccadecibaşısına, ibrikçibaşısına, legencibaşısına, terlikçibaşısına yüklüce aylıklar ödemektedir. Geçim-işleri Bakanı, günün birinde: *"Bu ay başında devlet memurlarına aylıklarını ödeyemiyoruz, bir hafta sonra ödenebilir"* duyurusunu yapınca ortalık birbirine girer: *"Eyvah, Hazine demek ki iflas etmiş, halimiz ne olacak!"* diye dövünürler Ekonomik *"Kriz"* sözcüğü dilimize Laiklik Cumhuriyet'le değil, Halife Abdülmecid döneminde girer. İki yol vardır: Ya içerde kemer sıkmak; ya dışardan borç alarak devletin açığını kapatmak. Bu sırada Rusya ile savaşa girilir. Fransa'dan borç alınır. Avrupa'dan borç alma kapısı ***halifelik döneminde*** bir kez açılmıştır. Eski borçları ödemek için yeni borçlar alınmaya başlanır. (Bkz: age - s.22,23) Bu yıllarda Osmanlı'nın eski başkenti Bursa'da, taş üstüne taş bırakmayan büyük bir deprem olur. Öyle ki, Bursa'da tüm gücüyle haftalarca süren sarsıntıların serpintisiyle, İstanbul dahi aralıklarla birkaç kez sarsılır. Bursa'da camiler, minareler, türbeler, çarşılar, evler büyük ölçüde yerle bir olmuştur; sarsıntılar haftalarca aralıklı olarak sürdüğü için, halk haftalarca açıkta kalır. Sarsıntılar öyle güçlüdür ki, yer yarıklarından kaynar sular, alevler fışkırmış, söndürülemez yangınlar çıkmış, sözcüğün tam anlamıyla bir kıyamet provası olmuştur. Binler-

ce kişi ölmüştür. Bursa'da kopan yerel kıyametin haberi İstanbul'a ulaştığı sırada, Devlet *"Mehmet Ali Paşa'nın tefeci-sarraf Mıgırdıç'a verdiği senetlerin mühürünü tartışmaktadır"*. Bursa'dan gelen haberleri önemsiz bulup, "Hele zarar-ziyan tesbiti bir yapılsın, sonra yardım yollarız" derler. ***Bunlar Kemalist Laikler değil Hilafetçilerdir!*** On gün kadar sonra Bursa'dan Tahir Ağa gelir: ***"Bursa'da kıyamet koptuğu gün, İngilizlerin anında davranıp iki gemi dolusu ekmek ve yüklüce yardım akçesi yolladıklarını, Halifemiz Efendimiz'den ise bir çöp dahi gelmediğini"*** bildirir. İstanbul'daki Hilafetçi Devletlü'ler utançlarından yerin dibine geçerler. Anında (!) ellerini ceplerine atıp kendi aralarında yardım toplamaya kalkarlar. Ahmet Cevdet Paşa, ***"Artık ecnebilerden utanır olduk! Biz ne vakıt hab'ı gafletten uyanacağız, ya rab!"*** der. (Bkz-age-s.35) yine bu Halifemiz Efendimiz Abdülmecid Han Hazretleri döneminde, dünyanın en büyük *Kerhane*'lerinden biri Halife'nin pay'i tahtı olan İstanbul Şehri'ndedir. ***Hilafet Merkezi olan İstanbul'da, Hilafet Zabıtası'nın dahi sözünün geçmediği bu Kerhane,*** ünlü ***"Langa Fatima"***nın işletmesidir. Cevdet Paşa, bu *kerhane* için *"Muhteşem idi"*, der. Langa Fatima ölünce, kimi şairler "Öldü Langa Fatıma" diye tarih düşürmüşlerdir. Ebced hesabıyla 1271 (M. 1856) yılını gösterir, Hicri olarak, İslami bir biçimde!... (Bkz. age-s.50) - Şeyhülislam efendi: ***"Oniki sene evvel Frenk Donanması burada yok idi. Şimdi donanmalarından başka, İngiliz ordusu Üsküdar'da ve Fransız ordusu Maslaktadır."*** demiştir. (age - s.729) Yıl: 1856'dır! Atatürk'ün doğmasından 25 yıl öncedir! ***İngiliz ordusunu Üsküdar'a, Fransız ordusunu Maslak'a, Fransız do-***

nanmasını boğaza sokan, Laiklik değil, Hilafet Devleti'dir. O yıllarda Araplar; "Türkler mürted oldu!" (dinden çıktı) diyerek, Osmanlı Halifesine başkaldırmışlardır. (age-s.136) Türklerin malları ve canları, Araplara helaldir, diyerek...

Ya, işte böyle!. Cumhuriyet döneminde gördükleri her olumsuzlukta laiklik'i suçlayan çağdaş yobazlar çetesi, Halifelik'in 1400 yıl süren tiksinçliklerini, Laik Cumhuriyet döneminde çektiğimiz sıkıntıların dahi Halifelik Dönemi'nden miras kaldığını, bize unutturduklarını mı sanıyorlar?

Laiklik kaka, Hilafet ciciymiş!

Türkiye'yi bugünkü açmazlardan kurtaracak olan Hilafet Yönetimi imiş!

Hele bir Hilafet'e geçelim, Avrupa'yı titretirmişiz!..

Halifelerin Batıdan aldıkları borçlar karşılığında Osmanlı topraklarını ipotek ettikleri ne çabuk unutuldu?

Halifelerin Osmanlı'yı Batının önce yarı-sömürgesi, sonra tam sömürgesi durumuna düşürdükleri; bizi tam-sömürge durumundan Laik Önderliğin kurtardığı, ne çabuk unutuldu?..

Laik Cumhuriyet'in, Halifelik Döneminin Batıya olan borçlarını taa 1954 yılına dek ödediği; Laik Dönemde yaşanan çoğu sıkıntıların, Halifelik dönemi borçlarını ödemekten kaynaklandığı, ne çabuk unutuldu?

Şimdi Türkiye yeniden Kurtuluş Savaşı öncesi gibi dış saldırılara, dış başkaldırılara uğramıştır. Bu doğrudur. Bunu nasıl savuşturacağımızı düşünüyoruz. Bu da doğrudur. Ancak kurtuluş yolu diye önümüze konulan hilafetçi,

Osmanlıcı, İslamcı, laiklik ve ulusal cumhuriyet düşmanı önerilerin bizi daha kötü bir tutsaklığa sürükleyeceğini görmemek, körlüktür.

Aytunç Altındal, Türkiye'nin batıya karşı İslam Kartı'nı oynamasını, Pan-İslamizm'e başlamasını, Abdülhamid'in yolunda yürümesini, Türkiye'deki en batı-karşıtı partinin "Refah" olduğunu, "Refah"ın çizgisinin Türkiye Devleti'nin *resmi çizgisi* olmasını, Türkiye'nin ancak böyle kurtulacağını savunarak diyor ki:

> "Türkiye'nin en anti-batıcı partisi Refah'tır" - "***Refah'ın iktidara geleceğine inanmasam, bu yazıları yazmazdım.***" - "Müslümanların kullanması gereken tek bir şey var, **Avrupa'da olmayan bir şey**: ***Akıl!*** Batı dünyası dediğimiz dünyanın ise üç tane temel direği vardır: Devlet, Din, Para.. (Batı dünyasında Akıl yok, işte bunlar vardır-) (Bunları dahi) "keşfeden Batı değil, Ortadoğu'dur. Müslümanlar çok akıllı insanlar, ama akılı kullanmayı unutmuşlar. (Demek ki Akılları iyi de, bellekleri za'aif-) (Devlet, Para Din gibi) üç ayaktan oluşan bu tabureyi altından çekiverdiğiniz zaman, o çok büyük gözüken Batı alemi, olduğu yerde kalıverir." (Bkz: Aytunç Altındal - Milli Gazete - 18.3.1994 - Mübarek Gün; Cuma!)

Aytunç Altındal'ın *İkinci Kurtuluş Savaşı* Stratejisi, işte budur. Gelgelelim bu, özgün bir buluş değildir. Daha önce Müslüman bir timsah avcısı tarafından bulunmuştu. Batıyı devirmek içün, batıdan daha üstün bir

teknolojiye ve bilime gerek yoktur. Çünkü yalnızca dürbün, cımbız ve kibrit kutusu kullanarak timsah dahi avlanabilmektedir. İlk iş olarak, *İslami usülde* üretilmiş bir dürbünü ters çevirip bakmak suretiyle timsah küçültülmekte; küçültülen timsah, *İslami usulde* üretilmiş bir cımbız ile tutularak, *İslami usulde* üretilmiş kibrit kutusuna kapatılmakta ve *İslami usulle* avlanmış olmaktadır. İşte, Altındal'ın sözünü ettiği *Avrupa'da olmayıp Müslümanlarda bol bulunan* ***akıl*** sanırım budur. Altındal, bu yöntemi timsah'ın yerine batıyı koyarak uygulamaktadır. Çünkü: *"Akıl Avrupa'da olmayan bir şeydir"* demekle, *"Avrupa'ya dürbünün tersiyle bakmak"* aynı şeydir.

Akıl Avrupa'da olan bir şey midir, olmayan bir şey midir; bunun tartışması konumuz dışında kalıyor, ancak *"Kur'an'a saygı, İslamcılarda olmayan bir şeydir"* ki; bu, konumuzu yakından ilgilendirmektedir.

1986'larda: ", *Devlet'in Din üzerinde denetim kurmasıdır. Devlet Kemalist Laiklik'i terk edip elini Din alanından tümüyle çekmeli"* diyen Aytunç Altındal, bugün: *"Devlet Hilafete dönmeli: Devlet İslamcı bir siyaset gütmeli. Devlet Dini kullanmalı!"* diye çırpınmaktadır. Peki, Devlet'i İslamcı bir siyaset gütmeye çağıran Aytunç Altındal'ın kendisi, Kur'an'a saygılı mıdır?

Pan-İslamist Osmanlı Hilafetçisi görüşler savunan Aytunç Altındal'ın yazdıkların bu açıdan irdelediğimizde, onun Kur'an ayetlerine bir Hilafetçiye yakışmayacak denli ters düşen pek çok sözleriyle karşılaşıyoruz. Örneğin:

1- Aytunç Altındal: "İsa, *Tanrı'nın biricik oğlu* olduğunu öne sürmüştür." diyor.[10]
Kur'an'da ise, İsa'nın: "Ben Allah'ın *elçisiyim*"[11] - "Ben, Allah'ın *kuluyum*"[12] dediği, "İsa Allah'ın *oğludur*" diyenlerin ise bunu kendilerinin uydurduğu[13] böylelerin *kafir* oldukları[14] bildirilmektedir.

Demek ki, Aytunç Altındal'ın savı, Kur'an'ın İsa'yla ilgili ayetlerini yalanlamaktadır.

2- Aytunç Altındal: "İsa, *Tanrı'yı kendi mülkiyetine geçirmiştir*. 'O, benim *babam*', 'O, benim *Tanrım*' demiş, *otoriteyi kendi elinde toplamıştır*" diyor...[15]
Kur'an'da ise, İsa'nın: "Allah, benim de sizin de *Rabbimizdir*"[16] dediği (dolayısıyla "Tanrı'yı kendi mülkiyetine geçirmediği"), Allah'a "Elohimm! Rabbimiz!" diye seslendiği,[17] (dolayısıyla "Babam!" demediği); Allah'a: "Aziz olan, Hakim *(otorite)* olan sensin! dediği[18] (dolayısıyla "Otoriteyi kendi elinde toplamış olmadığı") bildirilmektedir.

Demek ki Hilafetçi görüşler savunan Aytunç Altındal'ın bu savı da, Kur'an'ın İsa'yla ilgili bu ayetlerini yalanlamaktadır.

---

[10] Milliyet - 15.2.1993
[11] Saf / 6
[12] Meryem / 30
[13] Tevbe / 30, Bakara / 116,
[14] Maide / 17, 72
[15] Hürriyet-Show Dergisi - 25 Nisan 1993
[16] Al'i İmran / 51
[17] Maide / 14
[18] Maide / 118

3- Aytunç Altındal: "İsa, *hiç çekinmeden*, Tanrı'ya ait olan *yaptırım gücünü*, Şeriatı yok sayarak, *kendisi kullanmıştır*" - "İsa, *hiç çekinmeden*, Tanrı tarafından konulduğuna inanılan yasakların *hemen hemen tamamını ortadan kaldırmıştır*" - "İsa, *Tanrı'nın yetkisini kendi eline almıştır*" diyor.[19]

Kur'an'da ise, İsa'nın "Allah'ın Oğlu' olmayıp, "Meryem'in Oğlu" olduğu döne döne vurgulanır[20]; "Tevrat'a sadık olduğu" bildirilir[21], Yasaklardan kimilerini kaldırmak üzere (tümünü değil!) Allah tarafından gönderildiği[22], Namaz, Zekat ve ibadetlerin sürdüğü[23] yazılıdır. İsa, ne yaptıysa Allah'n buyruğuyla, Allah'ın izniyle, Allah'a tabi olarak yapmış. KENDİ BAŞINA yapmamıştır. Kur'an'da böyle yazıyor.[24] Çünkü, İsa dahil, Kur'an'da adı geçen bütün peygamberler "Müslüman'dırlar. Kavmlerine de 'Müslüman'lığı öğütlemekle görevlidirler.

Demek ki, Aytunç Altındal'ın bu savları da, Kur'an'ın ilgili ayetlerini yalanlamaktadır.

4- Aytunç Altındal: "Yahudilik (etimolojik anlamıyla) bir D-İ-N değildir." - "Hristiyanlık da bir D-İ-N değildir." - "Yahudilik İslamiyette olduğu gibi, Allah'a mutlak

---

[19] Milliyet - 14, 15 Şubat 1993

[20] Bakara / 87, 253 - Al'i İmran / 45 - Nisa / 157, 171 - Maide / 17, 46, 72, 75, 78, 110, 112, 114, 116 - Tevbe / 31 - Meryem / 34 - Muminun / 50 - Azhab / 7 - Zuhruf / 57 - Hadid / 27 - Saf / 6, 14

[21] Bakara / 89 - Al'i İmran / 50 - Maide / 46 - Saff / 6

[22] Al'i İmran / 50

[23] Meryem / 31 - Al'i İmran / 51

[24] Al'i İmran / 48, 49

bağlılığı öngörmez." - "Yahudi'nin Tanrı'ya tapması gerekmiyor." Demektedir.[25]
Kur'an'da ise, Yahudilik'in de Hristiyanlık'n da - etimolojik anlamıyla!- birer D-İ-N oldukları[26] Yahudi'nin Tanrı'ya tapmakla yükümlenmiş olduğu[27] Yahudilik'in, İslamiyet'te olduğu gibi, Allah'a mutlak bağlılığı öngördüğü[28] bildirilmektedir.

Demek ki, Aytunç Altındal'ın bu savı da, Kur'an'ın ilgili ayetlerini yalanlamaktadır.

Müslüman / İslamcı Ayırımı

Kur'an'da Müslümanlık; Tanrı'nın bireylere, toplumlara gösterdiği en yüce erek, en yüce erdem, dolayısıyla, başlı başına ***"amacı kendinde bir din"*** iken,.. Niçin Müslümanlar akçeden başka Tanrı tanımayan yeryüzü şeytanlarının elinde bir oyuncak, dolayısıyla ***"Şeytan'ın Allah adıyla aldattığı"***[29] bir toplum olup çıkmıştır? Biz Müslümanlığı Kur'an'da öğretildiği gibi benimseyenlere **Müslüman**,.. onu *"kutsal"* değil *"**kurt'sal** amaçların aracı"* olarak ***kullananlara*** ise ***İslamcı*** diyoruz. İki tür ***İslamcı*** vardır: Biri: Kendisi ***Müslüman*** iken, günün birinde *"din konusunda yanılmış"*[30], ya da *"din konusunda aşarıya gitmiş"* [31] böylece *"İslamcılık'a ve "İslamcıların Tuzağı-*

---

[25] Milliyet-14, 14 Şubat 1993 + Hürriyet Show 25 Nisan 1993
[26] Al'i İmran / 23, 24 - Yusuf / 76 - Rum / 30, 32 - Şura / 13, 21 - Fetih / 28 - Saff / 9 - Beyyine / 4, 5 - Nisa / 171, 177,
[27] Bakara / 87 - Yunus / 87,
[28] Nisa / 80, 64 - Bakara / 40, 41, 42, 43 - Yunus / 84, 85, 86
[29] Fatır / 5
[30] Al'i İmran / 24
[31] Maide / 77 ...

na" düşmüştür. Öteki: Tıpkı kendisi Komünizm'e düşman iken sorguya çektiği komünistlere: *"Ulan size ne oluyor Bu ülkede komünizmin kurulması gerekirse onu da biz kurarız!"* diyen "Tarihi" Ankara Valisi Nevzat Tandoğan'a benzer. ***Kendisi dindar değil iken, İslamcılığın borazanlığını yapar!..***

Aytunç Altındal, Pan-İslamist, Osmanlıcı, Hilafetçi görüşler savunurken, bir yandan Laikliği *Kur'an'a aykırı bir kurum* diye yadsıyor, öte yandan, kendisi, kendi yazılarında, -yukarıda örneklerini gösterdiğimiz, İsa'ya ilişkin saptamalarında olduğu gibi- Kur'an'a aykırı savlar yaymaktan çekinmiyor. Kur'an'da: Peygamberlerden kimini dışlayıp kimine bağlananlar *'ke-fe-re'* olmaktadırlar, diye yazılıdır. [32] Aytunç Altındal, şimdi çıkıp *"Ben Hz. Muhammed için Kur'an'da aykırı tek söz yazmadım"* diyebilir. Ancak, Kur'an'a göre Hz. İsa'yı yadsıyanın, Hz. Muhammed'i olumlaması olanaksızdır.[33] Dolayısıyla, Aytunç Altındal'ın İsa'ya ilişkin yazdıkları ***Kur'an'a göre değerlendirilecek olur ise,*** kendisi çok güç durumda kalabilir. Yarın tepemize hilafeti getirip bütün Müslümanları Kur'an'a göre yargılamaya kalkışacak olan Aytunç Altındal'ın yazdıklarını bugünden Kur'an'a göre değerlendirmek en doğal davranıştır. Bu "İçkin (İmmanent) Eleştiri" ilkeleri uyarınca, bir eleştirmenin yapması gereken ilk iştir. Laik Eleştirmen'ler, İslamcı yazıları Kur'an'da uygunluğu açısından irdelediklerinde, ülkemizde Kur'an öğretisinin en çok *İslamcı Yazarlarca* çiğnendiğini göreceklerdir. Türkçede bir söz vardır: "Dinime küfreden (di-

---

[32] Nisa / 150, 151.

[33] Bakara / 136, 285, Al'i İmran / 84, Nisa / 150, 151, 152.

nimi tekfir eden) bari Müslüman olsa!" Güncel gerçekler ışığında, bu, şöyle de söylenebilir: "Laikliği tekfir eden, bari Müslüman olsa" (Nisan-1994)

III- KEMALİST DEVLETÇİ LAİSİZME KARŞI OSMANLI SEKULARİZMİ

Aytunç Altındal Diyor ki:

"Kemalist Laik Sistem,. bizim değil,. dışarıdan,. *(Hıristiyan) Batı*'nın Türkiye'ye empoze etmiş olduğu bir sistemdir"-"Uygarlık'tan kasıtları *Hıristiyanlık*'tır."-"1923'te (Lozan'da) alınan kararlardan biri de şuydu: ***Türkiye'ye 50 yıl (1973'e dek) müsaade edelim, bu dönem içinde Hıristiyanlaşabilirse Hıristiyanlaşsın, Hıristiyanlaşamazsa o zaman işlerini bitiririz.***"[34] -/- "Cumhuriyetçi Kemalist Kadro, ***(Hıristiyan) Batı'dan empoze edilmiş olan Laiklik*** ilkelerini,.. Türkiye toplumuna dayattı."-"Kemalist / Devletçi Laisizm, Türkiye toplumunu ***De-İslamizasyon***'a tabi tutmuş (eşdeyişle, Türkiye'de İslamiyet'in kökünü kurutmaya çalışmıştır."-"(Bu amaçla) "1924'te,. Şeriat Mahkemeleri ve Hilafet kaldırıldı."-"1926'da İsviçre (Hıristiyan Batı) Medeni Kanunu kabul edildi."-"1928'de, devletin dini (İSLAM) maddesi Anayasa'dan çıkarıldı. Aynı yıl ***Kur'an Dili Olan Yazı*** kaldırıldı, yerine ***gerçekte Kilise (Hıristiyan) Yazısı olan Latin alfabesi*** alındı."-"TC.

[34] Bkz: 'İslam' -Aylık Mecmua- Nisan 1994

Devleti'nde sadece vergi sistem değil, seçim sistemi de ***Hıristiyan Batı'dan alınmış***'tır,. Benzer şekilde Anayasa, Cumhuriyet, Parlamentarizm, Milliyetçilik gibi oluşumlar da ***Hıristiyan Batı'dan aktarılmış***'lardır."-"***Türkiye'de İslami anlam ve değeri olan adların çocuklara konulması yasak,*** ama ***Hıristiyanca adların konulması –ne hikmetse?- serbest***tir."-"***Türkiye'de İslamiyet'in 'cebren ve hileyle' - (Hıristiyan) Batı'nn kapitalist-emperyalist mihrakları öyle istiyor diye - baskı altında tutulması***na karşı çıkılmalıdır."-"Laik(lik), özellikle *Katolik Hıristiyanlık*'ın egemen olduğu ülkelerde ve dillerde kullanılmış bir kavramdır"-"Türkiye'de ***'Devlet Laisizmi'***nden vazgeçilip, bir an önce, laisizmin yeniden yorumlanarak sivilleştirilmesine (Toplumsallaştırılmasına) bakılmalıdır. T. C. Devleti'nde ***Laisizm***'in ***Sivilleştirilebilmesi*** için nesnel temel vardır: Bu, ***'Osmanlı Sekülarizmi'*** dir."[35]

Ortalama bir Müslüman'ın Aytunç Altındal'ın bu sözlerinden anlayacağı şudur: Atatürk bir *gavur ajanı*'dır. 1923'te Hıristiyan Batı'lıların kendisine verdiği *"Türkiye'yi Hıristiyanlaştıracaksın!"* buyruğunu yerine getirmek için didinip durmuştur. Hıristiyan Batı'nın buyruğuyla Türkiye'de İslamiyet'i ezmiş, baskı altında tutmuştur. Türk çocuklarına İslami anlam taşıyan adlar konulmasını yasaklamış, Hıristiyanca adlar konulmasını

[35] Bkz: A. Altındal - Laiklik - Süreç, -1986- s 85, 86, 87, 90, 91, 96, 99, 100, 101

özgür bırakmıştır. "Atatürk Devrimleri" denilen işler, hep Batılıların Atatürk'e verdikleri Türkiye'yi Hıristiyanlaştırma buyruğunun uygulamalarıdır. Atatürk'ün yaptığı tüm "devrim"ler, kurduğu tüm kurumlar, Türkiye'yi Hıristiyanlaştırmaya yönelik sinsi tuzaklardır. "Vay Atatürk vay!"dır. Meğer koynumuzda yılan beslemişizdir. Allah Aytunç kulundan razı olsundur ki, o bize Atatürk'ün meğer ne sinsi bir gavur ajanı olduğunu öğretivermiştir.

Bu gibi yazılarıyla Müslümanların din duygularıyla oynayarak Atatürk'e, Atatürkçülüğe ve Atatürk Devrimlerine kin duymalarına yol açan Aytunç Altındal, önceden Bilimsel Sosyalist = Marksist = Ateist (Eşdeyişle Tanrı Tanımaz) imiş; şimdi 'Sekülerist' olduğunu vurgulamakta. 2 Nisan 1994 günü, "İnsancıl Okuma Tiyatrosu"nda, saat 14.00'de verdiği söylevde, kendisini Seküler bir kimse olarak tanıtmıştır. "Allah böyle Seküler kullarını Müslümanların başından eksik etmesin!"dir. "Yoksa Atatürk gibi sinsi gavur ajanlarının maskesini kim düşürecek?"tir. Aytunç Altındal'ın yukarıda aktardığımız yazılarından, Müslüman okuyucuların çıkarsayacakları bunlardır. Ancak, bizim, *okuduklarını sorgulamak* gibi iflah olmaz bir huyumuz vardır. Aytunç Altındal, *"Kemalist / Devletçi Laiklik"* yıkılsın, *"Osmanlı Sekülarizmi"*ne geçilsin, buyurmaktadır. İyi de, bu *"Osmanlı Sekülarizmi"*ne menem bir nesenedir? Bunu da Aytunç Altndal'ın Laiklik kitabından okuyoruz. Aytunç Altındal, Kemalist Laikliği atıp yerine koyacağı "Osmanlı Sekülarizmi"ni anlatırken şöyle diyor:

> "(Seküler) Osmanlı'lar, Fatih Dönemi'ne kadar, ***Hıristiyanlarla işbirliği yapmak***'tan ve

Hıristiyanlarca öne sürülen fikirleri benimseyerek, (Hıristiyanlarla) birlikte eylemlere girmek'ten çekinmediler, kaçınmadılar." (age-s.51) - "(Seküler) Osmanlı'lar ***Latin-Grek Kültürü'nün doğrudan temsilcileri*** idiler,. (Osmanlı Devleti'ni kuran Sekülerist) Osman Gazi'nin başarıya ulaşmasında,. ***Hıristiyanların da payı*** vardı. Çeşitli iktisadi ve siyasi mülahazalarla (Sekülerist) Osman Gazi'yi destekleyen (Hıristiyan) Bizans Tekfurları ve diğer ***Hıristiyan Cemaatleri*** vardı. (Sekülerist) Osman Gazi, bu ***(Hıristiyanlarla) 'istişare' etmeden önemli kararlar vermez*** idi." (age-s.54,55) - "(Seküler) Osmanlı Devleti'nde, yürürlükte olan vergilerin hemen hiçbiri Osmanlılar tarafından özgün olarak keşfedilmiş değildir. Tamamına yakını daha önce başka ***(İslam-Dışı) İnanç Sistemleri*** tarafından konulmuş vergilerdi. (Seküler) Osmanlı, bunları aynen korumuş, yalnızca adlarını değiştirmek ile yetinmişti.. Benzer şekilde, ağırlık ölçüleri ve takvim de (Seküler) Osmanlı'ların özgün keşifleri değildiler. Bunlar da başka *(İslam-Dışı) Kültürler*'den alınmışlar, geliştirilerek kullanılmışlardı; ***çoğu İslami şeriata uygun değildi.*** (age-s.61) - "(Seküler) *Osmanlı Toplumu*'nda, egemen (yönetici) sınıf, bir tek ırkın temsilcilerinden oluşmuyordu. Değişik toplumlardan (değişik ırklardan, değişik dinlerden) gelen yöneticiler, bir ***mozaik*** oluşturuyorlardı. Bu ***mozaik***ten bazı adlar sayalım: Thomas Katavolinis (Rum, II. Mehmet'in sekreteri), Sigismund Thomaseviç (II. Mehmet'in

Bosna yöneticisi),.. Bu adlara daha birçokları eklenebilir,.. Hiçbiri özbe öz Türkmen ve/veya Arap değildi. Daha önemlisi, ***İslami bir geçmişleri yoktu,.*** (Seküler) ***Osmanlı devlet geleneği,*** (Osmanlıların) ***Hıristiyanlarla çok yönlü ilişkiler*** kurmalarında çok yararlı olmuştur. (Seküler) Osmanlı'lar,. ***Müslümanlardan çok gayri-müslimlerin padişahı durumunda***ydılar (..) (Öylesine ki!) (Sekülerist) Osman Gazi öldüğü zaman, yakınları onu ***eski bir kiliseye gömmek***'ten çekinmemişlerdir!" (age-s.63,64) - "(Seküler) Osmanlı'da, Müslüman ve ***Hıristiyan zabitlerin*** (Subayların) ***bir arada görev aldıkları*** pek çok (Askeri) teşkilat vardı. Örneğin Voynuk Teşkilatı'nda Çeribaşı Müslüman, Primkür ve Likatör (ler) Hıristiyan Zabitler'den ***seçilir***di." (age-s.65) - "(Seküler) Osmanlı'nın 1850'de kabul ettiği Ticaret Yasası, ***Fransız (Hıristiyan Batı) Ticaret Yasası*** idi, bunun çevirisi idi. Osmanlı Hanedanı (*Sekülerist olduğundan dolayı*-eb), bu (*Hıristiyan Batı Yasasını*) aynen aktarmakta bir beis (kötülük, sakınca) görmemişti, çünkü (Osmanlı'da) böyle (Seküler) bir gelenek vardı. ***1858 Ceza Yasası da Fransızca'dan çevrilmiş*** (Hıristiyan Batı'dan alınmış) idi. 1860 ve 1861'de, Deniz Ticaret Yasası ve diğer Ticaret Yönetmelikleri, ***Fransa'dan çevrilmiş (Hıristiyan Batı'dan aktarılmış)*** idi." (age- s.66,67) - (Osmanlılar öyle Seküler idiler ki!) "Bir ***Hıristiyan Mezhebi***'ne bağlanan Mary Fisher, soluğu (Seküler Osmanlı) Sultanı IV. Mehmed'in huzurunda almıştı, (Seküler Osmanlı) Sultanı

(Sekülerizm *gereğince*!) ***Mary Fisher***'i ***-dinini (Hıristiyan mezhebini) özgürce yayabilsin diye-*** yanına koruyucular da vererek! ***-İstanbul'a Göndermiştir.***" (age-s.58) - "Osmanlı (***seküler olduğu için***) topraklarında 600'den fazla Fransız, 500 Amerikan ve İngiliz, 200 İtalyan, 60 Rus ve 25 Alman (= ***toplam 1385 tane Hıristiyan Batı Okulu***) vardı. ***Fransızlar ve onların 'Dinsel ve Laik' öğretim kurumları, neredeyse tüm Anadolu'yu sarmış***tı. *'Alliance Française'* ve *'Mission Laique'* ile *'Office Nationale des Universites et des Grandes Ecoles Françaises'*, tüm ***Müslüman topraklarında cirit atıyorlar***dı (*çünkü 'Osmanlı Sekülarizmi' vardı*-eb). Lübnan'daki *'Freres de St. Joseph'* üniversitesine bağlı olarak çalışan ***sayısız misyoner (Hıristiyan din propagandacısı), Anadolu'yu adeta parsellemiş***lerdi. Bazı Müslüman ailelerin çocukları da bu okullarda eğitilmişlerdi. Daha sonra Cumhuriyet Dönemi'nde ***'Kemalist / Devletçi Laisizm'in en kararlı savunucuları, işte bu çocuklar olmuş***tur." (age-s.81,82) - "Yine bu dönemde, seçilmiş bazı (Müslüman) Osmanlı gençleri, eğitim amacıyla Avrupa'ya (***Hıristiyan Batı'ya***) gönderilmişti." (age-s68,69) - '(Seküler) ***Osmanlı Toplumu, Çok - Dilli*** bir toplumdu,.. Fatih Dönemi'nde devletin resmi yazışmalarında ***Bizansça*** ve ***Uygurca*** da kullanılıyordu. (Fatih'ten sonra) II. Bayezid Dönemi'nde ise, resmi yazışmalarda ***en çok Bizansça*** kullanılmıştı." (age-s.62) '(Seküler) Osmanlı'lar, ***Fatih Dönemine kadar***

'Merkeziyetçi, Mutlakiyetçi' anlayışı değil, bir anlamda *(yönetimde) 'çoğulculuğu'* uyguladılar.. *Yönetimde Çoğulculuk'u uygulamaları, Osmanlı'yı başarıya götüren etkenlerin başında* gelir." (s.51) "(Seküler) *Osmanlı ordusunda ve yönetiminde 'çoğulculuk' ilkesi* geçerliydi.. (=*Gayri-müslimler, Osmanlı'nın yönetiminde ve sanatında etkili* oluyorlardı)" (s.55) - "(Seküler) *Osmanlı toplumunda, diğer dinlere ve inançlara,. bağımsızlık ve özerklik tanınmıştı*" (s.58) - "Aynaroz gibi bir *(Ortodoks Rum) ibadet merkezine bunca yüzyıldır tanınmış olan* **otonomi**, *başlı başına bir 'Hoşgörü ve Anlayış' (Sekülarizm-eb) nişanesi*dir." (s.79) - "*Sekülarizm'* (demek), *'Laisizm'* (demek) *değildir* (Çünkü: *Sekülarizm, dinsel topluluklara, bağımsızlık, özerklik, otonomi, muhtariyet vermek; Laiklik ise, dinsel toplulukları üniter devlet denetimine almak demektir.*- eb) *'Sekülarizm'* Osmanlı döneminde, *Laisizm* ise Cumhuriyet Döneminde etkili oldu. (sf. 29) Türkiye'de *'Devlet Laisizmi'* nden vazgeçilip, Laisizmin yeniden yorumlanarak sivilleştirilmesine (Toplumsallaştırılmasına) bakılmalıdır. T.C. Devleti'nde Laisizm'in sivilleştirilebilmesi için nesnel temel vardır. Bu *Osmanlı Sekülarizmi*'dir." (s.101) - *"Sekülarizm, Din ve Devletin ayrı ayrı özerk olmalarını savunur. 'Laiklik' ise, Din'in Devletin kesin denetimi altında olması görüşünü savunur."* (s.26) -"Türkiye'de *(Seküler) Osmanlı*'nın tersine, *(Laik) Cumhuriyet* yönetimi, 'Din'i

> Devlet'in yönetimine ve denetimine soktu. (Seküler) Osmanlı Devleti'nde ***özerk olan İslamiyet*** (yine tıpkı İslamiyet gibi ***özerk, otonom olan Rumluk, Ermenilik, Yahudilik***) Cumhuriyet Devleti'nde (Laiklik nedeniyle) bu özelliğini yitirdi." (s.87)

Evet, Aytunç Altındal'a göre yapılması gereken, ***Kemalist Laiklik'ten vazgeçip, Osmanlı Sekülarizmi'ne geri dönmek***tir. Gelgelelim, bunu gerçekleştirmek öyle kolay değildir. Çeşitli güçlerin direnişiyle karşılaşabilecektir. Ancak Aytunç Altındal'ın 'Seküler Dehâ'sı bunun da bir kolayını bulmuştur: Kemalist Laisizm yıkılıp, yerine Osmanlı Sekülerizmi kurulurken *"Hooop! N'ooluyoruz!?"* diyen 'Zinde Kuvvetler'; *"Bir şey yok, bir şey yok; korkmayın, yalnızca Laisizmi sivilleştiriyoruz, Laisizmi toplumsallaştırıyoruz..."* denilerek uyutulacaklardır. Kitabın ilk basımının yayımladığı 1986'da- 'Zinde Kuvvetler'in böyle bir değişikliğe gıklarını dahi çıkartamayacaklarını saptayan Aytunç Altındal, şöyle demektedir:

> Türkiye'de ***'Kemalist / Devletçi Laisizm'in geleceği yok***tur.. Son beş yıllık (1980, 12 Eylül darbesinden 1986'ya değin) ***uygulanan deneye*** bakıldığında, ***Türk Silahlı Kuvvetlerinin artık bu konuda çığırtkanlık yapan*** (Kemalist Laik) ***çevrelerin kullanımına girmeyeceği,*** Gİ-RE-ME-YE-CE-Ğİ ***anlaşılmaktadır."*** (sf. 91, 93)

İşte Altunç Altındal, bunu anladığından, ***Kemalist Laiklik***'e veryansın eyleyip, ***Osmanlı Sekülarizmi***'ne geçmemizi savunan bir kitap yazıvermiştir.

12 Eylül 1980'de, Kemalist Laiklik İlkeleri, doğrudan bu ilkelerin bekçisi olan Türk Silahlı Kuvvetleri eliyle tepelenmedi mi?..

Sonra, Türk Silahlı Kuvvetleri, kışlasına çekilirken, yönetimi bir ***Nakşibendi Tarikatı Müridi olan Turgut Özal'a emanet etmedi mi?..***

Aytunç Altındal, bütün bunları görmedi mi?..

Artık Türkiye'de Kemalizm'in ve Laisizm'in tepelenmesine 'Zinde Kuvvetler'in, "Bekçi"lerin karşı çıkmayacağını anlamadı mı?

Siz Aytunç Altındal'ı ne sanıyorsunuz?

Altındal, 1980-1986 arası, Kemalist Laikliğin altını oymanın bir yazar için en 'revaçta' iş olacağını çok iyi gördü!.. Kemalist Laiklik'i %98'i Müslüman olan Türkiye toplumunun gözünden düşürecek her şeyi uydurup, Hıristiyanlığı geliştiren Osmanlı Sekülarizmi'ni %98'i Müslüman olan Türkiye toplumunun gözünde yüceltecek her övgüye başvurdu. Kemalist Laiklik'i %98'i Müslüman olan Türkiye toplumunun gözünden düşürmenin en kestirme yolu, ***laikliğin Hıristiyanlık (gavurluk) olduğu yalanını*** yaymaktı. Aytunç Altındal, daha kendisi doğmadan önce bir alay gerici yobaz tarafından uydurulup Müslümanlara şırınga edilen bu suçlamaları alıp 'Solcu' yazar kimliğiyle kendi yazılarına serpiştirdi.. Osmanlı Sekülarizmi'ni %98'i Müslüman olan Türkiye toplumunun gözünde yüceltmenin en kestirme yolu, bunu ***Osmanlı'nın büyümesinin, başarısının en önemli nedeni***

olarak yutturup, ayrıca ***"diğer dinsel cemaatlere olduğu gibi Müslüman cemaatlere de otonom bir din yönetimi ve özerk şeriat yönetimi*** sağlar" diye göstermekti. Aytunç Altındal, yobazların ağzının suyunu akıtacak onları da birer Sekülerizm Savaşçısı'na dönüştürecek bu açıklamaları da yaptı. Başardı da!.. Bugün *'Laiklik karşıtı İslamcı'*ların yayınlarında, hep Aytunç Altındal'ın bu savları yinelenip durmakta; *"Kahrolsun Kemalist Laiklik, yaşasın Osmanlı Sekülerizmi"* çığlıkları atılmaktadır. Sözgelimi, Abdurrahman Dilipak'ın **"İnanç Federasyonu"** (salt Müslümanlara da bir Özerk Federal Bölge düşsün diye, Türkiye toprakları üzerinde Ermenilere, Rumlara, Yahudilere de birer Federal Devlet armağan etme kuramı) Aytunç Altındal'ın "Osmanlı Sekülarizmi"ne dönüş çağırısının 'İslamcıl' bir söylemle dile getirilmesinden başka bir şey değildir. Aytunç Altındal'ın *"Osmanlı Sekülarizmine geçelim, bunu Laikliğin Sivilleştirilmesi, Laikliğin Toplumsallaştırılmasını diye yutturalım"* önerisinin altında, Türkiye'nin tüm ***Yobaz Siyaseddin***'leri imza koydukları gibi, ***İnanç Federasyonu*** adı altında sundukları ***"Türkiye'yi emirliklere bölme tuzağı"*** da, Aytunç Altındal'ın *"Sekülarizm"* çağrısının vardığı son durak olmuştur.

Aytunç Altındal'ın Kemalist Laiklik yerine önerdiği Osmanlı Sekülerizmi'ni onun anlatılarından yola çıkarak şöyle somutlaştırabiliriz:

1. Kemalist Laiklik'i bir Hristiyanlaşma olarak belletip Müslümanların gözünden düşüren ***Aytunç Altındal'ın önerdiği "Osmanlı Sekülarizmi"= Hıristiyanlarla iş-***

birliği yapmaktır. (Bkz: A. Altındal - "Laiklik" - Süreç Yayınları - 1986 s. 51)

2. Kemalist Laiklik'i bir Hıristiyanlaşma diye yutturup Müslümanların gözünde tiksinçleştiren ***Aytunç Altındal'ın öğütlediği "Osmanlı Sekülarizmi"= Hıristiyanların öne sürdükleri fikirleri benimsemek***tir. (Bkz: age- s.51)
3. Kemalist Laiklik'i Hristiyanlaşma diye yutturan ***Aytunç Altındal'ın önerdiği "Osmanlı Sekülarizmi"= Hıristiyanların önerilerini gerçekleştirmek için, Hıristiyanlarla birlikte çalışmak***tır. (Bkz: age- s.51)
4. Kemalist Laiklik'i bir Batı Taklitçiliği diye damgalayıp, Müslümanların gözünden düşüren ***Aytunç Altındal'ın önerdiği "Osmanlı Sekülarizmi" = Latin-Grek kültürünün doğrudan temsilcisi olmak***tır. (Bkz: age- s. 54, 55)
5. Kemalist Laiklik'i bir Hıristiyanlaşma olarak kötüleyen ***Aytunç Altındal'ın, buna karşı önerdiği "Osmanlı Sekülarizmi" = Hıristiyanlarla 'iştişare' (şur'a) yapmadan hiçbir önemli işe kalkışmamak***tır. (Bkz: age-s.54, 55)
6. Kemalist Laiklik'in vergi sistemini, seçim sistemini, ölçü, tartı ve takvim sistemini Hıristiyanlardan aldığını söyleyip, böylece Müslümanlarda bir tiksinti yaratmaya çalışan ***Aytunç Altındal'ın önerdiği "Osmanlı Sekülarizmi"= Vergi, ölçü, tartı, takvim gibi ölçüleri -islam şeriatını çiğneyerek!- Gayri müslimlerden, Hıristiyanlardan almak***tır. (Bkz: age- s.61)

7. Kemalist Laiklik'i bir Hıristiyanlaşma diye karalayan ***Aytunç Altındal'ın önerdiği "Osmanlı Sekülarizmi"= Ülke yönetiminde Hıristiyanları, gayri müslimleri kilit noktalara yerleştirmek***tir. (Bkz: age-s.63,64)
8. Kemalist Laiklik'i bir Hıristiyanlaştırma olarak belleten ***Aytunç Altındal'ın öve öve bitiremediği "Osmanlı Sekülarizmi" = Müslümanlardan çok gayrimüslimlerin padişahı olmak***tır. (Bkz: age-s.63,64)
9. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Atatürk'ün anıtgömüsünün biçiminin Batı Öyküntüsü oluşunu bir tiksinti konusu sayıp, Kemalist Laikliği bir Hıristiyanlaşma diye gösterenlerden olan ***Aytunç Altındal'ın beğendiği "Osmanlı Sekülarizmi" = Osmanlı'nın kurucusu Osman Gazi'nin, ölünce eski bir kilisenin bahçesine gömülmüş olmasından kıvanç duymak***tır. (Bkz: age-s.63,64)
10. Kemalist Laiklik'i Hıristiyanlaştırma diye karalayan ***Aytunç Altındal'ın yücelttiği "Osmanlı Sekülarizmi" = Türk ordusunda Hıristiyan, gayri müslim subaylar görevlendirmek***tir. (Bkz: age-s.65)

11. "Yasaları Avrupa'dan çeviri yoluyla alıp taklit ettiler" diye aşağıladığı Kemalist Laiklik'e karşı, ***Aytunç Altındal'ın övdüğü "Osmanlı Sekülarizmi"= Yasaları hep çeviri yoluyla Hıristiyan Batı'dan apartmak***tır (Bkz: age-s66,67)
12. Kemalist Laiklik'i *"Türkiye'yi Hıristiyanlaştırmak"* diye damgalayan ***Aytunç Altındal'ın, önerdiği "Osmanlı Sekülarizmi" = Hıristiyan misyonerlerini, Hıristiyanlığı özgürce yayabilsinler diye, yanlarına***

koruyucular vererek, İstanbul'a salıvermektir (Bkz: age-s.58)

13. Kemalist Laiklik'i Türkiye'yi Hristiyanlaştırmak diye yutturup %98'i Müslüman Türkiye toplumunda, Kemalizm'e ve Kemalist Laikliğe karşı dinsel bir düşmanlık yaratan ***Aytunç Altındal'ın, öve öve bitiremediği şu "Osmanlı Sekülarizmi" = Anadolu'yu bini aşkın Hıristiyan okuluyla donatıp, Anadolu topraklarını Hıristiyan yayılmacıları parsellettirmek***tir. (Bkz: age-s68,69)
14. Kemalist Laiklik'i bir Hristiyanlaşma olarak damgalayan ***Aytunç Altındal'ın övdüğü "Osmanlı Sekülarizmi" = Devlet yazışmalarının çoğunu (Bizansça, vb) Hıristiyan dilleriyle yapmak***tır. (Bkz: age-s.62)
15. Kemalist Laiklik'i bir Hristiyanlaşma diye yutturup, %98'i Müslüman olan Türkiye toplumunun gözünde tiksinçleştiren ***Aytunç Altındal'ın önerdiği "Sekülarizm"= "Ke-fe-re"lik (= çoktanrıcılık) (= putperestlik)***tir. Aytunç Altındal, %98'i Müslüman olan Türkiye toplumunu Kemalist Laiklikten soğutmak için, Laikliğin Hristiyanlara özgü olduğunu söylüyor; gelgelelim, buna karşı önerdiği Sekülarizm'in de ***çoktanrıcı, putperest, kefereliğe özgü*** olduğu, yine kendisi tarafından ortaya konulmuş bir gerçek.

Aytunç Altındal, %98'i Müslüman olan Türkiye toplumuna öğütlediği "Sekülarizm"in dinsel kökenini, kendi ağzıyla şöyle açıklıyor:

> "Sekülarizm, çok geniş kapsamlıdır ve en önemlisi, ortaya çıkışı itibariyla, Tek Tanrılı dinlerin - Museviliğin, Hıristiyanlığın ve İslamiyetin- değil, ***çok tanrılı pagan toplumların ürünü***dür. Diğer bir anlatımla, Tek Tanrılı dinlerden önce ortaya çıkmış,. bir düşünce ve yaşama tarzı, (modus vivendi) olarak, günümüze dek uzanmış bir kavrayıştır." (Bkz: age-s.14) - "Sekülarizm'in ilk yazılı metinleri ve beyannameleri, ***özbeöz pagan (putperest, çok tanrıcı, kefere!) olan Roma İmparatorları*** tarafından kaleme alındılar." (Bkz: age-s.17) - "(Tek Tanrıcı) Katolikler ve (Tek Tanrıcı) Yahudiler, (Çoktanrıcı, putperest, kefere pagan) Sekülarizmi'ne karşı mücadele ettiler.." - "Tek Tanrı'cı Katoliklerin ilk işi (Çok Tanrıcı, Kefere, Paganların) Sekülarizmi'ni ortadan kaldırmak oldu." (Bkz: age-s.18) "Sekülarizm, Roma'daki ***Pagan (Şehirli) (Putperest, Çoktanrıcı, Kefere) toplumda ortaya çıkmıştı*** ve benimsenmişti." (age-s.24)

İşte, Müslümanları "Laiklik Türkiye'yi Hıristiyanlaştırma çabasıdır" diyerek laikliği yıkmaya kışkırtan Aytunç Altındal'ın, Müslümanlara öğütlediği "Sekülarizm" de, kendi ağzından öğrendiğimize göre,

"Türkiye'yi Kefereleştirici" sayılması gereken bir düzen oluyor. Aytunç Altındal'ın Kemalist Laiklik'i aşağılamak için kullandığı usyürütme, övgüsünü yaptığı ve uygulanmasını istediği "Sekülarizm"i değerlendirmekte kullanıldığında, sonuç böyle oluyor.

Hz. İsa'nın dediği gibi:

"Siz başkalarını hangi terazi ile tartarsanız, başkaları da sizi o terazide tartacaklar."

Tutarsızlığın Doruğu

1986'da yayımlanan "Laiklik" adlı kitabının 92. nci sayfasında:

> (Türkiye'yi Hıristiyanlaştırma projesi olan) Kemalist / Devletçi Laisizm, Türkiye toplumunu *de-islamizasyon'a tabi tutmuş* (= Türkiye'de İslamiyetin kökünü kurutmaya çalışmıştır)" diyen Aytunç Altındal,
>
> Aynı kitabın 100.üncü sayfasında:
>
> "(Kemalist / Devletçi) Laisizm'in Anadolu'nun Hıristiyanlaşmasını engellediği (abç!) ne hikmetse hiç vurgulanmamıştır. Eğer Türkiye 1920'lerde bu inanılmaz atılım -Cumhuriyeti ve Laisizmi- yapmamış, yapamamış olsaydı, bugün, hiç kuşkusuz, Anadolu'da %99'luk bir Müslüman Kitleden söz edilemezdi. (Kemalist) Devletçi Laisizm sayesindedir ki, Anadolu emperyalizmin yoğun dinsel

(Hıristiyan) saldırısından kendini kurtarabilmiştir." demektedir.

Aytunç Altındal'ın, sekiz sayfa önce *İslamiyet'in düşmanı* olarak tanıttığı, Batının kapitalist-emperyalist mihrakları öyle istiyor diye *İslamiyet'i baskı altında tutuyor* dediği *"Kemalist / Devletçi Laisizm"*; sekiz sayfa sonra, Türkiye'de *İslamiyet'in kurtarıcısı*, Emperyalizmin isteğine karşı *Türkiye'de İslamiyet'i yaşatan* bir kurum oluyor..

Kitabının ana çizgisi Kemalist Laikliği yerden yere vurmak olan Aytunç Altındal'ın bu tutarsızlığını görünce insanın aklına: *"Sakın Aytunç Altındal Kemalist Devletçi Laiklik'e Türkiye'nin Hıristiyanlaştırılmasını engellediği için düşman olmuş olmasın?"* sorusu takılıyor.

Kitabının 1. sayfasından 92. sayfasına dek, "Kemalist / Devletçi Laisizm"in Türkiye'de İslam'ın kökünü kazımaya, Türkiye'yi İslamiyet'ten ayırıp Hıristiyanlaştırmaya çalıştığını söyleyerek, Müslümanları Laikliğe karşı kışkırtma, dolduruşa getirme, kandırma görevini yapmış olan Aytunç Altındal, 100. üncü sayfada, *Laikliğin **gerçekte** Türkiye'de İslam'ı yok olmaktan kurtardığını söylemekle*; kendisinin laikliğe ***gerçekte*** niçin karşı olduğunu mu ima etmek istemiştir? Aytunç Altındal, Türkiye'nin %99 oranında Müslüman kalmasını sağlayan "Kemalist / Devletçi Laisizm"in yıkılmasını, yerine "Seküler (= eşdeyişle, Türkiye'de yaşayan Rumların, Ermenilerin, Yahudilerin, Türkiye toprakları üzerinde, Müslümanların denetiminden bağımsız, özerk, otonom, federe toplumlar olarak yaşamasını sağlayacak) bir yönetim ku-

rulmasını önermekte ve bunu Müslümanlara, sanki Müslümanların çıkarına bir iş imiş gibi, göstermektedir! "Kemalist/Devletçi Laisizm"in Türkiye'ye Batılı Hıristiyanlarca dayatıldığı yalanını yayan Aytunç Altındal'a soralım bakalım:

"Sizin "Kemalist/Devletçi Laisizm'i yıkarak, onun yerine koyacağınız şu "Sekülarizm" (Dinlerin Devlet'ten bağımsızlığı, özerkliği, otonomluğu) Türkiye'ye kim tarafından dayatılmaktadır?"

Sekülerizm: Batı'nın Dayatması

Aytunç Altındal, bu sorunun yanıtını 18.2.1994 günlü Milli Gazete'de vermiş bulunuyor.

> "***Batı'nın isteği bu.. Devletin yönettiği bir din değil, kendini özgürce ifade eden bir din...*** Ama pasifize edilmiş, ibadet ile sınırlandırılmış bir din. Bu manada bir özelleştirmeden bahsediyorum."

Bu durumda Aytunç Altındal'a bir soru daha sormak gerekiyor:

"Kendi ağzınızla açıkladığınız üzere, Kemalist Laikliğin yıkılarak yerine Osmanlı Sekülerizmi'nin konulması ***Hıristiyan Batı'nın isteği*** olduğuna göre, bunu gerçekleştirmek için çırpınanlara ne ad verilebilir?"

Aytunç Altındal, Batının isteği olduğunu söylediği Sekülerizm'i benimsetmek için gerçekten çırpınmakta, bu doğrultuda Cumhurbaşkanı'na açık mektuplar dahi göndermektedir.

Aytunç Altındal'dan Cumhurbaşkanı'na Açık Mektup

Sayın Cumhurbaşkanı,

..

Hayatımın son 21 yılını (1973'ten bu yana) fiilen Din-Devlet ve Laiklik ilişkilerini, dünyanın çeşitli ülkelerinde araştırmakla geçirdim. Bu konuda kitaplar yazdım; sayısız makale yayınladım ve konferans verdim. Devlet mi Laik, kişi mi Laik tartışmasını da **1984**'te yayınlanan "Laiklik" (Süreç Yay.) adlı kitabımda tartışmaya açtım.

(...)

Bu konu Türkiye için tahminlerden de öte önem taşır. Türkiye'de *"Laiklik ve Sekülarizm"* tartışmaları henüz yenidir. Kanımca sürdürülmesinde yarar vardır. Türkiye'de "Laisizm" yeniden tanımlanmalı (adı değiştirilmeden içeriği değiştirilmeli! -eb) ve "Seküler" olanla arasındaki farklılıklar açıkça gösterilmelidir. Ayrıca Laisizm, Sekülarizm ve Ateizm'in birbirleriyle "esasta" ayrıldıkları ilkeler de gösterilmelidir kanısındayım.

(...)

Saygılarımla.

(26 Mayıs 1994 Perşembe, Yeni Günaydın Gazetesi, s.11)

Aytunç Altındal'ın Cumhurbaşkanı'na okumasını önerdiği Laiklik kitabında şunlar yazılıdır:

"Aynaroz gibi bir (Ortodoks Rum) ibadet merkezine bunca yüzyıldır tanınmış olan ***otonomi,*** başlı başına (Seküler-) bir 'Hoşgörü ve Anlayış' nişanesidir." (s.79)

"Türkiye'de 'Kemalist / Devletçi Laisizm'in geleceği yoktur. (...) Son beş altı yıllık (12 Eylül 1980'den-1986'ya değin uygulanan) deneye bakıldığında, ***Türk Silahlı Kuvvetlerinin artık bu (Laiklik) konusunda çığırtkanlık yapan (Kemalist Laik) çevrelerin kullanımına girmeyeceği, giremeyeceği anlaşılmaktadır.*** (s.91,93)

"Türkiye'de (Kemalist) 'Devlet Laisizmi'nden vazgeçilip, Laisizmin yeniden yorumlanarak sivilleştirilmesine (Toplumsallaştırılmasına) bakılmalıdır. T.C. Devletinde Laisizmin sivilleştirilmesi için nesnel temel vardır. Bu, ***Osmanlı Sekülarizmi***'dir." (s. 101)

Türkiye'nin *Kemalist / Devletçi Laisizm*'i bırakıp, *"Osmanlı Sekülarizmi"*ne geçmesi, Aytunç Altındal'ın Milli gazeteye açıkladığı gibi ***Batının isteği***dir. Bu istek, Altındal'ın Cumhurbaşkanına açık mektubu örneğinde görüleceği üzere, en üst düzeye taşınmaktadır. ***Batılıların Türkiye'ye benimsetmeye çalıştığı Sekülerizm, "Ulusal Devlet"i ortadan kaldıracak önemde bir değişim***dir.

"Solcu" görünümlü Aytunç Altındal bu hapı Solculara, Kemalistlere *"Sekülerizm"* adı altında; "İslamcı" görünümlü Abdurrahman Dilipak aynı hapı Müslümanlara *"İnanç Federasyonu"* adı altında içirtmektedir.

Bugün Türkiye'de ***"Müslümanlara Özerklik!.. Müslümanlara Federasyon!.. Müslümanlara Otonomi!.."*** diye haykıran hiçbir yazar yoktur ki, bunun aynı zamanda ***"Türkiye topraklarında Ermenilere, Rumlara, Yahudilere Özerklik!... Türkiye topraklarında Ermenilere, Rumlara Federasyon!.. Türkiye topraklarında Ermenilere, Rumlara, Yahudilere Otonomi!.."*** anlamına geldiğini bilmiyor olabilirsin.

Bunlar Müslümanlara şu soruyu soruyorlar:

"Laiklik Türkiye'yi Hıristiyanlaştırmak içindir. Laiklik kalsın mı, yıkılsın mı?"

Bu, Türkiye'li Müslümanları tuzağa düşürmek için kurulmuş tilkice bir sorudur.

Oysa, soru şöyle sorulmalıdır:

"Laiklik, Türkiye'li Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, devlet içinde devlet olmasınlar diye... Osmanlı'nın yıkılışına yol açtıkları gibi, Türkiye'nin de yıkılmasına neden olmasınlar diye, denetim altına alındıkları bir kurumdur. Laiklik yıkılırsa, Türkiye'li Ermeniler, Rumlar, Yahudiler, yeniden devlet içinde devlet olacak. Kurtuluş Savaşı'nda Müslümanların kanlarıyla kurtulan bu topraklar üzerinde, Müslümanların denetleyemeyecekleri Ermeni, Rum, Yahudi federasyonları kurulacaktır. Ey Müslümanlar, Laiklik yıkılırsa, bu olacaktır. Laikliğin yıkılmasını istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Evet, işte soru gerçekte budur. Gerçek de budur. Laiklik konusunda sorunu böylece ortaya koymayan yazarlar, sorunun özünü Müslümanlardan gizleyerek, ***Müslümanları kandırıp, Türkiye topraklarının bir kısmı-***

nı Türkiyeli Müslümanların denetiminden bağımsız olarak Türkiyeli Ermenilere, Rumlara, Yahudilere vs. armağan etmek için çalışmaktadırlar.

- Türkiye'li Müslümanların, 70 yıl önce kanlarını, canlarını vererek kurtardıkları Türkiye toprakları üzerinde, Türkiyeli Rumların, Ermenilerin, Yahudilerin, vs. *Müslümanlarn denetimine kapalı, özerk, otonom, Federal devletler* kurmasına *karşı olanlar*... İşte bunlar, Kemalist Devletçi Laisizm'den yana, Sekülerizm'e de, "İslamcılık"a da karşıdırlar.

- Türkiyeli Müslümanların, 70 yıl önce kanlarını, canlarını vererek kurtardıklar Türkiye toprakları üzerinde, Türkiyeli Rumların, Ermenilerin, Yahudilerin, vs. *Müslümanların denetimine kapalı, özerk, otonom, Federal Devletler* kurmasından *yana olanlar*... İşte bunlar, Kemalist Devletçi Laisizm'e düşman, Sekülarizm'e de, İslamcılık'a da *yandaş* olanlardır.

Bir kesim "İslamcı"ların savundukları ***"İnanç Federasyonu"***nun, beresi düşmüş, keli görünmüştür!..

Bir kesim "Solcu"ların savunduğu ***"Sekülerizm"***in de "sol"u düşmüş, "sağ"ı görünmüştür!..

Bundan böyle, bugün Laikliğe karşı çıkıp da; gelecekte: *"Ama biz bu işin sonunun böyle olacağını bilmiyorduk ki!?"* diyen olamasın diye yazıyoruz bütün bunları.

IV- AYDINLARIMIZ VE TUTARLILIK

Aytunç Altındal, İngilizce bir kitap yazmış, 1992'de İngiltere'de yayımlanan bu kitap, 1993'te Türkçe'ye çevrilerek Türkiye'de yayımlanmıştır. Kitabın İngilizcesinin adı *"Three Faces Of Jesus"* (İsa'nın Üç Yüzü), Türkçe basımının adı ise *"Üç İsa"*dır. Aytunç Altındal bu kitap boyunca öz olarak şu savı kanıtlamayı iş edinmiştir:

> "Üstün Batı teknolojisini ortaya çıkartan dinsel-kültürel ögeler vardır."-"Batı'yı batı yapan değerlerin başında gelen, Hıristiyanlık"tır. (Bkz: Aytunç Altındal - "Üç İsa" - Anahtar Kitaplar Yay. - 1. bs. - s.9)

Yüz yıl önce Fransız Din Tarihçisi Ernest Renan'ın yaydığı bu yalan, Renan'dan bu yana, yaklaşık bir yüzyıldır, çok sayıda *"Karanlık Aydın"* ağzından, binlerce kitapta yinelenmiştir. Bizde, İlhan Arsel'in yasaklanan "Aydın / *"Aydın"* adlı kitabı ile Aziz Nesin'in *"Onursal Doktor.."* kitabı da, bu Renan'cı çığırtkanlığın örnekleridir.

"Müslüman ülkelerde bilim ve teknoloji -bugün!- yok denecek denli geridir, ***bu geriliğin nedeni Müslümanlık***tır.. Hıristiyan ülkelerde bilim ve teknoloji - bugün- erişilemeyecek denli ileridir, ***bu ileriliğin nedeni Hıristiyanlık***tır..." biçiminde özetlenen bu yalan, Batı'da bilimsel buluşlar karşısında ağır bir yenilgiye uğrayan Hıristiyan papazların "züğürt tesellisi" olarak sarıldıkları bir avuntu olmuştur. Batılı bilginler, bu yalanı birçok kez çü-

rütmüşler; papazlar ise her çürütülüşünün ardından bu yalanı tanıtlayacak yeni yeni gerçekler uydurmayı sürdürmüşlerdir. Aytunç Altındal'ın kitabı, şimdiye dek uydurdukları tüm gerekçeler çürütülmüş olan papazlara, bu yalanı sürdürebilmeleri için yepyeni gerekçeler sunuyor. Aytunç Altındal'ın, Batı'nın ileriliğini Hıristiyanlığa bağlayan papazları mutlu edecek 'özgün' görüşleri şöyledir:

> "Musevilik, Hristiyanlık ve İslamiyet'i Karşılaştırmalı İlahiyat açısından incelersek, ***sadece Hıristiyanlıkta varolan bir olgu***, bu sistematiğin (Hıristiyanlığın) diğer ikisinden (Yahudilik ve İslamiyet'ten) ***özde ayrıldığını*** kanıtlar. Bu ***temel ayırlık noktası*** şudur: Hıristiyanlık'ta Birey, Tanrı karşısında ***kendi*** yetkisini kullanarak ***karar vermek*** zorunda bırakılmıştır. Çünkü bu sistematikte (Hıristiyanlık'ta), İsa'nın *Tanrı* mı yoksa *İnsan* mı, yoksa aynı anda her ikisi mi, ya da *Tanrı'nın Oğlu* mu, değil mi sorusuna muhatap olan, ***birey***dir. Neye inanacağına ***karar vermesi*** gereken de odur. (..) Bu ne demektir?. En kısa deyişle eğer *birey*, İsa'nın insan olduğuna, Tanrı olmadığına *karar* vermişse, belki de gerçekten Tanrı olan İsa'yı insanlaştırmış olmaktadır. Yani *birey, Tanrı'yı İnsanlaştırma hakkını ve yetkisini kendisinde toplayabilmiş* demektir. Hayır, eğer birey İsa'yı Tanrı olarak kabul etmeye *karar* vermişse, bu kez de belki de gerçekten *İnsan* olan İsa'yı *Tanrı'laştırmış* olmaktadır. Yani *İnsan'ı Tanrısallaştırmak hakkını ve yetkisini kendisinde toplayabilmiş* demektir. Kı-

sacası, Hıristiyanlıkta İsa'nın, Tanrı mı, İnsan mı, Tanrı'nın Oğlu mu ya da tümü mü değil mi olduğu konusunda ***kararı veren de, kuşku duyan da, bizzat bireydir / insandır.*** Musevilik'te ve İslamiyet'te *İnsanı Tanrı yapmak*, ya da *Tanrı'yı İnsan yapmak* diye bir olgudan ve kuşkudan söz edilemez. Bu iki sistematikte (Musevilik'te ve İslamiyet'te) insanın böylesi bir *kararı* alabilmeye ya da kuşku duyabilmeye yetkisi yoktur... Hıristiyanlığı benimsemek isteyen *birey*, kendisi için *önce bir Tanrı (İsa)* yaratmak zorundadır. Bu tür yaratım faaliyeti *sadece **'kült'ler*** için geçerlidir. (Bir ***din***'de değil-) ancak ***bir kült***'te, birey, kendisi için bir inanç ve onu temsilen bir Tanrı yaratabilir. Musevilik'te ve İslamiyet'te bireye böyle bir otorite verilmemiştir. Bu otorite tipi, Tek-Tanrılılığa İsa ile girmiştir. (İşte Hıristiyanlık'ın bu *'özde başka'*lığı) ***"üstün batı teknolojisini ortaya çıkart"***(mış) (ve böyle bir öz taşıdığı içindir ki Hıristiyanlık) ***"Batı'yı batı yapan değerlerin başında gelmiş"***tir. (Bkz: age-s.8,9)

Aytunç Altındal'ın *"Üstün Batı teknolojisi Hıristiyanlığın ürünüdür"* biçimindeki çoktan çürütülmüş 'papaz yalanları'nı yeniden diriltmeye yönelik kurgusu, en çok Anglikan Papazları'nı mutlu edeceğinden, kitap ilkin İngiltere'de İngilizce olarak yayımlanmıştır.

Gelgelelim bu kurgu, Aytunç Altındal'ın *özgün* buluşu değildir. "İsa'yı Tanrı ya da insan sayma yetkisinin bilimsel ilerlemeye yol açtığı" biçimindeki uyduruk söy-

lenti, Aytunç Altındal'a varana dek, başta *Heidegger* sonra *Max Scheler* olmak üzere, pek çok Hıristiyan Düşünürce beyinlere kazınmıştır. Papazları sevindirecek olan, Aytunç Altındal'ın bu kurgusunun yepyeni üzgün bir buluş olmamasına karşın, Türkiye'den bir yazarın ağzından yinelenmesi olmuştur. Çünkü, bir dini ululayıcı kurgular, o dinin kendi üyelerince uydurulup yayılınca etkisi cılız; bir yabancı ağzından çıkınca inandırıcılığı çok olmaktadır. Papazlar, Aytunç Altındal'ın kitabını: *"Bakın! Türkiye'den bir aydın dahi üstün Batı teknolojisinin Hıristiyanlığın ürünü olduğunu görebiliyor! Bizim bilginlerimiz daha ne kadar bunu yalan saymayı sürdürecekler?!"* diyebilmek üzere kullanacaklardır.

Aytunç Altındal; *"Benim bu tezim, belirli Musevi ve Hıristiyan çevrelerce **özgün bir bakış açısı** olarak değerlendirilmiştir."* diyor, (age-s.7). Oysa yazdıkları özgün olduğundan değil, kendisi Türkiye'li olduğundan önem verilmiştir. Özgünlük savlamasının boş olduğunu başta Aytunç Altındal'ın kendisi çok çok iyi bilmektedir. Çünkü:

1992'de yayımlanan Üç İsa kitabında: *"öteki dinlerin **değil yalnızca Hıristiyanlığın** bilimsel ilerlemeyi doğurduğu"*nu savlayan Altındal, çok değil 6 yıl önce 1986'da yayımlanan "Laiklik" kitabında; *"öteki dinlerin **değil yalnızca Müslümanlığın** bilimsel ilerlemeyi doğurduğu"*nu savlıyordu. 1986'da ***Müslümanlığa özgü*** olarak gösterdiği ne varsa, 1992'de ***Hıristiyanlığa özgü*** diye sunmuştu.

Aytunç Altındal, 1992'de yayımlanan Üç İsa kitabındaki savlarının tümden tersini söylediği 1986'da bası-

lan *"Laiklik"* kitabında, üstün Batı teknolojisi ve biliminin ***Hıristiyanlıktan değil Müslümanlıktan*** ivmelendiğini savlarken şunları söylüyordu:

> "Kur'an,. o çağın "Akılcı" girişimidir. O çağda Hıristiyan dünyasında (ise) "Felsefe Din'in emrindedir" (St. Augustine) dogması nedeniyle, (Bireysel) "Akıl" değil "Tanrısal-İrade" gerçekti. O günlerin Hıristiyanlığına göre, "insan", (*akılcı birey* değileb) sadece bir "suret"ten ibaretti, o kadar! (Hz. Muhammed döneminde, Hıristiyanlıkta, *"kendi düşüncesiyle neye inanacaklarına karar veren bireyler"* değil, tersine, ***"akıllarını rafa kaldırmış, bütün işlerini tanrısal-iradeye (dolayısıyla rahiplerin buyruklarına) bırakmış sürüler"*** vardı-eb). Oysa, Kur'an'da, dikkat edilirse, kendilerine hitap edilenler hep *somut bireyl*erdir,. inanmış -ya da inanmamış- *"insanlar / bireyler"*dir. Hıristiyanlıkta (ise), bilindiği üzere, Tanrı'nın biricik oğlu - ya da bazı yorumlara göre ta kendisi- "zavallı" insanları "doğru yol"a davet etmektedir; sonra da onlar adına acı ve işkence çekerek ölmektedir. Bu düşsel orientasyona karşı, Muhammed hayatın bilfiil içindedir. Ticaret yapmaktadır, savaşmaktadır; evlenmektedir, çocuk sahibi olmakta, düşünmekte ve eylemlerde bulunmaktadır,... İslam Dini, *Hıristiyanlığın tersine*, "Monastizim"e (Dünyadan elini eteğini çekip kendini yalnızca tapıma adamaya) karşıdır. (İ.S. 600'lü yıllarda Hıristiyanlık, dünyadan el etek çekip Manastıra kapanmaya yö-

nelir, dolayısıyla üstün Batı teknolojisini ortaya çıkartmak gibi bir derdi yoktur. İslamiyet ise, dünya'ya yönelir, yaşamaya asılır-eb). (Hıristiyanlık, Hıristiyanları dünyayı ele geçirmeye koşturmamış; tek dünyevi pırıltısı, Hıristiyanlıktan önce varolan bir İmparatorlukta devlet dini olarak tepeden inme benimsenmesi olmuştur; oysa-) Muhammed öldüğü sırada sadece Mekke, Medine, Neşed, Taif, Okaş, Bedr, Ceber bölgelerinde etkili ve egemen olan İslamiyet, Ebu Bekir döneminde İran sınırlarına dayanmış, 656'da ise Tunus ve Hazer kıyılarına uzanmış, 661-750 yıllarındaysa İspanya'dan Fransa'ya geçerek, Rhone Kıyısına dayanmıştı. ***Bu dönemde Arap (Müslüman) dünyasının ticaret hayatında da büyük bir gelişme olmuş ve Araplar (Müslümanlar) göz kamaştırıcı zenginlikleriyle (yoksul-eb) Hıristiyan Batı dünyasının husumet ve garezini üstlerinde toplamışlardır.*** Nedir ki, bununla da kalmamıştır. (Hıristiyanlar uyur iken-) ***(Müslüman) Araplar, felsefe, sanat, edebiyat ve bilimde -özellikle astronomi ve matematikte- Hıristiyan dünyasını geçmişler ve yoğun tarzda etkilemişlerdir."*** (..) "İslamiyet, diğer dinler (Musevilik ve Hristiyanlık) gibi (yalnızca) "Tek Tanrılı" bir din değil, ve / fakat aynı zamanda bir ***yaşama tarzı***'dır. (..) "Eğer 'Sekülarizm'i ***bireyin önemsenişi*** ve (kişinin) kendisi hakkında ***özgür iradesiyle özel kararlar alabilmesi*** ve ***dinsel doğmalardan ayrı olarak*** cismani / dünyevi yaşamını örgütleyebilmesi ve

sürdürebilmesi olarak anlıyorsak, o zaman, ***Kur'an'da, çok şaşırtıcı gelecek ama, '... şeriatn gereği olarak' Sekülarizm*** (yukarıda sayılan özellikler) ***vardır, hem de Yahudilik ve Hıristiyanlıkta olmadığı kadar vardır...*** Kur'an'da insan(lar) dan ***öncelikle kendi kendilerine "düşünmeleri ve akıl etmeleri"*** istenmektedir., ***Allah'ın tekliğine ve varlığına inanmalarının istenişi bundan sonra*** gelmektedir. Diğer bir anlatımla insan(lar)dan ***'önce inan, sonra öğren'*** değil, ***"önce düşün / akıl et, sonra inan"*** istenmektedir. Dolaysıyladır ki, Kur'an'da insan(lar)dan akıllarının ve vicdanlarının -*yani bilinçlerinin*- yolgöstericiliğine güvenmeleri istenmektedir., (Kur'an'da Bireylerin-) '*akıl*'larına hitap eden sayısız örnek ve kıyas olanağı verilmiştir. İnsan(lar)dan bunlara bakarak sonuç çıkartmaları istenmektedir. ***Kur'an'da her insan., inancında sadece kendisinden sorumludur.,*** Hatta insan dilerse Allah'a dua ve ibadet etmeyebilir. Çünkü Allah hiçbir şeye muhtaç değildir., İnsanın asıl ereği, çalışmasıdır, o olmalıdır. İslam Dininde zorlama yoktur., ***İslamiyet'i seçiş tamamen bireyin özgür iradesine bırakılmıştır*** Kur'an'da! Muhammed ise sadece bir "tebliğci"dir, o kadar. O dahi hiç kimseyi zorlayamaz Müslüman olmaya!.. Kur'an'da insan(lar/dan *doğa'ya ve evrene bakarak dersler çıkartmaları* istenmektedir. Doğayı ve evreni inceleyen insan, Allah'ın yarattığı her varlığın diğerlerinden farklı olduğunu anlayacak (Akledecek) ve kendisinin de 'farklı' olduğunun

(En şerefli mahluk olduğunun) bilincine erecektir. Dolayısıyladır ki, ***Kur'an'da istenilen insan tipi, "Kendi varoluş Bilincinin Farkına varabilmiş" (sürü olmaktan çıkıp, Birey olmuş-) insan tipidir.*** Bu da insanın bir "şey" (Kendi-İçinde-Şey) olmaktan çıkıp, Bir *"birey"* (Kendi-İçin-Şey) haline geçebilmesi keyfiyetidir." (..) İslamiyet'in kitabı Kur'an'da, bir kez daha vurgulayalım ki, somut insanlar vardır ve onlardan düşünmeleri istenmektedir. Kur'an'ın her suresinde, birkaç kez, bu insanlara hitap edilerek *"Düşünmez misiniz?"* ya da *"Akletmez misiniz?"* diye sorulur. Öyleyse insanoğlu ***her şeyi düşünebilir; buna Allah'ın varlığı ve yokluğu dahildir,*** -bunun için hiçbir kul ya kurumdan icazet alması ya da emir alması gerekmez. (..) Yolunu ve yöntemini seçmekte -Muhammed dahil- her Müslüman sadece kendisinden sorumludur,. Her şahıs ancak çalıştığına erişebilmekte; zorla din edinmemektedir. Kendi yaptıkları kendine, başkasının yaptıkları da başkasınadır. (..) Cihad, iç anlamı -esas anlamı- itibarıyla, kişinin kendi nefsiyle yaptığı ve yapacağı mücadeledir (Vicdan muhasebesidir). Her Müslüman kendisiyle cihad halindedir. (..) Çıkan sonuç şudur ki, **Kur'an'a ve şeriat'a göre, bireye, o çağların Hristiyanlığında ve Yahudiliğinde olmayan bir serbesti alanı tanınmıştır!..** Günümüzden 1400 yıl önce, 'Birey'lere, çağımızın Anayasalarındaki ve İnsan Hakları Beyannameleri'ndeki *"Sekular"* hüküm ve kararlara benzer ***özel haklar*** sağlamış, getirmiş olan inanç

sistemi de, *İslamiyet'tir ve onun kutsal kitabı Kur'an'dır!*. Bugün ***"tolerans / hoşgörü'yü İsa başlattı*** diyen Katolikler'in ilk işi, Pagan "Sekülarizmi"ni (dolayısıyla din özgürlüğünü) ortadan kaldırmak oldu. Daha sonra korkunç Engizisyon Mahkemelerini kurdu. Uzun (yüzyıllarca süren) bir baskı döneminden sonra, "Sekülarizm"in (dolayısıyla **inanç-düşün özgürlüğünün, Hıristiyanlıkta-) yeniden ortaya, çıkışı, (ancak-) İslamın Hıristiyanlık karşısında zorlayıcı etken durumuna gelmesi ve (Hıristiyan toplumların-) üretim tarzlarında (İlerici-) değişikliklere yol açması sonucunda gerçekleşti** (..) Bunun (İslamiyet'in Hıristiyanlık üzerindeki etkilerinin) sonucu olarak ilkin Protestanlar "Sekülarizm"i (dolayısıyla inanç-düşün özgürlüğünü-) savunmaya başladılar." (Bkz: Aytunç Altındal- "Laiklik" - Süreç Yay. - 1. bs - 1986 - s.18,19,31'den 45'e).

Görüleceği üzere, 1992'de basılan İngilizce kitabında, ***Batı'nın bilimsel-teknolojik üstünlüğünü Hıristiyanlığın ürünü imiş gibi gösteren*** Aytunç Altındal, 1986'da Türkiye'de Türkçe basılan kitabında, ***Batı'nın bilimsel-teknolojik üstünlüğünü, Hıristiyanlığın değil, tam tersine, İslamiyet'in Batı'ya etkisi*** ile açıklıyordu. Demek ki Altındal, 1986'da Türkiye'de İslamiyet'e yüklediği tüm üstünlükleri, 1992'de İngiltere'de Hıristiyanlığa yüklemiştir. Ancak Altındal burada da durmayıp, 1994'te Türkiye'ye dönünce, yine Batı'nın üstünlüğünü İslamiyet'in doğurduğunu söylemeye başlayarak:

"Akl, Avrupa'da (Hristiyan Batı'da-) olmayan bir şeydir... Akıl yoluyla ***Müslümanlıkta doğan akli bilgi, daima batı'yı belirlemiştir.*** Bu sözüme mim koyun!" demiştir, (Bkz: Milli Gazete - 18.3.1994).

Belgelerle ortadadır ki, Altındal, Avrupa'ya gidince papazla papaz, Türkiye'ye gelince imamla imam olmaktadır.

Arap dilinde *münafık* sözcüğü, *yeraltında yanyana iki yuva yapan köstebek* anlamına geliyor. Çünkü *köstebek* toprak altında birbirine yakın iki yuva yapar; birine saldırıldığı zaman, ötekine kaçarmış.

Aytunç Altındal, ***"Batı'nın teknolojik üstünlüğü Hıristiyanlığın ürünüdür"*** dediği İngilizce kitabını, Uğur Mumcu'nun anısına ithaf etmiştir. Oysa Uğur Mumcu, sağcıyla sağcı, solcuyla solcu olanlara en çok bozulanlardandır.

1992'de İngiltere'de yayımlanan İngilizce kitabında: ***"üstün batı teknolojisi Hıristiyanlığın ürünüdür"*** savını kanıtlamaya girişen Aytunç Altndal, 1979'da Türkiye'de yayımlanan ***"Haşhaş ve Emperyalizm"*** kitabında:

"Bilim, Hıristiyanlığı birçok yönde çürütüyor"- "Hıristiyanlık, bilim karşısında bozguna uğramıştır!" diyordu, (age-s. 94,117)

Aytunç Altındal'ın 1979'da yayımladığı kitapta ***"bilim karşısında bozguna uğramıştır"*** dediği Hıristiyan-

lık, nasıl oluyor da 1992'de yayımladığı kitapta ***"üstün batı teknolojisini (dolayısıyla bilimini-) doğurmuş"*** oluyor?

Batı'nın teknolojik, bilimsel üstünlüğü, son iki yüzyılda ortaya çıkmış bir olgu; oysa Hıristiyanlık ikibin yıldır var. Hıristiyanlık, üstün batı teknolojisini ilk 1800 yılı boyunca doğuramamış da, son 200 yılda mı yumurtlamış?

Aytunç Altındal, 1986'da yayımlanan kitabında ***"İnsan hakları Musevilikte ve Hıristiyanlıkta değil, İslamiyet'te vardır."*** demişken, nasıl olup da 1992"de yayımlanan kitabında: ***"İnsan hakları İslamiyet'e aykırıdır Hıristiyanlığa özgüdür."*** diyebiliyor?...

Bunları düşünürken, Hamza Resulzade'nin bir özlü deyişini anımsıyoruz: "Herkes düşündüğü için konuşmaz, kimileri de dilleri kaşındığı için konuşur."

Aytunç Altındal'ın dili yalnızca ***din*** konusunda değil, ***Kemalizm*** konusunda da yalpalıyor. Sözgelimi 12 Eylül 1980'den iki ay sonra şöyle diyor:

> "Kemalizm *'materyalist'* değil *'idealist'* bir akımdır. M. Kemal, hayatı boyunca *'madde'*yi düşüncelerinde odak yapmamıştır. *idealizm*'e uygun okullarda okumuş, yine *idealizm*'e uygun yaşayan ve düşünen insanların arasında yaşamıştır. Şu önemle ve özenle belirtilmelidir ki; M. Kemal için *nesnel* (maddi) durumlar değil, esas olarak fikirler gerçektir." -ama *materyalizm*'in öngördüğü çerçevede değil, *idealizm*'in öngördüğü çerçevede... Anadolu'yu ilhak edenler (Batlı kapitalist-emperyalistler) de,

(M. Kemal ile) aynı dünya görüşüyle = *idealizm*'le mücehhezdiler." (Süreç Dergisi-Sayı 4-ss 4- 1980 Ekim, Kasım, Aralık)

Aytunç Altındal, 1980'deki bu sözlerini 18 Şubat 1994 günlü Milli Gazete'de taban tabana ters bir görüşle yadsımış, şöyle demiştir:

"(Kemalist) Cumhuriyet Döneminde, Türk insanının sadece *beş dış duyu*suyla dünyaya bakabilmesi istendi. İnsanların dış dünyadan algıladıklarını iç dünyalarında tartmaları, süzgeçten geçirerek belki de bambaşka düşünmeleri istenmedi. Ülkede *Materyalist* Kapitalist yapıyı yerleştirebilmek için, insanların ***dünyaya sadece madde penceresinden bakmaları*** gerekmekteydi."

Görüleceği üzere, Altındal, 1980'de *"idealist"* dediği Kemalizm'i 1994'te *"materyalist"* yapmıştır.

Bu gibi tutarsızlıklar Aytunç Altındal'ın külliyatı içerisinde öyle çok ki, şunu açık yüreklilikle söyleyebiliriz: ***Altındal tarafından ortaya atılmış hiçbir sav yoktur ki, o yine Altındal tarafından ortaya atılan başka bir savla geçersiz duruma düşmüş olmasın.***

Bu nasıl olabilir, niçin bir yazar, birbirini yalanlayan sözler eder?

Belki de Altındal, hangi kesim neyi duymaktan hoşlanacaksa, o kesime onu söylemekte, 12 Eylülcüler yönetimdeyken *"idealist"* diye sunduğu Kemalizm'i, Er-

bakancılar seçimi kazandıklarında *materyalist* diye sunarak, her kesimin gönlünü hoş etmektedir.

Örneğin, 1980'de tepemizde 12 Eylülcüler varken şöyle söylüyordu:

> "Kemalizm (..) Batı'nın *öncü* düşüncelerinden yana bir akımdır, (Batı'nın) *tutucu* (Tapon-eb) görüşlerinden yana değil."-"M. Kemal, Batı'daki *öncü* fikirleri benimsemiştir, (Batı'daki) *gerici* (Tapon-eb) fikirleri değil. Örneklersek, yazı, şapka, kıyafet, kadın hakları, vd. (Hilafet ve Saltanatın kaldırılması, Laiklik, Cumhuriyet gibi) tüm inkılaplar, *Batı için bile 'modern'* olgulardır, (*tapon* değil-eb). Ve ***Batı'da* kilise başta olmak üzere, *(Kemalist değişimlere-) karşı olan örgütlü güçler vardır.***" (Süreç-Ekim 1980-ags)

1980'de böyle yazan Aytunç Altındal, 1994'te Yeni Günaydın gazetesinde taban tabana ters biçimde; şöyle yazmıştır:

> "(Kemalist) Cumhuriyet Döneminde, taklitçilikte birbirleriyle yarıştılar. Evrensel Değerler'i alıyoruz diye, gerçekte ***batı'da bile 'taponlaşmış***'olan değerlere itibar ettiler. Tıpkı Batı'nın eski model silah ve malzemelerini Türkiye'ye yeniymiş gibi satması keyfiyetinde olduğu üzere" (Bkz: Yeni Günaydın-24 Mayıs 1994 + 7 Mayıs 1994 + 12 Mayıs 1994).

Evet, Aytunç Altındal, Kemalist Değerler'i 1980 yılında, ***"batı için bile modern"***, 1994'te ise ***"batı'da bile tapon"*** olarak damgalamıştır. Aytunç Altındal'ın görüşleri, Fener Rum Patrikliğine karşı ne yapılması gerektiği konusunda da böylesi uzlaşmaz çelişkiler göstermektedir. Fener Rum Patrikliği'nin devlet içinde devlet olmaya çalıştığını söyleyen Altındal, buna karşı ne yapılması gerektiği konusunda İslamcılara başka, laiklere başka konuşmuştur. *Laik* Milliyet Gazetesinde:

> (Fener Rum Patrikliği'nin devlet içinde devlet olma çabalarına karşı-) "Türkiye hiç vakit kaybetmeden,. bir ***uluslararası laiklik konferansı*** düzenleyebilir!" diyerek, çözümü laikliğe sarılmakta bulurken (Bkz: agg-3 Temmuz 1992),

Nakşibendi Tarikatı doğrultusunda yayın yapan "İslam Mecmuası"nda:

> "Acilen ***hilafet müessesesi*** ***(kurmak-) gereklidir***. Türkiye bu konuda öncülük etmelidir!" diyerek, çözümü Laiklikte değil, Din Devleti'ne geçmekte göstermiştir. (agd-Nisan 1994-ss.18)

Bütün bunlara bakınca, *"İsa'nın Üç Yüzü"* diye kitap yazan Aytunç Altındal'ın yazılarında birbirinden farklı yüzlerle karşılaşmayı artık doğal karşılıyoruz.

Aktüel Dergisi 26 Mayıs 1994 günü sayısında Altındal ile yaptığı söyleşiyi ***"Askerlere yakın"*** **olarak bilinen yazar Aytunç Altındal, *"Refah Partisi Mustafa***

***Kemalci*" diyor!"** başlığıyla yayımlayarak, onun şu sözlerini aktarmıştır:

> "Mustafa Kemal'de sembolleşen idealleri, bugün Refah savunuyor. Genelkurmay (Doğan Güreş-) da bunun farkında!"-"(Erbakan'ın) ***'Adil Düzen'*** (kitabı) politikanın bir icabıdır. (Atatürk'ün yazdığı-) **'Nutuk'** dediğimiz eser de ***hipnotize etmek amacıyla yazılmış*** bir olay değil midir?"-"Erbakan'ın bir sözü var: ***Atatürk yaşasaydı Refahçı olurdu***, diye (..) E, Genelkurmay (Doğan Güreş-) da bunun (Atatürk'ün Erbakancı olduğunun,) farkında olmayacak adamlardan oluşmuyor!"-"Bundan sonraki darbe ***hayırlı*** olur!"

Görüleceği üzere Aytunç Altındal, 1994'te sanki Genelkurmay'ın Basın ve Halkla ilişkiler sözcüsü imiş gibi tanıtılmaktadır. Oysa Aytunç Altındal, 1979 yılında, Generaller için:

> "***Zavallı Paşalar!***"-"Türkiye halkı, yakın gelecekte tüm yurda ve onu yönetecek olan 'iktidar'a da sahip çıkmayı başaracak,. ve er ya da geç,.. Türk milletini ve sinesinden çıktığını söyledikleri ***Türk Silahlı Kuvvetleri***ni, kimlerin hangi ***karanlık ve kanlı 'iktidar'ına*** destek yaptıklarının hesabını da soracaktır!" diyordu, (Bkz: Haşhaş ve Emperyalizm-s.20,21).

Bugün kendisinden Askerlere *"yakın"* diye sözedilen Aytunç Altındal, daha dün "Emperyalist İşbirlikçisi burjuvazinin maşası" olarak damgaladığı Türk Silahlı Kuvvetleri'ne oldukça *"uzak"* bir yazardı.

Buraya dek Aytunç Altındal'ın görüşlerinin bugüne değin gösterdiği tutarsızlıkları örnekledik. Görüldü ki, Altındal'ın yazıları, içine girdiği ortamın rengine boyanmakta, durmadan renk değiştirmektedir. Peki Altındal bu gerçek karşısında ne diyor? Şöyle diyor:

> "Benim tüm kitaplarım ve yazılarım ortadadır. Ben yıllarca -en az 25 yıldır- ***düşüncelerimden asla taviz vermedim,. sonuna dek direndim ve bugün haklı çıkan ben oldum, bu sevinç bana yeter!"*** (Bkz: Türkiye'de Kadın-Anahtar kitaplar y. - *beşinci baskıya önsöz*- Kasım 1991-s.11)

Altındal düşüncelerinin hiç değişmediğini söylüyor. İyi ki hiç değişmemiş. Ya bir de değişseydi?

Bir atasözü; ***"çok para dolansız, çok söz yalansız olmaz"*** diyor. Yazarların aydınların görüş değiştirmeleri ***özeleştiri vermeleri koşuluyla*** olağandır. Aydın, yazar, görüşlerinde değişiklik olduğunda bu değişikliğin nedenlerini bilir ve okuyucularına da bildirir. Ama, renkten renge girip sonra da ***görüşlerim hiç değişmedi*** demek, okuyucuları aptal yerine koymaktır ki, bu aydına yakışmaz. İnsan Tanrı değildir ki hiç değişmesin..

Aytunç Altındal'ın yazılarında hem Komünist, hem Sosyalist, hem Bireysel Sosyalist, hem Sosyal Demokrat, hem Liberal, hem Laik, hem Pan-islamist, hem Cumhuri-

yetçi, hem Hilafetçi, hem Ateist, hem Sekularist, hem Erbakancı, hem Atatürkçü, hem Kemalizm karşıtı, hem Kemalist, hem Ulusçu, hem Ümmetçi, hem Batıcı, hem Doğucu görüşlerle karşılaşıyoruz. Altındal, her siyasal kesime *"Sizin başarınızı isterim. Ancak şöyle şöyle yaparsanız başarırsınız"* dediğinden, birbiriyle çatışan tüm kesimler, onu kendilerinin yandaşı sanmaktadırlar. Örneğin onun 'Türkiye'de Kadın' kitabında yazdığı şu satırları okuyan Erbakancılar kendisine diş bileyebilir; Erbakan'a ve irticaya karşı olanlarsa Altındal'ı tıpkı kendileri gibi çok yaman bir irtica ve Erbakan karşıtı olarak görüp bağırlarına basabilirler:

> "Her türlü *gerici baskı* ve *dinsel şartlama*, bu dönemde yeniden gelişmiştir. *Örneğin,. Erbakan'ın,. Konferansı!.* Siyasal yatırımlar için attıkları nutuklarda, (Kur'an'da) olmayan ya da (Kur'an'da) tam tersi söylenen, kerameti kendinden menkul laflar etmekten kaçınmamışlardır,. (Örneğin) *Erbakan'a göre,* dünyada Müslüman kadın kadar rahat-huzur içinde yaşayan başka kadın yoktur!!! *Prof. Erbakan'ın demagojisi* açıkça ortadadır,. *yutturmaya kalkışmak!.. Erbakan,* Nisa suresinin 19. ayetinde bırakıyor örneklemesini,. Konferansı sırasında o ünlü Nisa suresi 34. ayet (Kadınları dövün diye çevrilen ayet) kendisine hatırlatılsaydı, acaba nasıl bir *kılıf uydururdu?* Doğrusu meraka değer!.. ***Erbakan, kendine özgü o çarpık mantık oyunlarıyla,*** ayetteki bir cümleyi seçmiş ve 'özel'den 'genel'e

tümleyivermiştir meseleyi!.." (Bkz: A. Altındal- "Türkiye'de Kadın-Anahtar Yay. 5. bs. - s.140)

Gelgelelim, Altındal 1994'te bu kez de tam bir Erbakan ve Refah Partisi yandaşı olarak karşımızdadır.

18 Mart 1994 günü Refahçı Milli Gazete'ye konuk olduğunda:

> "Refah Partisi'nin iktidara geleceğine inanmasam bu yazıları yazmam!.. İslamiyet'i kimse silemez! İslamiyet er geç başarılı olacaktır!" diyerek, Refah yandaşı görünmüş;

Bundan çok değil 13 gün sonra, Sosyalist İnsancıl Dergisi'ne gidip:

> "Ben Sekularist'im. ***Sekülarizm Sosyalizm'in bir gereği***dir." diyerek, Sosyalist görünmüş;

Bundan iki ay sonra, Erbakan ve Refah Partisi militanlığını doruğa tırmandığını gösteren şu haberler yayımlanmıştır:

> "Refah Partisi'nin Avrupa örgütü konumundaki ***Milli Görüş Teşkilatları***'nın 10. kuruluş yıldönümü ve şenlikleri, Belçika'nın Antwerp kentindeki 30 bin kişilik spor salonunda coşkulu bir biçimde kutlandı (...) ***Erbakan*** ile birlikte Belçika'ya gelen ***Şevket Kazan*** ve diğer yöneticiler, ***tek tek son model lüks Mercedesler***'e alınarak konvoy halinde

Antwerp'e getirildiler (..) ***Eski solcu***, gazeteci ve yazar ***Aytunç Altındal'ın salonu dolduran 30 bin kişiye Refah yemini ettirmesi ve oylarını refah'a verecekleri yolunda defalarca söz alması***, ilginç karşılandı. (12 Haziran 1994-Cumhuriyet)

Cumhuriyet'i *Batı taklitçiliği*, Hilafet'i kaldırmayı *Hıristiyan uşaklığı*, Laikliği *Batı'ya yaltaklanma* diye damgalayarak, Atatürkçülük düşmanlarının yandaşı görünen Aytunç Altındal, 16 Nisan 1994 günlü Yeni Günaydın'da yayımlanan köşe yazısında, bu kez de ateşli bir Cumhuriyetçi kesilip, Cumhuriyetçilerin dahi yandaşı olarak görünebilmiştir.

Bir yazar niçin böyle davranır? Yoksa kimi yazarlar bir düş görüyor ve bu düşte gaipten bir ses, kendilerine: *"Türkiye'deki bütün siyasal güç odaklarıyla yakınlık kuracak, içli-dışlı olacak, hepsinin ne yapmak istediklerini günü gününe izleyecek, hepsine şu "'izm"i (sözgelimi 'Sekülarizm'i) aşılacaksınız"* diye bir buyruk mu veriyor?

Altındal'ın değişen görüşlerinin altında, değişmeyen bir öz vardır: Sekülerizm.. Altındal'ın Yobaz ile Yobaz, Osmanlıcıyla Osmanlıcı, Papaz ile Papaz, İmam ile İmam, Sosyalistle Sosyalist, Emperyalistle Emperyalist olmasını sağlayan, Sekülarizm'dir. Çünkü Türkiye'de Sekülarizm, her inanca, her ideolojiye, her cemaate ***beylik vermek*** demektir. Böyle bir ***izm***'in savunucusu, doğaldır ki, her ideolojinin, her inancın sevgilisi olur; bir tek *Kemalizm*'in sevgilisi olamaz. Çünkü, Batılı Emperyalist devletler, gerek ***Sevr*** ile, gerekse ***Lozan***'da, Türkiye'ye ***"Sekülerist olun!"*** buyruğunu vermişler; Türkiye bu Em-

peryalist tuzağı Lozan'da elinin tersiyle itip, *üniter,* (dolayısıyla *Laik*) olmuştur.

Gerçek şudur ki; Osmanlı, Aytunç Altındal'ın yeniden uygulanmasını istediği Sekülarizm'le bölünmüş, Sekülarizm'le batmıştır.

Altındal, Osmanlı'yı batıran bu ***izm***'i, Cumhuriyet Türkiye'sinin başına musallat etmeye çabalıyor.

Ne diyelim: Allah, Aytunç Altındal kuluna ***hayırlı darbeler*** nasip kıymet eylesin...

LİSANOMANİ

Kitap Gazetesi / Temmuz, Ağustos, Eylül 1993

"Fes, Hilafet, Hurufat ve Lugat İnkılabçisi"
"Mağdur, Mazlum Tarihçi"
"Dershanesinin Duvarları Olmayan Muallim"
"Kılıçlaşan Kalem"
Mısıroğlu Kadir Beyefendi Hazretleri'nin "Türk-İslam Alemi"ni Nurlara Garkeyleyen Mühiym İfşaatleri
ve

I
DOĞRU TÜRKÇE REHBERİ YAHUD BİN UYDURMA KELİMEYİ BOYKOT

.... *"va'a"*, beklenen yıldırım çaktı! Son yetmiş yıldır "Atatürk'ün kararttığı"(!) "Türk-İslam Şuuru" birden aydınlandı! "fe" gök gürültüsünü andıran bir sesin ardından, tıpkı susuzluktan çatlamış toprakları sularmış gibi, son yetmiş yıldır "zulüm"den kuruyan Müslümanları diriltecek *sebil* bir kitap düştü.

Kitabın kapağında *"Bu Bir Sebil Yayınıdır"* uyarısı var; bu, başlı başına "mühiym"!.. *"Doğru Türkçe Rehberi Yahud Bin Uydurma Kelimeyi Boykot!"* adlı bu kitabın ya-

zarı: Kadir Mısıroğlu.[1] 'İçindekiler'den sonra bir "ithaf" yazısı, altında da Kadir Mısıroğlu'nun Arap yazısıyla basılmış bir "tuğra"sı var, tıpkı padişah tuğraları gibi!.. Ardından "Aziz genç" diye başlayan onbir uyarı geliyor:

> "Aziz genç! Bu eser, seni tarihi bir vazifeye davet için yazılmıştır!"(sf, 9)
>
> "Aziz genç!.. Sağdan sola yazmasını öğren!" (sf, 10)
>
> "Aziz genç! (Dil Devrimi) İslam'a suikasdin bir cüz'üdür!" (sf, 12)
>
> "Aziz genç!.. "Alem'i İslam" yetmiş yıldır başsız (halifesiz)dir! Cenab'ı Hak bizim yerimize bir tayin yapmayarak o şerefli makamı (halifeliği) asıl sahibi (Osmanoğulları soyundan biri) için boş bekletmektedir!" (sf, 14)
>
> "Aziz genç! Bugün memleketimizin bir numaralı meselesi, enflasyon veya Güneydoğu Anadolu'daki anarşi değildir!
> Kıbrıs'ın kaybedilmek üzere olması da değildir!
> Bütün bunların hepsinden daha ehemmiyetli olan, lisanımızdaki korkunç tahribattır! Maazallah - *vatanın maruz bulunduğu bölünme tehlikesinden daha büyük bir bela olan "lisan faciası"*- önlenemezse, fikri muhtevamız kısırlaşacağından, hiçbir meseleyi doğru olarak kavramak istidadımız kalmayacaktır!" (sf, 18)

---

[1] Mısıroğlu, Kadir; Doğru Türkçe Rehberi Yahud Bin Uydurma Kelimeyi Boykot. İst.: Sebil Yayınevi, 1993.-153 s.;13,5x19,5 cm. Sözlük. ISBN 975-7480-18-5

Mısıroğlu Kadir Bey, bu uyarılarıyla, Gazali'nin "Ey Oğul!", Atatürk'ün "Ey Türk Gençliği!" diye başlayan söylevlerinden sonra yepyeni bir "Gençliğe Hitabe" yayınlamış bulunuyor. Bu; "mühiym"!

Ardından "önsöz" adlı bölüm geliyor. Yazarın niçin "mukaddime" gibi Kur'an - İslam çıkışlı bir "kelime" kullanmak varken "önsöz" gibi kendi deyimiyle "uyduruk" bir "sözcük" kullandığını anlayamıyoruz.

Önsöz'de: "Benimle görüşüp de kısır ve bulanık muhtevalı "asaletsiz kelimeler" (öztürkçe kökenli sözler) kullanmış olması sebebiyle bir ikaza maruz kalmamış bir genç, hemen hemen yok gibidir. Zira *ben bir muallim'im!.. Dershanesinin duvarları olmayan bir muallim!..*" (sf, 24) diyen ve böylelikle bize "penceresi cam cama muallim" türküsünü çağrıştıran Mısıroğlu Kadir Bey, bu "önsöz"ü "ve minellahittevfiyk!" diye bitirip, "28 Kanun'i Sani 1993" diye damgalamış ki, Kanun'i Sani, Ocak ayının Arapçası oluyor!

Ardından, yazarın "Birinci Bölüm" diye - kendisinin "uyduruk Türkçe" dediği sözlerden- bir ad verdiği bölüm geliyor. "Muallim"in niçin "fasıl" gibi –kendi deyimiyle Kur'an-İslam çıkışlı "asil bir kelime"- kullanmak varken, "bölüm" diye kendince "uyduruk, piç" saydığı bir sözcük kullandığını anlayamıyoruz.

Bu "bölüm": *"Dilde Tasfiyeciliğin Tarihçesi ve Gayesi"* başlığını taşıyor. *Allah'ın Türkleri cihat için yarattığı*'nı, bu yüzden de *Türk Dili'nin yapısının edebiyat va'a hikmet'e elverişli olmayıp, yalnızca 'savaş'a uygun olduğunu* "ifşaa eyleyen" yazar (sf, 27, 28); Türklerin İslam olana değin yeryüzünde "amaçsız savaşçılar sürüsü"

olarak yaşadığını, ancak İslam olduktan sonradır ki, bir "gaye"ye kavuştuklarını; dillerinin savaşçı yaradılışlarından gelen edebi yetersizliğini, İslam dolayısıyla Arapça'dan aldıkları soyut kavramlarla giderdiklerini "ifşaa" ediyor; dilimize Arapça'dan geçen kelimeleri atmaya girişenlerin, Türkleri yeniden İslam Öncesi çağların "amaçsız savaşçılar sürüsü"ne dönüştürmeyi amaçladıklarını, bunların İslam düşmanı olduklarını söylüyor.

"Muallim", bu "bölüm"ü: "Hala daha (dil devrimindeki) hedefin Kur'an'ı Kerim (düşmanlığı) olduğunu kavramaz ve bu ihanete karşı çıkmazsanız, ben vebalden - bu sırrı ifşa etmekle- kurtuldum; siz kendinizi düşünün!.. *Ölüm var, ölüüüm!.. Hesap var, hesaaap!..*" (sf, 60) diye bitiriyor. Demek istiyor ki, Türk Dil Devrimi, cehennemde yanmayı gerektirecek bir dinsel suçtur. Buna karşı çıkmayanlar da Tanrı katında suçlu olurlar, cehennemde yanarlar!..

Ardından, yazarın "İkinci Bölüm" diye -kendi anlayışına göre uyduruk, cehennemlik- Türkçe sözlerden oluşan bir başlık kullanarak, böylece kendi anlayışı uyarınca öldükten sonra kendisinin de cehennemde yanmasına neden olabilecek bir "fasıl" geliyor: bu fasıl, *"Doğru Türkçe İçin Tutulacak Yol Nedir ve Uydurma Kelimelerin Yanlışlığına Birkaç Misal"* başlığını taşıyor. Mısıroğlu Kadir Beyefendi Hazretleri, burada dilimizdeki "kelime"leri ikiye ayırıyor:

1- Soysuz, piç kelimeler = Türkçe kökenli olanlar.
2- Soylu, asil kelimeler = Arapça kökenli olanlar.

Kitap boyunca Türkçe kökenli sözleri: *"köksüz ve asaletsiz kelimeler"* (sf, 62), *"piç, kelimeler"* (sf, 63), *"soysuz kelimeler"* (sf, 64), *"sırf Kur'an düşmanlığı yüzünden uydurulmuş asaletsiz karşılıklar"* (sf, 74), *"mevsimlik kelimeler"* (sf, 78), *"sapıklıklar"* (sf, 90), *"uyduruk piç ve asaletsiz kelimeler"* (sf, 79), *"bir yığın piç ve asaletsiz kelime"* (sf, 99), *"islam menşeli mukabilini mahkum etmek kasdıyla uydurulmuş kelimeler"* (sf, 109) diye tanımlıyor.

Dilimize Arapça'dan girenler içinse; *"asil kelimeler"* (sf, 106), *"menşe'i Kur'an olan kelimeler"* (sf, 62), *"İslam menşe'li kelimeler"* (sf, 68), *"incelik kazanmış kelimeler"* (sf, 78), *"milli hafıza ve şuurda yoğrulmuş kelimeler"* (sf, 78), *"derin manalı ve ahengli kelimeler"* (sf, 109), *"bizim kelimelerimiz"* (sf, 112), *"kendi kelimelerimiz"* (sf, 68) gibi yüceltici nitelemeler yağdırıyor.

Yazar, bu "faslı" da öz-be-öz Türk kökenli olup da dilimize Arapça'dan giren sözlerin yerine konulan *"her (öz Türkçe sözü), cinayet, hırsızlık ve buna benzer (...) fiiller gibi görmeye mecburuz!"* (sf, 109) diye bitiriyor.

Bu kitabı, "aziz genç"leri "tarihi bir vazifeye davet" üzere yazdığına göre, o "vazife", "aziz genç"lerimizin, Türk Dil Devrimcilerini yakalayıp "hırsız" diye ellerini kesmesi, ya da "kaatil" diyerek "kısasen" öldürmesi mi oluyor? Orası anlaşılmıyor!..

Dil Devrimcileri'ni "aziz genç"lerimize, "İslam-Kur'an düşmanları" damgası vurarak tanıttığına göre, "aziz genç"lerimiz Dil Devrimcilerini buldukları yerde öldürmeli midirler? Kitapta bu konuda yeterli bir açıklık

bulamıyoruz. Bence bu kitabın en "mühiym" kusurlarından biri budur!..

Derken, yazarın "Üçüncü Bölüm" diyerek yine – kendi deyişiyle- piç sözlerden(!) ad verdiği "fasıl" geliyor. *"Boykot Edilecek Bin Uydurma Kelime"* başlığını taşıyan bu "fasıl", 40 yapraklık bir "lugatçe"..

Bu "lugatçe", dilimizde bulunan yazarımızın saptadığı bin tane *"piç (=Türkçe) söz"*ün her birinin yerine hangi *"asil (=Arapça) kelime"*nin kullanılması gerektiğini gösteriyor. "Aziz genç"lerimizin bu *"piç (=öztürkçe) sözler"*i dillerinden atıp, *"asil (=Arapça) kelimeler"*i dillerine dolamaları buyuruluyor. Böyle yapmayanların *"kıyamet" günü, "cehennem" de cayır cayır yanacakları* anımsatılıyor. *"Örneğin"*, değil *"mesela"*; *"dikey"* değil, *"amudi"*; *"düşey"* değil, *"şakuli"*; *"yatay"* değil *"ufki"*; *"doğaötesi"* değil *"mabadettabia"*; *"önsezi"* değil *"hiss'i kablelvuku"*; *"seçenek"* değil *"hakk'ı hıyar"* demeyenlerin cennete giremeyeceklerini anlıyoruz. Bugüne değin bilmeden *"piç kelimeler"*le konuşanlar, belki bağışlanabilecektir; ancak Mısıroğlu Kadir Beyefendi Hazretleri'nin bu kitabını okuyup da yine *"piç kelimeler"* kullanmayı sürdürenlerin bağışlanmayacağı kesin!

Böyleleri, -Mısıroğlu Beyefendi'ye göre- ya Irkçı-Türkçü, ya Kemalist, ya "Komonist"tirler...

İmdi, kitabın derinliklerine girmeden önce, bu yazımızın başında yazara ilişkin kullandığımız nitelemelerle ilgili bir açıklama yapalım:

Ona *"mağdur mazlum tarihçi"* dediysek, bunu biz uydurmadık. Bu, yazara, benim değil, 25. 2. 1991 günlü Zaman Gazetesi'nin taktığı bir addır.

Ona *"hilafat inkılabçisi"* dediysek, bu da bizim "heva"mızdan yakıştırdığımız bir niteleme değil, 26.10.1991 günü Zaman Gazetesi'nde yayımlanmaya başlayan *"Bir Çınarın Devrilişi Veyahud Hilafet Nasıl Yıkıldı?"* dizisinin yazarı olan Kadir Mısıroğlu, 7.10.1992 günkü *Milliyet*'e verdiği demeçte: *"İstanbul'da bir 'Halife ve Hilafet Şur'ası' kurulmalıdır!... Şur'a Reisi Al'i Osman'dan (Osmanoğulları soyundan) seçilir!"* demiştir. Gelin de *"hilafat inkılabçisi"* demeyin.

Ona *"fes inkılabçisi"* dediysek, bunu da biz uydurmadık. 5. 9.1992 günü Hürriyet'te başında fesle görünen Kadir Mısıroğlu: *"Fesi Türkiye Cumhuriyeti'ne ve Atatürk Devrimleri'ne isyanı temsil ettiği için takıyorum! Kemal'in devrimleri ters yüz edilmeli! Osmanlı geliyoooor! Ecdad geliyoooor!"* diye konuşmuştur.

Ona *"hurafat va' lugat inkılabçisi"* dediysek, eleştiri konusu ettiğimiz bu kitabında kendisini bu nitelikleriyle ortaya koyduğu içindir.

*"Lisanomani"*nin ne olduğuysa, bu yazımız okununca ortaya çıkacak.

Fes Neyin Simgesi

Fes dediğimiz, saksı benzeri püsküllü kızıl başlık, Afrika'nın kuzeyindeki Fas'lıların İslam öncesinden bu yana taka geldikleri İslami ya da dinsel değil; yöresel bir giysidir. İslam'a özgü değildir. Çünkü Fas'lıların Hıristiyan olanları da, dinsiz olanları da hep fes diyerler. Fes takmak, Tanrı Elçisi Muhammed'in 'sünnet'i de değildir. Çünkü Araplar, İslamdan önce de, sonra da fes takmamış-

lardır. Fes, Osmanlı'ya özgü de değildir. Çünkü 1830'lara değin Osmanlı fes kullanmamış, sarık takmıştır. Fes'i Osmanlı'ya o dönem Müslümanların "Gavur Padişah" dedikleri İkinci Mahmud sokmuştur. Bu "Gavur Padişah", Fas'tan gelen donanma erlerinin başında gördüğü fesleri, Osmanlı'ya yayılan İslam sarığını ortadan kaldırmak amacıyla kullanmış, Müslümanların başına Fas'ın fesini taktırıp, İslam'ın sarığını attırmıştır. O dönemde "yar tekmesi", "kuş yuvası", "saksı dibi", "sümbül saksısı", "kel örten", "limon kabuğu" gibi adlar verilen fes türleri, "Gavur Padişah" İkinci Mahmud'un buyruğuyla kurulan "Fes Nazırlığı", Türkçesi Fes Bakanlığı'nca yayımlanan "Fes Nizamnamesi" Fes Yönetmelikleri ile belirlenmiştir. İlk olarak İslam'ın sarığı, Osmanlı ordusundan kovulmuş, tüm ordu görevlilerine Fas'ın fesi giydirilmiştir. Ardından İslam'ın sarığı İstanbul'dan kovulmuş, tüm İstanbul erkeklerine Fas'ın fesi giydirilmiştir. İslam'ın sarığını da kavuğunu da atıp, yerine Fas'ın fes'ini koyma "gavur"luğu, Müslüman esnafı kızdırmış, bunlar padişah buyruğuyla istemeye istemeye fes giymişler, ancak bir karşı koyma gösterisi olarak giydikleri fesin çevresine sarık dolamışlardır. Osmanlının "gavur"laşması sayılan Tanzimat döneminde "sarık-kavuk düşmanlığı" iyice azgınlaşmış, Fas'ın fesi yalnızca erkeklere değil kadınlara dahi giydirilmeye başlanmıştır. İkinci Mahmud dönemi feslerine *"Mahmudiye Fesi"*, ondan sonra gelen Abdülaziz dönemi feslerine *"Aziziye Fesi"*, ondan sonra gelen Abdülhamit dönemi feslerine *"Hamidiye Fesi"* denilmiş; İslam'ın sarığına, kavuğuna düşmanlığın simgesi olarak getirilen fes giyme zorunluluğu, Atatürk döneminde kaldırılmıştır. Müslümanlar, bu

"püsküllü bela"dan Atatürk döneminde kurtulmuşlardır. Fes İslam'ın sarığını-kavuğunu ortadan kaldırmanın bir simgesi olduğuna göre, İslamcıların fes takmasının dinsel bir gereği yoktur. Fes Osmanlı'nın da simgesi değil. Çünkü toplam sayıları 36 olan Osmanlı Padişahlarının ilk 32'si *sarıklı*, yalnızca son dört tanesi *fesli*ydi. Osmanlı, sarıklı padişahlar döneminde yükselmiş, fesli padişahlar döneminde batmıştır. Bunu bir sarık övgüsü olarak anlamayın; yalnızca fesin, gerçekte Osmanlı'nın değil, yalnızca Osmanlı'yı Avrupa'nın kuklasına dönüştürüp batıran kafaların bir simgesi olabileceğini göstermek üzere anımsatıyorum bunları. Fes, Türklüğün, Türkçülüğün simgesi de olamaz; çünkü buna daha uygun düşecek Türkistan başlığı vardır. Osmanlı'nın Cezayir'i bile "dayı"larla, "ağa"larla yönettiği o en güçlü yıllarında, *Hıristiyan Avrupa* 'nın uydusu olup *Müslüman Osmanlı*'ya karşı çıkan Fas'ın yöresel başlığı olan fes, Kadir Mısıroğlu'nun dediği gibi *Atatürk'e karşıt* değil, tersine *Osmanlıya karşıt* bir anlam taşır. Avrupa uydusu olan Fas'ın fesini, yine Avrupa uydusu dedikleri Atatürk'e *karşıt*(!) bir simge olarak kullanmak, yalnızca çoğu İslamcıların simge bulmaktaki yeteneksizliklerini belgelemektedir. Fes, gerçek yüzüyle, olsa olsa Müslümanlar içindeki *frenk uydularının* başlarına pek yaraşır. İslam açısından *"fes inkılabçiliği"*, fasa-fiso'dur; fas-fes-fos-fasa-fiso!..

Bugünün İslamcılarının, Osmanlıcılarının, Türk-İslam Sentezcilerinin fes konusundaki bilgisizliklerinden yararlanarak, onların başına bu "püsküllü bela"yı yeniden geçirme çabasına *"fes inkılabı"* adını veriyor, fes hortlatı-

cısı Kadir Mısıroğlu'ya da "Allah akıl fikir ihsan eylesin" diyorum.

Kur'an'a Göre Hilafet

"Muallim" Kadir Mısıroğlu, "Hilafat Hortlatıcılığı"nda olduğu gibi, el attığı tüm konularda Allah'a, Kitap'a, İslâm'a yaslanır göründüğü için, biz de onun dediklerini Kur'an'a uygunluk açısından tartmak ve Kur'an'ı kaynak olarak almak durumundayız. Kur'an'da belirtildiği üzere, Allah'ın bir tek kişiyi bir yere 'halife' kılması, o kişinin o yere hakim (egemen-yasayıcı-yargıcı) olması anlamına geliyor, (Sad suresi / 26. ayet); Allah'ın bir tek kişi değil de bütün bir toplumu, belli bir yere, topluca halifeler ('hulefae') kılması da, o toplumun, o yere, toplumcak egemen-sorumlu kılınması anlamına geliyor, (Yunus suresi / 14. ayet). Yine Kur'an'da bildirildiği üzere, Allah, bir Adem'in, bir de Davut'un dışında, "haliyfet"i bir tek kişiye özgü kılmamış; (Bakara suresi /30. ayet - Sad suresi / 26. ayet) Adem'den Davut'a, Davud'dan Hz. Muhammed'e dek, hep şu ya da bu toplumun *tümünü birden*, şu ya da bu yere halifeler ('hulefae') kılmıştır. (Nur suresi / 55. ayet, En'am suresi / 133. ayet, Hud suresi / 57. ayet, A'raf suresi / 129. ayet, Hadid suresi / 7. ayet, Neml suresi / 62. ayet, En'am suresi /165. ayet, Yunus suresi / 14. ve 73. ayetler, Fatır suresi / 39. ayet, A'raf suresi / 69. ve 74'üncü ayetler).

Kur'an'da açıkça belirtildiği üzere, Allah'a, Kur'an'a, Hz. Muhammed'e bağıtlanan Müslümanlar toplumunu da, Allah, *toplumcak yaşadıkları şol-yer'e halifeler kılmış*'tır, (Neml suresi / 62. ayet).

Tek kişinin bir yöreye, o yörede yaşayan topluma halife kılınması, tek kişinin o yöreye, o yörede yaşayan topluma egemen olması (hakimiyeti) demek olduğu gibi, bir toplumun bir yöreye *topluca halife* kılınması da, o toplumun o yörede toplumcak egemenliği anlamına geldiği için, bunun nasıl gerçekleştirileceği de Kur'an'da "şura" - günümüzdeki adıyla Cumhuriyet- olarak saptanmıştır, (Şura suresi / 38. ayet, Al'i İmran suresi / 159. ayet, Bakara suresi / 223. ayet).

Şimdi, Allah Kur'an'da Müslümanları yaşadıkları yere toplum olarak *topluca halife* kılmış, eşdeyişle: *egemenlik toplumcak şizlerindir* buyurmuş; toplumcak halifelik (egemenlik)'in nasıl yürütüleceğini de "şura" (Cumhuriyet) olarak göstermiş *iken*; Müslümanlar, Hz. Muhammed'in ölümünden otuz yıl sonra, içlerinden yalnızca bir kişiyi halife sayıp, egemenliği kayıtsız koşulsuz ona bırakmakla, kendi kendilerini "hulefae" (halifeler-egemenler) olmaktan çıkartmış; süreç içerisinde, Allah'ın içlerinden birini değil kendilerini toptan halifeler kıldığını hepten unutmuşlardır. Uyanıkken uyutulup, sürüye sayılmışlardır. Bu durum, Kurtuluş Savaşı'mızda adım adım yıkılmış, 3 Mart 1924 günü çıkartılan 431 sayılı yasayla:

"Hilafet" (denilen olgu), *"hükümet" ve "cumhuriyet"* (denilen olguların) *mana* (anlam) *ve mevhumunda* (kavramında) *mündemiçtir* (içerilmiştir)," denilerek, *'tek kişinin halifeliği'*ne son verilmiş; *'Müslümanların topluca halifeliği'*ne geçilmiştir.

"Hilafet, hükümet ve cumhuriyet mana ve mevhumunda mündemiçtir," demekle:

1-"Hilafet"in "hükümet" demek olduğu Sad süresi / 26. ayetinden bellidir.

2-Allah'ın Müslümanları tek kişinin yönetimine bırakmayıp, onları toplumcak halifeler kıldığı da Neml suresi / 62. ayetinden bellidir.

3-Topluca Halifeliğin [hükümetin] de "şura" [cumhuriyet] olduğu, Şura suresi / 38. Ayetinden bellidir.

4-İşte bu ayetlere dayanarak Cumhuriyet düzeni kurulmuş, Allah'ın Kur'an'da tüm topluma verdiği halifelik, bir kişinin elinden alınıp, Allah'ın buyruklarına uygun olarak, yeniden topluma verilmiştir, denilmiştir.

Yıkılan ne olmuştur?: Allah'ın Kur'an'da Müslümanlara yakıştırmadığı; tek kişilik halifelik!...

Peki kurulan nedir?: Allah'ın Kur'an'da Müslümanlara bağışladığı; "toplumsal halifelik"!..

İmdi, "hilafat inkılabçisi" Kadir Mısıroğlu ne der?: *"Cumhuriyet'i yıkacağız! Osmanoğulları dölünden olan birini tepemize halife dikeceğiz!"*

Neye dayanarak?

Cumhuriyet'in Kur'an'da halifelikle ilgili hangi ayetlere dayanılarak kurulduğunu yukarıda gösterdik. Osmanoğulları dölünden olan birini tepemize halife diye dikmemiz, Kur'an'ın hangi suresinin hangi ayetinde yazılı?

Kadir Mısıroğlu: *"Halifesiz dakika geçirmemek lazımdır!.. Halifenin kim olduğunu bilmeden ölenin ölümü, cahiliyye (gavur) ölümü gibidir!.."* diye yanıltıyor gençlerimizi..

Durum "vahiyym"dir, "mühiyym"dir.

Kurtuluş Savaşı'nın önderlerince neyin neden nasıl yapıldığı, şimdiki delikanlılarımızca artık unutulmuş bulunduğundan, bu unutulmuşluktan yararlanılarak Müslüman gençlerimiz kandırılmaktadır.

Kur'an'ı bilmez, İslam savaşçısı kesilir; Marksizm'i bilmez, başımıza komünist savaşçı kesilir bir alay bebeyle dolu ülkemiz. Kanları damarlarında kaynıyor. Yürekleri iyilik dolu, beyinleri aydınlaştırılmayı bekler. "Tilkiler"se onları aydınlaştırmak yerine, kışkırtır!..

İşte "hurufat va lugat inkılabçiliği"de böylesi bir koşullandırma çabası olarak karşımıza çıkıyor:

Kadir Mısıroğlu'ya göre:
Allah Türk Dilini Yaratırken İki Eksik Bırakmış Sonra Bu Eksikleri Arapça'yla Kapatmış

"Hurufat ve lugat inkılabçisi" Kadir Mısıroğlu diyor ki:

> "Yüce rabbimiz, biz (Türkleri) cihad (sıcak vuruşma) için yaratmış", biz Türkleri sıcak savaşın "gerekli kıldığı vasıflarla techiz etmiş" (sf, 27), "İslam'dan evvelki hayatımız, ilahi bir tayinle, edebiyat ve hikmet'ten ziyade, harbe (kanlı vuruşmalara) tahsis edilmiş olduğundan, o zamanda teşekkül etmiş (oluşup bitmiş) bulunan lisanımız da, bu asli vazifelendirilişimizden (kanlı savaşlar konusunda uzman olalım, başka konulara bakmayalım diye yaratılmış olduğumuzdan) doğan iki *eksiklik* arz eder." Birincisi: Türk dilinde hikmet için gerekli olan "mücerret

mevhumlar" (soyut kavram adları) *eksiktir.* İkincisi: Türk dilinde edebiyat (uyumlu güzel söz söyleme) için gerekli "ahengin temel unsuru olan uzun heceler" *eksiktir.* Gelgelelim, sıcak savaş için gerekli olan "vur!, kır!, as!, kes!, dur!, gel!, git!, gibi tek heceli emirler" *boldur.*(sf, 28) çünkü, İslam'dan önceki "devrimiz, şeklen cihad'ten farklı olmayan daimi bir harb-darb halinde; bir 'benlik' ve 'cihangirlik' davası uğruna 'kuru kavga' ve 'mücadele'ler ile geçmiş"tir.(sf, 28) İslam'dan önce "gayesiz", "edebiyatsız", "hikmetsiz" eli kanlı savaşçılar sürüsü olarak yaşayan Türkler; İslam olunca "gayeli", Arapça'dan kelimeler alınca da "hikmetli", "edebiyatlı" bir millete dönüşmüşlerdir. Allah Türkleri yaratırken bilerek bıraktığı eksiklikleri; sonradan Türkleri İslam'a katmakla böylece gidermiştir. Şimdi dilimize girmiş bulunan Arapça kökenli kelimeleri dilimizden çıkarmaya çalışanlar vardır. Bu, Türkleri yeniden İslam'dan önceki "basit ifade imkanlarına" dönüştürmek için, dolayısıyla Türkleri İslam'dan çıkarmak için yapılmaktadır. Dil Devrimi, dinsizliktir. Dil Devrimcileri de Kur'an, İslam, Allah düşmanlarıdır!

Türkçe, Müslüman Olmaya Engelmiş

Müslümanlığı Araplık ile özdeş sayan, Müslümanlaşmayı Araplaşmak ile bir tutan; İslam kültürü demek, Arap kültürü demektir. Arab'a karşı çıkan, İslam'a karşı çıkmaktadır diyen; Türklerin Müslüman olması için Araplaşmasını önkoşul sayan (sf, 57), Kur'an'da Müslümanlığın Araplara

da Arapça'ya da bağlı kılınmadığını –nasılsa!?- unutuveren, (Bkz.: Kur'an'ın tüm ayetleri) Kadir Mısır oğlu, Türk dilinin kendi başına Müslüman olmaya **yetersiz** olduğunu, Türk diline Arapça'dan sözler alınıp **katılmadıkça**, Türklerin Müslüman olamayacaklarını savlıyor.

Tanrı Batılıları Müslüman Olma Yeteneğinden Yoksun Yaratmış

Kadir Mısıroğlu'na göre, Batı ülkelerinde yaşayanlar da Müslüman olamazlar; olurlarsa kıyamet kopar! Özetle diyor ki:

> "Çin'den Arabistan'a değin tüm Doğu topraklarında doğup yaşayanlar, *çöllerin uçsuz bucaksız oluşu, gökyüzüne bakınca sayısız yıldızların görülmesi nedeniyle,* doğuştan İslam'a istidadlı (doğuştan Müslüman olma yetisiyle donanmış) oluyorlar; gelgelelim, Batı ülkelerinde doğup yaşayanlar, *güneşten, açık gökyüzünden yoksun yaşadıklarından,* doğuştan İslam'a istidadsız *(aklen ve zahiren kifayetsiz!!!)* oluyorlar. Batılıların İslam'a girmeleri, tıpkı güneşin batıdan doğması ölçüsünde, doğadaki ilahi düzene aykırıdır. Günümüzde Batılılar İslama girmeye başladılar. Demek ki kıyamet kopacaktır! Çünkü bu bir *kıyamet alametidir.*" (Bkz; Kadir Mısıroğlu, "İslamcı Gençliğin El Kitabı". sf. 216, 217.)

Kadir Mısıroğlu'nun Demirtaş Ceyhun ile birçok bakımdan –en azından Türklerin genlerinde hep savaşçılık bulunduğu açısından- anlaştıkları görülüyor. Biz Demirtaş Ceyhun'u nasıl öne sürdüğü savların kendi ideolojisi olan Marksizm'le çelişmekte olduğunu göstererek eleştirdiysek, Kadir Mısıroğlu'nu da öne sürdüğü savların inanır göründüğü Kur'an ile çelişmekte olduğunu göstererek eleştireceğiz. Mısıroğlu'nun yukarıda aktardığımız uyduruk *Türk (dili) Tarihi* ile *Doğu-Batı Karşılaştırması* öncelikle: "Yeryüzünde bütün çocuklar İslam fıtratı (Müslüman olma yetisi) ile doğarlar; ancak ana-babalarının eğmesiyle, sonradan başka dinlere dalarlar," saptamasını çiğnemektedir. Ayrıca, Kur'an'ın: "Allah, tüm Doğuların da tüm Batıların da rabbidir." (Rahman suresi / 17.) ayetine aykırı düşmektedir. Daha pek çok Kur'an ayetini de yok saymaktadır. Bunları yeri geldikçe göstereceğiz.

***

Kadir Mısıroğlu'nun bu ve diğen kitaplarını okuyunca, içimden bir ses: "Gül ve geç! Niçin önem vereceksin? Uğraşmaya değmez!" derken, bir başka ses: "Yanlışların yayılmasını gülerek izleme! Bugün gülerek izlediği tüm yanlışlar, ileride kişinin boynuna dolanır!" diye gürledi. Birinci ses: "Sen bunları eleştirirsen, seni gavur diye vururlar!" diye korkuturken; diğeri: "Kişilerden korkma, Allah'tan kork!" diye uyardı. Titredik. Bu "muallim"in yanılttığı "Müslüman" gençlerimize, Kur'an'dan öğrendiklerimizi aktarmaya davrandık.

II- İSLAMCI DİL ANLAYIŞI

Kur'an'da okuyoruz ki: *"Allah, yarattığı tüm kişisoylarına kendi ruhundan üfürmüştür."* (Secde suresi / 9. ayet)

"Edebiyat" (yazın) ile "hikmet" (felsefe, düşünce üretme yetisi) de kişisoyunun Allah vergisi *ruhi yetileri*'nden olduğuna göre, Türk soyunun bu yetilerinin *"ilahi bir tayinle"* eksik bırakıldığını savlamak, Allah'ın Türk soyuna kendi ruh'undan üfürmediğini söylemekle birdir ki, Kadir Mısıroğlu'nun savları ilgili kuran ayetiyle çelişmektedir.

Yine Kur'an'da okuyoruz ki, Allah, Ademoğullarına (tüm boylara-soylara) (ve dahi Türk soyuna!): *"Ben sizin rabbiniz değil miyim?"* sorusunu yaratışın *en başında* sormuş; tüm soylar (ve dahi Türkler de) bu soruyu: Evet! ("kaalu bela!") diye yanıtlamışlardır. Demek ki, Kur'an, tüm kişisoylarının (ve dahi Türklerin), daha yaratılışlarının başlangıcında *Allah'ı tek Rab olarak tanıdıklarını* öğretmektedir.

1- *Rab,* soyut bir kavram, (mücerret, mevhum) olduğuna göre

2- Kur'an da, Türk soyunun dahi yaradılışlarının başlangıcında *Allah'ı tek Rab olarak tanıdığı* bildirildiğine göre..,

Demek oluyor ki, Kur'an'a göre Türk soyu, tüm diğer soylar gibi, daha yaradılışının en başında *Rab* gibi soyut kavramlar (mücerret mevhumlar) ile anlaşabilmekteydi.

Öyleyse, Kadir Mısıroğlu'nun *"Türkler Araplarla tanışmadan önce kendi öz dillerinde 'hikmet' için gereken soyut kavramlar eksik idi"*, yolundaki savı, Kur'an'a aykırıdır.

Yine Kur'an'dan öğreniyoruz ki, Allah, *'emanet'*i (din bağlamındaki kutsal sözleşmeyi) daha yaratışın başlarında, göklere, yere, dağlara sunmuş; bunlar yüklenmekten korkup kaçınmışlar; yalnızca *kişisoyu* (Doğulu, Batılı tüm kişisoyları) bunu yüklenmiş; ancak o da "zalim", "cahil" olup çıkmıştır, (Ahzab suresi / 72. ayet).

Demek ki, yeryüzündeki *bütün* kişisoyları -*Türkler ve de Batılılar dahil-* Allah'ın *'emanet'*iyle (kutsal sözleşmesiyle) taa en başından yükümlenmişler, öyleyse taa *en başında* Allah'ın *'hikmet'*ine bağlanmış'lardır. Çünkü: Ol emanet, hikmetsiz olmaz, olabilemez!..

Kur'an, yeryüzündeki tüm kişisoylarının ta en başında *Allah'ı tek Rab tanıdıklarını*, tüm kişisoylarının ta en başında *Allah'ın emanetini yüklendiklerini*, dolayısıyla *Allah'ın hikmetine bağlandıklarını* öğretirken; Kadir Mısıroğlu'nun *"Batılılar Müslüman olma yetisinden yoksun yaratılmışlardır; Batılılar Müslüman olursa kıyamet kopar!"* ya da *"Allah Türkleri 'hikmet'ten yoksun bıraktı"* gibi sözleri, Allah'ın Kitabı'na da, somut gerçeklere de aykırı düşmektedir.

Müslüman Arap kaynaklarında, daha Müslümanlığı tanımayan, Kur'an'ı bilmeyen bir Türk Hakanı (büyük olasılıkla, Türkeş boyunun hakanı Sulu Han) ile, Müslüman Horasan Valisi Cunayd b. Abdurrahman arasında, Hz. Muhammed'in ölümünden 100 yıl sonra 730 yıllarında geçen bir görüşme yer alır. Karşılıklı bir *"hikmet"* tanış

görüşüdür bu. Türk Hakanı: "Sizin zina konusundaki *hükm*ünüz nedir?" der. Cunayd, Kur'an'a göre açıklar, hakan beğenir. "Peki hırsızlık konusundaki *hükm*ünüz nedir?" der. Cunayd, Kur'an'a göre açıklar, Hakan beğenir: "Peki yağmalama-talan konusundaki *hükm*ünüz nedir?" der. Cunayd Kur'an'a göre açıklar, Hakan bunu da beğenir: "Peki, yalan, kovuculuk, saygısızlık konusundaki *hükm*ünüz nedir?" der. Cunayd, Kur'an'a göre açıklar, ancak Hakan beğenmez, yetersiz bulur: "Ben, kovucuyu hapsederim! Yalancının dilini keserim! Saygısızı sürer, toplum içinde yellenenin kıçını dağlarım!" diye kükrer. Buna karşılık Cunayd: "Siz kendi görüşünüze göre *hikmet* yürütürsünüz, ancak biz Allah'ın kitabına göre davranırız," der; Türk Hakanı bunu da beğenir. (Bkz.: Hilafet Ordusunun Menkıbeleri ve Türklerin Faziletleri. El Cahiz. Çev.: Ramazan Şeşen. TKAE y. Ank.1967. Sf. 87, 88, 89). Bu belge Türklerin Kur'an'a bağlanmadan önceki *hikmet*lerini göstermektedir. Büyük ölçüde Kur'an ile uyuşan, kimi konularda ise *daha katı* yaptırımlar içeren bir *hikmet*'tir bu. Çünkü "Allah ol hikmetini dilediğine sunar." (Bakara suresi / 269. ayet) ötekiler ise *"hükm el cahiliyye"* (kendi gönüllerince) bir *hikmet* tuttururlar. (Maide suresi / 50. ayet) Ancak, Kadir Mısıroğlu'nun sandığı gibi, *"hikmetten yoksun bir dil"* ile, *"hikmetsiz"* biçimde yaşamazlar. Kur'an, kişisoyunun *önce tek Allah* inancıyla yaşadığını, *çoktanrıcılık* inancının ise onun yozlaştırılmasıyla *sonradan* ortaya çıktığını; buna koşut olarak, tüm kişisoyunun *önce tek allah'ın emanetini* (dolayısıyla Allah'ın *hikmet*ini) tanıdıklarını, *"hükm el cahiliyye"*nin (çok-tanrıcıların *hikmet*inin) ise, bir yozlaşma olarak *sonradan* ortaya çıktı-

ğını *öğretir.* (Maide suresi / 50. ayet) Kur'an'a inanan, buna da inanır. Buna inanmayan, Kur'an'a da inanmıyor demektir. Dileyen inansın, dileyen inanmasın! Ancak, *"Kur'an'a inanıyorum"* diyen kişi, kalkıp da; "Allah Türklerin dilini *hikmet* alanında eksik bıraktı", "Allah, batılıları *İslam'a istidatsız* (Müslüman olmaya engel) bir doğada yaşatıyor", gibi abukça sözlerine, Allah'ın adını karıştırmasın!.. Çünkü, *"Allah konusunda bilmediği şeyleri söylemek, yasak (haram)dır."* (A'raf suresi / 28. ayet)... "Keyfe yahkimun!?" (Yunus suresi / 35. ayet) (Türkçesi: Ne biçim *hükm [hikmet] yargı* veriyorsunuz?)

Kur'an'da açıkça belirtilmiştir ki: Kişisoyunun renklerinin dillerinin değişik değişik oluşu, Allah'ın ayetlerindendir, (Rum suresi / 22. ayet). Allah, kişisoyuna "iki göz, ***bir dil,*** iki dudak" vermiş olmasını, onu sorumlu tutmak için yeterli saymaktadır, (el-Beled suresi / 8, 9, 10. ayetler) Allah, yeryüzündeki tüm ulusları bir tek anababadan türetmiştir, (Hucurat suresi / 13. ayet). Demek ki, Kur'an'a göre tüm uluslar gibi, Türklerin de atası Adem'dir. Allah, Adem'e tüm varlıkların adlarını öğretmiş, ona meleklerin dahi bilmedikleri adları belletmiştir, (Bakara suresi / 31, 32, 33. ayet). Adem, Kur'an'a göre öteki uluslarla birlikte Türklerin de atası olduğuna göre, *Türklerin dil bakımından eksik yaratıldığını* söylemek, Kur'an'ın ilgili ayetlerine aykırı düşmektedir.

Yine Kur'an'da açıkça belirtildiği üzere: Tüm ulusların bir tek toplum olarak yaşadıkları eski çağlarda, Allah, tüm ulusların bir arada olduğu bu toplumun içinden *"nebi"*ler çıkartarak, onlarla birlikte, uyuşmazlıklarını *"hikmet üzre"* çözebilsinler diye *"Hakk Kitaplar"* da gönder-

miş; ayrışmalar ise bundan sonra gerçekleşmiştir, (Bakara suresi / 213. ayet). Buna göre, ayrışma öncesi o toplumda kaynaşık olarak bulunan Türkler dahi, o dönemde Allah'ın *"kitaplarıyla" "hikmet"*iyle de, da da, *nebileri*yle de tanışmışlar; Kadir Mısıroğlu'nun dediği gibi *savaştan başka bir şey bilmeyen, hikmetsiz, edebiyatsız, kuru kavgacılar sürüsü* olmamışlardır. Kadir Mısıroğlu'nun; *Türklerin, İslam'dan önce, Allah'ın buyruğuyla 'hikmet'den, 'edebiyat'dan yoksun, savaşçılar sürüsü olarak yetiştirildiği* sa-vı; Kur'an'ın anılan ayetlerine aykırı düşmektedir.

Kur'an'ın: *"Ey kişisoyu, sizleri bir erkek ile bir dişiden yaratıp, kim kimdir tanıyasınız diye boylara, budunlara ayırdık, Allah açısından en üstün olanlarınız O'ndan en çok sakınanlarınızdır ki, bunu da Allah bilir."* yolundaki uyarısı (Hucurat suresi / 13. ayet); ulusların *dil, renk, ırk* gibi yaradılışa ilişkin konularda birbirlerine üstün ya da aşağı olduklarının savlanamayacağını, –dolayısıyla da, *"Türklerin Kur'an'ı anlamak için dilleri eksiktir,"* denilemeyeceğini anlatmaktadır.

Yine Kur'an'ın: "Ey imanlılar! Bir ulus bir ulusla alay etmesin, olabilir ki kendilerinden daha hayırlıdırlar." – "kadınlar da kadınlarla alay etmesinler, olabilir ki kendilerinden daha hayırlıdırlar. Kendi kendinizi de küçük düşürüp kötü adlar takmayın" yolundaki uyarısı varken (Hucurat suresi / 11. ayet), Türkleri: *"hikmetsiz", "edebiyatsız", "kavgacılar sürüsü"* diye niteleyen Kadir Mısıroğlu gibi *"Müslüman"*larımız, Kur'an'a aykırı bir takım dolaplar çevirmiyorlarsa, bu nitelemenin nedeni nedir?

"Hayat ve hadislere Kur'an perspektifinden bakıyoruz," diyen Kadir Mısıroğlu'nun, dil üzerine yazdığı bu kitabın her sayfasında bol bol "Allah", "Kur'an", "İslam" sözcükleri geçiyor; gelgelelim, *bu kitabın içinde bir tek Kur'an ayeti aktarılmadığı gibi, hiçbir Kur'an ayetine gönderme dahi bulunmamaktadır!* Dilimiz konusunda *"Kur'an perspektifinden konuşuyorum"* (sf, 25) diyen birinin, dil konusundaki Kur'an ayetlerinden hiç söz etmeyişi; daha önce de Zaman gazetesinde 'halifelik' konusunda yayımlanan dizi yazısında, 'halifelik'e ilişkin onlarca Kur'an ayetinden hiçbirini anmayışı, dikkat çekicidir. Kadir Mısıroğlu'nun el attığı konularda Müslümanlardan gizlediği Kur'an ayetlerini, biz burada anımsatmak durumunda kalmışızdır ki, kendisinin yalancıktan Kur'an'a, gerçekte ise kendi "heva"sına dayandığı, açık-seçik görülebilsin. Allah'ın Türkleri 'edebiyat'tan, 'hikmet'ten yoksun bıraktığı, Allah'ın Türk dilini *"eksik teşekkül ettirdiği"* gibi sözler, Kur'an'a dayanmaz, üstelik bunlar *"Allah üzerine hakk olmayan sözler"*dir.

Türklerin İslam öncesi dönemi kapsayan yazılı belgeleri, Türk dilinin *"soyut kavramlar"*dan yoksun olmadığını, Türklerin *edebiyatsız* bir kanlı savaşçılar sürüsü olmadıklarını, *somut* olarak kanıtlamaktadır. Müslüman gençlerimiz, Kadir Mısıroğlu'nun görüşlerini okudukları gibi, Reşit Rahmeti Arat'ın toparladığı *"Eski Türk Şiiri"* ile, Prof. Dr. Talat Tekin'in toparladığı *"XI. yy. Türk Şiiri"*ni okuduklarında, *"muallim"*lerinin kendilerini nasıl kandırdığını göreceklerdir.

Kadir Mısıroğlu'nun Müslüman gençlerimize öğrettiklerine göre:

- Türklerin kendi ana dilleriyle konuşmaları, gavurluktur!..
- Türklerin Müslümanlığı, Türkçe'ye sokulan Arapça sözlere bağlıdır. Bu Arapça sözler Türk dilinden çıkarsa, Türkler gavur olurlar!..

"Leninist İslam Ayaklanmacısı" Kadir Mısıroğlu "İslamcı Gençliğin El Kitabı"nda Savlarını Kur'an'a Değil Stalin'e Dayandırıyor

Ve işte yazımıza başlık olan *"lisanomani"* dediğimiz olay da burada başlıyor.

Nasıl oluyor da bir ulusun kendi öz diliyle konuşup yazması, gavurluk oluyor?

Yoksa Kur'an'da bizim bilmediğimiz ve görmediğimiz bir ayet mi var?!..

Önceki bölümde, Türklerin öz Türkçe konuşmasını Türklerin gavurlaşması olarak damgalayan Kadir Mısıroğlu'nun, türlü türlü görüşlerine değinip geçmiştik. Ancak onun bir *"Leninist İslam Ayaklanmacısı"* olup, *'Türkler öz Türkçe konuşursa gavurlaşır'* savını Stalinist Dil Kuramı'na dayandırdığını da belirtmek gerekiyor. Kadir Mısıroğlu'na *"Müslüman Türk Gençliğinin Lenin'i"* dense yeridir. Çünkü o, yazdığı "İslamcı Gençliğin El Kitabı"nda özetle şunları söylüyor:

> "(Günümüzde) İslamcı gençlik için, "İslam-dışı-güçler"le kati ve nihai bir hesaplaşma son derece yakındır." (agy, sf. 160). "Taraflar (İslamcılar ile İslam-dışı güçler: zinde kuvvetler, eşdeyişle Türk ordusu) birbirleriyle kapışırlar. Bugün bizim cemi-

yetimiz (Türkiye toplumu) işte tam bu safhadadır." (sf. 85) "Hazırlık safhasının sonuna gelmiş bulunmaktadır."(sf. 160) "Bugün, eninde sonunda 'sıcak' (kanlı) şekle dökülecek olan bir 'soğuk harb' halindeyiz." (sf. 175). "Manga başı" (onbaşı) durumundaki insanları çoğaltmak gerekir –çünkü "zabit" (subay) kadrosu eksik bir orduyla harp edilemez." (sf. 160) "İslamcı gençlik, silah talimi ve spor yaparak (kanlı ayaklanma, iç savaş) hazırlığını ikmal yolunda bulunmalıdır." (sf. 97) *"Biz Müslümanların, (komünist) Lenin'den alacağımız dersler mevcuttur."* (sf. 89) Toplu ayaklanma öncesinde "Komünist gençlerin Komünizm uğruna ölmeye (ve dahi öldürmeye) hazır olduklarını (ulu orta) ilan etmeleri, (geçmişte) Lenin tarafından davaya zarar verici olarak görülmüş ve onun *"Sol Kanat Komünizmi: Bir Çocukluk Hastalığı"* adlı kitabı yazmasına sebep olmuştur." "Bugün, İslamcı gençlik arasında da bu hastalığın (ayaklanma sırlarını açığa vurmanın) tehlikeli belirtileri görülmeye başlamıştır... Lenin'in ikazıyla Komünistler, teşhis edilmelerini (ayaklanmacı olduklarının anlaşılmasını) alabildiğine güçleştiren birtakım maskeler edinmişlerdir... Komünistlerin bu taktik ve sahtekarlıkları anlaşılıncaya kadar onlar pek çok merhale katetmişlerdir... Bizim (İslam ayaklanmacısı) görüşümüz de artık hesaplı (maskeli) hareketi gerektirmektedir" (sf. 91, 92). "İslamcılar isyan edeceklerini hissettirmemekle mükelleftirler." (sf. 192) "Bugün, gerilmiş bir yaydan fırlamak üzere bulu-

nan oklar gibi, harekâta hazır olan İslamcı gençler, (ayaklanma işaretini) ümmet'in *"ehl'i hal ve'l akd"* olanlarına (önderlerine) bırakmalıdırlar." (sf. 193).

Kadir Mısıroğlu'nun bu satırları, Leninistlerin 'Partizan' marşını anımsatıyor:

bin dokuzyüz onyedilerde
karlı bir ekim gününde
Lenin'in işaretiyle
ayaklandı partizan!

Eğer Kadir Mısıroğlu'nun dilekleri gerçekleşecek olur ise, Müslüman gençlerimiz, bu marşa yeni sözler yazacaklar:

doksanlarda, ikibinlerde
Allah'ın bir gününde
*"ehl'i hal ve'l akd"*ın işaretiyle
ayaklandı Müslüman!

Şimdi bütün bunlara karşı, şu Kur'an ayetlerini göz önüne sermekte yarar var:

"Allah, siz (Müslümanları), sizinle 'din konusunda savaşa girişmeyen', sizleri "yurtlarınızdan çıkartmayan' kimselerle iyi geçinip onlara ölçülü ılımlı davranmaktan alıkoymaz! Allah siz (Müslümanları), yalnızca 'sizinle din konusunda savaşa tutuşan', sizi 'yurtlarınızdan çıkartan', 'çıkartılmanıza yardım eden' kimselerle dayanışmaktan a-

lıkoyar. Kimler böyleleriyle dayanışır ise, onlar karanlık kimselerdir." (Mümtehine suresi / 8, 9. ayetler)

Bu ayetler varken; Müslümanlar, kendileriyle *"din konusunda savaşa girişmeyen"* kendilerini *"yurtlarından çıkartmayan"* Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne karşı, kalkıp bir *"din savaşı"* açarlarsa ne olur?

Pek çok Kur'an ayetini çiğnemiş, *"dinde aşırı gitmiş"* (Nisa suresi / 171. ayet), *"din konusunda haksız yere aşırıya sapmış."* (Maide suresi / 77. ayet) olurlar; benden anımsatması!..

Kendi Kendisini "Kılıçlaşan Kalem" Diye Tanımlayan Kadir Mısıroğlu"nun "Stalinist-İslamcı"(!) Dil Kuramı

Kendi kendisini okuyucularına *"Kılıçlaşan Kalem: Kadir Mısıroğlu!"* diye tanıtan bu "müellif", tasarladığı Kur'an'a aykırı *"İslamcı İhtilal"*in yöntemini Lenin'den aparttığı gibi, ortaya attığı Kur'an'a aykırı *"İslamcı Dil Kuramı"*nı da Stalin'den kotarmaktadır. İçinde bir tane dahi Kur'an ayetine yer vermediği kitabında, Stalin'in dil konusundaki sözlerine tüm bir sayfa veriyor; *"Türkler katıksız Türkçe konuşurlarsa gavur olurlar"* savını, Stalin'in görüşleriyle tanıtlamaya sıvanıyor. Stalin demiş ki:

> Prensip itibariyle üst yapıdan farklı olan dil, bu bakımdan, istihsal aletlerinden (üretim araçlarından), mesela tıpkı dil gibi, sınıflara karşı kayıtsız olup, kapitalist rejime olduğu kadar sosyalist rejime de hizmet edebilen makinalardan farklı değildir. (Marksizm ve Dil- J.V. Stalin. Sf. 12, 16, 17).

Kadir Mısıroğlu Stalin'in bu sözlerini alıntılıyor (sf. 47,48), sonra da kalkıp bu alıntının özüne aykırı düşerek, katıksız Türkçe'nin İslam'a hizmet edemeyeceğini, gavurluğa hizmet edeceğini, dilimize Arapça'dan sözler doldurmaz isek, Müslüman da olamayacağımızı savlıyor! Katıksız Türkçe ile konuşmayı yeğleyen Müslüman yazarlarımızı dahi *"İslam'a ihanet"*le suçlandırıyor. Buna göre, İslamcı Şair Sezai Karakoç da, şiirlerinde *"Allah"* yerine, öz Türkçe *"Tanrı"*yı kullandığı için *gavur, hain* olmaktadır. Kadir Mısıroğlu, öz Türkçe sözlerle konuşan İslamcı Müslümanlara pek öfkelenerek şöyle saldırıyor:

> Bugün İslam adına bir mücadele içinde bulunanlardan pek çoğu, iman şuuru ve selim muhakemenin gerektirdiği birtakım temel prensiplere sahip değildir... Tercih ettiği (öz Türkçe) kelimelerden dolayı Kemalist ve hatta Komünist zannedilecek derecede uydurma kelimelere (Türkçe kökenli sözlere) itibar etmektedir. Bu prensipsizlik, kiminde *cahillik* kiminde de *ihanet* sebebiyle ortaya çıkmaktadır. (sf. 66) Uydurma lisanı (Türkçe kökenli sözleri) İslam davası içinde gözüktüğü halde tervic edenler (yeğleyenler), şu zaaf ve gafletlerine kılıf olmak üzere: 'bu cereyanın (öz Türkçe akımının) artık karşı konulmaz bir şiddete ulaştığını' iddia etmektedirler.. Gaflet edip bu (Türkçe kökenli) kelimeleri kullanan Müslümanlar çıkmasaydı, bu uydurma lisan (kök Türkçe) umumileşemez (yaygınlaşamaz)dı... Demek ki bu batıl davayı (Dil

Devrimini) umumileştirmek, İslami telkin mevkiinde (İslamı yayma konumunda) olanların uhdesinde (sorumluluğundadır). (sf. 64) Nasıl olmuşsa Müslümanlar, dün alay ettikleri piç kelimeleri (Türkçe kökenli sözleri), bugün rahatlıkla kullanır hale gelmişlerdir." (sf. 63) Bu İslam düşmanlarının dümeni suya girmektir. (sf. 63) Korkunç bir mantık sefaletidir. (sf. 63) Kemalizme çirkin teslimiyettir. (sf. 63) İslama ihanettir. (sf. 60).

Açıkça anlaşılacağı üzere, Kadir Mısıroğlu, yalnızca Dil Devrimcilerini *sapıklık* ile *gavurluk* ile suçlandırmakla yetinmiyor. Kökü Türkçe olan sözlerle konuşan bütün Müslümanlarımızı dahi *İslam dinine ihanet* ile suçlandırıyor.

Kalemi kılıçlaştıkça kılıçlaşan; kalemi kılıçlaştığı ölçüde yargıları bulanıklaşan Kadir Mısıroğlu'na, Topkapı Sarayı'nda 73 sayıda bir Kur'an'ı Kerim çevirisi bulunduğunu, bu çevirinin 2500'de 2490 oranında kök Türkçe sözlerden oluştuğunu bildirmek isterim. Sözkonusu Kur'an çevirisi bundan yaklaşık 900 yıl önce yapılmış olup, o yıllarda Kemalistler de, Dil Devrimi de yoktu!

Kur'an'ın sözlüğü yaklaşık olarak 2500 Arapça sözden oluşmaktadır. Sözkonusu çeviride, bu 2500 Arapça sözün 2490'nına (%99,6) *kökü Türkçe olan karşılıklar* verilmiştir. Bu çeviriyi yapan Müslüman/lar da Kadir Mısıroğlu'nun tartısına göre *hain-gavur* oluyorlar; gelgelelim 900 yıl önce yaşadıklarına göre, bunlar *Kemalist* değillerdi, *Dil Devrimcisi* de değillerdi. *Komünist* olmaları dahi olanaksızdır!.. Söz konusu çeviri, bundan 900 .

yıl önce dahi Türk dilinin *İslam olmaya ne denli yeterli, ne denli yetkin* olduğunun bir kanıtı olduğu denli, Türk diline Arap kökenli sözlerin sokulmasının gerçek bir gereksinmeden kaynaklanmadığının; tersine, Müslüman olmayı Arap olmak sanan birtakım *"fellah mukallidleri"*nin, *"bedevi yaltakçıları"*nın, Allah'ın adını kullanarak dilimizi nasıl bozduklarının kanıtıdır.

"Türk diline Arapça sözler katılmadıkçc, Türk dili katıksız biçimiyle İslamı kavramaya yetersizdir," diyen kişiler, Topkapı Sarayı kütüphanesinde 73 sayıda korunan Kur'an'ı Kerim'den yükselen *"yalan! yalan!"* çığlığını duyamayacak denli sağır olanlardır. Son 900 yıldır Türk dil ağacının köklerini kurutmaya çabalayanlar, son elli yıldır onu besleyip yeniden güçlendirenlerin başarısı karşısında, kendi dindaşlarını dahi gavurlukla suçlandıracak denli şaşırmış bulunuyorlar! Allah, onları doğru yola iletsin!..

Dil Devrimi Türklere 'Günah', Yahudilere ve Araplara 'Sevap'mış

Kadir Mısıroğlu, yeryüzünde Dil Devrimini yalnızca Türklere yasaklamakta, öteki ulusların kendi dillerini arıtma çabalarını alkışlarla onaylayarak şöyle demektedir:

> Hele o İsrail ki, ikibin yıllık, ölü İbrani lisan ve yazısını ihya etmiştir" (sf. 38) Yahudiler, iki bin yıl sonra, bazı hahamlar dışında hiç kimsenin bilmediği İbraniceyi, –hiç kimsenin bilmediği yazısı ile birlikte- ihya edebilmişlerdir. Dava'sına sahip bir millet böyle olur! (sf. 108)

Yahudileri giriştikleri dil / yazı devriminden dolayı bu sözlerle kutlayan Mısıroğlu, Türklerin öz dillerini yeniden işleme çabalarını *"kelime hortlatma sapıklığı!"* diyerek karalıyor.(sf. 90)

Bir yandan: *"Kendi lisanlarının mantığına sadık kalarak, 'tank'a 'dabbabe', 'telefon'a 'hatıf', 'elektirik'e 'kehribar', 'otomobil'e 'seyare' diyerek, bir bilim heyetince, yeni icadlara bile kendi lisanından bir kelimeyle ad takan Mısırlılar'ın milli hassasiyetlerini gel de takdir etme!"* (sf. 69) diyerek, başka ulusların ulusal dillerini işlemeye düşkünlüklerini överken; öte yandan, bu işi Türkler yapmaya kalkınca, onları *gavurlukla* suçlandırıyor!.. **Mısıroğlu**, Mısırlılar'ın Batı buluşlarına dahi Mısır (Arap) dilinden ad takmalarını över, ancak Türkler'e gelince iş değişir:

İslamcı'nın Böylesi:
İngilizce'yi boykot gerekmez,
İngilizce sözler bizimdir

Kadir Mısıroğlu dilimizdeki özü Türkçe olan sözleri çıkartıp atarak yerine Arapçalarını getirmemizi buyurur; gelgelelim dilimize İngilizce'den giren sözlerin kılına dokunulmasına karşıdır:

> *'Telefon', 'telgraf', 'televizyon', vs. Türkçe olmasalar da, bunları boykot etmek* (bunları dilimizden atıp yerlerine öz türkçe adlar koymak) *gerekmez"* (sf. 69). *"böyle* (ecnebi-batı kökenli) kelimeler, *artık bizim*dir."(sf. 70) der.

'Telefon', 'telgraf', 'televizyon' gibi Batı kökenli sözler, Türk diline girsin, Türkler bunların yerine özü Türkçe adlar koymaya kalkışmasınlar; ancak sakın ha bu Batı kökenli sözler Mısırlılar'ın dillerine girmesin, Mısırlılar bunların yerine Mısır dilinden adlar koysunlar, biz de Mısırlılar'ı *"milli hassasiyet"*lerinden dolayı *"takdir"* edelim!..

Ya Mısıroğlu Kadir! Bu ne biçim *'takdiyr'*?

Öz dilini korumak Yahudiler'e ve Mısırlılar'a *"hakk"*tır da, Türklere niçin *"yassak"*tır.

Mısıroğlu Mısır dilini korusun da, Türkoğlu niçin Türk dilini korumasın?!..

Allah'tan "reva"mıdır?

III- DİL DEVRİMİNE DİNSEL DÜŞMANLIK

"En güçlü mücadele eserleri daima *'Bu Bir Sebil Yayınıdır'* takdimini taşır" diyerek yayınladığı *"İslamcı Gençliğin El Kitabı"*nda –ki bu kitap, solun *"Militana Notlar"* kitabının İslamcı "zıdd'ı kamil"i oluyor- *"Bir İslam Savaşçısının Kütüphanesi"* bölümünde (sf.194), Müslüman gençlerimize okunası 50 tane yapıt sayan, ancak – nedense!?- Kur'an'ı bu okunası 50 yapıt arasına koymayan Kadir Mısıroğlu, bunun nedenini: "İslamcı gençler için, *bilgi verici* kitapları kaydetmedik. *Mücadele şevki veren* eserleri tercih ettik," diye açıklıyor(s.95).

Müslüman gençlere *bilgi*'den çok ***savaşa bileyici*** yapıtlar öneren Kadir Mısıroğlu'nun kendi yazdıkları dahi, *bilgi*'den çok, *çarpıtılmış tarihsel gerçekler uğruna savaşmayı kışkırtan* bir nitelik taşımakta. Dil Devrimi'nin

'Kur'an'a karşı yapılmış bir inkılab' olarak belletilmesi, bunlardan yalnızca biridir. Türklerin gündelik yaşamlarında kendi soylarının diliyle konuşmaları, Arapça-Farsça katılmamış bir Türkçe ile konuşup yazmaları, Kadir Mısıroğlu'ya göre *"Kur'an – İslam düşmanlığı'*dır; Arapça-Farsça katılmamış bir öz Türkçe ile konuşup yazanlar, ya *"dinsiz komünistler"* ya *"dinsiz kemalistler"* ya *"ırkçılar"* ya da bilgisizce bunların dümen suyuna kapılan *gafil'*lerdir ve öz Türkçe konuşan Türklerin alayı -kimi bilerek, kimi bilmeyerek- İslam Kur'an karşıtlığı yapmaktadır. Kadir Mısıroğlu, bütün bunları Kur'an'a dayanarak söyler görünüyor. "Bakalım gerçekten kur'an'da böylesi öğütler, yargılar bulunuyor mu?" diye araştırdığımızda gördük ki, Kur'an tüm yaratıkların kendi öz dilleriyle Müslüman olduklarını öğretmektedir. "İyice açıklansın diye bütün peygamberleri yalnız kendi ulusunun diliyle gönderdik," diyen İbrahim suresi / 4. ayeti, çok açık bir biçimde, bütün kavimlerin (ulusların) *kendi dilleriyle* Müslüman olduklarını, olacaklarını öğretmektedir. Müslümanlığın şu ya da bu dil ile sınırlı olmadığını, *din değiştirmenin dil değiştirmeyi gerektirmediğini* bildirmektedir. Kur'an'da, bir *kuş* dahi, (hüdhüd) cik-cik-cik'lerden oluşan kendi *kuşdili* ile, Müslümanlığı benimsediğini göstermektedir. (Bkz: Neml suresi /20.-29. ayetleri). Kur'an'da, adı geçen kuşun, *kuşça bir söylev* (Arapçası;*"mantık –et-tayr"*) çektiği açıktır. (Neml suresi / 16. ayet) Kur'an'da *kimi kuşların dahi kendi kuş cik-cik-cikleriyle Müslüman oldukları* öğretilip durur iken, Kadir Mısıroğlu'nun kalkıp *"Türkçe, Türklerin Müslüman olmasına yetmez"* demesi, onun Türkleri kuşlardan daha aşağı ve daha kuş beyinli saydığının açık bir

göstergesidir. Kur'an'a göre, kuşların dilleri kuşların müslüman olmasına yeter; Kadir Mısıroğlu'ya göreyse, Türklerin öz dilleri Türklerin Müslüman olmasına yetmez!.. Kadir Mısıroğlu'nun "muallimlik" ettiği Müslüman gençlerimiz, bu durumda, ya ellerine Kur'an'ı alıp *Allah'ın yolunda* yürüyecekler; ya da ellerine tüfeng alıp Kadir Mısıroğlu'nun yolunda yürüyecekler. Ya o, ya bu, başka yol yok.

Kur'an'da; *"yedi göklerde, yerde, yerin içinde nekim vardır, tümü de Allah'ı yücelemektedir, ancak onların yücelemelerini sizler anlamamaktasınız"* denilmektedir, (İsra suresi / 44. ayet). Öyleyse, yeryüzünde, Arapların dahi anlamadıkları -demek ki Arapça'da varolmayan- yücelemeler yapılmaktadır Allah'a!.. Kur'an'da Allah, Arapça olmayan bu yücelemeleri, ululamaları olumsuzlamazken, Kadir Mısıroğlu, Allah'ın özü Türkçe sözlerle yücelenmesini, ululanmasını *gavurluk belirtisi* diye damgalayıp olumsuzlamaktadır. Kökü Türkçe olan sözlerle konuşup yazmamızı, -yalnızca din alanında değil, yaşamın bütün alanlarında, gündelik olağan ilişkilerimizde dahi- *gavurluk göstergesi* saymaktadır. Türklerin gündelik yaşamlarında, alış-verişlerini, görüş-tanışlarını kökü Türkçe olan sözlerle yapmaları dahi Kadir Mısıroğlu'nun öğrettiğine göre, *Kur'an-İslam düşmanlığı*'dır. Üstelik Kadir Mısıroğlu bu yargısında hiç de yalnız değildir; kendilerini Müslümanlara öncü, önder olarak belletmiş çoğu kimseler, bu konuda Mısır oğlu'yla aynı yargıyı savunmakta, etkileri altına aldıkları Müslüman gençlerimizi bu doğrultuda koşullamaktadır.

Evet, işte acı gerçek: Türkiye'de Müslüman kitleler, pek çoğu Kur'an'a aykırı yargılar *sanki kur'an'a uygun imiş gibi* belletilerek, güdülmektedir. Kimse çıkıp da güdücülerin Kur'an'a aykırı sözlerini, davranışlarını eleştiri konusu etmemektedir. Birkaç cılız ses dışında, Müslüman kitleler 'kılavuz kargalar'ın ardına takılmış gitmektedir. Nereye? Bu gidişi susarak izleyemeyiz. Yaradana sığınarak, savlarını Kur'an'a uygunluk bakımından tartarak uyaracağız. Kınayıcıların kınamalarından korkmayacağız. Saçmalıkları gördüğümüzde gülüp geçmeyeceğiz. Elimizle düzeltmeye gücümüz yetmiyor ise, dilimizle düzelteceğiz. Kur'an'da (Sad suresi / 44. ayet) Tanrı der ki: "Lâ tahnes!" (Sinmeyin!). Sinmeyeceğiz.

Osmanlıca = Gerçek Türkçe
Öz Türkçe = Piç Türkçe

Kadir Mısıroğlu, Müslüman gençlerimize öğretiyor ki; *"gerçek Türkçe"*, içinde çok sayıda Arapça-Farsça kökenli sözler bulunan Osmanlıca'dır. (sf. 108). İçinde Arapça-Farsça kökenli sözler bulunmayan, özü Türk kökenli sözlerden oluşan Türkçe ise, *"gerçek Türkçe"* olmayıp, *"piç Türkçe"*dir. (sf. 7) Demek ki Orhon Yazıtları – Mısıroğlu'na göre- *uyduruk, piç bir Türkçe* ile dikilmiştir. Çünkü içinde Arapça-Farsça kökenli sözlere yer yoktur.

Mısıroğlu'ya göre:

Türk diline Arap-Fars kökenli yabancı sözler katılmasaydı, Türk dili *"İslami Mevhumları ifade*

*edemez"*di, (sf. 93). Türk diline sokulan *"İslamın doğru olarak anlaşılması ve anlatılmasını sağlayacak olan"* (sf. 65) Arapça kökenli sözleri *"yaşatmak ciddi bir iman borcumuzdur."* (sf. 71). Dilimize sokulan Arapça sözler *"terk edildiği takdirde, en basit bir dini metnin dahi anlaşılmasına imkan ve ihtimal yoktur,"* (sf. 71). Dilimize sokulan Arapça sözler çıkartılır, yerine özü Türkçe sözler konur ise *"hiçbir dini meseleyi izah kaabil olmayacaktır."*(sf. 108). Dilimiz *"lâdini bir üsluba tabi olacak"* (dinsiz bir söyleme bağlanacaktır.) (sf. 92). Türkün diline sokulan Arapça-Farsça kökenli sözleri çıkartıp, yerlerine özü Türkçe sözleri koymak, **Kur'an–İslam düşmanlığıdır. Lâdinilik (dinsizlik)tir...** Dilimizden Arapça kökenli sözleri çıkartıp yerlerine Türkçe kökenli "piç" sözleri koymak isteyenler, Araplaşmaya karşıyız deseler de özünde İslamlaşmaya karşıdırlar, çünkü: **"Arap kültürü" sözünün aslı, "İslam kültürü"dür. Arapların İslam'dan aykırı bir kültürü yok ki?"** (sf. 57). Demek oluyor ki, Türklerin İslam olması, Türklerin Araplaşması ile birdir. Türkler ne denli Araplaşırlar ise, o denli İslam olmuş olurlar. Türk dilinin Araplaşması, Türk dilinin İslamlaşması demektir... Bu da Türklerin İslam olmasının ön koşuludur.

Müslüman gençlerimize şunu söyleyeyim ki, Kadir Mısıroğlu'nun bu savları Kur'an'a aykırı yalan-yanlış uydurmalardır. Müslümanlık Araplığa bağlı (endeksli) değil-

dir. Araplar'ın çoktanrılara, putlara tapındığı Hz. Muhammed öncesi çağlarda dahi yeryüzünde İslam'ın var olduğu, Kur'an'da açık açık bildirilmiştir. Araplar'a Kur'an bildirilmeden önce, yeryüzündeki pek çok ulusun kendi ulusal dilleriyle *Müslüman* oldukları, Müslüman olmanın Arap olmayı ya da Araplaşmayı gerektirmediği, Müslüman olmanın Arap diline de bağlı bulunmadığı, Kur'an'da yazılıdır. Bir varlığın Müslüman olabilmesi için onun – değil Arap ya da Araplaşmış olması- *insan olması gibi bir ön koşul dahi yoktur.* Kur'an'da Hz. Muhammed'den önceki çağlarda yaşamış bir Hüdhüd kuşu, Arapça değil *"kuşdiliyle kelimeyi şahadet"* getirdiğine göre (Nemlsuresi / 16. ve 26. ayetler) kim çıkıp da *"kuşlar Müslüman olmaz, Müslüman olabilmek için önce insan olmak, sonra da Araplaşmak gerekir"* diyebilir?

Kur'an'da yazılıdır: *"Göklerde ve yerde bulunanlar ile dizi dizi kanat çırpıp uçan kuşların Allah'ı yüceltiklerini görmez misin? Her biri kendine özgü yücelmesini de yüceltmesini de 'salat'ını' (namazını) da bilir. Allah'da onların yaptıklarını hakkıyla bilir!"* (Nur suresi / 4. ayet). Müslüman olmak için, Allah'a kulluk etmek için, Araplaşmaya da Arapça sözlerle konuşmaya da gerek olmadığı, Kur'an'ın bütünüyle ortadadır. Öyle ki; Kur'an'da, Kur'an'ın kaynağının Arapça olmayan bir "ümm'ül kitab", olduğu bildiriliyor, (Zuhruf suresi / 4. ayet). Arapça Kur'an'ın kaynaklandığı *'Ana Kitap'* demek olan *"Ümm'ül Kitab"*, Allah katında olup, Allah şu ya da bu ulusu uyarmak üzere, bu *"Ana Kitap"*dan o ulusun diline uyarlanmış bilgiler sunuyor. Allah, sıra Araplara gelene dek, çağlar boyu pek çok ulusa, kendi katında bulu-

nan bu *"Ümm'ül Kitab"*tan, o ulusların dillerine uyarlanmış *"öğretiler"* akıtmıştır, (İbrahim suresi / 4. ayet). Kur'an ise, Allah'ın daha önce pek çok ulusun diline uyarlamış bulunduğu *"Ümm'ül Kitab"*ın, son olarak Araplar aysınlar diye Arapça'ya uyarladığı biçimidir, (Zuhruf suresi / 3. ayet: "cealna kur'an'en arabiyyen")

Kur'an bildirisine göre: Allah, tüm ulusların, tüm yaratık türlerinin eğiticisi, öğreticisidir. Allah, tüm ulusları, tüm yaratık türlerini, onların kendi dilleriyle eğitir. Allah, yalnızca Arapların Rabbi olmadığı gibi, dil olarak yalnızca Arapça kullanır da değildir. O tüm dillerin yaratıcısıdır. Tüm dilleri kullanır. Arapça, yeryüzünde Allah'ın yarattığı, kullandığı, "öğretiler akıttığı" onlarca dilden yalnızca biridir. Allah'ın "öğretisi" sıra Arapça'ya gelene dek pek çok başka dillerle başka uluslara ulaşmış bulunuyordu. Araplar ile Arapça, bunların yalnızca en sonuncusudur. Allah'ın öğretisinin Araplara Arapça'dan başka bir dille sunulmasının uygun olmayacağı Kur'an'da nasıl bildirilmiş ise (Fussilet suresi / 44. ayet), Arapça bilmeyen uluslara Arapça söylenmeyeceği, Allah'ın buyruklarının tüm uluslara kendi dillerinde ulaştırılacağı da Kur'an'da öylece buyrulmuştur, (İbrahim suresi / 4 ayet).

Bütün bu Kur'an buyruklarını yok sayan Kadir Mısıroğlu ise, Allah'ın buyruklarının *Türklere Türkçe değil Arapça olarak söylenmesi gerektiğini, Türklere Türkçe söylenemeyeceğini* ortaya atabilmekte; Arapça sözler katılmamış öz Türkçe ile *"hiçbir dini meseleyi izahın kaabil olmadığını"* (sf. 10) *"en basit bir dini metnin dahi anlaşılmasına imkan ve ihtimal olmadığını"* (sf. 71) ilgili Kur'an öğretisini çiğneye çiğneye öne sürmekte ve sonra

kalkıp kendi kendisini *"İslamcı gençliğin muallimi"* olarak sunabilmektedir. Müslüman Türk gençlerinin böyle *"muallimleri"* olacağına, bencileyin *"düşman"*(!)ları olsa yeğdir. Hiç değilse sözde *"muallim"*lerinin onlara unutturduğu Kur'an ayetlerini, kendilerine yeniden anımsatıyoruz.

Yazı Devrimi; İslam ve Kur'an Düşmanlığıymış

Kadir Mısıroğlu, Yazı Devrimi'nin *Kur'an–İslam yazısını kaldırdığını* savlıyor. Bu sava ancak gülünür; çünkü Yazı Devrimi ile kullanımdan kaldırılan yazı, her şeyden önce *Arap yazısı bilmenin okunmasına yazılmasına yetmediği Osmanlı Yazısı*'dır. Kanıtı çok kolay. Elinize bir Osmanlı yazılı kitap alınız. Bir Suudi, Mısırlı, Iraklı ya da Suriyeli bulunuz. Yazı Devriminde kullanımdan kaldırılan Osmanlı yazısıyla basılmış kitabı okumasını isteyiniz. Göreceksiniz ki, okuyamayacak, "Bu ne biçim yazı," diye güleceklerdir. Ben bu deneyi pek çok kez yineledim, hep böyle oldu. Eğer Türk Yazı Devrimi'yle kaldırılan yazı, Kadir Mısıroğlu'nun savladığı gibi, **'Kur'an-İslam yazısı'** olaydı, bu yazıyı tüm Müslüman Araplar okuyabilirlerdi. Gerçek; okuyamıyorlar, anlayamıyorlar.

Yazı Devrimi ile kaldırılan yazı, *'Kur'an yazısı'* değil, *'Osmanlı yazısı'*dır ki, *'Osmanlı yazısı'*yla Arapça Kur'an yazılmazdı; çünkü Kur'an *'Osmanlı yazısı'*yla yazılmış değildir... Arapça yazıyı ayrıca emek verip öğrenmedikçe, bildiği *Osmanlı Yazısı* kişinin Kur'an'ı okumasına yetmez. Osmanlı yazısını bilmek, Arapça yazılı Kur'an'ı okumak için yeterli değildir. İşte Türk Yazı Dev-

rimi'yle kaldırılan yazı, *'kendisiyle Kur'an yazılamayacağı gibi Kur'an okunamayacak da olan Osmanlı Yazısı'*dır. Bu nitelikte bir yazıyı *'Kur'an-İslam Yazısı'* diye göstermek, Müslüman gençlerimizi kandırmaktır. Latin Yazısı ile Kiril Yazısı arasında ne denli başkalık var ise, Kur'an'ın yazıldığı Arap yazısı ile Osmanlı Yazısı arasında o denli başkalık vardır. Türk Yazı Devrimi'yle kaldırılan Osmanlı Yazısı'na Kur'an Yazısı diyebilmek için, "zalim" (karartıcı) olmak gerekir. Kendisiyle Kur'an yazılamayacağı gibi, okunamayacak da olan *'Osmanlı Yazısı'*nı *'Kur'an Yazısı'* diye adlandıranlar, Türk Yazı Devrimi'ni Müslüman gençlerimize *"Kur'an Yazısı'na karşı bir devrim"* imiş gibi göstererek, onları kendi amaçları doğrultusunda savaştırmak isteyen iki yüzlü "takiyyeci" kimselerdir. Bunların ikinci yüzlerini, görenler görmeyenlere göstersin.

Kadir Mısıroğlu, Yazı Devrimi gibi Dil Devrimi'nin de *"Kur'an-İslam kelimelerini ortadan kaldırdığını, dinsiz bir söylem, dinsiz bir dil oluşturduğunu"* öğretiyor. Oysa, Dil Devrimi'nin öncelikle karşı olduğu dilin Arapça değil, Osmanlıca olduğu apaçık bir gerçektir.

Dil Devrimi'nin Atatürk'ten çok daha önce başladığını belirten Ayhan Songar'ın 8 Haziran 1993 günlü Türkiye Gazetesi'nde yayımlanan bir yazısında aktardığına göre, Dil Devrimi'nden yaklaşık 30 yıl önce ölmüş olan Ahmet Mithat Efendi, Osmanlı dilini ve yazısının durumunu şöyle saptamaktadır: ***"Gele gele Osmanlı kitabeti o dereceyi bulmuştur ki, kaleme alınan her şeyi ne Arap ne Acem ve ne de Türk anlamayarak, bu lisan yalnız birkaç zat arasında tedavül eder bir lisan'ı hususi haline girmiş-***

tir." Günümüz Türkçesiyle diyecek olursak: ***"Osmanlı okur yazarlığı süreç içerisinde yazılanları ne Arapların, ne Acemlerin ne Türklerin anlayabildiği, yalnızca birkaç kişi arasında kullanılan bir özel dile dönüşmüştür."***

İşte Dil Devrimi'yle kurtulduğumuz dil, *"Kur'an Dili", "İslam Dili"* ya da *"Arap Dili"* değil, Arapların, Acemlerin, Türklerin anlayamaz oldukları, yalnızca küçük bir azınlığın kullanabildiği *"Osmanlıca"*dır. Osmanlıca, o duruma girmiştir ki, Namık Kemal dahi: ***"İki sayfalık bir yazıyı okumak için herkesi seksen defa kaamus'a ve burhan'a (ünlü sözlüklere) müracaat mecburiyetinde bulundurmak, niçin marifet sayılsın!"*** demek durumunda kalmıştır ki, bu olay da Türk Dil Devrimi'nden yıllarca öncedir.

Osmanlı dilinin *Kur'an-İslam Dili* olarak nitelenemeyeceği çok açıktır. Yazı Devrimi'yle kaldırılması amaçlanan Osmanlıca'nın *Kur'an-İslam Dili* olduğu savı, Müslüman gençlerimizi Türk Dil Devrimi'ne karşı kışkırtmak üzere uydurulmuş bir yalandır.

Kur'an'da Geçen Arapça 'Gaye': Sapkınlık

Arapça'dan Osmanlıca'ya geçerek, anlamları Arapların dahi anlayamayacağı biçimde bozulan sözlerin dilimizden atılarak yerlerine kökü Türkçe olan sözlerin konulmasını, *"dinsizlik", "din-İslam-Kur'an düşmanlığı"* olarak damgalayan Kadir Mısıroğlu: *'Amaç' kelimesini boykot edelim, çünkü o menşei kur'an olan 'gaye' kelimesini yok etmek için uydurulmuştur,"* demektedir. (sf. 70) Oysa *"menşei Kur'an olan gaye"* sapıklıktır; çünkü

Kur'an'da *'rüşd'*ün karşıt anlamlısı olarak geçen *'gaye'*; *'sapıklık'*, *'aşırılık'* anlamlarına gelmektedir: Allah'ın çağrısına uyanlar *'rüşd'*lerine, Şeytan'ın çağrısına uyanlar *'gaye'*lerine ulaşırlar, (Bakara / 186). Çünkü *sebil'el-rüşd* doğruluk yolu, *sebil'el-gaye: sapıklık yolu*'dur. (Araf / 146). Kur'an ile *"rüşd, gaye'den apaçık ayrılmıştır."* (Bakara / 256). Kur'an'a bağlananlar *'rüşd'*lerine, Kur'an'ı yadsıyanlar *gaye*'lerine ererler. (Cin / 2). İman *'rüşd'*e, küfr *'gaye'*ye iletir, (Cin / 14). Ters cinsel ilişki *'gaye'*, doğru cinsel ilişki *'rüşd'*tür." (Hud / 78). Kur'an'da geçen Arapça *'gaye'* sözcüğü böylesi olumsuz anlamlar içermekteyken, Kadir Mısıroğlu niçin güzelim Türkçe kökenli *'amaç'* sözcüğünü dilimizden atıp yerine *"Kur'an menşeli gaye"*yi koymamızı istemektedir? Oysa Kur'an'da *'gaye'* Şeytan'ın yolu anlamında geçmektedir, (Araf / 202). *'Gaye'* cehenneme sürükler, (Şuara / 91). *'Gaye'* Şeytan'ın azdırmasıdır, (Araf / 16, Hicr / 39). "Beyinlerini kullanmayıp, içgüdüleriyle davrananlar *'gaye'*dedirler." (Meryem / 59). "Yalan yayan kimselere ancak *'gaye'* olanlar uyarlar." (Şuara / 223., 224.) Kur'an'da 'gaye' böylesine olumsuzlandığına göre; Türkçe *amaç* sözcüğünü kaldırıp yerine *gaye* kelimesini koymayı *"gaye* edinen" Kadir Mısıroğlu bu *'gaye'*den bir an önce kurtulmalıdır. Yoksa öğrencilerini de *'gayye'*ye sürükleyecektir. Türklerin oğullarına *rüşdü* (doğru), kızlarına *gaye* (sapık) adını vermeleri, Türk dilini Arapça sözlerle doldurmayı cennetlik bir uğraş sanan böylesi *muallimler* yüzündendir. Kur'an'da *rüşd* (doğruluk) ile *gaye* (aşırılık-sapkınlık)'ın *kesin kes birbirinden ayrıldığı* söylenip durur iken, biz Türkler, *rüşdü* (doğru) adını verdiğimiz oğlanlarımızı, *gaye* (sap-

kın) adını verdiğimiz kızlarımızla birleştirip, evlendiriyoruz. Din bilgini görünümüne bürünmüş kandırıcılar, yüzyıllar boyunca yarım yamalak, yalan yanlış sözlerle, toplumumuzu böyle aldattıkları için...

Kur'an'da Geçen Arapça 'Kezban': Yalancı

Kadir Mısıroğlu, Türk dilinde ne denli çok Arapça kökenli sözcük bulunur ise, Türklerin Kur'an'ı o denli çok anlayacaklarını, en azından Kur'an okunurken dinleyen Türklerin, kimi sözleri tanıyıp 'hisleneceklerini' savlıyor. Doğrudur. Örneğin Türk kızı 'Kezban', Kur'an'ı dinler iken, Kur'an'da geçen *'keziban'* sözcüğünü duyunca pek "hislenecek"tir. Kendi adının Kur'an'da dahi geçtiğini görüp, övünecektir. Gelgelelim, Kur'an'da geçen *'kezban'* sözcüğünün *'yalancı'* anlamına geldiğini, kendisine Kur'an'da cehennemlik yalancıları nitelemekte kullanılan *'kezban'* sözcüğünün ad olarak konduğunu bilmeyecektir. Şeytanlar güler mi, melekler ağlar mı Türk kızı Kezban'a? Türklerin erkeklere *'Sadık'* (doğrucu), kızlara *'Kezban'* (yalancı) adını vermeleri, din öğreticilerinin ne denli *'kezban'* kimseler olduklarını kanıtlamaktadır. Türk, Kur'an'ı dinlerken *'kezzab'* sözcüğünü tanıyarak, bunu tuz ruhu sanacak, "Kur'an'da tuz ruhu dahi geçiyor, diye "hislenecek" olabilir. Gelgelelim, Kur'an'da geçen *'kezzab'*ın tuz ruhu olmayıp yalnızca çok çok yalancı anlamında (kezban'ın pekiştirilmişi) olduğunu bilmeyecektir. Bu örnekler, binlercedir. Demek ki, *"Türkler, Kur'an'ı ancak dillerine giren Arapça kökenli sözcükler ile doğru anlarlar"* savı bir şaşırtmacadır. Doğrusu: *"Türkler dillerinden*

*Arapça kökenli sözleri atmadıkça Kur'an'ı doğru biçimde kavrayamazlar"*dır. Bu bağlamda Türk Dil Devrimi de, ister istemez, Türklerin Kur'an'ı daha doğru anlamalarına yol açan bir girişimdir. Dil Devrimimizi *"Kur'an-İslam-Allah Düşmanlığı"* olarak görüp gösterenlerin bu ülke adına ve insanları yararına düşünmedikleri kesindir.

Devrik Cümle; Türkçe'ye Suikastmış

Kadir Mısıroğlu, Türk dilinde Türkçe kökenli sözlerin çoğalmasını *Türkçe'ye suikast* diye nitelendirdiği gibi, *"devrik cümle kullanma"*yı da *"Türkçeye suikast"* olarak belletmektedir. Diyor ki: *"Türkçe'ye suikast şekillerinden biri de, 'devrik cümle'dir. Bu suikast şekline solcular pek çok iltifatlar etmektedirler."* (sf. 74). Mısıroğlu'nun bu yargısına göre sözgelimi *"seni seviyorum"* diyenler, paçayı yırttılar, gelgelelim *"seviyorum seni"* diyenler yandı. "Muallim" Kadir Mısır oğlu, Kur'an okumak yerine tüfek eğitimi yapmayı öğütlediği İslamcı gençlerimize, böylelerinin *solcu* olduklarını *ifşaa* eylemiştir. Eğer ipler bunların ellerine geçer ise, bu "aziz genç"lerimiz, bu gibileri yakalayacak, ve *"Türkçe'ye suikast"*ten "muamele" yapacaklardır. Hem *"solcu"* demek, *"devrimci"* demek değil midir? *'Devrim'*ciler ne yaparlar? Devirirler? Neyi devirirler? Önlerine ne gelirse onu: Devleti, hükümeti, artık ne bulurlarsa. Bunlar *'devrim'*ci olduklarından, *"cümleleri devirmek"* de bunların işi olsa gerektir. Öyle ise, *"devirik cümle"* kullananlar; *devrimciler,* eşdeyişle: *solcular*dır. Eh, *solcu*'lar da *dinsiz* olur! Demek ki *devrik cümle* kullanmak, bir *dinsizlik-allahsızlık-*

kitapsızlık-gavurluk göstergesidir. Dinsizler, İslam'a düşman olurlar. Öyle ise, *devrik cümle* kullanmak bir *İslam düşmanlığı* belirtisidir... *Devrik cümle* kullananlar, cennet'e gidebilirler mi? Yok. Yerleri olsa olsa *cehennem*'dir. Fakat o da ne? Kur'an'a bakıyorum: Bir ayette, *"isteva ala el-arş"* (25/29), bir başka ayette *"ala el-arş isteva"* (20/5) geçiyor! Bunlardan biri *devrik cümle* değil mi ola? Hangisin *"devrik cümle"* olduğunu, bize bu "muallim" söyler mi? Bizi *"tenvir"* eyler mi? *Nurlara gark eyler mi?* veyahud: *Gark eyler mi nurlara?*

Şimdi: Kadir Mısıroğlu'nun görüşlerinin İslamcıların çoğunluğunca benimsenmediğini ve benim, görüşleri İslamcılarca onaylanmayan bir yazarın yazdıklarını "İslamcı" diye eleştirmekle İslamcılara karaçaldığımı söyleyecekler çıkacaktır. Gelgelelim ben Türkiye Gazetesi, Zaman Gazetesi, Milli Gazete, vb. gibi yayınları sürekli okudum, İslamcı denilen "külliyat"ı taradım; Yazı Devrimi, Dil Devrimi, Kemalizm, Hilafet gibi konularda Kadir Mısıroğlu'nu eleştiren tek "İslamcı" yazıyla karşılaşmadığım gibi, İslamcıların ele aldığım konularda Kadir Mısıroğlu'nun görüşlerine aykırı düşen bir tek yazısını göremedim. Tersine, bütün İslamcılar, bu konularda Kadir Mısıroğlu'nun görüşlerini yinelemektedirler. Kadir Mısıroğlu'nun kendisi kişi olarak "İslamcı"larımızı bağlamayabilir, ancak dile getirdiği görüşler, İslamcılarımızın tümünce onaylanan yapıtlara dayanmakta, dolayısıyla görüşleri İslamcılarımızı bağlamaktadır. Öteki "İslamcı" yazarlar ile, Kadir Mısıroğlu arasındaki biricik uyuşmazlık, 'söyleyiş biçimi'nde (üslupta)dır. Öteki "İslamcı" yazar-

lar, diyeceklerini üstü örtülü biçimde söyler iken; Kadir Mısıroğlu, diyeceklerini sözü dolaştırmadan, açık açık söylemektedir. Tek uyuşmazlıkları burdur.

İslam'ı Araplaşma sanan, çoğu bilgisiz "Arap mukallidi" din "muallim"lerinin toplumumuzu yanlış yönlendirdiği artık yeter.

Kadir Mısıroğlu'nun –Kur'an'a aykırılığını gösterdiğimiz- "İslamcı" görüşleri, yalnızca çok sayıda "İslamcı yazar"ca işlenmekle kalmıyor, "ilerici" görüntüsü veren kimi saygın-aydınlarımızca da şu ya da bu yanından tutuluyor. Söz gelimi

"Atatürkçü olan Müslüman olamaz, Müslüman olan Atatürkçü olamaz" derken Aziz Nesin;

Dil Devrimi'ni ırkçılık diye damgalarken, Zülfü Livaneli;

"Yazı devrimine karşıyım, atalarımızla bağımızı kopardı" derken, Alev Alatlı;

Türkleri "genlerine savaşçılık kazınmış savaşan salaklar" gibi gösterip, Türk ulusal değerlerine karşı Arap budalası Osmanlı'nın değerleri'ni yüceltirken, Demirtaş Ceyhun;

"Osmanlı dilinin asaleti"ne (?) övgüler düzer ve bu dilin ölümüne ağıtlar yakarken Çelik Gülersoy;

"Osmanlıca'yı bilmeyen okur yazar da değildir. Osmanlıca'yı bilen kalmadı. Öyle ise okur yazar da kalmadı" derken, Cemil Meriç;

Osmanlı yazısını savunan Zeki Velidi Togan, izdaşı Turgut Akpınar;

Osmanlı yönetimini Cumhuriyet yönetiminden daha özgürlükçü sayarken Murat Belge, Mete Tunçay, Asaf Savaş Akat..

Ve daha yüzlercesi...

Kadir Mısıroğlu, yalnızca tüm 'İslamcı' aydınların değil, burada tam bir dizini dökülecek olsa sayısı dudak uçuklatacak denli kabarık olan Profesör Doktor ünvanlı, çağcıl, bilge görünümlü aydınların Türk Çağcıllaşma Devrimleri konusunda saptıkları yanlışların bir bileşkesini oluşturduğu için eleştiriye değmektedir.

Bu yazıda eleştirilen; kökü bin yıla uzanan yanlışlardan oluşmuş bir tortudur. Bu tortuyu önemseyelim: Kitleler bu yanlışlar tortusunda yaşatıldığı ve aşılanan bu yanlışlar yüzünden toplum, her an dış kışkırtmalarla kanlı iç çatışmalara sürüklenebildiği için...

Kitlelere kimlerin neler bellettiğini önemsemeyenler, Kadir Mısıroğlu gibi yazarların yanlışlarını eleştirmek yerine gülüp geçiyor. Biz de onların "aydın" olduklarından kuşku duyuyoruz!..

THE TÜRKÇE

Kitap Gazetesi 1 Ağustos 1992

Son bir iki yıl içerisinde dilimize binlerce yabancı sözcük girdi. Kimi duyarlı aydınlarımız buna tepki gösterirken, Zülfü Livaneli'nin tutup tepki gösterenlere tepki göstermesi, oldukça ilginçti.

11-12 Nisan 1992 günlü Sabah'ta yayımlanan "The Türkçe" başlıklı iki yazısında Livaneli, dil konusunda oldukça çarpık görüşler savunuyordu. Çokça seveni bulunan Livaneli'nin yanlış görüşleri, onları kolayca yanılgıya sürükleme gücü taşıdığı içindir ki, Livaneli'nin yanıldığı konularda doğruları ortaya koymayı gerekli buldum.

1-Livaneli, söz konusu yazılarında şunları söylüyor:

> Dilde 'özleşme' diyenlere karşı 'yaşayan Türkçe' tezi çıkarıldı. Burada bir yanlışlık vardı. 'Öztürkçe'ciler, dilin yabancı kelimelerden arındırılmasını ve Orta Asya lehçelerinin esas alınmasını istiyorlardı. 'Yaşayan Türkçe'cilerse, dili şu andaki biçimiyle ve içindeki yabancı kökenli kelimelerle birlikte korumayı savunuyorlardı. Ama 'öztürkçe' isteyenler solcuydu, 'yaşayan Türkçe' isteyenler

ise sağcı. Bu grupların dil mücadeleleri, diğer konulardaki politik görüşlerine uygun değildi. Çünkü Orta Asya kültür kökenini sağcılar savunuyordu, solcular değil! Ama sadece dil konusunda rolleri değişiyorlardı.

Livaneli, dili yabancı kökenli sözcüklerden arındırmayı sağcılara (gericilere) yakışır bir davranış, dili yabancı kökenli sözcüklerle doldurmayı ise solculara (ilericilere) yakışır bir davranış olarak göstermektedir. Bu, kökten yanlış bir yaklaşımdır. Çünkü, bir ulusun dili, o ulusun düşünce üretme (düşünme) aracıdır. Bir ulusun öz dili, bir yandan kendi ulusal yaşam deneyimleri üzerinde düşünce üretme aracı olurken; öte yandan yabancı ulusların yabancı dilde ürettikleri düşünceleri çeviri yoluyla kendisi için yeniden üretme aracıdır. Bir ulusun düşünce üretme aracı olan dilin sağlığını yitirmesi, o ulusun düşünsel üretiminin de sağlıksız olmasını doğurur. Bir ulusun düşünme aracı olan dilinin sağlıklı olması demek; o ulusun bireylerinin yaşamın şu ya da bu anında ayırdına vardıkları yeni olgulara yerli sözcük köklerinden yerli yapım ekleri kullanarak yeni sözcükler üretip, yeni olgulara ad koyabilme yetisinin tıkır tıkır işlemesi demektir. Bir ulusun düşünce üretme aracı olan dilin sağlığını bozan, o ulusun diline giren yabancı kökenli sözcüklerdir. Çünkü o ulus yeni karşılaştığı olgulara ad olacak yeni yerli sözcükler üretmesi gereken durumlarda, yerli üretimi engelleniyor, kendisi sözcük üretmek yerine, yabancılarca üretilmiş olan yabancı kökenli sözcükleri alıp kullanmaya başlıyor; dolayısıyla kendisi sözcük (düşünce) üreticisi olmaktan çıkıp, dil ve düşün alanında yabancılarca üretilmişlerin tüketicisi oluyor.

Sonuçta ulusun dil sağlığıyla birlikte düşünce sağlığı da bozuluyor. Bu nedenle, ulusumuzun dilinin yabancı sözcüklerden arındırılmasını, yerli sözcük türetiminin artırılmasını savunanlar, bu ulusun düşün sağlığını korumak isteyenlerdir. Buna karşı çıkıp, dilimize yabancı sözcüklerin doluşmasını isteyenlerse, bu ulusun düşün sağlığının bozulmasından yarar umanlardır. Bu gerçekleri unutup, "Yaşayan bozulmuş Türkçeyi savunmak solculuğa (ilericiliğe) yakışır; Öztürkçeyi savunmak sağcılığa (gericiliğe) yakışır," diyen kişi, dilin düşünceyle bağını gözardı ediyor demektir. Livaneli, bu bağlantı üzerinde yeniden düşündüğünde, bu yanlış görüşlerini düzeltebilir umudundayım.

2- Livaneli söz konusu yazısında şunları söylüyor:

> Türkiye yüzünü batıya dönünce, İslam uygarlığından benimsediği kavramları birer birer terketmeye başladı. "Hendese", "geometri" oldu; "siyaset", "politika"oldu; "iktisat", "ekonomi" oldu; "mecra" ise "medya"!.. İslam bilim ve felsefesinin yarattığı kelimelerin yerine, Hıristiyan dünyasının ürettiklerini koyuyorduk.

Livaneli'nin bu görüşleri de doğru değildir. Bir kez geçmişte Arapçadan Farsçadan dilimize giren sözcükler "İslam uygarlığının yarattığı kelimeler" olmayıp, Arapların, Farsların İslam'dan önce dahi bilip kullandıkları sözcüklerdir. Arapça demek "İslamca" demek değildir. Arapça ile İbranice bir ananın iki çocuğudur, kardeştir. Arap "Selamıaleyküm" der, Yahudi "Şalomalehe"... Arap "tevrat" der, Yahudi "divrot"... Arap "Allahümme" der, Yahudi "Elohim"... İsa'nın çarmıha gerilmesini öyküleyen İn-

cil'-de, İsa'nın Tanrı'ya İbranice: "Eli, eli, lema sabaktani?!", Türkçesi: "Tanrı'm!, Tanrı'm!.. Niçin beni terkettin!?" diye seslendiği yazılıdır. İbranice "Eli, eli, lema sabaktani" Arapçaya çevrilince "İlahi, ilahi, lima sebakteni" olur. Bu karşılaştırmalarla anlatmak istediğim şudur ki, Araplar ile İbraniler tıpkı Özbekler ile Türkmenler gibi soycak kardeştirler; dilleri de kardeştir, küçük bir çabayla çevirmensiz anlaşabilirler. Demek ki, Yahudilerin İbranice dinsel deyimleriyle Müslümanların Arapça dinsel deyimleri aynı bir kökten, Sami dilinden türeme sözcüklerdir; Livaneli'-nin dediği gibi bunlar "İslam uygarlığının yarattığı kelimeler" değil, tersine Sami dil öbeğine giren çeşitli ulusların İslam'dan yüzyıllarca önce bilip kullana geldikleri sözcüklerdir. Tıpkı bunun gibi, Türkler yüzlerini batıya döndüklerinde bu kez de "Hıristiyan dünyasının ürettiği kelimeleri" almış değillerdir. Çünkü Türklerin batıdan aldıkları kavram adlarını Hıristiyanlar üretmemiştir; Hıristiyanlıktan, İsa'dan yüzyıllarca önce üretilmiş sözcüklerdir bunlar... Livaneli "geometri", "ekonomi", "politika", "medya" gibi dilimize batıdan giren sözcükleri "Hıristiyan dünyasının ürettiği kelimeler" diye nitelemekte haksızdır; çünkü bu sözcükler Hıristiyanlıktan yüzlerce yıl önce eski Yunanca'da, Aristoteles'in, Platon'un dillerinde vardı; bu sözcükleri üretenler Hıristiyan değillerdi. Eh, eski Yunan bilgelerinin de tüm bilgilerini Babil'den, Mısır'dan, Hindistan'dan, Fenike'den aldıkları da bir gerçek olduğuna göre, kimin hangi uygarlığı nereden alıp nereye aktardığı sorusuna yanıt vermek, öyle kulaktan dolma bilgilerle köşe yazıları yazmaktan güçtür; en azından kökenbilimin bulguları üzerinde düşünmeyi gerektirir, ki Liva-

neli'nin kökbilim konusunda bir uzmanlığı olmadığını biliyoruz.

3-Livaneli, söz konusu yazısında şunları söylüyor:

> Eğer bir kültür kendini başka kültürler üzerinde etkili kılıyorsa, kelimeleri ve terminolojisi de mutlaka benimsenecek, bundan kurtuluş yok.

Bu da doğru değildir. Yaşanmış olgular bunun yanlışlığını ortaya koymaktadır. Şöyle ki:

Örnek 1- Türkler Müslümanlığı benimsemeden yüz yıllar önce, Şamanlığın yanı sıra, yer yer Mani, Brahma ve Hıristiyanlık dinlerini de benimsemişlerdi. Türklerin bu dönemlerinden elimizde yazılı dil belgeleri vardır. Bu belgeler incelendiğinde, Türklerin bu yabancı dinleri benimsemelerine karşın, yabancı sözcükleri, deyimleri, kavram adlarını pek kullanmadıklarını görüyoruz. Türkler bu yabancı dinlerin yabancı dilde yazılmış öğretilerini 1000'de 990, yani %99 oranında Türkçeye çevirerek, kendileri için yeniden üretmeyi becermiş ve böylelikle dillerini yabancı sözcük akınından korumayı da başarmışlardır.

Örnek 2 - Türkler daha sonra Müslümanlığı benimsemişler, Müslümanlığı benimsedikten sonra da üçyüz yıl boyunca Arapça yazılı dinsel öğretileri 2500'de 2490, yani %99,6 oranında Türkçeleştirerek kullanmışlar ve böylelikle hem dillerini koruyup hem de Arapça dinsel deyim ve kavram adlarını kendileri için yeniden üretmeyi başarmışlardır.

Örnek 3 - Araplar Müslüman olduktan iki yüz yıl sonra Yunan uygarlığının etkisi altına girmişlerdir. Yunan-

cadan Arapçaya çeviri ocakları kurduran İslam halifelerinden biri, o yıllarda yaşayan Selanik'li bir bilgini kendi buyruğu altına çağırmış, Bizans o bilgini Araplara vermek istemeyince de Bizans'a bu nedenle savaş açmıştır. (Yıl, 830) O dönemde Araplar eski Yunan uygarlığının Yunanca yazılı düşün ürünlerini büyük ölçüde Arapçaya çevirmiş, sonunda Araplar Aristoteles'i "Muallim-i evvel", "Hace-i evvel" (İlk öğretmen, Baş kılavuz) diye adlandıracak denli benimsemişlerdir. İki yüz yıl boyunca eski Yunan uygarlığının büyük etkisi altında kalan Müslüman Araplar, bu dönemde ellerine geçen bütün Yunanca yazılı düşün ürünlerini büyük oranda Arapçaya çevirerek o yazılardaki düşünceleri kendileri için yeniden üretmeyi başarmış, ancak bunu yaparken Arap dilini Yunanca sözcüklerle doldurmamışlardır. Bu yüzden Arap dilinde Yunanca kökenli sözcük sayısı, denizde damla gibidir.

Örnek 4 - Avrupa, 1200 yıllarında İslam uygarlığının ezici etkisi altına girmiştir. İtalya'da kurulan çeviri ocaklarında, ellerine geçirdikleri Arapça yazılı belgeleri kendi dillerine çevirmişlerdir. Aristoteles gibi büyük Yunan düşünürlerinin yapıtlarını ilk kez Yunancasından değil Araplarca yapılmış Arapça çevirilerinden öğrenerek aydınlanmışlardır. 'Aydınlanma'sını (Rönesans'ını, Reform' unu) Arapçadan yapılmış çevirilere borçlu olan Avrupa uluslarının dillerindeki Arapça kökenli sözcük sayısı, denizde damla oranındadır, çok azdır.

Demek ki, "Bir ulus, yabancı kültürün etkisine girince, yabancı deyimleri, yabancı kavram adlarını da benimseyecek, bundan kurtuluş yok," savı yanlıştır. Olgular

bu savı yanlışla-maktadır. Livaneli konu üzerinde yeniden düşündüğünde, umarım bu yanlıştan da dönecektir.

3 - Livaneli söz konusu yazısında şöyle diyor:

> Türkçemiz ne yazık ki soyut kavramlar konusunda yeterince gelişmemiştir. Türkçe felsefe, hukuk, biyoloji, fizik, vb. gibi bir çok alanlarda yeterli kelimeyi türetememiştir.

Türkçe soyut kavramlar türetemedi, yetersiz kaldı, derken; Türklerin yapacaklarını Türkçeyi kişileştirip ondan bekliyor Livaneli... Şurası bir gerçektir ki, bütün dillerdeki soyut kavram adları, hep o dillerde bulunan somut nesne adlarından türetilmiştir. Bir dilin sözlüğünde yeterli sayıda yerli somut nesne adları varsa, o dili kullananlar istedikleri sayıda yerli soyut kavram adları türetebilirler, demektir. Bunu somut bir örnekle anlatalım: Günümüzde bilim, düşün alanında kullanılan kavram adlarının hiç biri yeni uydurulmuş sözcükler değildir. Örneğin eski Yunanca kökenli "elektron" sözcüğü, evet günümüzde bilim alanında kuramsal anlamı olan bir soyut kavramın adıdır; fakat "elektron" sözcüğü günümüzden 2700 yıl önce yaşayan Thales'in dilinde de vardı ve o yıllarda yalnızca kendisinden tespih tanesi yapılan taşlaşmış reçinenin, yani kehribarın adı olarak kullanılıyordu. Taşlaşmış reçinenin bir yere sürtüldükten sonra yakındaki saman çöplerini kendisine doğru çektiği gözlenerek, bu reçineye Yunancada "saman kapar" anlamına gelen "elektron" adı verilmiş. Bu Yunanca sözcük ilk kez Thales'ten 2500 yıl sonra, 1891 yılında, G. Johnstone Stoney adlı bilgince soyut kavram adına dönüştürülmüş. Benzer bir durum

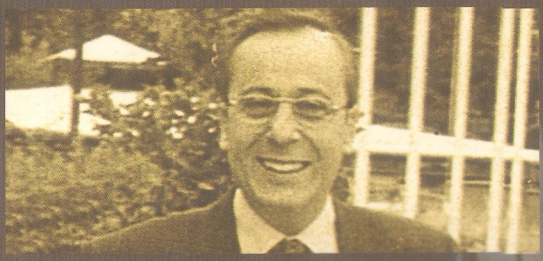
Farsçada da görülür. Katılaşmış reçinenin Farsça adı "keh" (saman), "rüba" (çeker, kapar) sözcüklerinin birleşmesinden oluşan "kehrüba" (saman kapar)'dır. 19.yy.'a dek "kehrüba" sözcüğünü yalnızca katılaşmış reçineye ad olarak kullanan Farslar, 19.yy.'dan sonra "kehrüba" sözcüğüne "elektrik" anlamını yükleyip soyut kavram adına dönüştürerek kullanmaya başlamışlardır. Demek ki, 2700 yıl önce somut nesne adı olan bir sözcük, 2700 yıl sonra soyut bir kavram adı olarak kullanılabiliyor.

Sonuçta görülüyor ki "Türkçemiz soyut kavramlar türetmekte yetersiz kalmıştır," savı da yanlıştır. Türkçemizdeki sözcük dağarcığı, en az yabancı dillerdeki sözcük dağarcığı ölçüsünde, kendilerinden soyut kavram adı türetilmeyi ve kendilerine soyut kavramlar yüklenmeyi bekleyen yerli somut nesne adlarıyla doludur. Ancak söz dağarcığımızdaki yerli sözcüklerimize kavramsal anlam giydirmeleri ve bu sözcükleri birer kavram taşıyıcısına dönüştürmeleri gereken Türk aydınlarının çoğu, böyle yapmak yerine, yabancılarca üretilmiş yabancı dilden kavram adlarını alıp Türk diline sokmak için yarış etmektedirler. Yetersizlik Türk dilinde değil, bunlardadır.

Okuduğu türküleri, ezgileri beğeniyle dinlediğimiz sayın Livaneli'nin dilimiz konusunda gerçeğe uymayan savlar yayması, onarılamaz bir yanlış değildir. Kendisinin konu üzerinde yeniden düşüneceğini, görüşlerini özeleştiri süzgecinden geçireceğini, yanılgılarını göreceğini umut etmememiz için hiç bir neden yok...

CENGİZ ÖZAKINCI

DOLMAKALEM SAVAŞLARI

İsteklerine karşı duracak tüm ülkeleri –Amerika dahil- yakıp yıkmaktan çekinmeyecek vahşi bir güçodağı ele geçirdi dünyayı. Ve her ülkede bu uluslarüstü güçodağının vahşi buyruklarını haklı gösterip benimsetmeyi iş edinmiş kalemler türedi. New York Times köşeyazarı John Swinton 1880'lerde "Bizler entelektüel fahişeleriz!" diye haykırıyordu bu yüzden. Mustafa Kemal, "Manevi Mikroplar!" diyordu bunlara. Cengiz Özakıncı, -Amerikan ulusu dahil- bütün ulusların "dolma" kalemler aracılığıyla bu uluslarüstü güçodağının isterlerine uygun düşüncelerle donatılmasına dikkat çekiyor bu kitabında. Şoka hazır mısınız? Gizlenen gerçeklerle karşılaşmaya hazır mısınız? Yıllardır "dolma" kalemlerce biliçaltınıza şırınga edilen uyuşturucu yalanları söküp atacak gücü bulabilecek misiniz kendinizde? "Yazar, ne yazar, ne yazamaz" diye düşündüğünüz oldu mu hiç? Amerikan medyasının gizli tuttuğu "Euro x Dolar Çatışması"nın 3. Dünya Savaşına yol açtığından haberiniz var mı? Bir kaç yıl içinde Türkiye'yi Irak'a, İstanbul'u Bağdat'a çevirecek planlar yapıldığını biliyor musunuz? "Dolmakalem Savaşları", medyanın gizlediği canalıcı gerçeklerle yüzleştirecek sizi. Ötesi size kalmış..

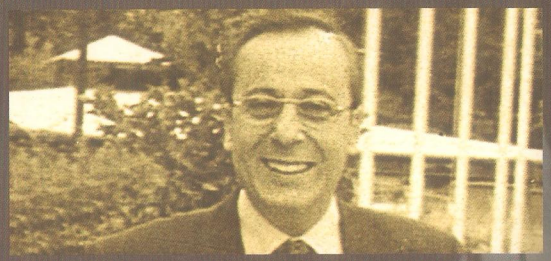
ISBN 975841026-1

9 789758 410262

otopsi

CENGİZ ÖZAKINCI

DOLMAKALEM SAVAŞLARI

İsteklerine karşı duracak tüm ülkeleri –Amerika dahil- yakıp yıkmaktan çekinmeyecek vahşi bir güçodağı ele geçirdi dünyayı. Ve her ülkede bu uluslarüstü güçodağının vahşi buyruklarını haklı gösterip benimsetmeyi iş edinmiş kalemler türedi. New York Times köşeyazarı John Swinton 1880'lerde "Bizler entelektüel fahişeleriz!" diye haykırıyordu bu yüzden. Mustafa Kemal, "Manevi Mikroplar!" diyordu bunlara. Cengiz Özakıncı, -Amerikan ulusu dahil- bütün ulusların "dolma" kalemler aracılığıyla bu uluslarüstü güçodağının isterlerine uygun düşüncelerle donatılmasına dikkat çekiyor bu kitabında. Şoka hazır mısınız? Gizlenen gerçeklerle karşılaşmaya hazır mısınız? Yıllardır "dolma" kalemlerce biliçaltınıza şırınga edilen uyuşturucu yalanları söküp atacak gücü bulabilecek misiniz kendinizde? "Yazar, ne yazar, ne yazamaz" diye düşündüğünüz oldu mu hiç? Amerikan medyasının gizli tuttuğu "Euro x Dolar Çatışması"nın 3. Dünya Savaşına yol açtığından haberiniz var mı? Bir kaç yıl içinde Türkiye'yi Irak'a, İstanbul'u Bağdat'a çevirecek planlar yapıldığını biliyor musunuz? "Dolmakalem Savaşları", medyanın gizlediği canalıcı gerçeklerle yüzleştirecek sizi. Ötesi size kalmış..

ISBN 975841026-1
9 789758 410262

otopsi

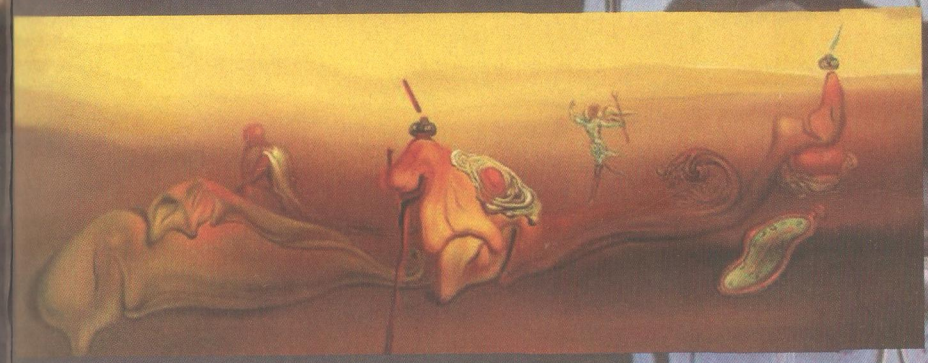
CENGİZ ÖZAKINCI

DOLMA KALEM SAVAŞLARI

otopsi

CENGİZ ÖZAKINCI

DOLMAKALEM SAVAŞLARI

otopsi

3.BASIM